Cartea care a stat la baza celebrei serii de jocuri video
THE WITCHER

SÂNGELE ELFILOR

A treia parte din seria WITCHER

ANDRZEJ SAPKOWSKI

NAUTILUS
fantasy

www.virtual-project.eu

ANDRZEJ SAPKOWSKI

SERIA WITCHER

3. SÂNGELE ELFILOR

Original: *KREW ELFÓW* (1994)

Traducere din limba poloneză:
MIHAELA FISCUTEAN
JANOWSKA-LASCĂR RADOSŁAWA

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia şi a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction şi în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind şi publicul larg, şi criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când am început să scriu eu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce ştiam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretenţios, nu voia să accepte hibrizi, cărţi la mijlocul drumului dintre fantasy şi alte genuri sau pur şi simplu o imitaţie după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu.” Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în ţara natală şi în străinătate, iar cărţile sale se vând în milioane de

exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuţi şi cei mai îndrăgiţi autori polonezi de azi, cărţile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* şi popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu acelaşi nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediţii şi sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorinţă*) a apărut iniţial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului*) şi *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor*). Seriei i s-au adăugat, în timp, şi alte cărţi, iar autorul a semnat şi alte volume de proză scurtă şi romane, printre care, cel mai recent, *Żmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câştigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincţii de la The European Science Fiction Society şi cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

Adevărat grăiesc vouă, că veni-vor veacul spadei şi al toporului, Vremea Viforniţei Lupului. Veni-vor Vremea Frigului Alb şi a Luminii Albe, Vremea Nebuniei şi Vremea Scârbei, Tedd Deireadh, Vremea Sfârşitului. Lumea muri-va sub gheaţă şi reîntrupa-se-va dimpreună cu noul soare. Reîntrupa-se-va din Sângele Vechi, din Hen Ichaer, din grăunţa semănată. Grăunţa care nu încolţi-va, ci ţâşni-va asemenea unei văpăi.

Ess'tuath. Facă-se-va întocmai! Uitaţi-vă la semne! Ce fel de semne fi-vor, grăi-vă-voi eu mai întâi pământul fi-va scăldat în sânge de Aen Seidhe, Sângele Elfilor...

Aen Ithlinnespeath,

PROFEŢIA ITHLINNEI AEGLI AEP AEVENIEN

1

Oraşul ardea.

Străduţele înguste, care duceau spre şanţul de apărare, spre prima terasă, emanau fum şi jar, flăcările devorau acoperişurile din paie ale caselor lipite unele de altele, lingeau zidurile fortăreţei. De la apus, dinspre intrarea în port, se înteţea urletul, vacarmul unei lupte crâncene şi bocăniturile surde ale berbecului care zguduia zidurile.

Cotropitorii i-au luat prin surprindere, dărâmând baricada apărată de câţiva soldaţi, de târgoveţii cu halebarde şi de arbaletrieri din breaslă. Caii acoperiţi cu caparasoane negre au zburat deasupra baricadei asemenea unor strigoi, tăişurile lucioase şi scânteietoare semănau moartea printre apărătorii care fugeau care-ncotro.

Ciri a simţit cum cavalerul care o ducea pe şa a dat dintr-odată pinteni calului. I-a auzit răcnetul. Ţine-te, a urlat cavalerul, ţine-te!

Ceilalţi cavaleri, sub stindardul Cintrei, i-au luat-o înainte şi în goana lor s-au încăierat cu cei din Nilfgaard. Ciri a văzut asta o clipă cu coada ochiului vârtejul ameţitor al capelor albastre-aurii şi negre printre scrâşnetele oţelului, zăngănitul tăişurilor pe scuturi, nechezatul cailor…

Un ţipăt. Nu, nu un ţipăt. Un urlet.

Ţine-te!

Spaimă. Fiecare hurducătură, fiecare smucire, fiecare săltătură a calului îi frâng mâinile strânse în dârlogi. Picioarele amorţite dureros nu-şi găsesc sprijin, ochii lăcrimează din cauza fumului. Braţul care o cuprinde o sufocă, o înăbuşă, îi striveşte dureros coastele. În jur se înalţă un răcnet cum nu mai auzise până atunci. Oare ce trebuie să-i faci unui om ca să răcnească în halul acesta?

Spaimă. O spaimă încremenitoare, paralizantă, sufocantă.

Din nou scrâşnet de fier şi nechezat de cal. Casele din jur dansează, ferestrele care vomită foc glisează dintr-odată spre locul în care se afla iniţial străduţa năclăită, înţesată

de cadavre, împânzită de catrafusele abandonate ale fugarilor. Cavalerul din spatele ei e cuprins deodată de o tuse stranie, horcăitoare. Pe mâinile încleştate pe dârlogi ţâşneşte sângele lui. Răcnet. Şfichiuit de săgeţi.

Prăbuşire, zguduire, izbire dureroasă de armură. Alături bubuie copitele, deasupra capului alunecă burta calului şi chinga zdrenţuită, următoarea burtă de cal, caparasonul negru răsfirat în vânt. Icnete asemenea celor ale unui pădurar care taie lemne. Dar nu despre lemn este vorba, ci despre fier pe fier. Ţipăt înăbuşit şi surd, imediat lângă fată, ceva mare şi negru se prăbuşeşte în plescăit de noroi, împroşcând cu sânge. Talpa înarmurată tremură, se zguduie şi ară pământul cu un pinten uriaş.

Smucitură. O forţă necunoscută o saltă, o trage pe valtrap. Ţine-te! Din nou o hurducătură, un galop halucinant. Mâinile şi picioarele caută cu disperare un sprijin. Calul cabrează. Ţine-te… Sprijin nicăieri… nicăieri… nicăieri. Peste tot numai sânge. Calul se prăbuşeşte. Nu poate să sară, nu poate să se smucească, să se elibereze din strânsoarea braţelor acoperite de zale. Cum să fugă de sângele lui care i se scurge pe cap şi pe spate?

Ropot, pleoscăit de noroi, ciocnire violentă cu pământul înspăimântător de încremenit în urma unei goane sălbatice. Horcăitul şi şuieratul pătrunzător al calului, în încercarea de a-şi ridica crupa. Ropot de potcoave, valuri de copite. Cape şi caparasoane negre. Urlet.

Pe străduţe răcnea focul, un zid roşiatic de foc. Pe fundalul creat de el, un călăreţ uriaş pare să atingă cu capul acoperişurile caselor cuprinse de foc. Calul învelit cu caparason negru se balansează, îşi scutură violent capul, nechează.

Călăreţul o priveşte pe Ciri. Ea se uită la strălucirea ochilor prin viziera coifului imens, împodobit cu aripile unei păsări răpitoare. Se uită la lumina focului oglindit în tăişul lat al sabiei cuprinse în mâna lăsată în jos.

Călăreţul o priveşte. Ciri nu este în stare să se mişte. O încurcă mâinile inerte ale celui mort, care îi încing mijlocul. E imobilizată de ceva greu şi jilăvit de sânge, ceva care

apasă pe coapsă şi o ţintuieşte la pământ.

E imobilizată şi de spaimă. O spaimă monstruoasă care îi torsionează viscerele, care o face pe Ciri să nu mai audă geamătul calului rănit, răcnetul incendiului, urletele oamenilor omorâţi, vâjâitul tobelor. Singura care există, care contează, care are importanţă este spaima. Spaima care a luat forma cavalerului negru, cu coiful împodobit cu pene, încremenit pe fundalul zidului roşiatic de flăcări înverşunate.

Cavalerul dă pinteni calului, aripile păsării răpitoare de pe coif fâlfâie, pasărea îşi ia zborul. Către un atac, ca o victimă lipsită de apărare, paralizată de spaimă. Pasărea sau poate cavalerul urlă, scrâşneşte înfiorător, triumfal. Calul negru, armura neagră, capa neagră răsfirată, şi în spatele tuturor focul, o mare de foc.

Spaimă.

Pasărea croncăne. Aripile fâlfâie, penele îi biciuiesc faţa. Spaimă!

Ajutor! De ce nu sare nimeni? Sunt singură, mică şi lipsită de apărare, nu mă pot mişca, nu pot nici măcar să-mi eliberez vocea din gâtlejul contractat. De ce nu-mi sare nimeni în ajutor?

Mi-e teamă!

Ochii arzători abia se văd prin viziera coifului uriaş înaripat. Capa neagră acoperă totul…

— Ciri!

S-a trezit leoarcă de transpiraţie, amorţită, iar propriul ei urlet, urletul care a trezit-o, mai tremura şi vibra undeva în mijloc, sub stern, dogorindu-i gâtul uscat.

O dureau mâinile cu care strângea pătura, o durea spatele.

— Ciri, linişteşte-te!

În jur domnea o noapte întunecată şi vântoasă, care şuşotea monoton şi melodios cu coroanele pinilor ale căror trunchiuri scârţâiau. Incendiul şi urletele încetaseră, rămăsese doar cântecul şoptit de leagăn. Alături pulsa cu lumină şi căldură focul de tabără, vâlvătaia strălucea pe cataramele harnaşamentului, bătea în roşu pe mânerul şi

pe fiarele sabiei sprijinite pe şaua de pe jos. Nu mai era alt foc şi nici alt fier. Mâna care îi atingea obrazul mirosea a piele şi a cenuşă. Nu a sânge.

— Geralt…

— A fost doar un vis. Un coşmar.

Ciri tremura din toate încheieturile, chircindu-se.

Un vis. Doar un vis.

Focul dădea să se stingă, butucii de mesteacăn roşii şi transparenţi trosneau şi împrăştiau flăcări albăstrui. Văpăile luminau părul alb şi profilul aspru al bărbatului care o acoperea cu o cergă şi un cojoc.

— Geralt, eu…

— Sunt lângă tine. Dormi, Ciri. Trebuie să te odihneşti. Mai avem mult drum de străbătut.

Aud muzică, i-a trecut ei prin gând. În acest tumult e o muzică. Muzică de lăută. Şi voci. Prinţesa Cintrei… Copilul Destinului… Copilul Sângelui Vechi, sângelui elfilor. Geralt din Rivia, Lupul Alb, şi destinul său. Nu, nu, nu-i decât o legendă. O născocească de poet. Ea nu mai trăieşte. A fost omorâtă în timp ce fugea pe străzile târgului…

Ţine-te… Rezistă…

— Geralt?

— Ce e, Ciri?

— Ce mi-o fi făcut? Ce s-o fi întâmplat atunci? Oare… ce mi-o fi făcut?

— Cine?

— Cavalerul… Cavalerul negru cu pene la coif… Nu-mi mai amintesc nimic. El urla şi se uita la mine. Nu mai ţin minte ce s-a întâmplat. Ştiu doar atât, că-mi era frică… Groaznic de frică.

Bărbatul s-a aplecat, flacăra focului se reflecta în ochii lui. Avea nişte ochi stranii. Foarte stranii. Cândva Ciri se temea de ei, nu-i plăcea să-i privească. Dar asta a fost demult. Mult timp în urmă.

— Nu-mi amintesc nimic, şopti ea, căutându-i mâna tare şi aspră ca un lemn necioplit. Acel cavaler negru…

— A fost doar un vis. Stai liniştită! Nu se mai întoarce.

Ciri mai auzise asemenea promisiuni mai demult. Îi

repetau de multe ori, de multe, multe ori, liniştind-o atunci când se trezea în toiul nopţii strigând. Dar acum era altfel. Acum avea încredere. Pentru că acum erau rostite de însuşi Geralt din Rivia, Lupul Alb. Vrăjitorul. Cel care era destinul ei. Cel căruia îi fusese hărăzită. Vrăjitorul Geralt, care o găsise în miezul războiului, al morţii şi al disperării, o luase cu el şi-i promisese că nu se vor mai despărţi niciodată.

A adormit ţinându-l de mână.

Bardul a încetat să mai cânte. Plecându-şi uşor capul, a repetat la lăută motivul principal al baladei, delicat, încet, în ton cu ucenicul care îl acompania.

Nimeni nu mai spunea nimic. În afară de muzica din ce în ce mai suavă se mai auzeau doar foşnetul frunzelor şi pârâitul crengilor unui stejar uriaş. Apoi deodată a behăit o capră, priponită cu o funie de una dintre căruţele aflate în jurul copacului milenar. Atunci, ca la un semnal, unul dintre ascultătorii adunaţi într-un semicerc mare s-a ridicat în picioare. Aruncându-şi pe umeri capa albastru-cobalt, cu inserţii din aur, a făcut o plecăciune rigidă şi distinsă.

— Îţi mulţumim ţie, maestre Jaskier, i-a spus cu o voce sonoră, dar temperată. O să fiu eu, Radcliffe din Oxenfurt, Maestrul Tainelor Magice, acela care neîntârziat o să exprim opinia tuturor celor de faţă, o să rostesc cuvinte de recunoştinţă şi de laudă pentru marea ta artă şi marele tău talent.

Vrăjitorul i-a scrutat cu privirea pe cei adunaţi, în număr de peste o sută, unii înghesuiţi în semicerc la poalele stejarului, alţii în picioare sau în căruţe. Ascultătorii şopteau clătinând din cap. Unii au început să bată din palme, alţii l-au salutat pe cântăreţ cu mâinile în aer. Muierile emoţionate se smiorcăiau şi-şi ştergeau ochii cu ce aveau la îndemână, în funcţie de starea lor socială, profesională şi materială: ţărăncile cu antebraţul sau cu dosul palmelor, soţiile negustorilor cu ştergare din in, elfele şi boieroaicele cu batiste fine, iar cele trei fiice ale palatinului Vilibert, care îşi întrerupsese împreună cu suita lui vânătoarea cu şoimi pentru a asista la concertul celebrului trubadur, se

smiorcăiau zgomotos şi pătrunzător în eşarfe gingaşe de lână de culoare verde-mucegai.

— Nu voi exagera, continuă vrăjitorul, spunând că ne-ai mişcat până în adâncul sufletului, Maestre Jaskier, că ne-ai pus pe gânduri, ne-ai făcut să reflectăm, ne-ai atins inimile. Să-mi fie drept cuviinţă să-ţi adresez recunoştinţa şi respectul nostru.

Trubadurul s-a ridicat şi a făcut o reverenţă, fluturându-şi până la genunchi pana de bâtlan de la pălăriuţa fantezistă. Ucenicul a încetat să mai cânte, a rânjit şi s-a înclinat şi el, dar Maestrul Jaskier i-a aruncat o privire fioroasă, mormăind printre dinţi. Băiatul şi-a plecat capul şi a revenit la zdrăngăneala strunelor lăutei.

Spectatorii s-au înviorat. Negustorii din caravane, după ce au şuşotit între ei, au scos în faţa stejarului un butoiaş de bere. Vrăjitorul Radcliffe s-a adâncit într-o conversaţie în şoaptă cu palatinul Vilibert. Fiicele palatinului s-au oprit din smiorcăit şi se zgâiau la Jaskier cu veneraţie. Bardul n-a observat nimic, fiind absorbit cu trimiterea unor zâmbete, clipiri de pleoape şi sclipiri de dinţi în direcţia unui grup de elfi nomazi şi mai ales în direcţia unei elfe, o splendoare cu păr brunet şi ochi mari, cu o tocă micuţă din blană de hermină. Jaskier avea rivali, iar posesoarea ochilor mari şi a tocii frumoase fusese observată şi curtată din priviri şi de unii dintre ascultătorii lui cavaleri, studenţi şi goliarzi. Elfa, vizibil încântată de interesul pe care îl stârnise, îşi întindea manşetele dantelate ale bluzei clipind des din gene, dar elfii însoţitori au înconjurat-o din toate părţile fără să-şi ascundă aversiunea faţă de curtenitori.

Poiana din jurul stejarului Bleobheris, tărâmul frecventelor adunări, al popasurilor călătorilor şi al întâlnirilor hoinarilor, era vestită pentru toleranţă şi deschidere. Druizii care aveau grijă de copacul milenar numeau poiana „Locul prieteniei” şi găzduiau cu plăcere pe oricine. Însă chiar la ocazii excepţionale, precum reprezentaţia abia încheiată a trubadurului vestit în toată lumea, călătorii se ţineau în grupurile lor destul de bine delimitate. Elfii trăgeau la elfi. Meşteşugarii piticani se

grupau împreună cu confraţii lor înarmaţi până în dinţi, angajaţi ca paznici la caravanele negustorilor, tolerându-i cel mult pe gnomii mineri şi pe fermierii spiriduşi. Toţi neoamenii păstrau în mod unanim o anumită rezervă faţă de oameni. Oamenii le răspundeau neoamenilor cu aceeaşi monedă, dar nici măcar între ei nu se remarca vreo tendinţă de integrare. Boierimea îi privea cu dispreţ pe negustori şi comis-voiajori, iar soldaţii şi mercenarii îi evitau pe ciobanii în cojoace împuţite. Cei câţiva vrăjitori şi adepţii lor se izolau complet, demonstrând dispreţ tuturor celor din jur în egală măsură. Fundalul era compus dintr-o mulţime compactă, întunecată, mohorâtă de ţărani. Aceştia, arătând ca o armată cu o pădure de greble, furci şi îmblăcie ridicate deasupra capetelor, ignorau totul şi pe toţi.

Excepţie făceau, ca de obicei, copiii. Puzderia de plozi, scutiţi de obligaţia de a tăcea în timpul reprezentaţiei bardului, au luat-o la goană într-un urlet sălbatic către pădure, pentru ca acolo să se dedea cu patimă unui joc ale cărui reguli erau de neînţeles pentru cineva care îşi luase rămas-bun de la anii fericiţi ai copilăriei. Oamenii micuţi, elfii, spiriduşii, piticii, gnomii, semielfii, sfertelfii şi odraslele de provenienţă misterioasă nu cunoşteau şi nu acceptau ierarhizări rasiale şi sociale. Deocamdată.

— Exact aşa! a strigat unul dintre cavalerii prezenţi în poiană, un lungan slab ca o prăjină într-un veston roşu cu negru împodobit cu trei lei în mers. Bine a zis domnul vrăjitor! Minunate au fost baladele, pe onoarea mea, stimate Jaskier, dacă vă veţi afla vreodată pe lângă Lysorog, castelul seniorului meu, intraţi vă rog, nu ezitaţi nicio clipă. O să vă găzduim ca pe un prinţ, dar ce spun eu, ca pe însuşi regele Vizimir! Jur pe sabia mea, auzit-am mulţi menestreli, dar nu se pot compara cu dumneata, maestre. Primiţi, vă rog, de la noi, cei de viţă nobilă şi unşi, respectul şi omagiul pentru arta dumneavoastră!

Simţind fără greş momentul potrivit, trubadurul i-a făcut cu ochiul ucenicului. Băiatul a lăsat la o parte lăuta şi a luat de pe jos caseta care servea la adunarea dovezilor mai palpabile de respect din partea ascultătorilor. A ezitat, s-a

uitat prin mulţime, după care a pus deoparte caseta şi a luat ciubărul de mărime considerabilă de lângă el. Maestrul Jaskier a aprobat înţelepciunea tânărului cu un zâmbet binevoitor.

— Maestre! a strigat o femeie bine făcută, aşezată într-o căruţă cu inscripţia „Vera Loewenhaupt şi fiii”, încărcată cu produse din răchită. Fiii nu se vedeau nicăieri, fiind cu siguranţă rătăciţi în risipirea averii agonisite de mamă. Maestre Jaskier, cum adică? Ne lăsaţi în suspans? Doar nu aşa se sfârşeşte o baladă. Cântaţi-ne despre ceea ce s-a întâmplat mai departe.

— Cântecele şi baladele, s-a înclinat artisul, nu au niciodată sfârşit, stimată doamnă, căci poezia e veşnică şi nemuritoare, nu cunoaşte nici început şi nici sfârşit…

— Dar ce a fost mai departe? nu s-a lăsat păgubaşă negustoreasa, vărsând cu generozitate şi cu zgomot monezile în ciubărul care i-a fost pus în faţă de către ucenic. Măcar povestiţi-ne, dacă nu mai doriţi să cântaţi. Nu am auzit în cântecele dumitale niciun nume, dar ştim cu toţii că vrăjitorul pe care l-aţi pomenit nu este altcineva decât celebrul Geralt din Rivia, iar magiciana căreia îi poartă o dragoste fierbinte este nu mai puţin faimoasa Yennefer. Iar Copilul Surpriză promis şi hărăzit vrăjitorului este Cirilla, prinţesa nefericită din Cintra cea nimicită de cotropitori. Nu-i aşa?

Jaskier a schiţat un zâmbet mândru şi misterios.

— Eu cânt despre chestii universale, a declarat binefăcătoarea mea generoasă. Despre emoţii pe care le-ar putea trăi fiecare. Nu despre anumite persoane.

— Ei na! a ţipat cineva din mulţime. Ştim cu toţii că în cântecelele astea e vorba despre vrăjitorul Geralt!

— Da, da, au chiuit în cor fiicele palatinului Vilibert, uscându-şi eşarfele pline de lacrimi. Mai cântaţi-ne, Maestre Jaskier! Ce s-a întâmplat mai departe? Oare vrăjitorul şi magiciana Yennefer s-au găsit într-un sfârşit? Oare s-au iubit? Oare au fost fericiţi? Vrem şi noi să ştim! Maestre, maestre!

— Ce să-ţi spun! a urlat cu o voce sugrumată şeful

grupului de piticani, scuturându-şi barba uriaşă, roşcată, care-i atârna până la brâu. Nu fac doi bani toate aceste prinţese, vrăjitoare, predestinări, dragoste şi alte basme muiereşti. Toate astea, cu respect pentru domnul poet, îs vrăjeli, adică nişte născociri poetice, ca să fie mai frumos şi mai înduioşător. Cât despre chestiunile de război, cum ar fi măcelul şi jefuirea Cintrei, cum ar fi bătăliile de la Marnadal şi Sodden, abia astea ni le-ai cântat matale minunat, Jaskier! Zvârli cu tot dragul arginţii la aşa un cântec, care bucură inima unui luptător! Şi se vede de la o poştă că nu minţi nici oleacă, vă zic io, Sheldon Skaggs, şi ştiu io ce spun, căci am fost la Sodden şi am luptat împotriva cotropitorilor nilfgaardieni cu toporul în mână…

— Eu, Donimir din Troy, a strigat cavalerul slăbănog cu cei trei lei pe veston, am fost la ambele bătălii de la Sodden, dar nu v-am văzut pe-acolo, domnule pitican!

— Cu siguranţă păzeaţi căruţele! i-a retezat-o scurt Sheldon Skaggs. Iar eu eram în prima linie, acolo unde ardea cel mai tare!

— Bagă de seamă ce spui, bărbosule! s-a înroşit Donimir din Troy, trăgându-şi în sus cureaua de cavaler, îngreunată de sabie. Şi cui spui!

— Bagă tu de seamă!

Piticanul atinse cu dosul palmei toporul băgat în curea, şi întorcându-se spre companionii săi, a rânjit:

— Aţi văzut? Ce fleşcăit de cavaler! Cu blazon! Pe scut trei lei! Doi se cacă şi-unul mârâie la ei!

— Pace! Pace! a stins scandalul un druid cărunt într-o haină albă, cu voce aspră şi poruncitoare. Nu se cuvine, domnilor! Nu aici, nu sub crengile lui Bleobheris, acest stejar care e mai bătrân decât toate litigiile şi certurile acestei lumi! Şi nu în prezenţa poetului Jaskier, ale cărui balade ar trebui să ne înveţe despre dragoste, nu despre sfade.

— Just! l-a susţinut pe druid un preot mic şi îndesat, cu faţa lac de transpiraţie. Priviţi, dar ochi nu aveţi, ascultaţi, dar urechile vă sunt surde… Pentru că nu aveţi dragoste de Dumnezeu, pentru că sunteţi asemenea unor butoaie

goale...

— Dacă e vorba de butoaie, a ciripit un gnom cu nasul lung, aflat în căruţa împodobită cu inscripţia „Articole de feronerie, producţie şi vânzare”, mai scoateţi unul, domnilor breslaşi! poetului Jaskier negreşit i s-a uscat gâtlejul, ca şi nouă de altfel de la atâtea emoţii!

— Adevărat vă grăiesc vouă, sunteţi asemenea unor butoaie goale, l-a bruiat preotul pe gnom, nelăsându-se mai prejos şi continuându-şi predica. Nimic, absolut nimic n-aţi priceput şi n-aţi învăţat din baladele sale. N-aţi înţeles că baladele vorbeau despre soarta omului, despre faptul că suntem doar o jucărie în mâinile zeilor, iar plaiurile noastre sunt terenurile lor de joacă. Baladele au grăit despre predestinare, despre destinul nostru, al tuturor, iar legenda despre vrăjitorul Geralt şi prinţesa Ciri, deşi azvârlită pe scena reală a acelui război, este doar o metaforă, un produs al imaginaţiei poetului, al cărui rol este ca noi...

— Baţi câmpii, preasfinţia ta! a strigat de la înălţimea căruţei Vera Loewenhaupt. Care legendă? Care produs al imaginaţiei? Toate ca toate, dar eu îl cunosc pe Geralt din Rivia, l-am văzut cu ochii mei la Wyzima, unde a dezlegat-o de farmece pe fiica regelui Foltest. Iar mai târziu l-am mai întâlnit pe Drumul Negustorilor, unde la rugămintea Ghildei l-a omorât pe înfiorătorul Grifon care ataca întruna caravanele, salvând astfel viaţa multor oameni cumsecade. Nu, nu e nici legendă, nici basm. Adevărul, adevărul gol-goluţ ne-a fost cântat aici de Maestrul Jaskier.

— Confirm, a zis o luptătoare zveltă, cu părul brunet împletit într-o coadă groasă. Şi eu, Rayla din Lyria, îl cunosc pe Geralt Lupul Alb, celebrul învingător al monştrilor. Am văzut-o nu de puţine ori şi pe magiciana Yennefer, pentru că am fost la Aedirn, în oraşul Vengerberg, unde îşi are reşedinţa. Însă n-am cunoştinţă să se fi iubit cei doi.

— Dar trebuie să fie adevărat, s-a băgat dintr-odată în vorbă, cu vocea sa melodioasă, elfa cea frumoasă, cu toca de hermină. O baladă atât de frumoasă nu poate să nu fie adevărată.

— Nu poate! au susţinut-o pe elfă fiicele palatinului

Vilibert, ştergându-şi ca la comandă ochii înlăcrimaţi. În niciun caz nu poate!

— Stimabile vrăjitor! i s-a adresat Vera Loewenhaupt lui Radcliffe. S-au iubit sau nu? Dumneavoastră ştiţi cu siguranţă cum au stat lucrurile cu adevărat între vrăjitor şi acea Yennefer. Vreţi să ne dezvăluiţi ceva din mister?

— Dacă în cântec se spune că s-au iubit, a zâmbit vrăjitorul, înseamnă că aşa a fost, iar dragostea aceasta va dăinui un veac. În aceasta constă puterea poeziei.

— S-a dus vestea, a intrat în vorbă pe neaşteptate palatinul Vilibert, că Yennefer din Vengerberg s-a prăpădit pe Dealul Sodden. Mai multe magiciene au pierit acolo..

— Nu este adevărat, a spus Donimir din Troy. Pe monument nu e numele ei. Eu sunt de pe-acolo şi am fost pe deal de mai multe ori şi am citit inscripţiile de pe monumente… Trei magiciene au pierit acolo. Triss Marigold, Lytta Neyd, numită şi Coral… Iar numele celei de-a treia îmi scapă…

Cavalerul s-a uitat la magicianul Radcliffe, iar acesta a zâmbit doar, fără a spune nimic.

— Iar vrăjitorul ăla, a strigat dintr-odată Sheldon Skaggs, Geralt ăla care a iubit-o pe Yennefer, e mâncat deja de viermi. Am auzit că l-au mătrăşit undeva prin Zarzecze. A omorât el monştri ce-a omorât, până într-o zi, când i-a venit cineva de hac şi lui. Aşa e oameni buni, cine mânuieşte sabia, de sabie moare. Fiecare dă, la rândul său, peste unul mai bun ca el şi-i înghite fierul.

— Eu nu cred, şi-a schimonosit buzele livide luptătoarea zveltă şi a scuipat cu năduf pe jos, încrucişându-şi la piept antebraţele şi zdrăngănind din zale. Nu cred că Geralt din Rivia a dat peste unul mai bun decât el. Mi-a fost dat să văd cum jonglează sabia acest vrăjitor… Era neomenesc de iute.

— Bine zis! a intervenit vrăjitorul Radcliffe. Neomenesc. Vrăjitorii din această categorie sunt nişte mutanţi, de aceea viteza lor de reacţie…

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi, domnule magician! luptătoarea şi-a strâmbat şi mai urât buzele. Folosiţi

cuvinte prea savante. Eu ştiu una şi bună: niciun mânuitor de sabie pe care l-am cunoscut sau pe care-l cunosc nu se poate compara cu Geralt din Rivia, Lupul Alb. De aceea nu cred că a fost posibil să moară în luptă aşa cum spune domnul pitican.

— Când sunt mai mulţi inamici, scrimerul e-un păcălici, a zis sentenţios Sheldon Skaggs. Aşa merge vorba printre elfi.

— Elfii, a declarat cu o voce glacială un reprezentant înalt şi blond al Poporului Vechi, aflat lângă toca cea frumoasă, nu obişnuiesc să se exprime într-un mod atât de ordinar.

— Nu! Nu! au piuit de după eşarfele verzi fiicele palatinului Vilibert. Vrăjitorul Geralt n-avea cum să piară! A găsit-o pe Ciri, cea care-i era hărăzită, apoi pe magiciana Yennefer, şi toţi trei au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi! Nu-i aşa, Maestre Jaskier?

— Doar n-a fost decât o baladă, dragi cuconiţe, a căscat gnomul dornic de bere, producător de articole de feronerie. Unde să mai găseşti adevărul într-o baladă? Adevărul e una şi poezia e alta. Hai s-o luăm pe aia... Cum îi zicea, Ciri? Acea celebră Surpriză? De unde a mai scornit-o domnul poet? Am fost de mai multe ori în Cintra şi ştiu că regele şi regina de acolo n-aveau nicio odraslă, nici fată, nici băiat nu aveau...

— E o minciună sfruntată! a urlat un bărbat roşcat cu scurtă din piele de focă şi cu o basma în carouri legată la cap. Regina Calanthe, Leoaica din Cintra, a avut o fată, pe nume Pavetta. S-a prăpădit împreună cu bărbatul ei în timpul unei furtuni pe mare, i-au înghiţit pe amândoi adâncurile apelor.

— Vedeţi şi dumneavoastră că nu mint! i-au chemat pe toţi chezaşi articolele de feronerie. Pavetta şi nu Ciri se numea prinţesa moştenitoare a Cintrei.

— Cirilla, numită Ciri, era tocmai fiica acelei Pavetta care se înecase, a explicat roşcatul. Nepoata reginei Calanthe. Nu era prinţesa moştenitoare, ci doar prinţesa Cintrei. Chiar ea era Copilul Surpriză hărăzit vrăjitorului. Ea îi fusese promisă înainte de a se naşte, ca în cântecul domnului Jaskier. Numai că vrăjitorul nu a putut s-o găsească şi s-o

ia. Aici domnul poet se află pe lângă adevăr.

— Pe lângă, chiar aşa, a intrat în discuţie un tânăr cu vene proeminente care, socotind după hainele sale, putea fi o calfă în călătoria care precede atestatul şi examenele pentru titlul de meşter. Vrăjitorul a trecut pe lângă destinul său. Cirilla a murit în timpul asediului Cintrei. Regina Calanthe, înainte de a se arunca din turn, a omorât-o cu mâinile sale pe prinţesă pentru a nu cădea vie în ghearele nilfgaardienilor.

— N-a fost chiar aşa, deloc n-a fost aşa, a protestat roşcatul. Prinţesa a fost omorâtă în măcel în timp ce încerca să fugă din oraş.

— Aşa sau pe dincolo, au ţipat articolele de feronerie, n-a mai găsit-o vrăjitorul pe acea Cirilla! Poetul a minţit!

— Dar a minţit frumos, a adăugat elfa cu tocă, lipindu-se de elful cel înalt.

— Nu despre poezie este vorba, ci despre fapte! a ţipat calfa. Vă spun eu, prinţesa a murit de mâna bunicii. Cine a fost prin Cintra nu poate tăgădui!

— Iar eu susţin că a fost omorâtă în timp ce fugea pe străzile oraşului, a declarat roşcatul. Ştiu asta deoarece, chiar dacă nu mă trag din Cintra, am făcut parte din oastea iarlului din Skellige, care a susţinut Cintra în vreme de război. Unchiul acestuia era regele Cintrei, Eist Tuirseach care, aşa cum ştim cu toţii, provenea din insulele Skellige. Iar eu am luptat în oastea iarlului în Marnadal şi în Cintra şi apoi, după înfrângere, la Sodden…

— Încă un combatant, a răsunat Sheldon Skaggs către piticanii care se îngrămădeau în jurul lui.

— Numai eroi şi luptători. Hei, oameni buni! Se află printre voi cineva care n-a luptat în Marnadal sau în Sodden?

— N-ai nimerit cu batjocura, Skaggs, l-a dojenit elful înalt, cuprinzând cu braţul frumuseţea cu tocă, într-un mod care avea ca scop să lămurească eventualele îndoieli ale celorlalţi admiratori. Să nu trăieşti cu impresia că eşti singurul care a luptat în Sodden. Şi eu, ca să nu căutăm prea departe, am luat parte la acea bătălie.

— Interesant ar fi, de partea cui, i-a şoptit lui Radcliffe palatinul Vilibert, cu şoapte clare, complet ignorate de elf.

— După cum se ştie, în general, a continuat elful fără a privi în direcţia palatinului şi vrăjitorului, mult peste o sută de mii de luptători erau pe câmpul bătăliei de la Sodden, iar dintre aceştia cel puţin treizeci de mii au fost omorâţi sau mutilaţi. Trebuie să-i mulţumim domnului Jaskier pentru că într-una din baladele sale a imortalizat această confruntare celebră şi terifiantă în acelaşi timp. Atât cuvintele, cât şi melodia acestui cântec mi-au transmis nu o laudă, ci o avertizare. Cum ziceam, laudă şi slavă nemuritoare domnului poet pentru balada care ne va ajuta în viitor, poate, să evităm repetarea tragicului şi inutilului război.

— Ce spuneţi acolo? a zis palatinul Vilibert, privindu-l provocator pe elf. Aţi găsit lucruri interesante în baladă, stimate domn. Ziceţi că a fost un război inutil? Aţi vrea să evitaţi tragedia în viitor? Ne daţi de înţeles că dacă Nilfgaard ne-ar fi atacat din nou, ne-aţi fi sfătuit să capitulăm? Să acceptăm cu smerenie jugul nilfgaardian?

— Viaţa este un dar nepreţuit şi trebuie apărată, a răspuns implacabil elful. Nimic nu justifică măcelul şi dezastrul celor două bătălii pentru Sodden, una pierdută şi una câştigată. Amândouă v-au costat pe voi, oamenii, mii de vieţi. Aţi pierdut un potenţial colosal…

— Născocire de elf! a izbucnit Sheldon Skaggs. Scorneală stupidă! Acest preţ trebuia să fie plătit pentru ca alţii să poată trăi în pace şi demnitate, în loc să se lase încătuşaţi de nilfgaardieni, să fie orbiţi, să fie mânaţi cu biciul în minele de sulf şi în ocne. Cei care au sfârşit eroic şi care, datorită lui Jaskier, vor rămâne veşnic în memoria noastră ne-au învăţat cum să ne apărăm propria casă. Cântă-ţi baladele dumitale, Jaskier, cântă-le tuturor! Învăţătura n-o să se ducă pe apa sâmbetei şi o să ne fie de folos, o să vedeţi! Pentru că, dacă nu azi, poate chiar mâine, Nilfgaardul o să pornească din nou împotriva noastră, o să ajungeţi la cuvintele mele! Acum ei îşi ling rănile şi se odihnesc, dar se apropie ziua în care vor apărea din nou capele lor negre şi penele de la coifuri!

— Ce vor ei de la noi? a strigat Vera Loewenhaupt. De ce s-au înverşunat împotriva noastră? De ce nu ne lasă să trăim şi să muncim în pace? Ce mai vor ei, nilfgaardienii ăştia?

— Ne vor sângele! a zbierat palatinul Vilibert.

— Şi pământurile noastre! a răcnit cineva din mulţimea de ţărani.

— Şi muierile noastre! l-a secondat Sheldon Skaggs, fulgerând fioros din priviri.

Câteva persoane au izbucnit în râs, dar încet şi discret. Pentru că, deşi era foarte amuzantă ideea că cineva în afară de piticani s-ar putea năpusti asupra piticancelor extrem de respingătoare, acesta nu era totuşi un subiect potrivit pentru ironie şi batjocură, mai ales în prezenţa unor indivizi ale căror topoare şi pumnale aveau prostul obicei de a sări incredibil de rapid din curele. Iar piticanii, din motive obscure, convinşi solemn că toată lumea le pândeşte nevestele şi fiicele, erau teribil de irascibili în privinţa acestui aspect.

— Trebuia să se întâmple asta, a declarat deodată druidul cărunt. Trebuia. Să nu uităm că nu suntem singuri pe lumea aceasta, că nu suntem buricul pământului. Asemenea unor caraşi stupizi, leneşi şi îmbuibaţi într-un iaz mocirlos, nu am vrut să credem în existenţa ştiucilor. Am permis ca lumea noastră, asemenea acestui iaz, să se umple cu mâl, să devină mlăştinoasă şi trândavă. Uitaţi-vă în jur, pretutindeni crimă şi păcat, lăcomie, goană după avere, discordie, conflict, decadenţă, lipsă de respect faţă de valori oricare ar fi ele. În loc să trăim aşa cum ne porunceşte Natura, am început să o distrugem. Şi ce am câştigat? Aer viciat cu putoare de la cuptoare, râuri şi pâraie slinoase de la abatoare şi tăbăcării, păduri tăiate fără milă… Da, până şi pe scoarţa vie a sfântului Bleobheris, uitaţi-vă acolo, exact deasupra capului domnului poet, este scrijelit un cuvânt scârbos. Şi pe deasupra e scrijelit greşit… Nu numai că a fost un huligan, ci un huligan prost. De ce vă miraţi? Asta nu avea cum să se sfârşească bine…

— Da, da! a continuat preotul gras. Reveniţi-vă, păcătoşilor, cât mai aveţi timp, căci mânia şi răzbunarea zeilor atârnă deasupra voastră! Luaţi seama la profeţia Itlinei, cuvintele proorocitoare despre pedeapsa zeilor care va cădea asupra pământului otrăvit de crime! Luaţi seama: „Veni-va Vremea Dispreţului şi copacul îşi va pierde frunzişul, bobocul ofili-se-va, fructul putrezi-va şi sămânţa amărî-se-va, iar văile râurilor avea-vor gheaţă în loc de apă. Şi veni-va Frigul Alb, iar după el Lumina Albă şi lumea pieri-va în viscol.” Aşa grăit-a profeta Itlina! Dar înainte de a se petrece toate acestea vor fi semne evidente şi vor avea loc catastrofe, dar luaţi seama că Nilfgaardul este pedeapsa zeilor! Un bici cu care Nemuritorii vă biciuiesc, păcătoşilor, pentru ca voi…

— Ia mai tacă-ţi fleanca, preasfinte! a răcnit Sheldon Skaggs, tropăind din bocancii grei. Mi se apleacă de la superstiţiile şi tâmpeniile voastre! Mi se întorc maţele pe dos…

— Bagă de seamă, Sheldon! l-a întrerupt cu un zâmbet elful lungan. Nu lua în râs religia altcuiva. Nu-i nici frumos, nici drept, nici… lipsit de pericole.

— Eu nu iau nimic în râs, a protestat piticanul. Nu pun la îndoială existenţa zeilor, dar mă scoate din sărite când cineva îi amestecă în treburile pământeşti, mânjindu-ne ochii cu profeţiile unei oarecare elfe nebune. Nilfgaardienii să fie unealta zeilor, adică? Prostii! Aduceţi-vă aminte, oameni buni, de vremurile lui Dezmod, Radowid, Sambuk, de vremurile Bătrânului Stejar Abrad! Nu vă aduceţi aminte, pentru că trăiţi puţintel, ca o rusalie de mai, dar eu îmi aduc aminte şi vă voi aminti cum a fost aici, pe aceste meleaguri, îndată ce aţi coborât din bărcile voastre pe plajele de la vărsarea Yarugăi şi în Delta Pontar. Din patru ambarcaţiuni s-au format trei regate, apoi cei puternici i-au înghiţit pe cei slabi şi în felul acesta au crescut şi s-au întărit. I-au subjugat pe alţii, i-au înghiţit şi astfel regatele lor au crescut şi au devenit din ce în ce mai mari şi mai puternice. Iar acum aşa face şi Nilfgaardul, ca să fie o ţară puternică, unită, supusă şi solidară. Şi dacă voi n-o să fiţi la

fel de solidari, Nilfgaardul o să vă înghită la fel cum ştiuca a înghiţit carasul, vorba druidului ăluia deştept!

— N-au decât să încerce! s-a avântat Donimir din Troy cu cei trei lei în piept, trosnindu-şi sabia în teacă. Le-am arătat noi lor la Sodden, le mai arătăm şi a doua oară dacă e cazul!

— Eşti foarte îngâmfat, matale, a mârâit Sheldon Skaggs. Pare-se că ai uitat, domnule învestit cavaler, înainte de a doua bătălie de la Sodden, Nilfgaardul a trecut peste meleagurile voastre ca un tăvălug de fier şi a împânzit cu cadavrele unor uriaşi ca dumneata câmpurile de la Marnadal până la Zarzecze. Iar pe nilfgaardieni nu i-au oprit nişte băietani zornăitori, ci forţele unite ale Temeriei, Redaniei, Aedirnului şi Kaedwenului. Armonia şi unitatea, astea i-au oprit.

— Nu doar asta, a zis răsunător, dar foarte rece Radcliffe. Nu doar astea, domnule Skaggs.

Piticanul şi-a dres vocea zgomotos, a smiorcăit şi, hârşâindu-şi bocancii, s-a înclinat uşor în direcţia vrăjitorului.

— Nimeni nu bagatelizează meritele confraţilor voştri, a zis. Să-i fie mare ruşine celui care n-o să recunoască eroismul magicienilor din Dealul Sodden, pentru că au dat dovadă de curaj, şi-au vărsat sângele pentru o cauză comună, contribuind în mare măsură la victorie. Jaskier nu i-a uitat în balada sa şi nici noi n-o să-i dăm uitării. Dar băgaţi de seamă că vrăjitorii au venit pe Deal uniţi şi solidari, au recunoscut supremaţia lui Vilgefortz din Roggeveen, aşa cum şi noi, luptătorii Celor Patru Regate, l-am recunoscut de comandant pe Vizimir de Redania. Păcat doar că numai pe timp de război am fost uniţi şi solidari. Apoi, în vreme de pace, iar ne-am divizat. Vizimir şi Foltest se sufocă reciproc cu drepturile, obligaţiile şi taxele vamale, Demawend din Aedirn se ceartă cu Henselt pentru Teritoriile de Nord, iar pe cei din Liga din Hengfors şi pe Thissenidzii din Kovir îi doare undeva. Dar nici printre vrăjitori, din câte am auzit eu, nu mai găseşti astăzi înţelegerea de odinioară. Nu mai există nici printre voi

unitate, supunere, solidaritate. Pe când în Nilfgaard există.

— În Nilfgaard guvernează împăratul Emhyr var Emreis, un tiran şi un autocrat, care constrânge la supunere cu biciul, ştreangul şi toporul, a strigat palatinul Vilibert. Ce ne propui, adică, domnule pitican? Unde să ne unim? Într-o asemenea tiranie? Şi care oare dintre regi şi regate ar trebui, după părerea dumitale, să-i subjuge pe ceilalţi? În mâna cui aţi dori să vedeţi sceptrul şi biciul?

— Dar ce mă interesează pe mine? a dat din umeri Skaggs. Astea sunt treburile voastre omeneşti. În orice caz, nu aţi alege un pitican ca rege pentru nimic în lume.

— Nu aţi alege niciun elf, niciun semielf, a adăugat reprezentantul lungan al Poporului Vechi, strângând mai departe în braţe splendoarea cu tocă. Chiar şi un sfertelf ar fi considerat inferior…

— Asta vă doare pe voi! a râs Vilibert. Suflaţi în acelaşi corn ca Nilfgaard, pentru că şi el strigă despre egalitate şi vă promite întoarcerea la vechea orânduire, după ce vă înfrânge şi vă alungă de pe aceste pământuri. La o astfel de unitate şi egalitate visaţi, despre aşa ceva pălăvrăgiţi, aşa ceva trâmbiţaţi. Pentru că Nilfgaardul vă plăteşte cu aur pentru aşa ceva! Şi nu-i de mirare că vă iubiţi aşa de mult pentru că nilfgaardienii sunt tot o rasă de elfi.

— Baliverne, a spus rece elful. Vorbiţi numai tâmpenii, domnule cavaler! Se vede de la o poştă că vă orbeşte rasismul. Nilfgaardienii sunt oameni la fel ca voi.

— Minciună sfruntată! Aceştia sunt urmaşii Seidhezilor Negri, oricine ştie asta! Prin venele lor pulsează sângele elfilor! Sângele elfilor!

— Dar prin venele voastre ce fel de sânge curge, mă rog? a rânjit elful în zeflemea. Ne amestecăm cu voi sângele de generaţii întregi, de secole, şi ne izbuteşte asta extraordinar, nu ştiu dacă spre norocul sau nenorocul nostru. Aţi început să exterminaţi legăturile mixte abia în urmă cu un sfert de veac şi în orice caz cu rezultate mizerabile. Şi arătaţi-mi acum un om fără amestec de sânge de Seidhe Ichaer, de sânge de Popor Vechi.

Vilibert s-a înroşit vizibil. La fel s-a aprins la faţă şi Vera

Loewenhaupt. Vrăjitorul Radcliffe şi-a plecat capul şi a tuşit. Şi, ce e mai interesant, s-a congestionat şi frumoasa elfă cu tocă de hermină.

— Cu toţii suntem copiii Mamei Terra, a răsunat în liniştea deplină vocea druidului cărunt. Suntem copiii Mamei Naturi şi, deşi nu ne respectăm mama, deşi câteodată îi pricinuim necazuri şi suferinţă, deşi îi frângem inima, ea ne iubeşte, ne iubeşte pe toţi. Să nu uităm asta noi toţi cei prezenţi aici, în Locul Prieteniei, să nu ne sfădim care dintre noi a ajuns aici primul, pentru că prima a fost Ghinda, adusă de valuri, iar din Ghindă a germinat Marele Bleobheris, cel mai vechi dintre stejari. Stând sub crengile lui Bleobheris, printre rădăcinile lui milenare, să nu ne uităm propriile noastre rădăcini fraterne, să nu uităm pământul care ni le hrăneşte. Să ţinem minte versurile cântecului poetului Jaskier…

— Chiar aşa! a strigat Vera Loewenhaupt. Dar pe unde umblă?

— A şters-o, a constatat Sheldon Skaggs, uitându-se la locul gol de sub stejar, a luat paralele şi a tăiat-o fără să-şi ia rămas-bun. A şters-o elfeşte!

— A şters-o piticăneşte! au piuit articolele de feronerie.

— A şters-o omeneşte, a corectat elful lungan, iar splendoarea cu tocă şi-a sprijinit capul de braţul lui.

— Hei, muzicantule! a zis Mama Lantieri păşind în cameră fără să bată la uşă şi împingând în faţă mirosul de zambile, transpiraţie, bere şi afumătură. Ai un musafir. Intraţi, stimate domn!

Jaskier şi-a aranjat părul, îndreptându-şi spatele în fotoliul uriaş sculptat. Două fete care îi stăteau pe genunchi au sărit rapid, acoperindu-şi frumuseţile şi aruncându-şi capoatele pe ele. Ruşinea târfelor, gândea în sinea sa poetul, ar fi un titlu bun de baladă. S-a sculat din fotoliu, şi-a încheiat cureaua, s-a îmbrăcat cu vesta privindu-l pe boierul din prag.

— Măi să fie! a exclamat. Întotdeauna ştiţi unde să mă găsiţi, deşi rareori alegeţi momentul potrivit. Noroc că încă

nu mă hotărâsem pe care dintre cele două drăguţe o prefer. Iar la preţurile tale, Lantieri, nu mi le pot permite pe amândouă.

Mama Lantieri a zâmbit îngăduitor, bătând din palme. Ambele fete, pistruiata cu ten alb de pe insulă şi semielfa brunetă, au ieşit repede din cameră. Bărbatul din prag şi-a dat jos capa, înmânând-o Mamei împreună cu un sac micuţ, dar rotunjor.

— Iertaţi-mă, maestre, a zis apropiindu-se şi făcându-se comod la masă. Ştiu că nu e momentul să vă deranjez acum, dar aţi dispărut aşa de rapid de lângă stejar... Nu v-am ajuns pe drum, aşa cum am intenţionat, şi n-am dat uşor de urma dumneavoastră în orăşel. Credeţi-mă, nu vă ţin prea mult timp.

— Mereu spuneţi aşa şi de fiecare dată e abureală, l-a întrerupt bardul. Lasă-ne singuri, Lantieri, şi ai grijă să nu ne deranjeze nimeni. Vă ascult, domnule!

Bărbatul l-a privit cu atenţie. Avea ochii închişi la culoare, umeziţi, parcă plini de lacrimi, nasul coroiat şi buze urâte şi înguste.

— Voi trece direct la subiect, a declarat în timp ce Mama Lantieri închidea uşa. Mă interesează baladele dumneavoastră, maestre. Mai exact, mă interesează anumite persoane despre care cântaţi. Sunt realmente interesat de adevărata viaţă a eroilor baladelor dumneavoastră. Pentru că, dacă nu mă înşel, v-aţi inspirat din viaţa adevărată a unor persoane reale în minunatele dumneavoastră cântece pe care le-am ascultat sub stejar, nu-i aşa? Mă gândesc la... la micuţa Cirilla din Cintra. La nepoata reginei Calanthe.

Jaskier s-a uitat în tavan bătând tactul cu degetele în masă.

— Stimabile domn! a zis sec. Sunteţi interesat de lucruri ciudate. Mă întrebaţi de chestiuni bizare. Am impresia că nu sunteţi cel care mi s-a părut că sunteţi.

— Dar drept cine m-aţi luat, dacă puteţi să-mi spuneţi?

— Nu ştiu dacă pot. Depinde dacă îmi transmiteţi salutări de la cunoştinţele noastre comune. Cu asta ar fi trebuit să

începeţi, dar aţi uitat.

— N-am uitat deloc.

Bărbatul şi-a dus mâna la pieptul caftanului de catifea de culoare sepia, scoţând al doilea săculeţ, un pic mai mare decât cel pe care îl înmânase matroanei, însă tot aşa de rotunjor şi zdrăngănitor la contactul cu masa, şi a continuat:

— Noi pur şi simplu nu avem cunoştinţe comune, Jaskier. Dar oare acest săculeţ nu este în stare să compensenze acest neajuns?

— Ce aveţi de gând să cumpăraţi cu această punguţă subţirică? a pufnit din buze trubadurul. Tot bordelul mamei Lantieri şi terenurile din jur?

— Să zicem că am de gând să susţin arta. Şi artistul. Ca să pot să stau la un pahar de vorbă cu artistul despre opera lui.

— Atât de mult îndrăgiţi arta, dragă domnule? Aşa de mult vă grăbiţi să discutaţi cu artistul, încât încercaţi să-i împingeţi banii înainte de a vă recomanda, încălcând astfel regulile elementare de comportament?

— La începutul conversaţiei – necunoscutul l-a privit printre genele ochilor negri – nu v-a deranjat incognitoul meu.

— Dar acum a început să mă deranjeze.

— Nu mi-e ruşine cu numele meu, a zis bărbatul cu un uşor surâs pe buzele înguste. Mă numesc Rience. Nu mă cunoaşteţi, Maestre Jaskier, şi nu e de mirare. Sunteţi prea cunoscut şi prea vestit ca să-i ştiţi pe toţi admiratorii dumneavoastră. Iar fiecărui admirator i se pare că vă cunoaşte atât de bine, încât o oarecare familiaritate îi este permisă. Acest lucru se poate spune în totalitate şi despre mine. Ştiu că este o părere greşită, vă rog să mă iertaţi din suflet.

— Vă iert din suflet.

— Aşadar pot conta pe faptul că o să vreţi să răspundeţi la câteva întrebări…

— Nu, nu puteţi, l-a întrerupt poetul, suflând printre buze. Acum vă rog eu să mă iertaţi din suflet, dar nu prea

obişnuiesc să discut despre tematica operelor mele, despre inspiraţii, despre personaje, atât despre cele fictive, cât şi despre celelalte, pentru că asta ar smulge poleiala poetică a poeziei şi ar duce spre trivialitate.

— Oare?

— Cu siguranţă. Gândiţi-vă că, dacă aş cânta despre vesela morăriţă şi apoi aş spune tuturor că e de fapt vorba despre Zvirka, soţia morarului Piskorz, şi aş suplimenta cu informaţia că Zvirka poate fi tăvălită în voie în fiecare joi, pentru că joia morarul merge la târg, asta nu ar mai fi poezie. Ar fi ori proxenetism, ori defăimare abjectă.

— Înţeleg, înţeleg, a spus repede Rience. Dar cred că aţi ales un exemplu greşit. Nu mă interesează păcatele şi păcătuţele nimănui. N-o să ponegriţi pe nimeni răspunzând la întrebările mele. N-am nevoie decât de o mică informaţie: ce s-a întâmplat de fapt cu Cirilla, prinţesa Cintrei? Foarte multe persoane sunt convinse că Cirilla a pierit în timpul asedierii oraşului, există chiar şi martori oculari ai acestei întâmplări. Din balada dumneavoastră ar rezulta însă că acest copil ar supravieţui. Mă interesează foarte mult dacă e doar imaginaţia dumneavoastră sau un fapt real? Adevărat sau fals?

— Mă bucură foarte mult interesul dumneavoastră, a surâs larg Jaskier. Vă veţi amuza, domnule cum vă zice, dar tocmai asta am avut în vedere când am compus balada. Am vrut să-i incit pe ascultători şi să le stârnesc curiozitatea.

— Adevărat sau fals? a repetat rece Rience.

— Dacă v-aş dezvălui, aş strica efectul muncii mele. Adio, prietene! Ai epuizat timpul care-ţi era dedicat. Acolo aşteaptă cu sufletul la gură cele două inspiraţii, vrând să ştie pe care o aleg. Rience tăcea prelung, fără niciun gând de plecare. Îl privea antipatic pe poet, cu ochi umezi, iar acesta simţea neliniştea crescândă. De jos, din odaia principală a bordelului, se auzea o harababură veselă, punctată din când în când de o chicoteală piţigăiată feminină. Jaskier a întors capul cu o aparentă superioritate plină de dispreţ, însă în realitate măsura din ochi distanţa

dintre el, colţul odăii şi goblenul care reprezenta o nimfă ce îşi uda ţâţele vărsând apă dintr-un urcior.

— Jaskier! şi-a dat drumul la vorbă Rience, băgându-şi o mână în buzunarul caftanului de culoare sepia. Răspunde-mi la întrebări, te rog frumos. Trebuie să ştiu răspunsul. Este extrem de important pentru mine. Şi crede-mă, şi pentru tine, pentru că dacă răspunzi de bunăvoie, atunci…

— Atunci, ce?

Pe buzele înguste ale lui Rience s-a insinuat o grimasă respingătoare.

— Atunci, nu va trebui să te oblig să vorbeşti.

— Ascultă la mine, pramatie! Jaskier s-a sculat punându-şi masca unei grimase ameninţătoare. Mi-e silă de violenţă şi agresiune. Dar o voi chema imediat pe Mama Lantieri, iar ea va chema pe unul Gruzila, care îndeplineşte o funcţie onorabilă şi plină de responsabilitate în acest lăcaş, şi anume cea de gorilă. Este un adevărat artist în meseria sa. Îţi va trage un şut în cur şi vei zbura atunci deasupra acoperişurilor acestei cetăţi atât de frumos, încât cei câţiva trecători care umblă prin târg la ora asta te vor lua drept Pegas.

Rience a schiţat un gest scurt şi i-a sclipit în mână ceva.

— Eşti sigur că apuci s-o chemi?

Jaskier nu avea de gând să verifice dacă apucă, n-avea de gând nici s-aştepte, înainte ca stiletul finuţ să se învârtă şi să se fixeze în mâna lui Rience, a zbughit-o într-un salt lung în colţul odăii, a plonjat sub goblenul cu nimfa, a deschis cu un şut uşa secretă şi a fugit mâncând pământul pe scările în spiralã, ţinându-se cu dibăcie de balustrada alunecoasă. Rience s-a aruncat în goană după el, însă poetul ştia ce face, cunoştea o trecere secretă ca pe propriul buzunar, se folosise de mai multe ori de ea, tulind-o din faţa creditorilor, soţilor geloşi, concurenţei dornice de cafteală, căreia îi fura uneori rimele şi notele. Ştia că la a treia curbă va pipăi uşiţa rotativă, urmată de o scară care ducea în pivniţă. Era sigur că urmăritorul lui, ca de altfel mulţi înaintea acestuia, nu va apuca să se oprească la timp, va fugi mai departe şi va da peste o trapă, dincolo de care

va ateriza într-o cocină de porci. Era sigur că urmăritorul, lovit, mânjit de bălegar şi tăvălit de porci, va renunţa la urmărire.

Jaskier s-a înşelat, ca de fiecare dată când era prea sigur de ceva. În spatele lui a strălucit brusc ceva albăstrui, iar poetul şi-a simţit membrele amorţite, împietrite şi rigide. Nu a apucat să se oprească la uşiţa rotativă, picioarele au refuzat să-l asculte. A scos un urlet şi s-a rostogolit pe scări, izbindu-se de pereţii coridorului. Trapa s-a deschis sub el cu un trosnet sec şi trubadurul s-a prăbuşit în întuneric şi duhoare. Înainte de a se izbi de podeaua din pământ bătătorit şi înainte de a-şi pierde cunoştinţa şi-a amintit că Mama Lantieri pomenea ceva despre renovarea cocinei.

Durerea strânsorii mâinilor şi a braţelor smulse brutal din încheieturi l-a readus în fire. Voia să urle, dar nu putea, pentru că avea senzaţia că cineva îi băgase lut în gură. Stătea îngenuncheat pe podeaua de pământ, iar funia scârţâitoare îl trăgea în sus de mâini. Vrând să-şi aline durerea din braţe, a încercat să se ridice, însă şi picioarele îi erau legate. Sufocându-se şi năduşindu-se, a reuşit într-un final să se ridice, ajutat de funia care îl trăgea nemilos.

Rience stătea în faţa lui, iar ochii lui răutăcioşi şi umezi străluceau în lumina felinarului, ţinut de un găligan de aproape doi metri şi nebărbierit. Un alt găligan, cu siguranţă la fel de înalt, stătea în spatele lui. Jaskier îi auzea respiraţia şi-i simţea duhoarea transpiraţiei stătute. Jegosul acesta trăgea de funia fixată de încheieturile poetului şi trecută prin grinda tavanului.

Tălpile lui Jaskier s-au desprins de bătătură, poetul a smiorcăit pe nas, nefiind în stare de altceva.

— Destul! a zis într-un sfârşit Rience, aproape imediat, dar lui Jaskier i s-a părut că au trecut secole. A atins pământul, dar, în ciuda celor mai bune intenţii, n-a izbutit să îngenuncheze, funia întinsă continua să-l ţină tensionat ca pe o coardă.

Rience s-a apropiat. Pe faţa sa nu se vedea nici umbră de emoţie, ochii umezi nu şi-au schimbat câtuşi de puţin

expresia. De asemenea, vocea cu care a început să vorbească era liniştită, înceată, ai zice uşor plictisită.

— Poetaş parşiv! Avorton şi gunoi ce eşti! Un zero îngâmfat. Ai vrut să fugi de mine? De mine încă n-a fugit nimeni. N-am terminat discuţia, cabotin şi cap de bou ce eşti. Te-am întrebat ceva în condiţii mult mai agreabile. Acum o să răspunzi la întrebările mele, dar în condiţii mult mai puţin agreabile. Nu-i aşa c-o să răspunzi?

Jaskier a dat zelos din cap. Abia atunci a apărut un zâmbet pe faţa lui Rience. Şi a dat un semn. Bardul a horcăit cu disperare, simţind cum se întinde funia şi mâinile răsucite la spate trosnesc din încheieturi.

— Nu poţi vorbi, a constatat Rience, continuând să afişeze un rânjet scârbos. Dar te doare, nu-i aşa? Să ştii că deocamdată te trag pentru propria-mi plăcere, pentru că-mi place enorm să asist la suferinţa cuiva. Nu, puţin mai sus încă.

Jaskier era cât pe ce să se sufoce cu flegma.

— Ajunge! a ordonat în cele din urmă Rience, după care s-a apropiat şi l-a tras pe poet de jabou. Ascultă, cocoşelule! Am să te dezleg de blestem, ca să-ţi revină vorbirea. Dar dacă încerci să ridici vocea ta fermecătoare mai mult decât e cazul, ai să regreţi.

A schiţat un gest cu mâna, atingând cu inelul său obrazul poetului, iar Jaskier a început să-şi simtă maxilarul, limba şi cerul gurii.

— Acum, a continuat încet Rience, îţi voi pune câteva întrebări, iar tu vei răspunde rapid, fluent şi exhaustiv. Dar dacă vei ezita sau te vei bâlbâi măcar o clipă, dacă-mi dai cel mai mic motiv de îndoială asupra sincerităţii tale, atunci… uită-te în jos.

Jaskier s-a conformat, constatând cu groază că de nodurile de pe gleznele sale e legată o funie scurtă, al cărei capăt este fixat de un ciubăr plin cu var.

— Dacă voi ordona să te tragă mai sus, a zâmbit crunt Rience, şi odată cu tine acest ciubăr, cu siguranţă nu-ţi vei mai simţi mâinile. Mă îndoiesc că vei mai putea cânta la lăută după aşa ceva. Realmente mă îndoiesc. Aşadar, cred

că poţi să vorbeşti. Nu-i aşa că am dreptate?

Jaskier nu a confirmat, pentru că, de teamă, nu putea să-şi mişte capul şi nici să emită vreun sunet. Rience nu dădea impresia că ţine la confirmare.

— Eu, se înţelege, a spus, voi şti imediat dacă spui adevărul, îmi voi da seama din capul locului de orice subterfugiu şi nu mă las indus în eroare de artificii poetice şi de erudiţie dubioasă. E o nimica toată pentru mine, aşa cum nimica toată a fost să te paralizez pe scări. Aşadar, te sfătuiesc, banditule, ai grijă de fiecare cuvânt. Hai să nu pierdem vremea. După cum ştii, mă interesează eroina uneia dintre minunatele tale balade, nepoata reginei Calanthe din Cintra. Prinţesa Cirilla, alintată Ciri. Conform relatărilor martorilor oculari, această fătucă a pierit în timpul asediului oraşului acum doi ani. În schimb, în baladă descrii plastic şi emoţionant întâlnirea ei cu acel individ ciudat, aproape legendar, acel… vrăjitor Geralt sau Gerald. Lăsând la o parte născocirile poetice despre predestinare şi hotărârile sorţii, din baladă rezultă că acel copilaş a ieşit neatins din bătălia pentru Cintra. Oare e adevărat?

— Nu ştiu… a gemut Jaskier. În numele zeilor, sunt doar un poet, am auzit una şi alta, iar restul…

— Ce?

— Restul l-am scos din condei. Am confabulat! Nu ştiu nimic! a urlat bardul, văzând cum Rience îi face semn jegosului şi simţind că funia se întinde şi mai tare. Nu mint!

— Într-adevăr, a dat din cap Rience. Nu minţi în mod direct, aş fi simţit. Dar omiţi ceva. N-ai fi plăsmuit o baladă aşa, pur şi simplu, fără un motiv, şi doar îl ştii pe acel vrăjitor. Ai fost văzut de mai multe ori în compania lui. Hai, zi-i Jaskier, dacă ţi-i milă de încheieturile tale. Tot ceea ce ştii.

— Această Ciri, a gâfâit poetul, era hărăzită vrăjitorului, era aşa-zisul Copil Surpriză. Aţi auzit cu siguranţă, e o poveste cunoscută. Părinţii ei i-au promis-o vrăjitorului.

— Părinţii să-şi fi dat copilaşul în mâinile acelui mutant nebun? Acelui mercenar? Minţi, poetaşule, gogoriţe de-astea poţi să le susuri muierilor.

— Aşa a fost, jur pe sufletul mamei mele, a scâncit Jaskier. Ştiu din sursă sigură... Vrăjitorul...

— Spune-mi despre fătucă! Deocamdată vrăjitorul nu mă interesează.

— Nu ştiu nimic despre fătucă! Ştiu doar că vrăjitorul a pornit după ea la Cintra când a izbucnit războiul. L-am întâlnit atunci. De la mine a aflat despre măcel şi despre moartea reginei Calanthe... Mă întreba despre acest copil, despre nepoata reginei. Dar din câte ştiam eu, în Cintra muriseră toţi, din ultimul bastion nerămânând nici măcar un suflet viu.

— Vorbeşte. Mai puţine metafore. Mai concret!

— Când vrăjitorul a aflat despre căderea Cintrei şi despre măcel, a renunţat la călătorie. Amândoi am fugit în nord. Ne-am despărţit la Hengfors şi de atunci nu l-am mai văzut... Şi pentru că pe drum mai spunea câte ceva despre acea... Ciri, sau cum îi zice, şi despre predestinare... Am compus această baladă. Mai mult nu ştiu, jur.

Rience l-a privit aspru.

— Şi unde se află acum acel vrăjitor? a întrebat. Ucigaşul de monştri plătit, acel măcelar romantic, căruia îi place să emită elucubraţii despre predestinare!

— Ţi-am zis, l-am văzut ultima dată...

— Ştiu bine ce ai zis, l-a întrerupt Rience. Ascult cu atenţie ce spui. Şi tu să mă asculţi cu atenţie! Să-mi răspunzi cu exactitate la întrebări. Întrebarea era următoarea: dacă vrăjitorul Geralt sau Gerald n-a fost văzut de nimeni de mai bine de-un an, atunci unde se ascunde? Care-i este ascunzătoarea?

— Nu ştiu unde-i, s-a precipitat trubadurul. Nu mint, chiar nu ştiu...

— Prea repede, Jaskier, prea repede, a zâmbit sinistru Rience. Prea zelos. Eşti tu dibaci, dar şi imprudent. Zici că nu ştii unde-i. Dar pot să pariez că ştii ce-i asta.

Jaskier a scrâşnit din dinţi. De furie şi de disperare.

— Ei? Rience i-a făcut semn jegosului. Unde se ascunde vrăjitorul? Cum se cheamă locul?

Poetul tăcea. Funia se întindea răsucindu-i dureros

mâinile, iar picioarele pierduseră contactul cu pământul. Jaskier a urlat sacadat şi scurt, pentru că inelul magic al lui Rience i-a pus imediat un căluş.

— Mai sus, mai sus! Rience şi-a pus mâinile în şold. Ştii, Jaskier, aş putea să-ţi sondez prin magie creierul, dar e prea epuizant. Şi pe deasupra îmi face plăcere să privesc cum îţi ies ochii din orbite de durere. Şi oricum o să-mi spui.

Jaskier ştia că o să spună. Funia, fixată de gleznele sale, s-a întins din nou, iar ciubărul umplut cu var s-a deplasat pe podeaua de pământ cu un trosnet.

— Stăpâne, a zis dintr-odată cel de-al doilea găligan, acoperind felinarul cu o şubă şi privind prin deschizătura uşii cocinii. Vine cineva! O fată, ceva.

— Ştiţi ce-aveţi de făcut, a sâsâit Rience. Stinge felinarul!

Jegosul a slăbit funia, Jaskier a căzut fără vlagă la pământ, dar în aşa fel încât vedea cum cel cu felinarul se aşază într-o parte a uşiţei, iar jegosul pândeşte cu un cuţit lung în mână de cealaltă parte. Prin îmbinările scândurilor pătrundeau luminile bordelului, iar poetul auzea sporovăiala şi cântecele care veneau din direcţia lui. Uşiţa cocinei a scârţâit şi s-a deschis, iar în cadrul ei a apărut o siluetă nu prea înaltă, înfăşurată într-o mantie, cu o căciuliţă rotundă, strâns lipită de cap. După o clipă de ezitare, femeia a păşit pragul. Jegosul s-a năpustit asupra ei, luându-şi avânt cu cuţitul. Dar a căzut în genunchi, întrucât cuţitul nu întâmpinase nicio rezistenţă, trecând prin gâtul siluetei ca printr-un nor de fum. Deoarece silueta era chiar un nor de fum care începea deja să se împrăştie. Dar înainte de a se împrăştia de tot, a intrat în cocină altă siluetă, nedefinită, întunecată şi iute ca o nevăstuică. Jaskier văzu cum, lovindu-l cu mantia pe cel care ţinea felinarul, a sărit asupra jegosului, văzu cum sclipi ceva în mâna ei şi auzi cum jegosul s-a înecat şi a început să horcăie sălbatic. Celălalt găligan a reuşit să se elibereze de sub mantie, a sărit şi şi-a luat elan cu cuţitul. Din mâna siluetei vagi a ţâşnit cu un sâsâit un fulger încărcat cu foc, care s-a împrăştiat cu un sfârâit sinistru, asemenea uleiului încins, pe faţa şi pe pieptul găliganului. Acesta a zbierat

sfâşietor şi cocina a fost invadată de putoarea scârboasă a cărnii fripte.

Atunci a atacat Rience. Vraja aruncată de el a luminat întunericul cu o strălucire albăstruie în care Jaskier a văzut o femeie zveltă în straie bărbăteşti, care gesticula straniu cu ambele mâini. A văzut-o pentru o secundă, fiindcă lumina albăstruie a dispărut brusc într-un vacarm şi o lumină orbitoare, iar Rience, cu un răcnet turbat, a fost împins în spate, prăbuşindu-se peste scânduri, frângându-le cu trosnete. Femeia în straie bărbăteşti a sărit la el cu stiletul sclipind în mână. Cocina s-a umplut din nou de o strălucire, de data aceasta aurie, emanată dintr-un oval lucios apărut brusc în aer. Jaskier l-a văzut pe Rience cum sare de la pământ şi se năpusteşte în oval, dispărând instantaneu. Ovalul şi-a pierdut strălucirea, dar înainte de a dispărea de tot, femeia a apucat să-l ajungă şi să strige bălmăjind ceva şi întinzând mâna. S-a auzit un trosnet şi un foşnet, iar ovalul evanescent a dat în clocot într-o clipită, emanând o vâlvătaie duduitoare. Din depărtare, de foarte departe, la urechile lui Jaskier a ajuns un sunet vag, o voce care aducea a urlet de durere. Ovalul s-a stins de tot, iar în cocină s-a instalat din nou întunericul. Poetul simţea cum dispare acea forţă care îi pusese căluşul în gură.

— Ajutor! a zbierat. Săriţi!

— Tacă-ţi gura, Jaskier! a zis femeia îngenunchind lângă el şi tăindu-i nodurile cu stiletul automat al lui Rience.

— Tu eşti, Yennefer?

— Doar nu vrei să spui că ai uitat cum arăt. Şi nici că vocea mea îi este străină urechii tale. Poţi să te ridici? Nu ţi-au rupt oasele?

Jaskier s-a ridicat cu greu, a icnit şi a început să-şi frece braţele dureroase.

— Ce facem cu ăştia? a arătat spre trupurile care zăceau pe pământ.

— Hai să verificăm! Vrăjitoarea şi-a închis cu clinchet stiletul automat. Bine-ar fi să mai trăiască măcar unul. Aş avea câteva întrebări să-i pun.

— Ăsta, trubadurul s-a dus în dreptul jegosului, se pare

că trăieşte.

— Nu cred, a constatat Yennefer fără nicio emoţie. I-am secţionat traheea şi artera de la gât. Poate mai zvâcneşte ceva în el, dar n-o să mai zvâcnească mult.

Pe Jaskier l-au trecut fiorii.

— I-ai tăiat gâtul?

— Dacă nu mi-aş fi trimis mai înainte o iluzie din prudenţa caracteristică, acum aş fi zăcut eu întinsă în locul lui. Ia să-l vedem şi pe celălalt... La naiba! Uite, aşa un zdrahon şi n-a rezistat. Păcat, păcat...

— Nici ăsta nu mai trăieşte?

— N-a rezistat la şoc. Hmmm... L-am fript un pic prea tare. Ia te uită, până şi dinţii i s-au carbonizat... Ce-i cu tine, Jaskier? Ai să borăşti?

— Am să... bâigui poetul, aplecându-se şi sprijinindu-şi fruntea de peretele cocinii.

— Asta-i tot? Vrăjitoarea a lăsat cana din mână şi a apucat ţepuşa cu puiul înfipt. N-ai minţit cu nimic? N-ai omis nimic?

— Nimic în afară de recunoştinţă. Îţi mulţumesc, Yennefer.

L-a privit în ochi, şi-a plecat uşor capul, pletele sale negre, cârlionţate i s-au revărsat ca o cascadă de pe umeri. Şi-a scos puiul din ţepuşă pe farfuria din lemn şi a început să-l tranşeze cu dibăcie. Folosea cuţitul şi furculiţa. Până atunci Jaskier cunoscuse doar o singură persoană capabilă să mânuiască furculiţa şi cuţitul pentru a mânca puiul la fel de tacticos. Acum şi-a dat seama de unde şi de la cine aflase Geralt asta... Hm... s-a gândit în sinea lui, nu-i de mirare, au stat un an împreună în casa ei din Vengerberg şi până când a tăiat-o de la ea, i-au intrat în cap multe ciudăţenii. Şi-a scos şi el puiul din ţepuşă, i-a rupt fără să stea pe gânduri piciorul şi a început să înfulece, ţinându-l demonstrativ cu ambele mâini.

— De unde-ai ştiut? a întrebat-o. Cum de-ai reuşit să-mi vii în ajutor la timp?

— Eram lângă Bleobheris în timpul reprezentaţiei.

— Nu te-am observat.

— N-am vrut să fiu observată. Mai târziu am plecat după tine în târg. Te-am aşteptat aici, la crâşmă, pentru că nu se cuvenea să merg unde-ai mers tu, la acel lăcaş de plăceri îndoielnice şi de gonoree neîndoielnică. Într-un târziu mi-am pierdut totuşi răbdarea. Umblam prin curte şi deodată am avut senzaţia că aud nişte voci dinspre cocină. Mi-am ascuţit auzul şi atunci mi-am dat seama că nu este niciun sodomist aşa cum crezusem la început, ci că eşti tu. Patroane, mai adu niţel vin, dacă eşti amabil.

— Vă servesc imediat, domniţă dragă, îndată fug!

— Vinul de data trecută, te rog, dar fără apă. Tolerez apa doar la baie, în vin e scârboasă.

— Vă servesc, vă servesc.

Yennefer a dat farfuria la o parte. Pe oase, aşa cum remarcase Jaskier, mai rămăsese destulă carne pentru cârciumar şi familia lui. Cuţitul şi furculiţa erau desigur elegante şi distinse, dar nu prea eficiente.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat, i-a repetat. N-aş fi scăpat viu din mâinile blestematului de Rience. Ar fi stors totul din mine şi m-ar fi căsăpit ca pe un berbec.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, a zis ea şi a turnat vin amândurora şi a ridicat paharul. Să bem, aşadar, în cinstea salvării sănătăţii tale, Jaskier.

— Şi în sănătatea ta, Yennefer! i-a replicat. A sănătăţii pentru care mă voi ruga începând de astăzi de câte ori voi avea ocazia. Îţi sunt îndatorat, frumoasă doamnă şi-mi voi plăti datoria prin cântecele mele. Voi combate mitul conform căruia magicienii sunt insensibili la nedreptăţirea cuiva şi nu se prea grăbesc să sară în ajutorul unor muritori străini săraci şi nefericiţi.

— Ei, na! a schiţat un zâmbet, întredeschizându-şi uşor ochii săi de culoarea violetelor. Mitul are o justificare. N-a apărut fără motiv. Dar tu nu eşti deloc un străin, Jaskier. Te cunosc doar şi îmi place de tine.

— Oare? a schiţat şi poetul un zâmbet. Până acum ai păstrat bine secretul. Auzisem chiar şi păreri cum că nu mă suporţi deloc, citez, ca pe o molimă.

— Aşa a fost cândva magiciana luându-şi o mină serioasă. Apoi mi-am schimbat punctul de vedere. Apoi ţi-am devenit recunoscătoare.

— Pentru ce, dacă-mi permiţi să te întreb?

— N-are importanţă, a spus ea jucându-se cu cana goală. Să revenim la întrebări mai serioase. La cele care ţi-au fost adresate în cocină, când ţi-au smuls mâinile din încheieturi. Cum a fost, de fapt, Jaskier? Chiar nu l-ai mai văzut pe Geralt de când aţi fugit din valea Yarugăi? Chiar nu ştiai că după terminarea războiului, el s-a întors în sud? Că a fost grav rănit, atât de grav, încât s-a dus vestea despre moartea lui? N-ai ştiut nimic?

— Nu. N-am ştiut. Pentru că o perioadă am zăbovit la Pont Vanis, la curtea lui Esterad Thyssen. Şi apoi la Niedamir din Hengfors…

— N-ai ştiut, magiciana a clătinat din cap şi s-a descheiat la tunică.

Pe gât, pe zgarda ei neagră, de catifea a sclipit o steluţă din obsidian, incrustată cu briliante, şi a continuat:

— Nu ştiai că după ce şi-a oblojit rănile Geralt a plecat în Zarzecze? Chiar n-ai idee pe cine căuta acolo?

— Am o bănuială. Dar nu ştiu dacă a găsit.

— Nu ştii, a repetat. Tu, cel care de obicei le ştii pe toate şi le cânţi pe toate. Până şi chestii atât de intime cum ar fi sentimentele cuiva. Sub Bleobheris ţi-am ascultat baladele, Jaskier. Câteva strofe bune mi-au fost dedicate mie.

— Poezia, a mormăit cu ochii la pui, are regulile ei. Nimeni n-ar trebui să se simtă atins…

— „Părul ca o aripă de corb, ca o furtună în noapte…”, a citat Yennefer cu o emfază exagerată „… iar în ochi se odihnesc fulgere violete…” Aşa era?

— Aşa mi te-ai întipărit în minte, a zâmbit uşor poetul. Cine vrea să spună că e o descriere mincinoasă să arunce primul cu piatra în mine.

— Nu ştiu, vrăjitoarea şi-a strâns buzele, cine ţi-a permis să-mi descrii organele interne. Cum venea? „Inima ca o bijuterie care îi împodobeşte gâtul, dar tare ca diamantul, insensibilă, mai aspră şi mai tăioasă decât obsidianul…” Tu

însuţi ai plăsmuit aşa ceva? Sau poate…

Buzele ei tremurau uşor într-o grimasă.

— …sau poate ţi-a băgat în cap cineva destăinuirile şi suferinţele sale?

— Hmm… Jaskier şi-a dres vocea abandonând subiectul delicat. Spune-mi, Yennefer, când l-ai văzut ultima dată pe Geralt?

— Demult.

— După război?

— După război… Lui Yennefer i s-a schimbat puţin vocea. Nu, după război nu l-am mai văzut. Mult timp… n-am văzut pe nimeni. Dar hai să trecem la subiect, poetule. Sunt puţin mirată că nu ştii nimic, că n-ai auzit nimic şi cu toate acestea tocmai pe tine te-a întins cu funia cineva, vrând să obţină informaţii. Nu te îngrijorează chestia asta?

— Mă îngrijorează.

— Ascultă-mă! a zis aspru, bătând cu cana în masă. Ascultă-mă cu atenţie! Scoate-ţi balada asta din repertoriu. N-o mai cânta!

— Te referi la…

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Cântă despre războiul cu Nilfgaardul. Cântă despre Geralt şi despre mine, prin asta nu ne faci nici rău, nici bine. Nici n-ajuţi, nici nu strici. Dar despre Leuţa din Cintra să nu mai cânţi.

S-a uitat în jur verificând dacă vreunul dintre puţinii oaspeţi ai hanului la această oră nu trage cu urechea, a aşteptat până când fata care strângea de pe mese s-a îndreptat spre bucătărie.

— Încearcă, de asemenea, să eviţi întâlnirile între patru ochi cu oamenii pe care nu-i cunoşti, a zis încet. Cei care uită să te salute de la început din partea unor cunoştinţe comune. Înţelegi?

A privit-o surprins. Yennefer i-a zâmbit.

— Salutări de la Dijkstra, Jaskier.

Acum bardul s-a uitat în jur cu teamă. Mirarea lui trebuie să fi fost foarte expresivă, iar grimasa lui amuzantă, pentru că magiciana şi-a permis să se uite destul de sarcastic.

— Apropo, a şoptit aplecându-se peste masă. Dijkstra

vrea un raport de la tine. Te întorci de la Verden, iar pe Dijkstra îl interesează despre ce anume se discută la Curtea regelui Ervyll. M-a rugat să-ţi transmit ca raportul să fie de această dată la obiect, detaliat şi în niciun caz versificat. În proză, Jaskier. În proză.

Poetul a simţit un nod în gât şi a dat din cap. Tăcea şi se gândea la întrebare. Dar magiciana i-a luat-o înainte.

— Vin vremuri grele, a zis încet, grele şi periculoase. Vine vremea schimbărilor. Ar fi păcat să îmbătrânim cu conştiinţa încărcată că n-am făcut nişte schimbări în bine. Nu-i aşa?

A dat din cap a aprobare, dregându-şi vocea:

— Yennefer?

— Te ascult, poetule.

— Cei din cocină… Aş fi vrut să aflu cine erau, ce voiau şi cine i-a trimis la mine. I-ai nimicit pe-amândoi, dar umblă vorba că vă pricepeţi să smulgeţi informaţii chiar şi de la cei morţi.

— Dar nu umblă şi vorba că necromanţia este interzisă prin edictul Consiliului? Lasă-i în pace, Jaskier! Borfaşii ăia oricum nu ştiau prea multe. Cel care a fugit… Hmm… Cu el altfel stă treaba.

— Rience. El e vrăjitor, nu-i aşa?

— Da. Dar nu unul prea iscusit.

— Totuşi, a reuşit să fugă. Am văzut în ce mod. S-a teleportat, aşa-i? Asta nu înseamnă nimic?

— Evident, înseamnă. Înseamnă că cineva l-a ajutat. Acest Rience nu avea nici destul timp, nici destule puteri pentru a deschide portalul oval, suspendat în aer. O astfel de teleportare nu e floare la ureche. E clar că altcineva i l-a deschis, cineva incomparabil mai puternic. De aceea m-am temut să-l urmăresc, neştiind unde voi ateriza. Dar am trimis în urma lui o temperatură destul de înaltă. Va avea nevoie de multe vrăji şi elixiruri împotriva arsurilor şi în orice caz va rămâne însemnat pentru o bună bucată de timp.

— Poate te surprinde, dar era nilfgaardian.

— Aşa crezi? Yennefer s-a îndreptat şi, cu o mişcare

rapidă, a scos din buzunar stiletul automat, învârtindu-l în mână. Multe persoane poartă acum stilete din Nilfgaard. Sunt comode şi mereu la îndemână. Pot fi ascunse chiar şi în decolteu…

— Nu de stilet e vorba. Când îmi punea întrebări, folosea expresii ca „lupta pentru Cintra”, „cucerirea oraşului” sau ceva de genul acesta. Niciodată n-am mai auzit pe cineva să numească astfel aceste întâmplări. Pentru noi întotdeauna a fost un măcel. Măcelul Cintrei. Nimeni nu se exprimă altfel.

Magiciana a ridicat mâna, studiindu-şi unghiile.

— Eşti perspicace, Jaskier. Ai o ureche foarte fină.

— Deformare profesională.

— Interesant! Oare de la ce profesie ţi se trage deformarea? i-a zâmbit cochet. Dar îţi mulţumesc pentru informaţie. Este preţioasă.

— Asta să fie contribuţia mea la schimbările în bine. Spune-mi, Yennefer, de ce Nilfgaardul este atât de interesat de Geralt şi de fetiţa din Cintra?

— Nu-ţi băga nasul în asta, dintr-odată a devenit serioasă. Ţi-am spus, trebuie să uiţi că ai auzit vreodată de nepoata reginei Calanthe.

— Da, mi-ai zis. Dar eu nu caut subiect pentru baladă.

— Atunci, ce naiba cauţi? Necazuri?

— Să presupunem, a zis încet, sprijinindu-şi bărbia pe degetele împletite şi privind în ochii magicienei. Să presupunem că într-adevăr Geralt a salvat acel copil. Să presupunem că a dat în sfârşit crezare puterii destinului şi a luat cu el copilul găsit. Unde? Rience a încercat să-mi smulgă asta prin tortură, dar tu ştii Yennefer, ştii prea bine unde s-a ascuns vrăjitorul.

— Ştiu.

— Ştii şi cum se ajunge acolo?

— Şi asta o ştiu.

— Atunci, nu crezi că ar trebui să-l prevenim, să-i spunem că atât el, cât şi fetiţa sunt căutaţi de oamenii de teapa acelui Rience? M-aş fi dus eu, dar sincer nu ştiu unde… Este un loc al cărui nume prefer nici să nu-l

rostesc…

— Concluzia, Jaskier!

— Dacă ştii unde se află Geralt, ar trebui să te duci să-l previi. Îi datorezi ceva, Yennefer. Ceva te-a legat totuşi de el.

— Bineînţeles, a confirmat rece. Ceva m-a legat de el şi de aceea îl cunosc un pic. Nu-i plăcea să insiste cineva să-l ajute. Şi dacă avea nevoie de ajutor, îl căuta doar la persoanele în care avea încredere. A trecut mai bine de-un an de la acele întâmplări, iar eu… n-am avut nicio veste de la el. Şi dacă vorbim de datorie, îi sunt datoare exact cu atât cu cât îmi e şi el mie, nici mai mult, nici mai puţin.

— Atunci, mă voi duce eu acolo, a ridicat el capul. Spune-mi…

— Nu-ţi spun, l-a întrerupt. Eşti compromis, Jaskier! Pot să pună iar laba pe tine. Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine. Dispari de aici! Du-te în Redania, la Dijkstra şi Filippa Eihart, lipeşte-te de curtea lui Vizimir. Şi îţi repet: uită de Leuţa din Cintra. De Ciri. Prefă-te că nu i-ai auzit niciodată numele. Fă ce te rog eu. N-aş vrea să dai de vreun necaz. Prea mult ţin la tine, prea mult îţi datorez…

— Ai mai zis asta o dată. Ce-mi datorezi, Yennefer?

Magiciana a întors capul, tăcând prelung.

— Ai umblat cu el, a zis într-un sfârşit. Datorită ţie n-a fost singur. I-ai fost prieten. L-ai însoţit.

Bardul a coborât privirea.

— Puţin a avut de câştigat, a bolborosit. Puţin a profitat din această prietenie. I-am adus numai necazuri. Mereu trebuia să mă scoată dintr-o belea. Să mă ajute…

Vrăjitoarea s-a aplecat peste masă. Şi-a pus mâna peste palma lui şi i-a strâns-o puternic, fără să scoată un cuvânt. Ochii ei emanau tristeţe.

— Du-te în Redania! a repetat după o clipă. La Tretogor. Acolo vei fi în grija lui Dijkstra şi a Filippei. Nu încerca să faci pe grozavul! Te-ai băgat într-o afacere periculoasă, Jaskier!

— Mi-am dat seama, s-a strâmbat, apoi şi-a masat braţul dureros. Tocmai de aceea sunt de părere că trebuie să-l

avertizăm pe Geralt. Numai tu ştii unde poate fi găsit. Cunoşti drumul. Bănuiesc că i-ai fost oaspete…

Yennefer s-a întors. Jaskier a observat cum îşi strânge buzele şi cum îi zvâcneşte un muşchi pe obraz.

— Bineînţeles, am avut ocazia, a spus, iar în vocea ei era ceva imperceptibil de straniu. Am avut ocazia să-i fiu oaspete. Dar niciodată nepoftit.

Vântul vuia cu furie, vălurind pâlcurile de iarbă care năpădiseră ruinele şi şuierând printre tufişuri de măceş şi urzici înalte. Norii se rostogoleau peste faţa rotundă a lunii, întrezărind pentru o clipă imensa fortăreaţă, umplând cu strălucirea palidă şi învăluită în umbre şanţul şi fragmentele de zid şi iluminând moviliţele de cranii cu rânjete ştirbe care priveau în gol prin orbitele întunecate. Ciri a zbierat ascuţit şi şi-a acoperit capul cu mantia vrăjitorului.

Iapa spintecată a păşit cu grijă prin mormanul de cărămizi şi a intrat sub o arcadă spartă. Potcoavele zăngăneau pe dalele de piatră, trezind printre ziduri ecouri lugubre, înăbuşite de vâltoarea vântului. Ciri tremura, înfingându-şi degetele în coama calului.

— Mi-e frică! a şoptit.

— N-are de ce să-ţi fie frică, i-a răspuns vrăjitorul, punându-şi mâna pe umărul ei. Greu mai găseşti în lumea asta un loc mai sigur… Acesta este Kaer Morhen, Tărâmul Vrăjitorilor. Aici era cândva o fortăreaţă minunată. Demult.

Nu i-a răspuns, şi-a plecat capul. Iapa vrăjitorului, pe nume Babuşca, a nechezat uşor, ca şi cum ar fi vrut şi ea s-o liniştească.

S-au scufundat în abisul întunecat, în acel tunel lung, negru, infinit, printre coloane şi arcade. Babuşca păşea sigură şi ageră, fără să-i pese de beznă, zdrăngănind sprinţar din potcoave.

În faţa lor, la capătul tunelului s-a aprins brusc o linie luminoasă roşie, dreaptă, verticală. Crescând şi lărgindu-se, s-a transformat într-o uşă iluminată de strălucirea intermitentă a torţelor înfipte în suporturile de fier de pe pereţi. În cadrul uşii s-a ivit o siluetă neagră, voalată de

acea strălucire.

— Cine-i acolo? a auzit Ciri o voce răutăcioasă, metalică, precum un lătrat de câine. Geralt?

— Da, Eskel. Eu sunt.

— Intră!

Vrăjitorul a descălecat, a luat-o pe Ciri de pe şa, a pus-o pe pământ şi i-a pus bocceaua în mânuţă. Fetiţa a strâns bocceluţa puternic cu ambele mâini, regretând că e prea mică pentru a se ascunde în întregime după ea.

— Aşteaptă-mă aici cu Eskel! a zis vrăjitorul. O duc pe Babuşca în grajd.

— Hai la lumină, micuţule! a mârâit bărbatul pe nume Eskel. Să nu stai în întuneric.

Ciri i-a privit faţa şi cu greu şi-a reprimat un ţipăt de spaimă. Acesta nu arăta a om. Deşi stătea în două picioare, deşi mirosea a transpiraţie şi a fum, deşi purta straie normale omeneşti, nu arăta a om. Niciun om, se gândea, nu poate avea aşa o faţă.

— Ce mai aştepţi? i-a zis Eskel.

Nu s-a clintit. Din beznă se auzea din ce în ce mai slab tropăitul copitelor Babuşcăi. Ceva pufos şi chiţcăitor s-a strecurat pe lângă piciorul ei. A tresărit.

— Să nu rămâi în întuneric, puştiulică, pentru că şobolanii îţi vor roade carâmburile.

Ciri, lipindu-şi strâns bocceaua la piept, a păşit iute în direcţia luminii. Şobolanii au sărit pe sub picioarele ei, scoţând ţipete ascuţite. Eskel s-a aplecat, i-a luat bocceluţa şi i-a dat jos scufiţa.

— Ei, drăcie! a mormăit. Fetiţă. Asta mai lipsea!

S-a uitat la el speriată. Eskel i-a zâmbit. Fetiţa a observat că e totuşi un om, că are o faţă normală, umană, doar cam desfigurată din cauza unei cicatrici lungi, urâte şi semirotunde, care se întindea din colţul buzelor pe tot obrazul, până la urechi.

— Dacă tot ai ajuns aici, fii bine venită la Kaer Morhen, i-a zis el. Cum te cheamă?

— Ciri, a zis în locul ei Geralt, ivindu-se fără să se audă vreun foşnet în întuneric. Eskel s-a întors. Deodată, ambii

vrăjitori s-au îmbrăţişat rapid, puternic şi fără niciun cuvânt. Doar o clipită.

— Trăieşti, Lupule!

— Trăiesc.

— Ei, bine... Eskel a scos o torţă din suport. Hai! Închid porţile interioare ca să nu iasă căldura.

Mergeau pe hol. Şi aici erau şobolani, care se furişau pe lângă pereţi, chiţcăind în trecerile laterale şi zbughind-o din faţa cercului de lumină intermitentă proiectat de torţă. Ciri mergea cu paşi mici şi rapizi, încercând să ţină pasul cu bărbaţii.

— Cine iernează aici, Eskel? În afară de Vesemir?

— Lambert şi Coën.

Au coborât scările abrupte şi alunecoase. În jos se vedea strălucirea luminii. Ciri a auzit nişte voci şi a simţit miros de fum.

Era o hală imensă, inundată de lumina venită dinspre o vatră mare, în care duduiau vâlvătăile aspirate de neantul hornului. În mijlocul halei trona o masă uriaşă şi grea, la care se puteau aşeza cel puţin zece oameni, dar erau numai trei. Trei oameni. Trei vrăjitori, s-a corectat în sinea sa Ciri. Le-a văzut doar siluetele pe fundalul luminos al jarului din vatră.

— Bine-ai venit, Lupule! Te aşteptam.

— Bine te-am găsit, Vesemir! Bine v-am găsit, băieţi! Ce bine-i să fiu din nou acasă!

— Pe cine ne-ai adus?

Geralt a tăcut o clipă, după care şi-a pus mâna pe umărul lui Ciri, împingând-o delicat în faţă. Înainta stângaci, nesigură, chircindu-se şi aplecându-şi capul.

Mi-e frică, se gândea ea. Mi-e tare frică. Când m-a găsit şi m-a luat cu el Geralt, m-am gândit că nu se mai întoarce frica, că totul a trecut... Şi iată, în loc să mă aflu acasă, sunt în această fortăreaţă groaznică, întunecată şi ruinată, împânzită de şobolani şi ecouri sinistre... Mă aflu din nou în faţa unui zid roşiatic de foc. Văd siluete negre şi ameninţătoare, le văd ochii răutăcioşi şi nemaipomenit de sticloşi ţintuiţi asupra mea...

— Cine-i copilul, Lupule? Cine este fetiţa?

— Ea este a mea... Geralt s-a poticnit deodată. Ciri a simţit pe umeri palmele lui dure şi puternice. Şi deodată frica a dispărut fără urmă. Focul roşiatic şi duduitor emana căldură. Numai căldură. Siluetele negre erau prietenoase. Ocrotitoare. Ochii strălucitori exprimau curiozitate. Grijă şi nelinişte...

Mâinile lui Geralt i-au apăsat umerii...

— Ea este a noastră predestinare.

Cu adevărat nu se află pe lume ceva mai scârbos decât monştrii potrivnici naturii, şi anume vrăjitorii, pentru că aceştia sunt roade ale vrăjitoriei diabolice, mârşave. Aceştia sunt tâlhari, bandiţi, canalii, fără cinste, conştiinţă şi scrupule. Nişte creaturi ale iadului, în stare doar să omoare. Nu este loc pentru aceştia printre oamenii cumsecade.

Iar acel Kaer Morhen, unde aceşti nemernici se cuibăresc, unde-şi săvârşesc ritualurile lor scârboase, trebuie ras de pe faţa pământului, iar pe urmele lui trebuie să fie împrăştiată sare şi salpetru.

ANONIM, *Monstrum sau A vrăjitorului descriere*

Intoleranţa şi superstiţia au fost întotdeauna trăsături ale proştilor din mulţime şi niciodată, din câte cred eu, nu vor fi smulse din rădăcini, pentru că sunt la fel de veşnice ca prostia însăşi. Acolo unde astăzi se înalţă munţii, vor fi cândva mări, acolo unde astăzi se învolburează mările vor fi mâine pustiuri. Numai prostia tot prostie rămâne.

NICODEMUS DE BOOT, Meditaţii despre viaţă, fericire şi bunăstare

2

Triss Merigold a suflat în căuşul palmelor îngheţate, şi-a mişcat degetele şi a bolborosit formula magică. Calul ei, un armăsar jugănit, bălan, cu coama şi pletele negre, a reacţionat imediat la formulă, a fornăit, a nechezat şi a întors capul spre magiciană, privind-o cu ochii înlăcrimaţi de vânt şi de frig.

— Ai două soluţii, bătrâne, a zis Triss, punându-şi mănuşile. Ori te obişnuieşti cu magia, ori te vând ţăranilor pentru plug.

Armăsarul jugănit şi-a fâlfâit urechile, a pufnit aburi pe nări şi a pornit în jos pe un versant împădurit. Magiciana s-a aplecat în şa, evitând loviturile crengilor acoperite de chiciură.

Formula a acţionat rapid şi Triss n-a mai simţit împunsăturile gerului în coate şi în ceafă. I-a dispărut şi senzaţia aceea neplăcută de frig care te face să te zgribuleşti şi să-ţi bagi capul între umeri. Vraja, încălzind-o, i-a potolit şi foamea care-i rodea stomacul de câteva ore. Triss s-a înveselit, s-a făcut comodă pe şa şi a început să privească în jur cu atenţia mărită.

Din momentul în care a abandonat drumul mai circulat, a ţinut direcţia dată de peretele gri-alburiu al munţilor şi de vârfurile înzăpezite care străluceau auriu în clipele rare în care soarele izbutea să străpungă norii în zorii zilei sau în amurg. Acum, când se apropia mai mult de lanţul muntos, trebuia să fie şi mai atentă. Tărâmurile din preajma lui Kaer Morhen erau vestite prin sălbăticie şi inaccesibilitate, iar crăpătura din peretele granitic după care trebuia să se ghideze nu era lesne de găsit pentru un ochi neexperimentat. Era de-ajuns să te-abaţi în unele dintre numeroasele chei sau defilee, ca să o pierzi din vedere. Până şi ea, cea care cunoştea drumul şi ştia unde să caute trecătoarea, nu putea să-şi permită nici măcar o clipă de neatenţie.

Pădurea s-a terminat. În faţa magicienei se întindea o

vale înaltă plină de prundiş, care ducea spre versanţii abrupţi din planul îndepărtat. Prin mijlocul văii curgea Gwenllech, Râul Pietrelor Albe, învolburându-se spumos printre stâncile şi trunchiurile cărate de şuvoi. În cursul superior, Gwenllech era deja un pârâu scăzut, deşi lat. Aici putea fi trecut cu uşurinţă. Mai jos, la Kaedwen, în cursul mijlociu, râul constituia un obstacol de netrecut, era foarte iute şi se frângea din cauza marmitelor de pe fund.

Jugănitul, intrat în apă, a mărit pasul, intenţionând să ajungă cât mai repede pe celălalt mal. Triss l-a oprit cu delicateţe – şuvoiul era prea adânc, ajungându-i calului un pic deasupra crupelor, însă pietrele care zăceau pe fund erau alunecoase, iar curentul era aspru şi iute. Apa se învolbura şi spumega în jurul piciorului calului.

Magiciana şi-a îndreptat ochii spre cer, răcoarea şi vântul care se înteţeau puteau să prevestească aici, la munte, o viforniţă, iar perspectiva de a petrece următoarea noapte într-o grotă sau într-o scobitură între stânci nu suna prea atractiv. Ar fi putut, dac-ar fi fost nevoită să continue călătoria, chiar şi prin viforniţă. Ar fi putut recunoaşte drumul pe cale telepatică, ar fi putut să se desensibilizeze la frig prin magie. Ar fi putut, dac-ar fi fost nevoită. Dar prefera să nu fie nevoită.

Din fericire, Kaer Morhen se apropia. Triss l-a direcţionat pe jugănit pe un grohotiş plat, pe o grămadă de pietre, şlefuite de gheţari şi râuri, a intrat pe o fâşie îngustă, printre blocuri stâncoase. Pereţii defileului se înălţau abrupt, părând că se ating sus, fiind despărţiţi doar de linia îngustă a cerului. S-a făcut mai cald, pentru că vântul care vuia deasupra stâncilor nu o mai ajungea din urmă, nu o mai biciuia, nu o mai muşca.

Fâşia s-a lărgit, a intrat într-un defileu şi apoi într-o vale de sinclinal, mare, rotunjită, împădurită, întinsă printre stânci dinţate. Magiciana a ignorat marginile blânde şi accesibile, intrând direct în codru. Uscăturile trosneau sub copite. Calul, forţat să treacă printre trunchiuri căzute, a nechezat surd, a dansat şi a tropăit. Triss a tras de dârlogi, l-a tras de urechea păroasă şi l-a înjurat urât, referindu-se

maliţios la handicapul lui. Bidiviul, părând că s-a ruşinat, a început să meargă mai drept şi mai iute, alegându-şi singur drumul prin desiş.

În curând au ieşit într-un loc mai limpezit, în albia unui pârâu care se târa prelingându-se prin defileu. Magiciana s-a uitat în jur cu atenţie. În scurt timp a găsit ce căuta. Deasupra cheilor, sprijinit pe nişte stânci uriaşe, zăcea un trunchi imens, negru şi decojit, înverzit de muşchi. Triss s-a apropiat, vrând să se asigure dacă era adevăratul Drum şi nu un copac oarecare, doborât de vijelie. A zărit o potecă vagă, îngustă, care dispărea în pădure. N-avea cum să se înşele, acesta era cu siguranţă Drumul, o potecuţă străpunsă de obstacole, care înconjura fortăreaţa Kaer Morhen, pe care vrăjitorii îşi exersau viteza de alergare şi controlul respiraţiei. Potecuţa era numită Drum, dar Triss ştia că vrăjitorii începători aveau o denumire specifică pentru ea: „Ucigaşa”.

S-a lipit de grumazul calului, trecând uşor pe sub trunchi. Deodată a auzit un hârşâit de pietre. Şi paşi uşori şi sprinteni de om alergând.

S-a întors în şa şi a tras de dârlogi. A aşteptat să se apropie vrăjitorul de buştean.

Vrăjitorul s-a suit pe buştean, a zbughit-o ca o săgeată, fără să se oprească şi chiar fără să-şi balanseze umerii, uşurel, sprinţar, fluent, cu o graţie inimaginabilă. A trecut într-o clipită, ca o stafie, dispărând printre copaci fără să clintească vreo crenguţă. Triss a oftat răsunător, dând surprinsă din cap.

Pentru că vrăjitorul, socotind după înălţime şi conformaţie, avea vreo doisprezece ani.

Magiciana l-a îmboldit pe bălan cu călcâiele, a slăbit dârlogii şi a pornit în trap în susul pârâului. Ştia că Drumul intersectează încă o dată defileul, în locul numit „Gâtlejul”. Voia să mai arunce o privire micului vrăjitor. Întrucât ştia că la Kaer Morhen nu mai fuseseră antrenaţi copilandri de mai bine de un sfert de veac.

Nu se prea grăbea. Potecuţa Ucigaşei se încolăcea şi se bucla prin zăvoi şi, pentru a o trece, vrăjitoraşul avea

nevoie de mai mult timp decât ea, care o luase pe scurtătură. Dar nici ea nu putea zăbovi prea mult. După Gâtlej, Drumul şerpuia prin pădure, ducând direct către fortăreaţă. Dacă nu-l va prinde lângă prăpastie, ar putea să nu-l mai vadă niciodată. Ea mai fusese la Kaer Morhen de câteva ori şi era conştientă de faptul că vedea doar ceea ce vrăjitorii voiau să-i arate. Triss nu era atât de naivă încât să nu-şi dea seama că vrăjitorii voiau să-i arate doar o infimă parte din ceea ce se putea vedea în realitate la Kaer Morhen.

După câteva minute de mers de-a lungul văii pietroase a pârâului, a zărit Gâtlejul, o falie creată deasupra cheilor de către două stânci uriaşe, năpădite de muşchi şi de copăcei piperniciţi şi încârligaţi. A slăbit dârlogii. Bălanul a nechezat, aplecându-şi capul către apa care şiroia prin prundiş.

N-a avut mult de aşteptat. Silueta vrăjitorului s-a ivit pe stâncă. Băiatul a sărit fără să se oprească din alergare. Magiciana a auzit mai întâi pocnetul moale al aterizării şi apoi hârşâitul pietrelor, sunetul surd al căderii şi strigătul înăbuşit. Sau, mai precis, un icnet.

Triss, fără să stea prea mult pe gânduri, a sărit din şa, şi-a aruncat blana de pe umeri şi a luat-o la goană pe versant, urcându-se cu ajutorul rădăcinilor şi crengilor de copaci. S-a avântat spre stâncă, însă a alunecat pe covorul de ace de conifere şi a căzut în genunchi lângă silueta chircită pe pietre. Văzând-o, puştiul a sărit ca un arc, s-a dat fulgerător la o parte şi a prins cu dibăcie sabia fixată la spate, însă s-a poticnit şi a plonjat în ienuperi şi pini. Magiciana nu s-a ridicat din genunchi, holbându-se la băiat şi rămânând cu gura căscată. Pentru că nu era deloc un băiat.

De sub bretonul cenuşiu, ciopârţit strâmb şi urât o priveau nişte ochi uriaşi, de un verde smarald, care dominau pe o faţă cu bărbie îngustă şi cu nas uşor cârn. Se reflecta spaima în aceşti ochi.

— Nu te teme! a zis ezitant Triss.

Fetiţa şi-a deschis ochii şi mai larg. Aproape că nu gâfâia şi nu părea transpirată. Era clar că mai alergase multe zile

prin Ucigaşă.

— Ai păţit ceva?

Fetiţa n-a răspuns, în schimb s-a ridicat brusc, a sâsâit de durere, deplasându-şi greutatea corpului pe piciorul stâng, apoi s-a aplecat şi şi-a frecat genunchiul. Era îmbrăcată într-un soi de uniformă din piele cusută, sau mai bine zis însăilată în aşa hal încât orice croitor care-şi respectă meseria ar urla de disperare şi de oripilare văzând aşa ceva. Singurul lucru care părea a fi oarecum nou şi potrivit măsurii sale erau cizmele înalte până la genunchi, curelele şi sabia. Sau, mai exact, săbiuţa.

— Nu te teme! a repetat Triss, rămânând în genunchi. Am auzit cum ai căzut, m-am speriat şi de aceea am venit în goană până aici.

— Am alunecat, a mormăit fetiţa.

— N-ai păţit nimic?

— Nu, dar tu?

Magiciana a râs, a încercat să se ridice, a făcut o grimasă şi a tras o înjurătură, fiind străpunsă de durerea pe care-o simţea din gleznă. S-a aşezat, şi-a îndreptat cu grijă talpa şi a mai tras o înjurătură.

— Vino la mine, puştoaico, ajută-mă să mă ridic!

— Nu sunt puştoaică.

— Bine. Atunci, cine eşti?

— O vrăjitoare!

— Hmm! Atunci apropie-te şi ajută-mă să mă ridic, vrăjitoareo!

Fetiţa nu s-a clintit. Se lăsa de pe un picior pe altul şi, jucându-se cu cureaua sabiei în mâna învelită cu o mănuşă fără degete, o privea pe Triss cu suspiciune.

— Să n-ai nicio teamă! i-a zâmbit magiciana. Nu sunt vreo tâlhăriţă sau cineva străin. Mă numesc Triss Merigold şi mă duc la Kaer Morhen. Mă cunosc vrăjitorii. Nu te holba aşa la mine! E de lăudat vigilenţa ta, dar fii totuşi rezonabilă. Aş fi ajuns oare aici dacă n-aş fi ştiut unde să mă duc? Ai mai întâlnit până acum vreo finţă omenească pe Drum?

Fetiţa a prins încredere, s-a apropiat şi i-a întins mâna.

Triss s-a ridicat, folosindu-se doar în mică măsură de ajutorul fetiţei. Dar nu despre ajutorul ei era vorba. Voia s-o privească mai de aproape. Şi s-o atingă.

Ochii verzui ai micuţei vrăjitoare nu trădau trăsături de mutant. De asemenea, atingerea mânuţei nu stârnea acea furnicătură uşoară şi agreabilă caracteristică vrăjitorilor. Copila cu părul cenuşiu umbla pe potecile Ucigaşei cu sabia în spate, deşi nu fusese supusă Probei Ierburilor şi nici a Metamorfozelor. Triss era convinsă de asta.

— Ia arată-mi genunchiul, puştoaico!

— Nu sunt puştoaică.

— Scuză-mă. Dar tot ai un nume.

— Am… Sunt… Ciri.

— Îmi pare bine. Vino mai aproape, Ciri!

— N-am nimic.

— Vreau să văd cum arată acest „nimic”. Da, mă gândeam eu. „Nimic” aduce perfect a pantaloni rupţi şi a piele jupuită până la carne vie. Stai liniştită şi nu te teme.

— Nu mă tem… Auuu!

Magiciana a chicotit, şi-a frecat de şold palma încinsă de la vrajă. Fetiţa s-a aplecat şi şi-a văzut genunchiul.

— Ooo! a zis. Nu mă mai doare! Nu mai este gaură… E de la vrăji?

— Ai ghicit.

— Eşti o magiciană rea?

— Iar ai ghicit! Deşi prefer să mi se spună simplu: magiciană. Şi ca să nu te încurci, poţi să-mi foloseşti doar prenumele. Triss. Pur şi simplu: Triss. Hai, Ciri! Jos ne aşteaptă calul meu. Mergem împreună la Kaer Morhen.

— Ar trebui să alerg, a dat Ciri dezaprobator din cap. Nu e bine să întrerupi alergarea, pentru că atunci se face lapte din muşchi. Geralt zice…

— Geralt este în fortăreaţă?

Ciri s-a bosumflat, şi-a strâns buzele, s-a uitat la magiciană de sub bretonul cenuşiu. Triss a chicotit din nou.

— Bine, i-a zis. Nu mai pun întrebări. Secretul e secret. Şi-mi pare bine că nu-l trădezi persoanei pe care n-o cunoşti aproape deloc. Haide! Când ajungem, vedem noi

cine este şi cine nu este în fortareaţă. Iar de muşchi n-ai grijă, ştiu eu cum să mă descurc cu acidul lactic... Iată şi bidiviul meu. Te-ajut...

I-a întins mâna, dar Ciri n-avea nevoie de ajutor. A sărit pe şa sprinten, uşor, aproape fără să-şi ia avânt. Calul s-a scuturat şi a tropăit surprins, dar fetiţa a prins repede dârlogii şi l-a liniştit.

— Te descurci cu caii, după cum văd.

— Mă descurc cu toate.

— Treci mai aproape de valtrap, a spus Triss şi şi-a aşezat piciorul în scăriţă prinzând coama calului. Fă-mi loc un pic! Şi nu-mi scoate ochii cu sabia aia!

Calul, atins delicat cu călcâiul, a pornit agale de-a lungul albiei pârâului. Au trecut de următoarele chei şi au început să urce o colină ovală. De acolo se vedeau deja Kaer Morhen, proptită de abruptul stâncos al zidurilor, ruinat pe alături, fragmente din turnul de apărare şi din porţi şi stâlpul donjonului îndesat şi tocit.

Bidiviul a nechezat, săltându-şi capul la trecerea şanţului pe rămăşiţele de pod. Triss a tras de dârlogi. N-o impresionau craniile şi scheletele fosilizate care zăceau pe fundul şanţului. Le mai văzuse ea.

— Nu-mi place asta, a zis deodată fetiţa. Nu-i aşa cum ar fi trebuit să fie. Morţii trebuie să fie îngropaţi în pământ. În gorgan. Nu-i aşa?

— Aşa-i, a confirmat calm magiciana. Şi eu sunt de aceeaşi părere. Dar vrăjitorii le ţin ca... amintire.

— Ce amintire?

— Kaer Morhen, Triss şi-a îndemnat calul spre arcadele sfărâmate, a fost atacat. A fost o bătălie sângeroasă, în care au pierit aproape toţi vrăjitorii, rămânând în viaţă doar cei care lipseau atunci din fortăreaţă.

— Cine i-a atacat? Şi de ce?

— Nu ştiu, a îngăimat. A fost foarte demult, Ciri. Întreabă-i pe vrăjitori.

— I-am întrebat, a bolborosit fetiţa. Dar n-au vrut să-mi spună.

Îi înţeleg, s-a gândit magiciana. Copilului iniţiat în ale

vrăjitoriei, pe deasupra şi fetiţă, nesupusă încă metamorfozelor mutante, nu i se pot spune asemenea chestii. Nu i se spune unui astfel de copil despre un masacru. Nu trebuie speriat un astfel de copil de perspectiva că şi el în viitor poate auzi despre sine cuvintele pe care le urlau fanaticii care mărşăluiau la Kaer Morhen. Mutant. Monstru. Jigodie. Blestemat de zei, creatură împotriva naturii. Nu, se gândea, nu mă miră că vrăjitorii nu ţi-au spus despre asta, micuţă Ciri. Nici eu n-o să-ţi spun. Eu, micuţă Ciri, am şi mai multe motive ca să tac. Doar sunt magiciană, iar fără ajutorul magicienilor, fanaticii n-ar fi cucerit atunci fortăreaţa. Până şi acel pamflet greţos, acel „Monstrum” larg colportat, care i-a incitat pe fanatici şi care i-a îndemnat la crime, a fost, din câte se spune, opera anonimă a unui vrăjitor. Iar eu, micuţă Ciri, nu sunt adepta responsabilităţii colective, nu simt nevoia unui proces de conştiinţă asupra evenimentelor desfăşurate cu o jumătate de veac înainte de a mă naşte. Iar scheletele care au rolul de veşnică amintire în cele din urmă se vor fosiliza de tot, se vor face praf şi pulbere, şi vor fi date uitării, fiind spulberate de vântul care biciuieşte întruna colina…

— Ei nu vor neapărat să zacă aşa, a vorbit brusc Ciri. Nu vor să fie un simbol, o mustrare de conştiinţă sau o ameninţare. Dar nici nu vor ca cenuşa lor să fie spulberată de vânt.

Triss şi-a ridicat brusc capul, auzind vocea schimbată a fetei. A simţit instantaneu o aură magică, zvâcnirea şi gâlgâitul sângelui în tâmple. S-a îndreptat fără să scoată un cuvânt, temându-se să întrerupă şi să perturbe ceea ce se întâmpla.

— Un gorgan obişnuit, şi vocea lui Ciri devenea din ce în ce mai puţin naturală, metalică şi maliţioasă. Un morman de pământ năpădit de urzici. Moartea are ochii albaştri şi reci, iar înălţimea obeliscului nu contează, aşa cum nu contează nici inscripţiile dăltuite pe el. Cine poate şti asta mai bine decât tine, Triss Merigold, cea de-a Paisprezecea de pe Deal?

Magiciana a încremenit. A văzut palmele fetiţei încleştate pe coama calului.

— Tu ai murit pe Deal, Triss Merigold, a continuat vocea maliţioasă şi străină. De ce ai venit aici? Întoarce-te, întoarce-te de îndată, ia cu tine acest copil, Copilul Sângelui Vechi, ca să-l înapoiezi celor cărora le aparţine. Fă asta, tu, a Paisprezecea. Pentru că, dacă nu o faci, vei muri din nou. Va veni ziua în care Dealul te va revendica. Te vor revendica mormântul şi obeliscul pe care a fost dăltuit numele tău.

Jugănitul a nechezat puternic, scuturându-şi capul. Ciri a făcut o mişcare bruscă, dezmeticindu-se.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Triss, străduindu-se să-şi stăpânească vocea.

Ciri şi-a dres vocea, şi-a trecut mâinile prin păr şi s-a frecat la ochi.

— Nn… nimic… a mormăit nesigură. Sunt obosită, de aceea… De aceea m-a luat somnul. Trebuie să fug…

Aura magică dispăruse. Triss a simţit un val brusc de răceală cuprinzându-i tot corpul. A încercat să se autosugestioneze că se termină efectul formulei protectoare, dar ştia că nu este adevărat. S-a uitat în sus, la soclul stâncos al fortăreţei care se holba la ea cu orbitele negre şi goale ale meterezelor de tragere ruinate. Au trecut-o fiorii.

Calul a zăngănit cu potcoavele pe dalele curţii. Magiciana a sărit repede de pe şa întinzându-i mâna lui Ciri. Folosindu-se de contactul cu palma, i-a transmis cu prudenţă impulsul magic. Şi a rămas stupefiată. Căci nu simţea nimic. Nicio reacţie, niciun răspuns. Nicio respingere. În fetiţa care, cu o clipă mai devreme, mobilizase o aură extrem de puternică nu mai era nicio urmă de magie. Era din nou un copil normal, cu părul sluţit şi prost îmbrăcat.

Dar acum câteva clipe acest copil nu era totuşi unul obişnuit.

Nu avea timp să reflecteze asupra acestor întâmplări stranii, a auzit scârţâitul uşii cu elemente forjate, care venea din neantul obscur al holului din spatele arcadei

ruinate. Şi-a dat jos de pe umeri pelerina de blană, şi-a dat jos căciula de vulpe şi cu o mişcare bruscă din cap şi-a răsfirat părul moale, mândria şi semnul ei de recunoaştere, nişte plete lungi cu reflexe aurii, de culoarea castanelor prospete.

Ciri a suspinat cu admiraţie. Triss a zâmbit încântată de efect. Părul frumos, lung şi lăsat liber era o raritate, un simbol al poziţiei, al statutului, un semn al femeii libere, stăpână pe sine. Semn al unei femei extraordinare, pentru că domnişoarele „ordinare” îşi purtau părul împletit în codiţe, iar femeile măritate „ordinare” şi-l ascundeau sub scufii şi broboade. Doamnele de rang înalt, inclusiv reginele, îşi încreţeau şi îşi aranjau părul. Războinicele se tundeau scurt, foarte scurt. Doar druidele şi magicienele, ca şi femeile desfrânate, îşi purtau cu fală pletele naturale pentru a-şi evidenţia independenţa şi libertatea.

Vrăjitorii au apărut ca de obicei pe neaşteptate, fără niciun zgomot şi parcă de nicăieri. S-au înfiinţat în faţa ei înalţi, zvelţi, cu mâinile încrucişate la piept, sprijinindu-şi greutatea corpului pe piciorul stâng, într-o poziţie din care, din câte ştia ea, puteau să atace într-o fracţiune de secundă. Ciri s-a instalat lângă ei într-o postură identică. În hăinuţele sale caricaturale arăta extrem de amuzant.

— Bine ai venit la Kaer Morhen, Triss!

— Bine te-am găsit, Geralt!

Geralt era schimbat. Dădea impresia că a îmbătrânit. Triss ştia că din punct de vedere biologic este imposibil, îmbătrâneau şi vrăjitorii, desigur, dar într-un ritm mult prea lent pentru ca un muritor de rând sau o magiciană atât de tânără ca ea, să poată percepe modificările. Dar era de-ajuns o singură privire pentru a înţelege că mutaţia poate să încetinească procesul fizic al îmbătrânirii, dar nu şi pe cel psihic. Faţa brăzdată de riduri a lui Geralt era cea mai bună dovadă în acest sens. Cu o jale adâncă, Triss şi-a desprins privirea de ochii vrăjitorului cu părul alb. Ochii care, evident, văzuseră prea multe. Însă în afară de asta nu distingea în privirea lui nimic din ce ar fi contat pentru ea.

— Bine-ai venit, repetă el! Ne bucurăm că ai binevoit să

ajungi la noi.

Alături de Geralt stătea Eskel, care semăna cu Lupul ca un frate, dacă am face abstracţie de culoarea părului şi de cicatricea lungă care-i desfigura obrazul. Stătea printre ei şi cel mai tânăr dintre vrăjitorii din Kaer Morhen, Lambert, ca de obicei, cu o urâtă grimasă batjocoritoare pe faţă. Nu se vedea Vesemir.

— Bine ai venit şi intră, te rog! a spus Eskel. E frig şi vântul suflă de parcă s-ar fi spânzurat cineva. Ciri, dar tu unde mergi? Invitaţia nu te priveşte şi pe tine. Soarele este încă sus, cu toate că nu se vede. Poţi să te mai antrenezi.

— Măi să fie! şi-a scuturat magiciana părul. Politeţea a devenit floare rară aici în Reşedinţa Vrăjitorilor. Ciri a fost prima care mi-a urat bun venit şi care m-a adus la fortăreaţă. Ar trebui să mă însoţească…

— Ea doar se instruieşte aici, Merigold! Lambert a schimonosit un zâmbet. Întotdeauna i se adresa aşa. „Merigold”, fără titlu, fără prenume. Triss ura asta. Ea este un ucenic, nu un majordom. Întâmpinarea oaspeţilor, inclusiv a celor atât de agreabili ca tine, nu intră în obligaţiile sale. Hai, Ciri!

Triss a ridicat uşor din umeri, prefăcându-se că nu observă privirile încurcate ale lui Geralt şi Eskel. A tăcut. Nu voia să le provoace o încurcătură şi mai mare. Şi mai ales nu dorea ca ei să-şi dea seama cât de mult e interesată şi fascinată de fetiţă.

— Îţi voi conduce calul, se oferi Geralt în timp ce apucă dârlogii. Triss i-a atins pe furiş mâna, intersectându-li-se degetele. La fel şi ochii.

— Vin cu tine, zise fără să stea pe gânduri. Am câteva lucruşoare în desagi de care aş avea nevoie.

— Nu demult mi-ai provocat senzaţii neplăcute, a murmurat el după ce au intrat în grajd. Am văzut cu ochii mei piatra ta funerară impunătoare. Obeliscul în memoria eroismului tău din bătălia de la Sodden. Abia de curând am aflat că s-a făcut o greşeală. Nu pot să pricep cum a fost în stare să te confunde cineva, Triss.

— E o poveste lungă, răspunse. Îţi voi povesti cu prima

ocazie. Şi iartă-mi, te rog, senzaţiile neplăcute provocate.

— N-am ce să iert. În ultima vreme am avut puţine momente de bucurie, iar cea produsă de aflarea veştii că trăieşti, cu greu poate fi egalată de o altă bucurie. Poate doar cu cea pe care o simt acum, când te privesc.

Triss a simţit ceva explodând în inima ei. Tot drumul, teama întâlnirii cu vrăjitorul cu părul alb i-a provocat o luptă în interiorul ei cu speranţa că se vor vedea. Iar acum această faţă obosită, chinuită şi aceşti ochi atotvăzători şi bolnavi, aceste cuvinte reci şi echilibrate, liniştite în mod artificial şi totuşi încărcate de atâta emoţie…

L-a îmbrăţişat puternic imediat, fără să stea pe gânduri. I-a luat mâna şi i-a băgat-o violent sub păr, pe ceafă. Furnicătura i s-a prelins pe spate atât de voluptuos, încât abia şi-a reprimat un ţipăt. Ca să-şi reţină şi să înăbuşe acel ţipăt i-a căutat buzele cu ale sale, strivindu-i-le. Tremura, ţinându-se strâns de el, potenţând excitarea şi abandonându-se din ce în ce mai mult.

Geralt însă nu s-a lăsat.

— Triss… te rog…

— Oh, Geralt… Atât…

— Triss… a dat-o la o parte cu delicateţe. Nu suntem singuri… Vin şi ei aici.

Triss s-a uitat spre intrare. Abia după o clipă a zărit umbrele vrăjitorilor, iar paşii i-a auzit şi mai târziu. Ce să-i faci, auzul ei pe care-l considera extrem de fin nu putea concura cu cel al vrăjitorilor.

— Triss, copila mea!

— Vesemir!

Da, Vesemir era bătrân, poate chiar mai bătrân decât Kaer Morhen. Dar se îndrepta spre ea cu paşi repezi, energici şi sprinteni, îmbrăţişând-o cu forţa braţelor sale viguroase.

— Mă bucur să te revăd, bunicule!

— Sărută-mă! Nu pe mână, vrăjitoare mică şi rea ce eşti! Ai să-mi pupi mâna când voi zace pe năsălie. Ceea ce se va întâmpla cu siguranţă nu peste mult timp. O, Triss, ce bine că ai venit… Cine mă va vindeca, dacă nu tu?

— Să te vindec? De ce? Poate doar de gesturi de puştan! Ia mâna de pe fundul meu, moşneagule, că-ţi dau foc la bărboiul ăsta încărunţit!

— Iartă-mă! Uit mereu că ai crescut, că nu pot să te mai ţin pe genunchi şi să te mai ciupesc. Cât despre sănătatea mea… Oh, Triss, bătrâneţe, haine grele! Mă dor oasele de-mi vine să urlu. O să-l ajuţi pe bătrân, copila mea?

— O să-l ajut. Magiciana s-a eliberat din strânsoarea de urs a bătrânului privindu-l pe vrăjitorul care-l însoţea pe Vesemir. Era tânăr, părea de acelaşi leat cu Lambert. Purta cioc negru care nu-i ascundea însă semnele mari lăsate de vărsat de vânt. Era ceva ieşit din comun, pentru că de obicei vrăjitorii erau foarte imuni la bolile infecţioase.

— Triss Merigold, Coën le-a făcut cunoştinţă Geralt. Coën îşi petrece cu noi prima lui iarnă aici. Se trage din nord, din Poviss.

Tânărul vrăjitor a făcut o reverenţă. Ochii aveau irisul de un galben-verde foarte deschis, iar cristalinul brăzdat de nişte firişoare roşii indica o evoluţie dificilă şi problematică a mutaţiei.

— Să mergem, copila mea, i-a zis Vesemir, luând-o de braţ. Grajdul nu-i un loc de întâmpinare a oaspeţilor. Dar n-am putut să mă abţin.

În curte, într-un colţ al zidurilor adăpostit de vânt, Ciri exersa sub comanda lui Lambert. Balansându-se abil pe o bară atârnată de lanţuri, ataca, ţinând sabia, un sac de piele strâns în curele sub forma unui corp omenesc. Triss s-a oprit.

— Greşit! urla Lambert. Te apropii prea mult! Şi nu mai da aşa pe orbecăite! Ţi-am mai spus, cu vârful sabiei la carotidă! Unde au umanoizii carotida? În vârful capului? Ce-i cu tine? Concentrează-te, prinţesă!

Aha, se gândi Triss. Aşadar e-adevărat, nu-i doar legendă. Ea este. Îmi imaginam eu…

Se hotărî să atace fără amânare şi fără a le lăsa vrăjitorilor loc de subterfugii.

— Celebrul Copil Surpriză? zise, arătând spre Ciri. După cum văd, v-aţi apucat cu elan să îndepliniţi cerinţele sorţii şi

destinului. Cred, totuşi, că aţi cam încurcat basmele, băieţi. În poveştile auzite de mine, păstoriţele şi orfelinele se transformau în prinţese. Iar aici, din câte văd eu, dintr-o prinţesă faceţi vrăjitoare. Nu vi se pare cam îndrăzneaţă ideea?

Vesemir se uită la Geralt. Vrăjitorul cu părul alb continua să tacă, faţa îi rămăsese nemişcată, nereacţionând nici măcar cu o clipire la rugămintea mută de ajutor.

— Nu-i aşa cum îţi închipui, îşi drese vocea bătrânul. Geralt a adus-o astă-toamnă. Ea n-are pe nimeni în afară de... Triss, cum să nu crezi în predestinare dacă...

— Ce are predestinarea cu mânuirea sabiei?

— O învăţăm arta mânuirii sabiei, spuse Geralt încet, întorcându-se spre ea şi privind-o direct în ochi. Ce altceva putem s-o învăţăm? Nu ştim nimic altceva. Predestinare sau nu, Kaer Morhen este de-acum casa ei. Cel puţin pentru o perioadă. Antrenamentul şi scrima o distrează, o menţin sănătoasă şi în formă bună. O ajută să uite tragedia trăită. Asta este casa ei de-acum. Altă casă n-are.

— Foarte mulţi cintreni, magiciana rezistă privirii lui, au fugit după înfrângere la Verden, la Brugge, în Temeria şi în insulele Skellige. Printre ei se află nobili, baroni, cavaleri. Prieteni, rude... şi de asemenea... supuşi oficiali ai acestei fetiţe.

— Prietenii şi rudele n-au căutat-o după război, n-au găsit-o.

— Pentru că nu le-a fost predestinată?

— Triss i-a zâmbit, nu prea sincer, dar foarte frumos. Cât de frumos putea ea. Nu-şi dorea să i se adreseze el cu acel ton.

Vrăjitorul a dat din umeri. Triss, care-l cunoştea un pic, a schimbat imediat tactica, renunţând la argumentare.

S-a uitat din nou la Ciri. Fetiţa păşea cu abilitate pe bară, efectuând o semirotire rapidă, tăind uşor aerul cu sabia şi sărind imediat înapoi. Manechinul lovit se legăna în funie.

— Bine, în sfârşit! strigă Lambert. În sfârşit, ai priceput! Retrage-te şi mai fă o dată! Vreau să mă asigur că n-a fost din întâmplare!

— Sabia asta, Triss, s-a întors spre vrăjitori, pare ascuţită. Bara pare a fi alunecoasă şi instabilă. Iar profesorul pare a fi un idiot care o deprimă pe fetiţă cu ţipetele sale. Nu vă temeţi că s-ar putea întâmpla un accident nefericit? Sau contaţi pe faptul că destinul o va feri?

— Ciri a exersat aproape jumătate de an fără sabie, zise Coën. Ştie să se mişte, iar noi avem grijă pentru că...

— Pentru că aceasta este casa ei, termină Geralt încet, dar ferm. Foarte ferm, pe un ton care închidea discuţia.

— Asta e, ce să-i faci! respiră adânc Vesemir. Triss, trebuie să fii obosită. Nu ţi-e foame?

— N-aş zice că nu, suspină, renunţând să-i mai descoasă cu privirea ochii lui Geralt. Sinceră să fiu, cad din picioare. Ultima noapte de pe drum am petrecut-o într-un şopron de ciobani pe jumătate dărâmat, învelită în paie şi rumeguş. Am etanşat ruina cu o vrajă, altfel aş fi mierlit-o. Visez la cearşafuri curate.

— Vei cina cu noi. Imediat. După care vei dormi ca lumea şi te vei odihni. Ţi-am pregătit cea mai bună odaie, cea din turn. Şi ţi-am pus acolo cel mai bun pat din Kaer Morhen.

— Mulţumesc, zâmbi Triss uşor. În turn, s-a gândit. Bine, Vesemir. Poate să fie în turn azi, dacă ţii aşa mult la aparenţe. Pot dormi în turn, în cel mai bun dintre paturile din Kaer Morhen. Deşi aş prefera cu Geralt în cel mai rău.

— Să mergem, Triss.

— Să mergem.

Vântul izbea obloanele, fluturând resturile goblenului mâncat de molii care serveau la etanşeizarea ferestrelor. Triss stătea în cel mai bun pat din Kaer Morhen, în beznă totală. Nu putea să adoarmă. Şi nu era vorba de faptul că cel mai bun pat din Kaer Morhen era o piesă de antichitate care abia se mai ţinea în încheieturi. Triss se gândea intens. Şi toate gândurile care-i alungau somnul gravitau în jurul unei singure întrebări-cheie.

Pentru ce a fost chemată la fortăreaţă? De cine? Cu ce scop?

Boala lui Vesemir nu putea fi decât un pretext. Vesemir

era vrăjitor. E drept că era matusalemic, dar asta nu schimba cu nimic faptul că avea o sănătate de invidiat de către orice tânăr. Dacă bătrânul ar fi fost înţepat de vreo manticoră sau muşcat de vreun vârcolac, Triss ar fi considerat normal să fie chemată. Dar pentru „o durere de oase”? E de râsul curcilor. Reumatismul în oase, o suferinţă deloc originală între zidurile teribil de răcoroase de la Kaer Morhen, ar fi fost lecuită de Vesemir cu un elixir vrăjitoresc sau şi mai simplu cu o ţuică tare de secară, administrată în proporţii egale atât intern, cât şi extern. N-ar fi avut nevoie de magiciană şi nici de incantaţiile, filtrele şi amuletele sale.

Atunci, cine a chemat-o? Geralt?

Triss s-a zvârcolit în aşternuturi, simţindu-se invadată de un val de căldură şi de o excitaţie amplificată de mânie. A tras încet o înjurătură, s-a dezvelit de pilotă cu un şut şi s-a întors pe o parte. Patul preistoric a scârţâit şi a trosnit din îmbinări. Nu mă pot stăpâni, se gândi. Mă port ca o fetişcană nătângă. Sau chiar mai rău, ca o domnişoară bătrână, lipsită de mângâieri. Nici măcar nu sunt în stare să gândesc logic.

A suduit din nou.

Sigur n-a chemat-o Geralt. Fără emoţii, micuţo, fără emoţii, aminteşte-ţi figura de-acolo, din grajd. Ai mai văzut tu figuri de-astea, micuţo, nu te amăgi. Nişte figuri stupide, pline de căinţă şi confuze ale unor bărbaţi care vor să uite, care regretă, care nu vor să-şi mai amintească ce s-a întâmplat şi nu vor să revină la ceea ce a fost. În numele zeilor, micuţo, nu-ţi fă iluzii gândindu-te că de data aceasta ar putea fi altfel. Niciodată nu e altfel. Şi o ştii foarte bine. Pentru că ai deja o experienţă îndelungată, micuţo.

În privinţa vieţii erotice, Triss Merigold avea dreptul să se considere o magiciană tipică. Totul a început cu gustul acru al fructului oprit, excitant din cauza regulilor aspre ale academiei şi interdicţiilor maestrei care a iniţiat-o. Apoi a venit independenţa, promiscuitatea liberă şi năucitoare, care s-a terminat, aşa cum se întâmplă de obicei, prin amărăciune, decepţie şi renunţare. A urmat o perioadă

lungă de singurătate, în care a descoperit că, pentru a-şi elimina stresul şi tensiunile, n-are deloc nevoie de cineva care ar vrea să se erijeze în domnul şi stăpânul ei, imediat după ce se întoarce cu spatele, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Şi că pentru calmarea nervilor există metode mai puţin complicate, care pe deasupra nu pătează prosoapele de sânge, nu slobozesc vânturi pe sub plapumă şi nu pretind micul dejun. Apoi a venit o scurtă şi amuzantă perioadă de interes pentru propriul sex, încheiată cu concluzia că petele, vânturile şi îmbuibarea… nu constituie deloc domeniul exclusiv masculin. În final, ca mai toate magicienele, Triss s-a obişnuit cu aventurile cu alţi vrăjitori, sporadice şi enervante din cauza derulării rigide, tehnice şi aproape ritualice.

Iar atunci a apărut Geralt de Rivia. Un vrăjitor care ducea o viaţă agitată, fiind implicat într-o relaţie stranie, agitată şi furtunoasă cu Yennefer, prietena ei de suflet.

Triss îi analiza pe cei doi şi era geloasă, deşi părea că nu are pentru ce. Relaţia îi făcea pe amândoi nefericiţi, se vedea clar, îi ducea direct la distrugere, îi durea şi, în ciuda oricărei logici… totuşi dăinuia. Triss nu putea să înţeleagă. Era fascinată. Fascinată în aşa hal încât…

L-a sedus pe vrăjitor ajutându-se doar într-o mică măsură de magie. A nimerit momentul potrivit. Momentul în care el şi Yennefer îşi scoteau ochii şi s-au despărţit violent. Geralt avea nevoie de căldură şi voia s-o uite.

Nu, Triss nu voia să i-l ia lui Yennefer. În fond ţinea mai mult la prietenă decât la el. Dar scurta relaţie nu a dezamăgit-o. A găsit ceea ce a căutat, emoţii sub forma sentimentelor de vinovăţie, teamă şi durere. Durerea lui Geralt. A trăit această emoţie, s-a excitat cu ea şi n-a putut s-o uite când s-au despărţit. Iar ce înseamnă suferinţa a înţeles nu demult. În momentul în care a început să nutrească dorinţa irezistibilă de a se întoarce la el din nou. Pentru puţin timp, pentru un moment, dar să se întoarcă.

Iar acum era atât de aproape.

Triss a strâns din pumni, lovind cu putere perna. Nu, se gândi. Nu fi proastă, micuţo. Nu te mai gândi. Gândeşte-te

la…

La Ciri? Oare acesta este…

Da, acesta este adevăratul motiv al invitaţiei ei la Kaer Morhen. Fetiţa cu părul cenuşiu, pe care vor s-o transforme în vrăjitoare la Kaer Morhen. Într-o vrăjitoare adevărată. O mutantă. Maşină de omorât, aşa cum sunt ei înşişi.

Este clar, s-a gândit dintr-odată, simţind din nou o excitare violentă, însă de această dată de cu totul altă factură. Este evident. Vor s-o supună mutaţiilor pe fetiţă, s-o supună la Proba Ierburilor şi la proba Metamorfozei, dar nu ştiu cum s-o facă. Dintre bătrâni trăia doar Vesemir, iar el era doar profesor de scrimă. Laboratorul ascuns în tenebrele lui Kaer Morhen, damigenele prăfuite, cu elixiruri legendare, alambicuri, cuptoare şi retorte… niciunul dintre ei nu se pricepe să le utilizeze. Pentru că, fără doar şi poate, elixirurile mutagene erau elaborate în timpurile de demult de vreun vrăjitor renegat, iar urmaşii acestuia le perfecţionau ani buni, controlau ani de-a lungul procesul Metamorfozelor la care erau supuşi copiii. Iar la un moment dat lanţul s-a rupt. Le lipseau cunoştinţele şi talentele magice. Vrăjitorii au plante şi ierburi, au Laborator. Cunosc reţeta. Dar n-are cine să le prepare.

Dar cine ştie, se gândi, poate că au încercat? Le-au dat copiilor decocturile preparate fără intervenţia magiei. Au trecut-o fiorii gândindu-se la câte se puteau întâmpla cu aceşti copii.

Iar acum se gândea că vor s-o supună mutaţiilor pe fată, dar nu ştiu cum. Iar asta ar putea însemna… Ar putea însemna că vor să-mi ceară ajutorul. Iar atunci voi vedea ceea ce niciun vrăjitor în viaţă n-a văzut vreodată, voi cunoaşte ceea ce niciun vrăjitor în viaţă n-a cunoscut vreodată. Faimoasele ierburi şi plante, culturile de virusuri păstrate în cel mai profund secret, celebrele reţete enigmatice…

Şi eu voi fi cea care-i va aplica seria de elixiruri copilului cu părul cenuşiu, voi observa Metamorfozele mutaţionale, voi vedea cu propriii mei ochi cum…

Cum moare copilul cu părul cenuşiu.

Oh, nu! Pe Trisss au trecut-o iarăşi fiorii. Niciodată. Cu niciun preţ.

La urma urmelor, se gândea, se pare că mă agit din nou înainte de vreme. Poate că totuşi nu e vorba despre asta. La cină am discutat, am pălăvrăgit despre una şi despre alta. De câteva ori am încercat să duc discuţia către Copilul Surpriză, însă fără niciun rezultat. Imediat schimbau subiectul.

I-am observat. Vesemir stătea tensionat şi tulburat, Geralt agitat, Lambert şi Eskel artificial de veseli şi vorbăreţi, iar Coën, atât de natural, încât părea lipsit de naturaleţe.

Numai Ciri era sinceră şi deschisă, îmbujorată de la ger, cu părul vâlvoi, fericită şi diabolic de mâncăcioasă. Mâncaseră supă de bere, încărcată cu crutoane şi brânză, iar Ciri se mira că nu fuseseră servite ciupercuţe. Băuseră cidru, dar fetiţei îi dăduseră apă, ceea ce a surprins-o şi a dezgustat-o vizibil. Unde-i salata, a urlat ea deodată, iar Lambert a dojenit-o aspru, cerându-i să-şi ia coatele de pe masă.

Ciupercuţe şi salată în decembrie?

E clar, se gândi Triss. O îndoapă cu saprofiţii legendari din peşteră, cu buruieni de la munte, necunoscute ştiinţei, îi dau de băut infuzii celebre din ierburi misterioase. Fetiţa se dezvoltă rapid, ia formă satanică şi vrăjitorească. În mod natural, fără riscuri, fără revoluţie hormonală. Dar magiciana nu trebuie să ştie totul. Pentru ea rămâne un secret. N-o să-mi spună nimic, n-o să-mi arate nimic.

Am văzut cum alerga fata asta. Am văzut-o cum dansa cu sabia pe bară, abilă şi iute, plină de graţia unei balerine, ca o pisică, cu mişcări de acrobată. Trebuie, se gândi, neapărat trebuie s-o văd dezbrăcată, să constat cum s-a dezvoltat sub influenţa hranei pe care i-o administrează aici. Şi dacă aş reuşi să subtilizez ceva mostre de „ciupercuţe” şi de „salată”? Uau…

Dar încrederea? Mă doare undeva de încrederea voastră, vrăjitorilor. În această lume există cancer, variolă, tetanos, leucemie, alergii şi sindrom de moarte subită la sugari. Iar

voi ocultaţi lumii „ciupercuţele” voastre, din care s-ar putea obţine medicamente salutare. Le ţineţi în secret chiar şi faţă de mine, cea căreia îi declaraţi prietenie, respect şi încredere. Nici măcar mie nu-mi este permis să văd Laboratorul şi nici măcar nenorocitele de ciupercuţe!

Atunci de ce m-aţi chemat pe mine, o magiciană?

Magie!

Triss a chicotit. Ha, se gândi, vrăjitorilor, v-am făcut-o! Ciri v-a băgat în sperieţi ca şi pe mine. A intrat în transă, într-un soi de vis în realitate, a avut viziuni, a început să prorocească, să împrăştie aura pe care voi o percepeţi aproape la fel de bine ca mine. Mecanic a atins ceva psihochinetic sau prin puterea voinţei a îndoit vreo lingură de staniu, concentrându-se asupra ei în timpul mesei. Răspundea întrebărilor adresate de voi în gând sau poate şi celor pe care vă temeaţi să le adresaţi chiar şi în gând. Şi v-aţi înspăimântat. Aţi realizat că Surpriza voastră e mai surprinzătoare decât v-aţi aşteptat.

Aţi realizat că aveţi la Kaer Morhen o Sursă.

Că nu vă veţi descurca fără o magiciană.

Şi nu aveţi nicio magiciană prietenă, niciuna în care să aveţi încredere. În afară de mine şi…

În afară de Yennefer.

Vântul vuia, izbea obloanele, fâlfâia goblenul. Triss Merigold s-a întors pe spate, absorbită de gânduri, a început să-şi roadă unghia de la degetul mare.

Geralt n-a invitat-o pe Yennefer, m-a invitat pe mine. Atunci oare…

Cine ştie. Poate. Dar dacă este aşa cum cred eu, atunci de ce…

De ce…

— De ce n-a venit aici, la mine? a ţipat încet în întuneric, agitată şi mânioasă.

I-a răspuns vântul care vuia printre ruine.

Dimineaţa era însorită, însă teribil de geroasă. Triss s-a trezit înfrigurată, nedormită, dar liniştită şi hotărâtă.

A coborât ultima în sală. A recepţionat cu satisfacţie

privirile omagioase care-i recompensau eforturile: îşi schimbase ţinuta de călătorie cu o rochie simplă, dar de efect, folosise cu pricepere anumite esenţe magice, precum şi cosmetice deloc magice, dar extrem de scumpe. Mânca fulgi de ovăz, conversând cu vrăjitorii despre subiecte banale şi lipsite de importanţă.

— Iar apă? mormăi dintr-odată Ciri, uitându-se la paharul său. Mi se strepezesc dinţii de la atâta apă! Vreau suc! Din-ăla albastru!

— Nu sta gheboasă! zise Lambert uitându-se cu coada ochiului la Triss. Şi nu te şterge cu mâneca la gură! Termină de mâncat, e timpul să ne antrenăm. Zilele sunt din ce în ce mai scurte.

— Geralt! Triss îşi termina fulgii. Ciri a căzut ieri pe Drum. Nu-i nimic grav, dar au fost de vină acele hăinuţe de măscărici. Nu sunt pe măsura ei şi îi îngreunează mişcările.

Vesemir şi-a dres vocea, uitându-se în altă parte. Aha, se gândi magiciana, este opera ta, maestru al sabiei. Ce mai încoace şi-ncolo, hăinuţele lui Ciri arătau de parcă ar fi fost croite cu sabia şi cusute cu vârful săgeţii.

— Zilele sunt, desigur, din ce în ce mai scurte, a continuat fără să mai aştepte vreun comentariu. Dar pe cea de azi o vom scurta şi mai mult. Ciri, ai terminat? Hai cu mine, te rog. Vom face ajustările indispensabile pentru uniforma ta.

— Ea aleargă în astea de un an, Merigold, a zis furios Lambert. Şi totul era în ordine până când…

— Până când a apărut o muiere care nu suportă îmbrăcămintea fără gust şi neajustată. Ai dreptate. Dar a apărut muierea şi gata cu ordinea, a venit vremea marilor schimbări. Hai, Ciri!

Fetiţa a ezitat, uitându-se la Geralt. Geralt a dat din cap aprobator, zâmbind. Un zâmbet frumos. Aşa cum ştia să zâmbească mai demult, atunci când…

Triss şi-a întors privirea. Zâmbetul nu era pentru ea.

Cămăruţa lui Ciri era o copie fidelă a odăilor vrăjitorilor. Era, ca şi acestea, lipsită de mobilă şi obiecte. N-avea nimic

în afară de un pat de scânduri, un scăunel şi un cufăr. Pereţii şi uşile erau decorate de vrăjitori cu pieile animalelor împuşcate la vânătoare: cerbi, râşi, lupi, chiar şi glutoni. La uşa cămăruţei ei atârna în schimb pielea unui şobolan uriaş, cu o coadă solzoasă şi scârboasă. Triss abia şi-a reprimat dorinţa de a arunca această jigodie puturoasă pe fereastră.

Fetiţa stătea în expectativă lângă pat, uitându-se la ea.

— O să încercăm, spuse magiciana, să ajustăm un pic această... husă. Întotdeauna am avut îndemânare pentru croit şi cusut, aşa că se pare că o să mă descurc şi cu această piele de ţap. Dar tu, vrăjitoareo, ai ţinut vreodată un ac în mână? Te-au învăţat şi altceva în afară de găurit saci de fân cu sabia?

— Când eram în Zarzecze, în Kagen, trebuia să torc, a murmurat fără chef Ciri. Nu-mi dădeau de cusut, ca să nu stric inul şi aţele şi ca să nu trebuiască să desfac totul. Dar ce teribileşte de plictisitor era torsul ăla, văleu!

— Desigur, a chicotit Triss. Greu de găsit ceva mai plictisitor! Nici eu nu suportam să torc.

— Erai nevoită? Eu eram, pentru că... dar tu eşti o magiciană. Poţi să faci o magie şi să apară totul! Această rochie frumoasă ţi-ai făcut-o prin magie?

— Nu, i-a zâmbit Triss, dar nici n-am cusut-o singură. Nu sunt chiar aşa de iscusită.

— Şi cum ai să-mi faci hăinuţa? Prin magie?

— Nu e nevoie. Ajunge un acuşor magic căruia îi adăugăm un pic de vigoare printr-o formulă şi, dacă va fi nevoie...

Triss şi-a trecut palma lent pe deasupra rupturii de pe mâneca jachetei, a murmurat o formulă, activând totodată amuleta. N-a mai rămas nici urmă de gaură. Ciri a strigat de bucurie.

— E o magie! Voi avea o jachetă magică! Aha!

— Până o să-ţi fac alta, obişnuită, dar de calitate. Bine, şi acum dezbracă-te de toate astea, domnişoară, şi schimbă-te în altceva. Asta nu-i singura haină pe care o ai, nu?

Ciri a dat din cap a negaţie, a deschis capacul cufărului,

arătând spre o rochie largă şi spălăcită, un caftan gri, o cămăşuţă de in şi o bluză de lână care semăna cu un sac de pocăinţă.

— Pe-astea le am, a spus. Le-am adus cu mine. Dar nu le mai port. Sunt haine muiereşti.

— Înţeleg, s-a strâmbat Triss dispreţuitor. O fi ele muiereşti, dar deocamdată trebuie să te îmbraci cu ele. Hai, dezbracă-te mai repede! Lasă-mă să te ajut… La naiba! Ce-i asta, Ciri?

Braţele fetiţei erau acoperite de vânătăi mari prin care se întrevedea sângele. Majoritatea erau deja îngălbenite, dar o parte erau proaspete.

— Ce drăcie mai e şi asta? a repetat mânioasă magiciana. Cine te-a bătut aşa?

— Asta? Ciri şi-a privit umerii parcă surprinsă de numeroasele vânătăi. Aa, asta… asta-i de la morişcă. M-am mişcat prea încet.

— Ce morişcă blestemată?

— Morişca, a repetat Ciri, privind-o pe magiciană cu ochii săi mari. E aşa un fel de… Bine… pe ea învăţ să mă eschivez de la atac. Are nişte labe din beţe şi se învârte, dă din labele alea. Tre' să sari foarte repede şi să faci eschive. Tre' să ai lefrex. Dacă n-ai lefrex, atunci morişca te păleşte cu băţul. La început morişca m-a pălit teribileşte. Dar acum…

— Dă-ţi jos colanţii şi cămăşuţa! Oh, pentru zei! Fată! Mai poţi să mergi? Să alergi?

Ambele şolduri şi coapsa stângă erau de culoare negru bleumarin de la vânătăi şi umflături. Ciri a tresărit şi a sâsâit, retrăgându-se din mâinile magicienei. Triss a tras o înjurătură piticănească foarte urâtă.

— Şi asta-i tot de la morişcă? a întrebat-o, încercând să-şi păstreze calmul.

— Asta? Nu. Ah, uite asta e de la morişcă. Ciri i-a arătat cu indiferenţă o vânătaie impunătoare de pe tibie, mai jos de genunchiul stâng. Iar celelalte sunt de la pendul. Astea-s de la pendul. Pe pendul exersez paşii cu sabia. Geralt zice că sunt bună la pendul. Zice că am ăla, cum îi zice… Simţ.

Am simţ.

— Şi, dacă n-ai simţ, a scrâşnit din dinţi Triss, presupun că pendulul te păleşte.

— Da’ cum să nu? a aprobat fetiţa, uitându-se la ea mirată vizibil de ignoranţa ei. Mă păleşte şi încă cum!

— Şi aici? Pe lateral? Ce-a mai fost? Un ciocan de potcovar?

Ciri a sâsâsit de durere şi s-a înroşit.

— Am căzut de pe pieptăn…

— … şi pieptănul te-a pălit, a terminat Triss, controlându-se din ce în ce mai greu. Ciri a pufnit în râs.

— Cum poate un pieptăn să te pălească dacă e înfipt în pământ? Nu poate! Pur şi simplu am căzut. Exersam o piruetă în salt şi nu mi-a ieşit. De-aici mi se trage vânătaia. Când m-am lovit de-un dinte de la pieptăn.

— Şi ai zăcut vreo două zile? Ai avut necazuri cu respiraţia? Dureri?

— Deloc. Coën m-a frecat şi m-a pus din nou pe pieptăn. Aşa trebuie, ştii? Dacă nu, prinzi frică.

— Ce?

— Prinzi frică, a repetat cu mândrie Ciri, dându-şi într-o parte părul cenuşiu. Nu ştii? Chiar atunci când păţeşti ceva, trebuie să revii la aparat, că altfel ai să te temi şi dacă ai să te temi, faci o brânză. Nu-i voie să renunţi. Aşa zice Geralt.

— Trebuie să reţin această maximă, a strecurat printre dinţi magiciana. Şi că îi aparţine lui Geralt. E un sfat bun pentru viaţă, dar nu sunt sigură că dă rezultate în toate circumstanţele. Dar e simplu s-o aplici pe spatele altcuiva. Şi spui că nu trebuie să renunţi? După ce te lovesc şi te pălesc în toate felurile, tu trebuie să te ridici şi să continui să exersezi?

— Sigur. Unui vrăjitor nu-i este frică de nimic.

— Oare? Şi ţie, Ciri? Chiar nu ţi-e frică de nimic? Răspunde-mi sincer.

Fetiţa şi-a întors capul, muşcându-şi buzele.

— Dar n-ai să spui la nimenea?

— N-o să spun!

— Cel mai tare mi-e frică de două pendule. Două

deodată. Şi de morişcă, dar numai când îi dau drumul tare de tot. Şi mai este o balanţă lungă, pe care mereu trebuie să stau cu aia, cum îi zice, o asi… asigu… Asiguranţă. Lambert spune că sunt o mare nătângă. Dar nu-i adevărat. Geralt mi-a spus că am o greutate oleacă mai altfel, pentru că sunt fetiţă. Pur şi simplu trebuie să mă antrenez mai mult, sau… Aş vrea să te întreb ceva. Pot?

— Poţi!

— Dacă te pricepi la magie şi farmece… Dacă ştii să faci incantanţii… Ai putea să faci ceva ca să mă transformi în băiat?

— Nu, a răspuns Triss cu un ton glacial. Nu, n-aş putea.

— Hmm… s-a întristat micuţa vrăjitoare. Ai putea măcar să…?

— Măcar ce?

— Ai putea să faci ceva ca să nu trebuie să… Ciri s-a îmbujorat. Am să-ţi spun la ureche.

— Zi! s-a aplecat Triss. Te ascult.

Ciri, îmbujorându-se şi mai tare, şi-a apropiat obrazul de părul castaniu al magicienei.

Triss s-a îndreptat violent, iar ochii îi ardeau.

— Azi? Acum?

— Aha.

— Fir-ar al naibii să fie! a strigat magiciana şi a tras cu piciorul în scăunel, încât l-a izbit în uşă, dând jos blana de şobolan. Ciumă, holeră, sifilis şi lepră! Îi omor pe idioţii ăştia blestemaţi!

— Calmează-te, Merigold! spuse Lambert. Te-agiţi fără motiv şi nu e sănătos.

— Nu-mi da tu lecţii mie! Şi încetează să mi te mai adresezi cu „Merigold”! Cel mai bine-ar fi să taci de tot. Nu vorbesc cu tine. Vesemir, Geralt, a văzut vreunul dintre voi cumva cât de monstruos a fost torturată fata asta? N-are niciun petic sănătos pe corp.

— Copila mea, vorbi cu un aer serios Vesemir, nu te lăsa purtată de emoţii! Ai fost crescută în altă manieră, ţi-a fost dat să vezi o altfel de educaţie la copii. Ciri provine din sud,

acolo fetele se educă la fel ca băieţii, fără nicio diferenţă, ca la elfi. Ea călărea poneiul la cinci ani, iar la opt ani mergea la vânătoare. Au învăţat-o să folosească arcul, lancea şi sabia. O vânătaie pentru Ciri e-o nimica toată…

— Încetează cu prostiile! se înfurie Triss. Şi nu face pe prostul. Nu e vorba de ponei, de o plimbare cu calul sau cu sania. E Kaer Morhen! În moriştile şi pendulele voastre, în Ucigaşa voastră, şi-au rupt oasele şi şi-au frânt gâturile zeci de băieţi, vagabonzi duri şi antrenaţi, adunaţi ca şi voi de pe drumuri şi scoşi din şanţuri, haimanale şi golani cu braţe vânjoase şi cu o experienţă destul de bogată pentru o viaţă scurtă ca a lor. Are vreo şansă Ciri? Chiar dacă a fost educată în sud, în spirit elfesc, de mâna de fier a Leoaicei Calanthe, această micuţă a fost şi va rămâne o prinţesă. Piele fină, conformaţie minionă, osatură delicată… E doar o fetiţă! Ce vreţi să faceţi din ea? O vrăjitoare?

— Această fetiţă, a replicat calm Geralt, această prinţesă delicată şi minionă, a supravieţuit măcelului Cintrei. Lăsată în voia sorţii, se strecura printre cohortele de nilfgaardieni. A fost în stare să fugă din calea dezertorilor care pribegeau prin sate şi care jefuiau şi omorau tot ce mişca. A supravieţuit două săptămâni în pădurile din Zarzecze, singură cuc. A umblat vreo lună cu o ceată de fugari, spetindu-se şi muncind cot la cot cu ei. Şi tot cot la cot cu ei flămânzind. A muncit aproape jumătate de an la câmp şi la animale, sub oblăduirea unei familii de ţărani. Crede-mă, Triss, viaţa a încercat-o, a întărit-o şi a călit-o în aceeaşi măsură ca şi pe nişte vagabonzi ca noi, aduşi la Kaer Morhen de pe drumuri. Ciri nu este mai slabă decât bastarzii abandonaţi ca nişte pui de pisică în coşuri de nuiele pe la cârciumi şi ajunşi în mrejele vrăjitorilor. Iar sexul ei? Ce importanţă are?

— Mai întrebi? Te mai încumeţi să întrebi? ţipă magiciana. Ce importanţă are? Păi are, căci fetiţa, care nu seamănă întru totul cu voi, se află în perioada delicată! Şi o suportă extrem de greu! Iar voi vreţi să-şi scuipe plămânii pe cărările din Ucigaşa şi cu nu ştiu ce moriști blestemate!

Deşi înfuriată, Triss a avut parte de o satisfacţie

savuroasă văzând figurile năucite şi falca lui Vesemir căzută brusc.

— Nici măcar nu v-a trecut prin gând, a dat din cap îngrijorată, cu un reproş ceva mai blând. Tutori de două parale! Îi este ruşine să vă vorbească despre asta pentru că a fost învăţată să nu vorbească despre astfel de probleme cu bărbaţii. Îi este ruşine de slăbiciunea ei, de durerea ei şi de randamentul ei mai scăzut. S-a gândit vreunul dintre voi la asta? S-a interesat vreunul de asta? A încercat vreunul să vadă ce se petrece cu ea? Sau poate chiar a sângerat pentru prima dată în viaţa ei aici, la Kaer Morhen? Şi a plâns nopţile, negăsind la nimeni compătimire, consolare sau măcar înţelegere. I-a trecut prin cap vreunuia dintre voi asta?

— Încetează, Triss! a zis încet Geralt. Ajunge! Ai obţinut ce ai vrut. Sau poate chiar mai mult decât ai vrut.

— Lua-ne-ar naiba! a blestemat Coën. Am ieşit ca nişte tembeli, n-am ce spune. Ei, Vesemir, nici tu măcar…

— Taci! a lătrat bătrânul vrăjitor. Nu mai spune nimic.

Eskel a avut cea mai neaşteptată reacţie, s-a ridicat, s-a apropiat de magiciană şi, făcând o reverenţă, i-a luat mâna şi i-a sărutat-o cu respect. Ea şi-a retras-o rapid, nu pentru a-şi demonstra mânia şi iritarea, ci pentru a întrerupe vibraţia agreabilă care a străpuns-o prin tot trupul, produsă de atingerea vrăjitorului. Eskel emana puternic. Mai puternic decât Geralt.

— Triss, a zis frecându-şi încurcat cicatricea hidoasă de pe obraz. Ajută-ne! Te rugăm. Ajută-ne, Triss!

Magiciana l-a privit în ochi şi şi-a strâns buzele.

— Cu ce? Cu ce să vă ajut, Eskel?

Eskel şi-a atins din nou cicatricea, s-a uitat la Geralt. Vrăjitorul cu părul alb şi-a plecat capul, ducându-şi mâna la frunte. Vesemir şi-a dres glasul sonor.

În acel moment a scârţâit uşa şi Ciri a intrat în sală. Dresul glasului s-a transformat în ceva între inspiraţie puternică şi horcăit. Lambert a deschis gura. Triss şi-a înfrânat chicoteala.

Ciri, tunsă un pic şi pieptănată, păşea mărunţel spre ei,

ţinându-şi graţios rochia albastru închis, scurtată şi ajustată, cu uşoare urme lăsate de desagi. La gâtul ei strălucea celălalt cadou al magicienei: micuţa viperică neagră din piele lăcuită, cu ochi de rubin şi cu o agrafă de aur.

Ciri s-a oprit în faţa lui Vesemir. Neştiind cum să-şi ţină mâinile, şi-a băgat degetele mari în curea.

— Nu pot să mă antrenez astăzi, a recitat lent şi sacadat, într-o linişte absolută, deoarece sunt… sunt…

S-a uitat spre magiciană. Triss i-a făcut cu ochiul, ca un copil satisfăcut de pozna sa, şi-a mişcat buzele, suflându-i fraza convenită.

— Indispusă! a terminat cu patos şi orgoliu Ciri, ridicându-şi nasul aproape până la tavan.

Vesemir şi-a dres vocea din nou. Dar Eskel, drăguţul de el, nu s-a pierdut cu firea şi s-a comportat încă o dată aşa cum se cuvine.

— Desigur, a zâmbit cu dezinvoltură. Se înţelege, e clar, că suspendăm exerciţiile până în momentul când va dispărea indispoziţia. Vom scurta, de asemenea, lecţiile de teorie, iar dacă te vei simţi rău, le vom amâna şi pe acestea. Dacă ai nevoie de medicamente sau…

— De asta mă ocup eu, s-a băgat în vorbă Triss la fel de dezinvolt.

— Aha… de-abia acum Ciri s-a îmbujorat uşor, privindu-l pe vrăjitorul bătrân. Unchiule Vesemir, am rugat-o pe Triss… Adică pe doamna Merigold, să… deoarece… Adică să rămână aicea cu noi. Mai mult. Foarte mult. Dar ea mi-a zis că tu trebuie să fii de acord. Unchiule Vesemir! Fii de acord!

— Sunt de acord… a zis cu voce sugrumată Vesemir. Bineînţeles că sunt de acord…

— Ne bucurăm foarte mult. Abia acum Geralt şi-a luat mâna de la frunte. Ne pare foarte bine, Triss.

Magiciana a dat uşor din cap în direcţia lui şi a clipit din gene inocent, răsucindu-şi între degete o şuviţă castanie. Geralt a adoptat o expresie împietrită.

— Ai procedat foarte elegant şi politicos, Ciri, a zis, când

i-ai propus doamnei Merigold o şedere mai îndelungată la Kaer Morhen. Sunt mândru de tine.

Ciri s-a înviorat şi a zâmbit larg. Magiciana i-a făcut celălalt semn convenit.

— Iar acum, a spus fetiţa, ridicându-şi şi mai sus nasul, mă retrag, pentru că aveţi de vorbit cu Triss aspecte importante. Doamna Merigold, unchiule Vesemir, domnilor… Vă las cu bine. Deocamdată.

A executat cu graţie o reverenţă şi a ieşit din sală, păşind pe scări lent şi solemn.

— La naiba! a scurtat tăcerea Lambert. Şi când mă gândesc că nu-mi venea să cred că e o prinţesă adevărată.

— Aţi înţeles, tontălăilor? Vesemir s-a uitat în jur. Dacă mâine-dimineaţă o vedem în rochie… Să nu cumva s-o puneţi să exerseze… Aţi priceput?

Eskel şi Coën i-au expediat bătrânului priviri complet lipsite de respect. Lambert a pufnit în râs făţiş. Geralt s-a uitat la magiciană, iar ea i-a zâmbit.

— Mulţumesc, i-a zis. Mulţumesc, Triss.

— Condiţii? s-a îngrijorat vizibil Eskel. Triss, am stabilit deja că-i îndulcim antrenamentul lui Ciri. Ce condiţii mai vrei să ne pui?

— Da, poate că nu e prea potrivit cuvântul condiţii. Hai să le zicem sfaturi mai bine. Vă voi da trei sfaturi şi voi vă veţi conforma. Dacă, bineînţeles, ţineţi ca să rămân şi să vă ajut la educaţia micuţei.

— Ascultăm, a zis Geralt. Spune, Triss!

— În primul rând, a zâmbit maliţios, trebuie să-i diversificaţi alimentaţia lui Ciri. Şi mai ales să-i limitaţi ciupercuţele secrete şi salata enigmatică.

Geralt şi Coën îşi stăpâneau reacţiile la perfecţie. Lambert şi Eskel puţin mai prost. Vesemir nu era în stare să se stăpânească deloc. Asta este, s-a gândit Triss privindu-i faţa contrariată, pe vremea lui era o lume mai bună. Atunci ipocrizia era considerată un defect de care trebuia să-ţi fie ruşine. Iar sinceritatea nu era un motiv de ruşine.

— Mai puţine decocturi din plante învăluite în mister,

continuă abţinându-se să nu chicotească, şi mai mult lapte. Aveţi capre pe-aici. Mulsul e o joacă de copil, Lambert, vei învăţa cât ai clipi din ochi.

— Triss… a început Geralt. Ascultă puţin…

— Nu, ascultă tu. Nu aţi supus-o pe Ciri unei mutaţii violente, nu v-aţi atins de hormoni, n-aţi încercat cu elixiruri şi ierburi. Ceea ce este lăudabil. Aţi acţionat rezonabil, responsabil şi uman. Nu i-aţi făcut vreun rău cu otrăvurile, aşadar cu atât mai puţin n-aveţi voie acum să o mutilaţi.

— Despre ce vorbeşti?

— Ciupercile, al căror secret îl păstraţi cu atâta sfinţenie, a explicat, într-adevăr o menţin pe fată într-o condiţie fizică excepţională şi îi întăresc muşchii. Plantele îi asigură un metabolism ideal şi-i accelerează dezvoltarea. Toate la un loc, combinate cu antrenamentul nemilos, determină însă anumite modificări în constituţia corpului. În ţesutul adipos. Ea e femeie. Dacă n-aţi mutilat-o hormonal, să n-o mutilaţi nici fizic. Cândva ea vă va purta ranchiună pentru că aţi privat-o atât de brutal de… atributele feminine. Înţelegeţi despre ce vorbesc?

— Da’ cum să nu? a murmurat Lambert, holbându-se obraznic la bustul lui Triss care tensiona materialul rochiei.

Eskel şi-a dres vocea, fulgerându-l cu privirea pe tânărul vrăjitor.

— Actualmente, a întrebat lent Geralt, alunecând şi el cu privirea pe ici şi pe colo, nu ai constatat nimic ireversibil la ea, sper?

— Nu, i-a zâmbit. Din fericire, nu. Se dezvoltă sănătos şi normal, are structura unei tinere driade, de ţi-e mai mare dragul s-o priveşti. Dar păstraţi echilibrul în administrarea acceleratorilor, vă rog.

— Îl vom păstra, a promis Vesemir. Mulţumesc pentru atenţionare, copila mea. Altceva? ziceai de trei… Sfaturi.

— Bineînţeles. Iată-l pe-al doilea: nu trebuie să-i permiteţi lui Ciri să se sălbăticească aici. Trebuie să aibă contact cu lumea. Cu cei de vârsta ei. Trebuie să primească o educaţie decentă şi o pregătire pentru o viaţă normală. Deocamdată puteţi s-o mai lăsaţi să se joace cu sabia. Fără mutaţie n-o

puteţi face vrăjitoare, dar antrenamentul de vrăjitor nu-i strică. Trăim vremuri dificile şi periculoase, iar ea va şti să se apere dacă va fi cazul. Ca o elfă. Dar nu puteţi s-o îngropaţi de vie în acest capăt de lume. Trebuie să trăiască o viaţă normală.

— Viaţa ei normală a ars odată cu Cintra, a murmurat Geralt, dar ce să mai vorbim, Triss, ca de obicei, ai dreptate. Ne gândiserăm şi noi la asta. Când vine primăvara, o duc la şcoala de la templu. În grija lui Nenneke, la Ellander.

— Este o idee foarte bună şi o decizie înţeleaptă. Nenneke este o femeie extraordinară, iar templul zeiţei Melitele este un loc excepţional. Sigur, stabil, care garantează o educaţie corespunzătoare unei fetiţe. Ciri a aflat?

— A aflat. A făcut scandal câteva zile, dar în final a acceptat. Acum chiar aşteaptă nerăbdătoare primăvara, o emoţionează perspectiva unei călătorii în Temeria. O interesează lumea exterioară.

— Ca şi pe mine la vârsta ei, a zâmbit Triss. Iar această comparaţie ne apropie periculos de cel de-al treilea sfat al meu. Cel mai important. Ştiţi voi care-i. Nu faceţi pe proştii. Sunt magiciană, aţi uitat? Nu ştiu cât timp v-a luat ca să vă daţi seama de capacităţile magice ale lui Ciri. Mie mi-a trebuit mai puţin de jumătate de oră ca să aflu cine şi, mai bine zis, ce este această fată.

— Şi ce este?

— O Sursă.

— Imposibil!

— Ba este posibil. Chiar sigur. Ciri este o Sursă, are potenţial de medium. Mai mult decât atât, acest potenţial este foarte, foarte îngrijorător. Iar voi, dragi vrăjitori, ştiţi asta foarte bine. Şi voi aţi observat aceste capacităţi, şi pe voi v-au tulburat. Numai şi exclusiv pentru asta m-aţi chemat la Kaer Morhen, nu-i aşa? Am dreptate? Numai şi exclusiv pentru asta?

— Da, a confirmat Vesemir după un moment de linişte.

Triss a răsuflat uşurată, cu discreţie. O clipă se temuse

că cel care îi va confirma va fi Geralt.

În ziua următoare a căzut prima zăpadă, la început cu fulgi mărunţi, apoi s-a transformat în viforniţă. A nins toată noaptea, iar dimineaţa zidurile de la Kaer Morhen erau cufundate în nămeţi. Era imposibil să alergi prin Ucigaşa, cu atât mai mult cu cât Ciri nu se simţea în continuare prea bine. Triss bănuia că „acceleratorii" vrăjitoreşti puteau fi cauza perturbărilor menstruale. Nu putea fi complet sigură, pentru că nu ştia practic nimic despre aceste substanţe, iar Ciri era fără doar şi poate singura fată din lume căreia i se administraseră. Nu le-a zis vrăjitorilor nimic despre suspiciunile sale. Nu voia să-i îngrijoreze şi să-i enerveze, prefera să aplice metodele proprii. I-a dat lui Ciri să bea din elixiruri, i-a legat în talie, pe sub rochie, un şnur pe care erau înşirate jaspuri active şi i-a interzis să facă efort, în special să umble ca nebuna după şobolani cu sabia în mână.

Ciri se plictisea, vagabonda somnoroasă prin fortăreaţă, iar în cele din urmă, din lipsă de altă distracţie, i s-a alăturat lui Coën care făcea curat în grajd, ocupându-se de cai şi reparând harnaşamentul.

Geralt, spre furia magicienei, a dispărut pe undeva pe-afară şi a apărut spre seară, cărând un ţap vânat. Triss l-a ajutat să jupoaie vânatul. Deşi o îngreţoşa groaznic mirosul de carne şi de sânge, dorea să fie în preajma vrăjitorului. Aproape de el. Cât mai aproape posibil. Se contura în ea o hotărâre rece şi înverşunată. N-avea chef să mai doarmă singură din nou.

— Triss! a urlat deodată Ciri, care cobora în goană scările cu ropot de paşi. Pot să dorm azi cu tine? Triss, te rog, lasă-mă! Te rog, Triss!

Zăpada se tot aşternea. S-a mai limpezit abia atunci când a început Midinváerne, Ziua Solstiţiului de iarnă.

În cea de-a treia zi prăpăditu-s-au toate odraslele în afară de una aflată abia în al zecelea an de viaţă. Aceasta, fiind cuprinsă până atunci de o luare de minţi violentă, prăbuşitu-s-a deodată într-o profundă ameţeală. Ochii săi avut-au o privire sticloasă, îşi mototolea haina cu mâinile sau le fâlfâia în aer de parc-ar fi vrut să prindă aripi. Respiraţia îi era din ce în ce mai sonoră şi mai răguşită, o sudoare rece, cleioasă şi slinoasă ieşitu-i-a prin pori. Atunci băgatu-i-au din nou din elixir în vene şi atacul repetatu-s-a. De data aceasta fu însoţit de o hemoragie din nas, tusea dădu în vomă, după care odrasla sleitu-s-a de puteri de-a binelea şi pierdutu-şi-a din simţiri.

Simptomele nu-l lăsară în următoarele zile. Pielea odraslei, năclăită până atunci în sudoare, făcutu-s-a uscată şi încinsă, iar pulsul, aparent lipsit de vigoare şi ritm, fu totuşi puternic, dar mai degrabă lent decât iute. Nu se mai trezea, nici cu vocea nu ţipa.

În sfârşit veni-a ziua a şaptea. Plodul trezitu-s-a ca dintr-un somn, deschisu-şi-a ochii, iar ochii îi erau ca de viperă...

CARLA DEMETIA CREST, *Proba Ierburilor şi alte practici secrete ale vrăjitorilor, cu propriii ochi văzute,* manuscris pentru bunul exclusiv al Capitolului Magicienilor

3

— Temerile voastre au fost nejustificate, absolut nefondate.

Triss a făcut o grimasă, sprijinindu-şi coatele pe masă şi continuând:

— Au trecut vremurile în care magicienii vânau Surse şi copii cu aptitudini magice, vremurile în care erau smulşi din braţele părinţilor sau ale tutorilor cu forţa violenţei sau a înşelăciunii. Chiar aţi crezut că aş putea să-mi doresc să v-o iau pe Ciri?

Lambert a pufnit pe nări şi a întors capul într-o parte. Eskel şi Vesemir s-au uitat către Geralt, însă Geralt tăcea. Se uita într-o parte jucându-se neîntrerupt cu medalionul său argintiu de vrăjitor, pe care era reprezentat capul de lup cu dinţii rânjiţi. Triss ştia că medalionul reacţiona la farmece. Într-o asemenea noapte ca Midinváerme, când aerul vibra de magie, medalioanele vrăjitorilor trebuiau să vibreze neîncetat, să irite şi să neliniştească.

— Nu, copila mea, a zis într-un sfârşit Vesemir. Ştim că n-ai fi făcut aşa ceva. Dar mai ştim şi că ai obligaţia să raportezi Capitulului despre fetiţă. Ştim, şi nu de ieri, de astăzi, că toţi magicienii sunt supuşi acestei obligaţii. Nu mai luaţi copii cu aptitudini speciale de la părinţi şi de la tutori. Îi ţineţi sub observaţie pentru ca mai târziu, la momentul oportun, să-i fascinaţi cu magia şi să-i momiţi...

— Nu-ţi fie teamă! l-a întrerupt cu o voce glacială. Nu voi spune despre Ciri nimănui. Nici Capitulului. De ce vă uitaţi aşa la mine?

— Ne surprinde uşurinţa cu care ne declari păstrarea secretului, a zis calm Eskel. Iartă-mă, Triss, n-am vrut să te rănesc, dar ce s-a întâmplat cu loialitatea voastră legendară faţă de Consiliu şi faţă de Capitul?

— Multe s-au întâmplat. Războiul a schimbat multe. Iar bătălia pentru Sodden, şi mai multe. Nu vreau să vă plictisesc cu politica şi, pe deasupra, anumite probleme şi subiecte sunt, să-mi fie cu iertare, confidenţiale şi nu mi-

este permis să le divulg. Cât despre loialitate… Eu sunt loială, dar, credeţi-mă, în această situaţie pot fi în acelaşi timp loială şi faţă de Capitul, şi faţă de voi.

— Aşa o dublă loialitate – Geralt a privit-o pentru prima dată în acea seară în ochi – este o chestiune diabolic de dificilă. Rareori îi iese cuiva, Triss.

Magiciana s-a uitat la Ciri. Fetiţa şedea în faţa lui Coën, pe o blană de urs, într-un colţ îndepărtat al sălii, absorbiţi de Fripta. Jocul devenea monoton pentru că amândoi erau teribil de rapizi, şi cu niciun chip nu se puteau nimeri unul pe celălalt. Din câte se vedea, acest lucru nu-i deranja câtuşi de puţin şi nu le strica distracţia.

— Geralt, i-a spus, când ai găsit-o pe Ciri acolo, lângă Jaruga, ai luat-o cu tine. Ai adus-o la Kaer Morhen, ai ascuns-o de ochii lumii, nu vrei ca nici măcar apropiaţii ei să ştie că trăieşte. Ai făcut asta pentru că ceva despre care eu nu ştiu te-a convins că există predestinare, că ne guvernează şi ne orientează în tot ceea ce facem. Şi eu sunt de aceeaşi părere, mereu am fost. Dacă i-a fost hărăzit să devină magiciană, va deveni. Nici Capitulul şi nici Consiliul nu trebuie să ştie despre ea, s-o ţină sub observaţie sau să o momească. Nedivulgând secretul vostru, nu voi trăda nicidecum Capitulul. Dar după cum bine ştiţi, există o anumită problemă.

— De-ar fi numai una! a oftat Vesemir. Ia zi, copila mea.

— Fata are aptitudini magice, iar acest lucru nu e deloc de neglijat. Este prea periculos.

— Dar de ce?

— Aptitudinile necontrolate sunt riscante. Pentru Sursă şi pentru cei care o înconjoară. Pentru cei din preajmă Sursa poate fi periculoasă în mai multe moduri. Pentru ea însăşi, doar într-un singur mod. Este vorba despre o anumită deficienţă mentală. Cel mai adesea, catatonie.

— Pentru mii de diavoli! a vorbit Lambert după o lungă tăcere. Vă tot ascult şi am impresia că cineva de-aici a sărit deja de pe fix şi nu mai durează mult şi va deveni un pericol pentru societate. Destin, surse, vrăji, farmece, magii, miracole. Dar nu cumva exagerezi, Merigold? Oare

acesta e primul ţânc adus în Fortăreaţă? Geralt nu a găsit nicio predestinare, a găsit un alt copil fără adăpost şi fără părinţi. Îl vom învăţa să mânuiască sabia şi-i vom da drumul, ca şi celorlalţi. E adevărat, ce-i drept, niciodată nu am antrenat până acum o fată la Kaer Morhen. Am avut probleme cu Ciri, am mai greşit şi e bine că ne-ai semnalat greşelile. Dar hai să nu exagerăm. Nu-i atât de originală încât să cădem în genunchi şi să ne înălţăm ochii spre cer. Oare câte muieri luptătoare umblă prin lume? Îţi garantez, Merigold, că Ciri va ieşi de aici educată şi sănătoasă, puternică şi descurcăreaţă. Şi, îţi garantez, fără catatonie sau vreo epilepsie. Cu condiţia să nu-i inoculezi tu o asemenea boală.

— Vesemir! Triss s-a întors în scaun. Spune-i să tacă pentru că mă deranjează!

— O faci tu pe grozava, a răspuns Lambert liniştit, dar nu le ştii chiar pe toate. Uite!

A întins mâna în direcţia vetrei, îndoindu-şi în mod bizar degetele. În horn s-au auzit o bubuitură şi un vuiet, vâlvătaia a crescut brusc, iar jarul, devenit mai strălucitor, împrăştia scântei. Geralt, Vesemir şi Eskel s-au uitat îngrijoraţi către Ciri, însă fetiţa nu dădea nicio atenţie spectacolului de focuri şi artificii.

Triss şi-a încrucişat braţele, privindu-l provocator pe Lambert.

— Semnul Aard, a constatat cu calm. Ai vrut să mă impresionezi? Cu ajutorul aceluiaşi gest, întărit prin concentrare, prin puterea voinţei şi printr-o anumită formulă, pot să lansez într-o clipă lemne prin horn atât de sus încât le vei lua drept stele.

— Tu poţi, i-a dat dreptate. Dar Ciri nu. Nu este în stare să realizeze semnul Aard. Şi nici vreun alt semn. A încercat de sute de ori şi… nimic. Şi ştii bine că pentru Semnele noastre e de-ajuns un minimum de capacităţi. Aşadar, Ciri nu posedă nici măcar acel minimum. Este un copil absolut normal, n-are nici urmă de capacităţi magice, este chiar un antitalent. Iar tu ne tot îndrugi despre Sursă, ne ameninţi…

— Sursa, i-a explicat Triss implacabil, nu-şi controlează

capacităţile, nu şi le stăpâneşte. Este un medium, un fel de canal. Intră involuntar în contact cu anumite energii şi, tot involuntar, le converteşte. Dar când se străduieşte, când îşi dă silinţa ca la încercarea de a realiza Semne, nu-i iese nimic. Şi nu-i va ieşi nimic nu numai la sute, ci şi la mii de încercări. Este tipic Surselor. Dar va veni momentul când, într-o bună zi, Sursa nu se va strădui, nu se va încorda, se va gândi la cai verzi pe pereţi sau la varză cu cârnaţi, va arunca zaruri, se va juca cu cineva în pat, se va scobi în nas... şi din senin se va întâmpla ceva. De exemplu, va lua foc casa. Uneori poate să ia foc până şi jumătate din oraş.

— Exagerezi, Merigold!

— Lambert! Geralt i-a dat drumul medalionului, punându-şi palmele pe masă. În primul rând, nu i te mai adresa lui Triss cu „Merigold”, aşa cum te-a rugat de mai multe ori. În al doilea rând, nici nu putem spune că exagerează. Eu am văzut-o cu ochii mei în acţiune pe mămica lui Ciri, prinţesa moştenitoare Pavetta. Şi vă spun că am avut ce vedea. Nu ştiu dacă era o Sursă, dar în orice caz nimeni nu bănuia că are astfel de capacităţi până atunci când a fost cât pe ce să facă praf şi pulbere castelul regal din Cintra.

— Aşadar, trebuie să recunoaştem, a zis Eskel în timp ce aprindea lumânarea din următorul sfeşnic, că Ciri poate poseda o anumită încărcătură genetică.

— Nu numai că poate, a zis Vesemir. Ea chiar este încărcată genetic. Pe de o parte, Lambert are dreptate. Ciri nu este în stare să realizeze semne. Însă, pe de altă parte... Am văzut cu toţii...

A tăcut, a privit-o pe Ciri care, cu un chiuit de bucurie, îşi confirma în acel moment superioritatea la Fripta. Triss a observat un zâmbet schiţat pe faţa lui Coën şi n-a mai avut dubii că o lăsase să câştige.

— Aşa e, a zis în zeflemea. Aţi văzut cu toţii. Ce anume aţi văzut? În ce circumstanţe aţi văzut? Nu vi se pare, băieţi, că a venit momentul unor destăinuiri mai sincere? La dracu’, doar v-am zis că voi păstra secretul. Aveţi cuvântul meu.

Lambert s-a uitat la Geralt, iar acesta a dat din cap

aprobator. Tânărul vrăjitor s-a ridicat, a luat de pe o poliţă înaltă o carafă mare de cristal şi un flaconaş mai mic, a vărsat conţinutul flaconaşului în carafă, a agitat-o de câteva ori şi a turnat apoi un lichid transparent în paharele de pe masă.

— Ia ceva cu noi, Triss!

— Oare adevărul este atât de teribil, a continuat zeflemitor, încât nu puteţi să-l abordaţi treji? Încât trebuie să ne facem criţă ca să-l auzim?

— Hai, nu te mai da rotundă! Ia o duşcă! Îţi va fi mai uşor să înţelegi.

— Dar ce-i asta?

— Pescăruşul alb.

— Ce?

— Ceva uşor, a zâmbit Eskel, pentru vise plăcute.

— Să vă ia naiba pe toţi! E un halucinogen vrăjitoresc. De la el vă strălucesc ochii în aşa hal seara.

— Pescăruşul alb este foarte slab. Cel negru este halucinogen.

— Dacă în acest lichid este vreo magie, eu n-am voie nici măcar să-mi umezesc buzele!

— Exclusiv ingrediente naturale, a liniştit-o Geralt, dar, aşa cum observase ea, faţa pe care o făcuse era cam confuză. Evident că se temea de eventualele întrebări despre conţinutul elixirului. Şi diluat într-o cantitate mare de apă. Nu ţi-am fi oferit ceva care ţi-ar fi putut fi dăunător.

Gheaţa lichidului spumos, cu un gust straniu, a izbit-o în esofag, împrăştiind apoi căldură în tot corpul. Magiciana şi-a trecut limba pe gingii şi pe cerul gurii, însă nu era în stare să recunoască niciun ingredient.

— I-aţi dat lui Ciri să guste acest... pescăruş, a dedus ea. Şi atunci...

— A fost un accident, a fost doar un accident, a întrerupt-o rapid Geralt. În prima seară, imediat după ce am ajuns... Era însetată, iar pescăruşul stătea pe masă. N-am mai apucat să reacţionăm, a băut dintr-o înghiţitură. Şi a intrat în transă.

— Ce sperietură am mai tras! a recunoscut Vesemir

oftând. Vai ce ne-am mai speriat, copila mea! De moarte.

— A început să vorbească cu o voce care părea că nu-i aparţine, a dedus cu calm magiciana, privindu-i pe vrăjitori în ochii care le străluceau în licărirea lumânărilor. A început să vorbească despre chestiuni şi probleme pe care n-avea de unde să le cunoască. A început... să profeţească. Aşa-i? Ce spunea?

— Stupizenii! i-a răspuns sec Lambert. Nişte tâmpenii lipsite de sens.

— Nu mă-ndoiesc, l-a privit ea, că se-nţelegea de minune cu tine atunci. Tâmpeniile sunt specialitatea ta, după cum ne confirmi de fiecare dată când deschizi gura. Fă-mi o favoare, te rog, şi n-o mai deschide un timp. De acord?

— De data aceasta, a intervenit serios Eskel, frecându-şi cicatricea de pe obraz, Lambert are dreptate, Triss. Atunci, după ce a băut pescăruşul, într-adevăr Ciri delira într-un aşa hal, de nu se mai înţelegea nimic. Atunci, prima dată, nu părea altceva decât o bolboroseală. Abia după...

S-a întrerupt. Triss a dat din cap consternată.

— Abia a doua oară a început să vorbească cu sens, a intuit magiciana. Aşadar a existat şi o a doua oară. Tot aşa, după un narcotic băut din cauza neatenţiei voastre?

— Triss! Geralt a ridicat capul, nu e momentul pentru glume maliţioase. Pe noi nu ne distrează asta. Pe noi ne preocupă şi ne îngrijorează. Da, a existat şi o a doua, şi o a treia oară. Ciri a căzut rău în timpul unui exerciţiu. Şi-a pierdut cunoştinţa. Când şi-a revenit în fire, era în transă. Şi iar a bâiguit. La fel, cu o voce care nu era a ei. Şi, la fel, era neinteligibilă. Dar eu mai auzisem astfel de voci şi forme de vorbire. Aşa vorbesc acele femei sărace, bolnave şi demente, numite oracole. Înţelegi la ce mă refer?

— Perfect. Asta a fost a doua oară. Să trecem la a treia.

Geralt şi-a dus mâna la fruntea devenită instantaneu perlată de sudoare.

— Ciri se trezeşte deseori noaptea, a reluat el. Ţipând. A trecut prin multe. Nu vrea să vorbească despre asta, dar fără îndoială a văzut şi la Cintra, şi la Angrena lucruri care n-ar trebui să fie văzute de un copil. Mă tem chiar că...

cineva a nenorocit-o. Asta îi revine în vise... De obicei este uşor s-o liniştească, adoarme fără probleme... Dar odată, după ce s-a trezit... a intrat din nou în transă. Vorbea iar cu o voce stranie şi respingătoare... malefică. Vorbea clar şi cu sens. Profeţea. Prezicea. Şi ne-a prezis...

— Ce? Ce anume, Geralt?

— Moartea, a zis blând Vesemir. Moartea, copila mea!

Triss se uita la Ciri, care îi reproşa cu o voce piţigăiată lui Coën că trişează la joc. Acesta a îmbrăţişat-o pufnind în râs. Magiciana şi-a dat seama că niciodată, niciodată până atunci nu mai auzise râsul vreunui vrăjitor.

— A cui moarte? l-a întrebat, continuând să-l privească pe Coën.

— A lui, a zis Vesemir, arătând spre Coën.

— Şi pe-a mea, a adăugat Geralt zâmbind.

— După ce s-a trezit...

— Nu-şi mai amintea nimic. Iar noi nu i-am pus întrebări.

— Bine-aţi făcut! Iar în privinţa profeţiei... Era concretă? Detaliată?

— Nu, Geralt a privit-o direct în ochi. Confuză. Nu ne întreba de profeţie, Triss. Pe noi nu ne îngrijorează conţinutul predicţiilor şi nălucirilor lui Ciri, ci ce se întâmplă cu ea. Nu ne temem pentru noi, ci...

— Atenţie! l-a avertizat Vesemir. Nu vorbi despre asta în prezenţa fetiţei! Coën s-a apropiat de masă purtând-o în cârcă pe Ciri.

— Spune-le tuturor noapte bună, Ciri, i-a zis. Spune-le noapte bună acestor huhurezi noctambuli. Noi mergem la culcare. Este de-acum miezul nopţii. Imediat se termină Midinváerne. De mâine, primăvara va fi cu fiecare zi tot mai aproape!

— Mi-e sete.

— Ciri a coborât de pe umerii lui, întinzând mâna după paharul lui Eskel. Vrăjitorul şi-a retras abil paharul din raza de acţiune a braţelor ei, luând un urcior cu apă. Triss s-a ridicat imediat.

— Poftim! i-a întins fetei paharul său plin pe jumătate, strângând demonstrativ în acelaşi timp braţul lui Geralt şi

uitându-se în ochii lui Vesemir. Bea!

— Triss, a şoptit Eskel, uitându-se la Ciri, care băuse cu nesaţ, ce vrei să faci? Doar…

— Niciun cuvânt, te rog!

N-au avut mult de aşteptat efectul. Ciri s-a încordat instantaneu, a ţipat slab şi a afişat un surâs larg şi extaziat. Şi-a strâns pleoapele, desfăşurându-şi braţele. A zâmbit, a făcut o piruetă şi a dansat uşor pe poante. Lambert, cu o mişcare iute, i-a luat din cale scăunelul, iar Coën s-a interpus între balerină şi vatră.

Triss s-a ridicat brusc, scoţându-şi din decolteu amuleta, un safir încrustat în argint, agăţat de un lănţişor subţire. A strâns-o puternic în palmă.

— Copila mea… a scâncit Vesemir. Ce vrei să faci?

— Ştiu eu ce fac! i-a retezat-o. Fetiţa a intrat în transă, iar eu voi stabili un contact psihic cu ea. Voi intra în ea. V-am spus eu că e un soi de transmiţător magic, trebuie să ştiu ce anume transmite, cum şi de unde îşi ia aura şi cum o transformă. Astăzi este Midinváerne, foarte propice pentru o astfel de acţiune.

— Nu-mi place asta, s-a încruntat Geralt. Nu-mi place deloc.

— Dacă vreuna dintre noi va suferi un atac de epilepsie – magiciana i-a ignorat cuvintele lui Geralt – ştiţi ce-aveţi de făcut. Un băţ între dinţi, îl ţineţi şi aşteptaţi. Fruntea sus, băieţi! Nu-i prima dată când fac asta.

Ciri şi-a întrerupt dansul, a căzut în genunchi, şi-a întins braţele, cu capul sprijinit pe genunchi. Triss şi-a dus la tâmplă amuleta deja încălzită, bolmojind o formulă magică. A închis ochii, s-a concentrat şi i-a trimis un impuls.

Marea şuşotea, iar valurile loveau răsunător plaja stâncoasă, explodând cu gheizere înalte printre blocuri de piatră. A dat din aripi, susţinută de vântul sărat. În culmea fericirii s-a lansat în picaj, şi-a ajuns din urmă stolul camarazilor săi, agăţând cu gheruţele crestele valurilor, s-a înălţat din nou spre cer, împrăştiind picături de apă şi a zburat purtată de vântul care şuiera printre penele aripilor. Puterea sugestiei, s-a gândit cu luciditate. E vorba doar de

puterea sugestiei. Un pescăruş!

Triss! Triss!

Ciri? Unde eşti?

Triss!

Ţiuitul pescăruşilor a încetat. Magiciana simţea în continuare pe faţă picăturile împrăştiate de pe crestele valurilor, dar dedesubt nu mai era marea. Sau mai bine zis era, dar era o mare nesfârşită de iarbă, o câmpie care atingea orizontul. Triss a constatat siderată că ceea ce vedea era panorama care se deschidea de pe vârful Dealului de la Sodden. Dar acesta nu era Dealul. N-avea cum să fie Dealul.

Cerul s-a întunecat subit, iar în jur bântuia o mulţime de umbre. Triss desluşea un şir lung de siluete vagi care cobora lin panta. Auzea şoaptele care se suprapuneau amestecate într-un cor sinistru şi neinteligibil.

Ciri stătea alături, întoarsă cu spatele. Vântul îi răsfira pletele cenuşii.

Siluetele confuze şi ceţoase păşeau neobosit pe lângă ea într-un şir lung şi interminabil. Când ajungeau în dreptul ei, întorceau capul spre ea. Triss şi-a stăvilit un strigăt, uitându-se la feţele impasibile şi liniştite şi la ochii orbi şi morţi. Nu cunoştea şi nu ştia de unde să le ia pe majoritatea chipurilor. Dar pe unele dintre ele le recunoştea.

Koral. Vanielle. Yoel. Raby Axel…

— De ce m-ai adus aici, a şoptit. De ce?

Ciri s-a întors. Şi-a ridicat mâna, iar magiciana a văzut cum se prelinge un firişor de sânge de-a lungul liniei vieţii către interiorul palmei şi mai departe către încheietura mâinii.

— E de la un trandafir, a răspuns calmă fetiţa, trandafirul de la Shaerrawedd. M-am înţepat. Nu-i nimic. E doar sânge. Sângele elfilor…

Cerul s-a întunecat şi mai tare şi deodată a început să strălucească un fulger aspru şi orbitor. Totul a încremenit în linişte. Triss a făcut un pas pentru a se convinge că este în stare să-l facă. S-a oprit lângă Ciri şi a observat că stau

amândouă pe marginea unei prăpăstii fără fund, în care se învolburează un fum roşiatic, parcă iluminat. Scânteierea următorului fulger a scos dintr-odată la iveală nişte scări lungi de marmură care duceau în adâncul prăpastiei.

— Aşa trebuie, a zis cu o voce tremurândă Ciri. Nu există altă cale. Doar aceasta. Pe scări în jos. Aşa trebuie, pentru că... Va' esse deireádh aep eigean...

— Spune! i-a şoptit magiciana. Spune, fetiţo!

— Copilul Sângelui Vechi... Feainnewedd... Luned aep Hen Ichaer... Deithwen... Văpaia albă... Nu, nu... nu!

— Ciri!

— Cavalerul negru... cu pene la coif... Ce mi-a făcut el? Ce s-a întâmplat atunci? Mi-era frică... şi mereu mi-e frică. Nu s-a terminat, niciodată nu se termină. Leuţa trebuie să moară... din raţiuni de stat... nu... Nu...

— Ciri!

— Nu! Fetiţa s-a încordat, şi-a strâns pleoapele. Nu, nu, nu vreau! Nu mă atinge!

Faţa lui Ciri s-a transformat violent, s-a împietrit, iar vocea i-a devenit metalică, rece şi ameninţătoare, răsunând în ea o batjocură răuvoitoare şi atroce!

— Ai venit după ea până aici, Triss Merigold? Până aici? Ai ajuns prea departe, cea de-a Paisprezecea. Te-am avertizat.

— Cine eşti?

Pe Triss au trecut-o fiorii, dar totuşi îşi stăpânea vocea.

— Vei afla când va veni vremea.

— Voi afla acum!

Magiciana şi-a ridicat mâinile, le-a întins brusc, concentrându-şi toate forţele în Magia de Identificare. Cortina magică s-a crăpat, dar din spatele ei a apărut a doua... A treia... A patra...

Triss a căzut în genunchi cu un geamăt. Iar realitatea se crăpa în continuare, se deschideau următoarele uşi şi drumul nesfârşit care ducea în neant. În abis.

— Ai greşit, cea de-a Paisprezecea, a ironizat-o vocea metalică, inumană. Ai confundat cerul cu stelele reflectate noaptea pe suprafaţa unui iaz.

— Nu te atinge… Nu te atinge de acest copil!

— Nu e un copil.

Buzele lui Ciri s-au mişcat, dar Triss ştia că ochii fetiţei sunt morţi, sticloşi, inconştienţi.

Nu e un copil, a repetat vocea. Este Văpaia, Văpaia Albă de la care se va aprinde şi va arde întregul pământ. Este Sângele Vechi, Hen Ichaer. Sângele elfilor. Sămânţa care nu va germina, ci va izbucni ca o vâlvătaie. Sângele care va fi maculat… Când va veni Tedd Deireádh, Vremea Sfârşitului. Va'esse deireádh aep eigean!

— Prezici moartea? a strigat Triss. Doar atât ştii, să prezici moartea? Tuturor? Lor, ei… mie?

— Ţie? Tu deja ai murit, cea de-a Paisprezecea. A murit totul din tine.

— Pe puterea sferelor, a scâncit magiciana adunându-şi toate forţele rămase şi înălţându-şi mâna în aer. Pe apă, pe foc, pe pământ şi pe aer, te conjur. Te conjur pe gând, pe somn şi pe moarte, pe tot ceea ce a fost, ce este şi va fi. Te conjur. Cine eşti? Vorbeşte-mi!

Ciri şi-a întors capul. Imaginea scărilor care duceau în iad a dispărut, s-a împrăştiat, iar în locul ei a apărut marea cenuşie, plumburie, spumoasă, agitată de crestele încovoiate ale valurilor. Liniştea a fost străpunsă din nou de ţiuitul pescăruşilor.

— Zboară! a zis vocea prin buzele fetiţei. E timpul. Întoarce-te de unde-ai venit, cea de-a Paisprezecea de pe Deal. Zboară pe aripile unui pescăruş şi ascultă ţiuitul celorlalţi pescăruşi! Ascultă-l cu atenţie!

— Te conjur!

— Nu poţi! Zboară, pescăruşule!

Dintr-odată în aerul biciuit din nou de vântul umed şi sărat s-a desluşit zborul fără început şi fără sfârşit. Pescăruşii ţiuiau sălbatic. Ţiuiau şi porunceau.

Triss?

Ciri?

Uită-l! Nu-l mai tortura! Uită-l! Uită-l, Triss!

Uită-l!

Triss! Triss! Triss!

— Triss!

A deschis ochii, şi-a agitat capul pe pernă, şi-a mişcat mâinile înţepenite.

— Geralt!

— Sunt lângă tine. Cum te simţi?

S-a uitat în jur. Era în odaia sa, întinsă pe pat. Pe cel mai bun pat din Kaer Morhen.

— Ce s-a întâmplat cu Ciri?

— Doarme.

— De mult?

— Prea de mult, a întrerupt-o. A acoperit-o cu pilota, a strâns-o în braţe. Când s-a aplecat, medalionul cu capul de lup a pendulat deasupra chipului ei. N-a fost o idee prea bună ce-ai făcut, Triss!

— Totul este în ordine, s-a cutremurat în braţele lui. Nu este adevărat, s-a gândit. Nimic nu este în ordine. Şi-a întors capul astfel încât să n-o atingă medalionul. Se vehiculau multe teorii referitoare la amuletele vrăjitorilor ca Geralt, dar niciuna nu recomanda atingerea acestora în timpul zilelor şi nopţilor de Solstiţiu.

— Oare… oare am spus ceva în timpul transei?

— Tu nu. Ai fost inconştientă tot timpul. Ciri… Chiar înainte de a se trezi… a zis „Va’esse deireádh aep eigean”.

— Cunoaşte Graiul Vechi?

— Nu în aşa măsură încât să pronunţe propoziţii complete.

— Propoziţia care înseamnă „Ceva se termină”.

Magiciana şi-a trecut palma pe faţă şi a continuat:

— Geralt, este o chestiune serioasă. Fetiţa este un medium incredibil de puternic. Nu ştiu cu ce şi cu cine ia legătura, dar am impresia că pentru ea nu există limite. Ceva vrea să pună stăpânire pe ea. Ceva… care pe mine mă depăşeşte. Mă tem pentru ea. Următoarea transă… se poate sfârşi cu o tulburare psihică. Eu nu stăpânesc situaţia, nu ştiu, nu sunt în stare s-o ţin sub control. Dac-ar fi necesar, n-aş putea s-o blochez, să-i înăbuş capacităţile, n-aş reuşi să i le anihilez pentru totdeauna. Trebuie să apelezi la ajutorul… altei magiciene. Mai talentate. Mai cu

experienţă… Ştii tu la cine mă refer.

— Ştiu. Şi-a întors capul strângându-şi buzele.

— Nu te opune! Nu te apăra! Îmi dau seama de ce nu ai apelat la ea, ci la mine. Învinge-ţi orgoliul, reproşurile şi înverşunarea. N-are niciun sens. Te vei chinui şi-i vei risca viaţa şi sănătatea lui Ciri. Ceea ce se va întâmpla cu ea în următoarea transă cu siguranţă se va sfârşi mai rău decât Proba Ierburilor. Cere-i ajutorul lui Yennefer, Geralt.

— Iar tu, Triss?

— Eu, ce? şi-a simţit un nod în gât. Eu nu mai contez. Te-am dezamăgit. Te-am dezamăgit… în toate. Am fost… am fost greşeala ta. Numic altceva.

— Greşelile, i-a zis apăsat, contează mult pentru mine. Nu le şterg nici din viaţă, nici din memorie. Şi niciodată nu arunc vina pe alţii pentru ele. Tu contezi pentru mine, Triss, şi întotdeauna vei conta. Niciodată nu m-ai dezamăgit. Niciodată. Crede-mă.

Ea a tăcut prelung.

— Voi rămâne până la primăvară, l-a anunţat într-un final, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii. Voi fi alături de Ciri… O voi veghea. Zi şi noapte. Voi fi lângă ea ziua şi noaptea. Iar la primăvară… la primăvară o vom duce la templul lui Melitele din Ellander. Poate că la templu, acel ceva care vrea să pună stăpânire pe ea nu va mai avea acces. Iar atunci, tu vei apela la ajutorul lui Yennefer.

— Bine, Triss. Îţi mulţumesc.

— Geralt?

— Spune-mi.

— Ciri ţi-a mai zis ceva, nu-i aşa? Ceva ce-ai auzit doar tu. Spune-mi ce anume.

— Nu, a protestat el cu vocea tremurândă. Nu, Triss.

— Te rog!

— Ea nu mi-a vorbit mie.

— Ştiu. Mi-a vorbit mie. Spune-mi, te rog!

— După ce s-a dezmeticit, când am ridicat-o, a şoptit: „Uită-l. Nu-l tortura”.

— Nu te voi tortura, a zis încet. Dar nu te pot uita. Iartă-mă.

— Eu sunt cel care ar trebui să-şi ceară iertare. Şi nu numai de la tine.

— Atât de mult o iubeşti, a constatat mai degrabă decât l-a întrebat.

— Atât de mult, a recunoscut cu jumătate de voce, după o lungă clipă de tăcere.

— Geralt.

— Spune, Triss.

— Rămâi cu mine în noaptea asta!

— Triss…

— Doar să rămâi.

— Bine.

La scurt timp după Midinváerne, a încetat să ningă. A venit gerul.

Triss stătea lângă Ciri ziua şi noaptea. O veghea. O luase sub protecţia sa. Vizibilă şi invizibilă.

Fetiţa se trezea ţipând aproape în fiecare noapte. Delira ţinându-se de obraz şi plângea de durere. Magiciana o calma cu formule şi elixiruri, o adormea îmbrăţişând-o şi legănând-o în braţe. Ajunsese ea însăşi să nu mai poată dormi o bucată bună din noapte, frământându-se în legătură cu cele spuse de Ciri în somn şi după trezire. Şi era cuprinsă de o teamă din ce în ce mai mare. Va’esse deireádh aep eigean… Ceva se termină…

Asta a durat vreo zece zile şi zece nopţi. Şi, într-un final, s-a terminat. A trecut, a dispărut fără urmă. Ciri s-a calmat, dormea liniştită, fără deliruri, fără vise.

Dar Triss continua s-o vegheze neobosit. Nu se îndepărta de fetiţă niciun pas. O luase sub protecţia sa. Vizibilă şi invizibilă.

— Mai rapid, Ciri! Pas înainte, atac, pas înapoi! Semipiruetă, tuşă, pas înapoi! Balans, balans cu mâna stângă, altfel cazi de pe pieptăn! Şi te loveşti în… atributele tale feminine.

— Ce?

— Nimic. Nu eşti cumva obosită? Dacă vrei, luăm o

pauză.

— Nu, Lambert! mai rezist. Nu sunt aşa de pricăjită cum crezi. Poate încerc să sar un băţ da, unul nu.

— Doar peste cadavrul meu! Ai să cazi şi Merigold îmi ia… capul.

— N-o să cad!

— Am zis o dată şi nu mai repet. Nu te mai da mare! Fii stabilă pe picioare! Şi respiră, Ciri, respiră! Gâfâi ca un mamut muribund!

— Nu-i adevărat!

— Tacă-ţi gura! Exersează! Atac, retragere! Paradă! Semipiruetă! Paradă! Piruetă! Fii stabilă pe picioare, la naiba! Nu te bâţâi! Pas în faţă, tuşă! Mai repede! Semipiruetă! Sari şi loveşte! Aşa! Foarte bine!

— Adevărat? Chiar a fost bine, Lambert?

— Cine-a spus asta?

— Tu! Mai înainte!

— Ai înţeles greşit. Atac! Semipiruetă! Retragere! Şi înc-o dată! Nu văd parada! De câte ori trebuie să-ţi repet? După retragere, întotdeauna efectuezi parada, o aruncare de tăiş ca să-ţi protejezi capul şi ceafa! Întotdeauna!

— Chiar şi atunci când mă lupt doar cu un singur adversar?

— Niciodată nu ştii cu câţi te lupţi. Niciodată nu ştii ce ai în spatele tău. Trebuie să fii acoperită mereu! Mişcarea picioarelor şi a sabiei! Trebuie să-ţi fie ca un reflex. Un reflex, înţelegi? N-ai voie să uiţi asta. E destul s-o uiţi într-o luptă adevărată şi s-a terminat cu tine. Înc-o dată! Aşa! Exact aşa! Vezi ce bine te aranjează parada? Acum poţi să iniţiezi tuşa pe care-o vrei. Poţi să tragi una în spate, dacă e nevoie. Hai, arată-mi o piruetă şi o tuşă în spate.

— Iaaaa!

— Foarte frumos! Ţi-ai dat seama? Te-ai prins?

— Doar nu-s proastă!

— Eşti fată. Fetele n-au minte.

— Vai, Lambert, dacă te-ar auzi Triss!

— Când va face plopul mere şi răchita micşunele! Coboară! Destul! Hai să ne-odihnim!

— Nu-s obosită!

— Dar eu sunt. Am zis că-i pauză. Coboară de pe pieptăn!

— Să fac un salt?

— Păi, cum altfel? Ca găina de pe grindă? Hai, sari! Nu te teme, am eu grijă.

— Iaaaaa!

— Bine. Pentru o fată e foarte bine. De-acum poţi să-ţi scoţi banderola de la ochi.

— Triss, hai să ne oprim pentru astăzi. Bine? Putem să luăm sania şi să ne tragem pe coastă. Soarele străluceşte, zăpada sclipeşte de te dor ochii. E frumos afară!

— Nu te apleca aşa tare, să nu cazi de pe fereastră!

— Hai să ne tragem cu sania, Triss!

— Propune-mi asta în Graiul Vechi. Aşa terminăm lecţia. Dă-te de la fereastră şi întoarce-te la masă… Ciri, de câte ori să te rog? Lasă sabia aia, nu te mai bâţâi cu ea.

— E noua mea sabie! Adevărată, de vrăjitoare! Făcută din oţel căzut din cer! Pe bune! Geralt mi-a spus, iar el nu minte niciodată, ştii tu!

— Oh, da. Ştiu eu.

— Trebuie să mă obişnuiesc cu sabia asta. Unchiul Vesemir a ajustat-o fix după greutatea şi înălţimea mea şi după lungimea mâinii. Trebuie să mi-o potrivesc la mână şi la încheietură.

— Potriveşte-ţi-o sănătoasă, dar în curte. Nu aici. Hai, te-ascult! Se pare că voiai să-mi propui să mergem la săniuş. În Graiul Vechi. Atunci, propune-mi!

— Hmmmm… Cum se zice „să te tragi cu sania”?

— Sledd, ca substantiv. Asledde, ca verb.

— Aha… Ştiu. Va’en aeslede, ell’ea?

— Nu aşa termini o întrebare, este o formă nepoliticoasă. Întrebările se formulează prin intonaţie.

— Dar copiii din Insulele…

— Tu nu înveţi argoul din Skellige, ci Graiul Vechi, în forma sa clasică.

— Şi de ce tre’ să învăţ io limba asta?

— Ca s-o ştii. E bine să înveţi ceea ce nu ştii. Cine nu ştie

limbi străine este ca un invalid.

— Păi, oricum toţi vorbesc doar în limba comună.

— E-adevărat. Dar unii nu vorbesc doar în ea. Te asigur, Ciri, că este mai bine să te numeri printre unii decât printre toţi. Hai, te ascult. O propoziţie completă: „Astăzi este timp frumos şi mergem la săniuş”.

— Elaine... Hmmm... Elaine tedd a’taeghane, a va’en aesledde?

— Foarte bine!

— Ia! Atunci, hai la săniuş!

— Mergem imediat. Dar mai lasă-mă un pic, să-mi termin machiajul.

— Da’ pentru cine te machiezi atâta? Îh?

— Pentru mine. O femeie îşi evidenţiază frumuseţea pentru propria sa bună dispoziţie.

— Hmmm... Ştii ce? Mă simt cam nasol. Şi eu am nevoie de bună dispoziţie. Nu râde, Triss!

— Hai aici, aşază-te pe genunchii mei! Lasă sabia aia, te-am mai rugat de-atâtea ori! Mulţumesc. Acum ia pensonul mai gros şi pudrează-ţi obrajii. Nu atâta, micuţo, nu aşa de mult! Uită-te în oglindă! Vezi ce frumoasă eşti?

— Nu văd nicio diferenţă. O să-mi fardez ochii. Bine? De ce râzi? Tu-ţi fardezi mereu ochii. Vreau şi eu.

— Bine. Fă-ţi nişte umbre pe pleoape! Ciri, nu închide ambii ochi, nu mai vezi nimic şi-ţi mâzgăleşti toată faţa. Ia un pic şi doar atinge uşor pleoapele. Uşor, ţi-am zis! Lasă-mă să ţi-l întind eu un pic. Închide ochii! Acum deschide-i!

— Ooooh!

— E vreo diferenţă? Un pic de fard nu strică nici măcar unor ochi atât de frumoşi ca ai tăi. Au ştiut ele, elfele, ce fac, atunci când au inventat fardurile pentru ochi.

— Elfele?

— Nu ştiai? Machiajul a fost inventat de elfe. Am preluat multe lucruri utile de la Poporul Vechi. Şi i-am dat al naibii de puţine în schimb. Acum ia dermatograful şi fă-ţi un contur delicat la pleoapa de sus, chiar lângă gene. Ciri, ce faci?

— Nu mai râde! Îmi tremură pleoapa! De-aia!

— Deschide puţin buzele şi n-o să mai tremure. Vezi? Gata.

— Ooooh!

— Hai să mergem acum, să-i dăm pe spate cu frumuseţea noastră pe vrăjitori. Unde mai găseşti un spectacol atât de interesant? Apoi luăm sania şi mergem să ne stricăm machiajul printre nămeţii de zăpadă.

— Şi ne fardăm apoi din nou!

— Nu. Îi cerem lui Lambert să facă focul şi facem baie.

— Iarăşi? Lambert spunea că se consumă prea multe lemne pentru îmbăierile noastre.

— Lambert cáen me a'báeth aep arse.

— Ce? Asta n-am mai înţeles…

— Cu timpul vei stăpâni şi idiomurile. Până la primăvară avem destul timp ca să învăţăm. Iar acum… Va'en aesledde, me elaine luned!

— Aici, în această gravură… Nu, fir-ar să fie… Nu pe aceasta, aici. Acesta, după cum ştii deja, este un ghul. Ia s-auzim, Ciri. Ce-ai învăţat despre ghul? Hei, uită-te la mine! Ce naiba ai pe pleoape?

— Bună dispoziţie!

— Ce? Hai, bine, s-o lăsăm baltă. Te-ascult.

— Hmmm… Un ghul, unchiule Vesemir, este un monstru care devorează cadavre. Poate fi întâlnit în cimitire, în preajma unor gorgane, peste tot unde sunt îngropaţi cei morţi. La nec… necropole. Pe câmpurile de luptă.

— Este periculos numai pentru decedaţi, nu-i aşa?

— Nu. Nu numai. Ghulul îi atacă şi pe cei vii. Dacă este flămând sau dacă se înfurie. Dacă, de exemplu este o bătălie… Mulţi oameni căzuţi…

— Ce ai, Ciri?

— Nimic.

— Ciri, ascultă! Uită de cele întâmplate. Nu se vor repeta.

— Eu am văzut… La Sodden şi la Zarzecze… Câmpuri întregi… Zăceau acolo, îi sfâşiau lupii şi câinii sălbăticiţi. Îi ciuguleau păsările… Cu siguranţă erau pe-acolo şi nişte ghuli…

— De aceea învеţi acum despre ghuli, Ciri. Ceea ce cunoşti nu-ţi mai pare un coşmar. Dacă ştii să lupţi cu ceva, nu te mai înspăimântă. Cum te lupţi cu ghulul, Ciri?

— Cu sabia de argint. Ghulul este sensibil la argint.

— Şi la mai ce?

— La lumină puternică. Şi la foc.

— Aşadar se poate lupta cu el cu ajutorul luminii şi al focului.

— Se poate, dar este riscant. Vrăjitorul nu foloseşte lumina şi focul pentru că-l deranjează să vadă. Orice lumină produce umbre, iar umbrele te dezorientează. Trebuie să te lupţi mereu în întuneric, la lumina lunii sau a stelelor.

— Foarte bine. Ai reţinut corect. Eşti o fetiţă capabilă. Iar acum uită-te pe gravura asta.

— Eeeeueeeueeeee…

— Ce să mai vorbim. Într-adevăr, acesta nu este o fir-ar… adică o fiinţă prea frumoasă. Este un graveir. O specie de ghul. Este foarte asemănător ghulului, numai că e mult mai mare şi se mai deosebeşte şi, după cum vezi, prin aceşti trei piepteni ososi de pe craniu. În rest e ca orice devorator de cadavre. Fii atentă! Nişte gheare scurte şi tocite, adaptate la scormonirea mormintelor, la râcâirea ţărânii. Nişte dinţi puternici cu care sfărâmă oasele, o limbă lungă şi îngustă, care îi serveşte la lingerea măduvei aflate în descompunere. O astfel de măduvă care pute foarte tare este o adevărată delicatesă pentru un graveir… Ce-ai păţit?

— Nnnnimic.

— Eşti toată palidă. Străvezie. Mănânci prea puţin. Ai luat micul dejun?

— Daaaaa. Aaaam mâncaaaaaaaat.

— Ce mai voiam să zic… Aha. Era să uit. Reţine, căci este foarte important. Graveirii, ca şi ghulii, precum şi alţi monştri din această categorie nu au o nişă ecologică proprie. Sunt nişte relicte din perioada de întrepătrundere a sferelor. Fiind omorâţi, nu sunt perturbate sistemele şi relaţiile care guvernează natura, sfera noastră actuală. În sfera noastră actuală, aceşti monştri sunt străini şi nu-şi au locul aici. Înţelegi asta, Ciri?

— Înţeleg, unchiule Vesemir. Mi-a explicat Geralt. Ştiu totul. O nişă ecologică este…

— Bine, bine. Ştiu ce înseamnă, dacă ţi-a explicat Geralt, să revenim la graveir. Graveirii apar destul de rar, din fericire, pentru că sunt nişte nemernici al naibii de periculoşi. O tăietură cât de mică în lupta cu un graveir înseamnă infecţie cu cadaverină. Cu ce elixir se tratează infecţia cu cadaverină, Ciri?

— Cu „Grangur”.

— Corect. Dar mai bine eviţi infectarea. De aceea în lupta cu graveirul nu ai voie să te-apropii de ticălos. Te lupţi întotdeauna de la o anumită distanţă, iar tuşa o execuţi din fandare.

— Şi unde trebuie să-l împung?

— Tocmai la asta trecem acum. Uite…

— Încă o dată, Ciri! O să exersăm lent, ca să poţi să stăpâneşti bine fiecare mişcare. Uite, te atac cu terţă şi mă pregătesc pentru efectuarea unei împungeri… de ce te retragi?

— Pentru că ştiu că e o fentă! Poţi să execuţi o lovitură pe orizontală sau să ataci cu partea superioară. Eu o să mă retrag şi o să contraatac.

— Oare? Şi dacă fac aşa?

— Auuuu! Ai zis că o să fie lent. Ce n-am făcut bine? Spune-mi, Coën.

— Nimic. Pur şi simplu sunt mai înalt şi mai puternic.

— Da’ nu-i drept!

— Luptă dreaptă nu există. În luptă foloseşti orice avantaj şi orice ocazie care se iveşte. Retrăgându-te, mi-ai dat posibilitatea de a te lovi cu şi mai multă putere. În loc să te retragi, trebuia să efectuezi o semipiruetă la stânga şi să încerci să mă atingi sub bărbie, în obraz sau în gât.

— Nu mi-ai fi permis asta! Ai fi făcut o piruetă de întoarcere şi m-ai fi atins în partea stângă a gâtului înainte ca eu să apuc să execut o paradă. De unde să ştiu ce-ai de gând să faci?

— Trebuie să ştii. Şi ştii.

— Ei, ce să-ţi spun!

— Ciri! Ce facem noi este o luptă. Eu sunt adversarul tău. Vreau şi trebuie să te înving, pentru că este vorba despre viaţa mea. Sunt mai înalt şi mai puternic decât tine, aşa încât voi căuta ocazii pentru tuşele cu care îţi voi anihila parada, cum ai văzut mai înainte. La ce-mi trebuie o piruetă? Sunt deja în poziţie de atac, vezi? Nimic mai simplu decât să marchez sub axilă, în interiorul braţului. Dacă-ţi tai artera, mori în câteva minute. Apără-te!

— Haaaa!

— Foarte bine! O paradă frumoasă şi rapidă. Vezi cum te ajută antrenarea încheieturii? Şi acum fii atentă! Mulţi spadasini fac greşeala ca la parada statică să încremenească pentru o secundă şi pot fi luaţi prin surprindere şi loviţi, uite-aşa.

— Haa!!!

— Frumos! Dar sari înapoi. Sari imediat înapoi în piruetă! Aş putea să am un stilet în mâna stângă! Bine! Foarte bine! Şi ia zi, ce-am să fac acum?

— Da’ de unde să ştiu?

— Observă-mi tălpile. Cum mi-am dispus greutatea corpului? Ce pot face din asemenea poziţie?

— Totul!

— Atunci roteşte-te, forţează-mă să mă desfăşor. Apără-te! Bine! Nu te uita la sabia mea. Te poate înşela. Apără-te! Bine! Şi înc-o dată. Bine! Şi înc-o dată!

— Auuuu!

— Nu-i bine!

— Ce-am făcut rău?

— Nimic. Pur şi simplu sunt mai rapid. Dă-ţi jos protecţiile. Hai să stăm jos un pic, să ne-odihnim. Trebuie să fii obosită. Ai alergat pe Drum toată dimineaţa.

— Nu-s obosită. Mi-e foame.

— Al dracului! Şi mie. Iar astăzi e de serviciu Lambert, care nu ştie să gătească altceva în afară de găluşte. Şi măcar de le-ar găti bine.

— Coën?

— Aha?

— Continui să fiu prea lentă…
— Eşti foarte rapidă.
— O să fiu vreodată atât de rapidă cum eşti tu?
— Mă îndoiesc.
— Hmmm… Bine, asta este. Dar tu… Cine este cel mai bun spadasin din lume?
— Habar n-am.
— N-ai cunoscut pe niciunul?
— Am cunoscut mulţi care se credeau cei mai buni.
— Dar cine erau? Cum îi chema? Ce ştiau să facă?
— Mai încet, mai încet, micuţo. Nu ştiu răspunsurile la aceste întrebări. E aşa de important?
— Desigur! Voiam să ştiu… cine sunt aceşti spadasini. Şi unde sunt.
— Unde sunt, asta ştiu.
— Hm! Atunci, unde?
— În cimitire.

— Atenţie, Ciri! Acum vom atârna al treilea pendul, cu două te descurci de-acum. Paşii sunt la fel ca la două, doar o eschivă trebuie să faci în plus. Eşti gata?
— Da.
— Concentrează-te. Relaxează-te. Inspiră, expiră. Atacă!
— Ugg! Aiiiii… Fir-ar să fie!
— Nu înjura, te rog! Ai încasat-o rău?
— Nu, doar m-a agăţat… Ce-am făcut rău?
— Ai alergat în ritm prea egal, te-ai grăbit la a doua semipiruetă şi ai efectuat o eschivă prea amplă. Prin urmare, ai ajuns direct sub pendul.
— Oh, Geralt, acolo nu e destul loc şi pentru eschivă, şi pentru rotaţie! Sunt prea apropiate!
— Este foarte mult loc, îţi garantez. Dar distanţele sunt concepute astfel încât să oblige la o mişcare ritmică. Asta este o luptă, Ciri. Nu un balet. În luptă nu trebuie să te mişti ritmic. Trebuie să-l dezorientezi pe adversar, să-l păcăleşti, să-i dai peste cap reacţiile. Eşti pregătită pentru următoarea probă?
— Pregătită. Balansează grinzile alea blestemate!

— Nu sudui! Relaxează-te! Atacă!

— Ei? Cum e Geralt? Nici nu m-a atins măcar!

— Dar nici tu n-ai atins al doilea sac cu sabia. Îţi repet că este o luptă, nu un balet sau o acrobaţie... Ce tot mârâi acolo?

— Nimic.

— Relaxează-te! Aranjează-ţi bandajul de pe încheietură. Nu strânge aşa de tare palma pe mâner, te dezorientează, îţi perturbă echilibrul. Respiră liniştită. Eşti gata?

— Da.

— Haide!

— Uuug! Să te ia... Geralt, aşa ceva nu se poate executa! Este prea puţin loc şi pentru o eschivă, şi pentru schimbarea piciorului. Iar când lovesc stând pe ambele picioare, fără eschivă...

— Am văzut ce se întâmplă când loveşti fără eschivă. Te doare?

— Nu. Nu tare...

— Şezi lângă mine! Odihneşte-te!

— Nu sunt obosită. Geralt, eu n-am să trec de-al treilea pendul, chiar dacă m-aş odihni zece ani. Mai repede nu pot...

— Dar nici nu e nevoie. Eşti suficient de rapidă.

— Atunci spune-mi ce am de făcut. În acelaşi timp o semipiruetă, o eschivă şi o tuşă?

— Este foarte simplu. N-ai fost atentă. Ţi-am spus înainte de a începe: este nevoie de o eschivă în plus. O eschivă. O semipiruetă în plus ţi-e de prisos. A doua oară ai făcut totul bine şi ai trecut de toate pendulele.

— Dar n-am nimerit sacul pentru că... Geralt, fără o semipiruetă nu pot lovi, pentru că-mi pierd din energie, nu am din-ăla cum îi spune...

— Impuls. Într-adevăr. Atunci ia-ţi impuls şi energie. Dar nu prin piruetă şi prin schimbarea piciorului, pentru că nu-ţi ajunge timpul pentru asta. Loveşte pendulul cu sabia!

— Pendulul? Eu am de lovit sacii!

— Aşa e-n luptă, Ciri! Sacii imită locurile sensibile ale adversarilor pe care trebuie să-i nimereşti. Trebuie să eviţi

pendulul, care imită de fapt arma rivalului, trebuie să-i faci o eschivă. Dacă te atinge pendulul, eşti rănită. Într-o luptă adevărată, ai risca să nu mai poţi să te ridici. Pendulul nu te poate atinge. Dar tu poţi să-l atingi pe el... Dar de ce te-ai bosumflat aşa?

— Eu... Eu nu sunt în stare să parez pendulul cu sabia. Sunt prea slabă. Întotdeauna o să fiu slabă! Pentru că sunt fată!

— Vino-ncoace, fetiţo! Şterge-ţi nasul! Şi ascultă-mă cu atenţie! Niciun atlet din lumea aceasta, niciun zmeu şi niciun uriaş nu vor fi în stare să pareze lovitura dată de coada unui balaur, de cleştele unui gigascorpion sau de ghearele grifonului. Iar pendulele tocmai astfel de arme imită. Nici măcar să nu încerci să le parezi. Nu îndepărtezi pendulul, ci tu te îndepărtezi de el. Îi preiei energia necesară pentru a-i aplica lovitura. Este suficientă o lovitură uşoară, dar foarte rapidă, şi o tuşă la fel de rapidă dintr-o semirotaţie inversă. Preiei impulsul prin avântul primit. E clar?

— Mnn.

— Rapiditate, Ciri, şi nu forţă. Forţa îi este necesară tăietorului de lemne care doboară copacii cu toporul în codru. De aceea sunt puţine fetele care ajung tăietori de lemne. Ai înţeles despre ce este vorba?

— Mnn. Dă-i drumul pendulului!

— Mai întâi, odihneşte-te.

— Nu sunt obosită.

— Acum ştii cum? Aceiaşi paşi, aceeaşi eschivă.

— Ştiu.

— Atacă!

— Iaaa! Ia! Iaaaaaaaaaa! Te-am prins! Al meu eşti, grifonule! Geraaalt! Ai văzut?

— Nu ţipa! Controlează-ţi respiraţia!

— Am făcut-o! Am făcut-o cu adevărat! Am reuşit! Laudă-mă, Geralt!

— Bravo, Ciri! Bravo, micuţo!

La jumătatea lunii februarie, zăpada a dispărut, nimicită

de un vânt cald, venit dinspre sud, dinspre defilee.

Vrăjitorii nu voiau să ştie nimic din ceea ce se întâmpla prin lume.

Triss, perseverentă în eforturile sale, orienta spre politică discuţiile derulate seara în sala obscură, iluminată din când în când de vâlvătaia focului din vatra cea mare. Reacţiile vrăjitorilor erau de fiecare dată aceleaşi. Geralt tăcea ducându-şi palma la frunte, Vesemir îşi clătina capul introducând câte un comentariu din care nu rezulta altceva decât că „pe vremea sa" totul era mai bun, mai logic, mai onorabil şi mai sănătos. Eskel adopta o mască politicoasă, nu se zgârcea la zâmbet şi la contactul cu privirea. Uneori i se întâmpla să pară interesat de o anumită problemă mai puţin importantă. Coën căsca larg, cu ochii în tavan, iar Lambert nu-şi ascundea dispreţul.

Nu voiau să ştie nimic, nu le păsa de dilemele care tulburau somnul regilor, magicienilor, nobililor şi conducătorilor de oşti, de problemele din cauza cărora se zguduiau şi vuiau consiliile, cercurile şi comisiile. Pentru ei nu exista nimic din ceea ce se petrecea dincolo de defileele cufundate în nămeţi, dincolo de Gwenllech, cu sloiurile sale de gheaţă purtate de apele plumburii. Pentru ei nu exista nimic în afară de Kaer Morhen, solitar şi pierdut între munţii sălbatici.

În acea seară, Triss era irascibilă şi anxioasă, probabil din cauza vântului care vuia printre zidurile fortăreţei. În acea seară erau cu toţii extrem de agitaţi. Vrăjitorii, cu excepţia lui Geralt, deveniseră neobişnuit de limbuţi. Evident, vorbeau despre un singur lucru, despre primăvară. Despre apropiata lor ieşire la drum. Despre ce le va aduce drumul, vampiri, viverni, strigoi, licantropi şi vârcolaci.

De data aceasta, Triss era cea care a început să caşte şi să se uite în tavan. De data aceasta ea era cea care păstra liniştea, până când Eskel i s-a adresat cu o întrebare. Cu întrebarea pe care o aştepta.

— Şi cum e de fapt acolo, în sud, de-a lungul Jarugăi? Merită să mergem în direcţia aceea? N-am vrea să nimerim

în mijlocul vreunui scandal.

— Ce înţelegi tu prin scandal?

— Bine, ştii tu... s-a bâlbâit. Tot timpul ne povesteşti despre iminenţa unui nou război... Despre luptele necontenite de la frontieră, despre rebeliunile de pe teritoriile ocupate de Nilfgaard. Ai pomenit şi de faptul că nilfgaardienii pot trece din nou peste Jaruga...

— Ei, mie nu-mi pasă, a zis Lambert. Ăştia se bat, se omoară, se măcelăresc unii pe alţii fără încetare de sute de ani. N-avem de ce să ne batem capul. Eu m-am hotărât, mă duc tocmai în sudul îndepărtat, la Sodden, Mahakan şi Angren. Se ştie că întotdeauna pe unde-au trecut oştirile se înmulţesc strigoii. În astfel de locuri se câştigă cel mai bine dintotdeauna.

— Aşa este, a confirmat Coën. Împrejurimile se depopulează, satele sunt pline de muieri care nu ştiu să se descurce singure... Puzderii de copii fără adăpost şi ocrotire, care umblă brambura... O pradă uşoară care atrage monştri.

— Iar domnii baroni, a adăugat Eskel, domnii palatini şi voievozi, cărora le stă capul la război, nu mai au timp să-şi protejeze supuşii. Au nevoie să ne contracteze. Toate acestea sunt reale. Dar, auzind cele povestite de Triss în serile acestea, rezultă că acel conflict cu Nilfgaardul este o treabă mai serioasă decât vreun războiaş local. Am dreptate, Triss?

— Chiar dac-ar fi aşa, a zis veninos magiciana, s-ar părea că vă convine, nu-i aşa? Un război sângeros şi teribil ar aduce mai multe sate depopulate, mai multe muieri văduve şi o groază de copii orfani...

— Nu-ţi înţeleg sarcasmul. Geralt şi-a retras mâna de la frunte. Chiar nu-l înţeleg, Triss.

— Nici eu, copila mea. Vesemir a ridicat capul. De ce te tot agiţi? Cu văduvele şi orfanii? Lambert şi Coën trăncănesc verzi şi uscate ca tinerii, dar nu cuvintele contează. Pentru că ei...

— ...ei îi protejează pe aceşti copii, l-a întrerupt mânioasă. Da, ştiu asta. Din ghearele vârcolacilor, care

omoară doi, trei pe an, în timp ce o ceată de nilfgaardieni poate să extermine şi să ardă într-un ceas o aşezare întreagă. Da, e drept, voi îi apăraţi pe orfani. Eu în schimb mă lupt să fie cât mai puţini orfani posibil. Combat cauzele, nu efectele. Pentru asta mă aflu în consiliul lui Foltest din Temeria, alături de Fercart şi Keira Metz. Ne consultăm cum să facem să nu se-ajungă la război, iar dacă se ajunge totuşi, cum să ne apărăm de el. Pentru că războiul planează asupra noastră ca un vultur pleşuv neobosit. Pentru voi nu-i decât o aventură. Pentru mine este un joc a cărui miză este supravieţuirea. Sunt implicată în acest joc şi de aceea mă dor şi mă ofensează indiferenţa şi ignoranţa voastră.

Geralt şi-a îndreptat spatele uitându-se la ea.

— Suntem vrăjitori totuşi, Triss. N-ai înţeles?

— Ce-ar fi de înţeles? Magiciana şi-a scuturat bretonul castaniu. Totu-i limpede ca bună ziua. Aţi ales o anumită atitudine faţă de lumea înconjurătoare. Faptul că într-o clipă lumea aceasta s-ar putea prăbuşi ţine de alegerea voastră. De a mea nu ţine. Asta ne diferenţiază.

— N-aş spune că numai asta.

— Lumea se prăbuşeşte, a repetat ea. Poţi să asişti doar, cu mâinile în sân. Sau te poţi împotrivi.

— Cum? a zâmbit cinic. Cu emoţiile?

Nu i-a răspuns, a întors capul în direcţia focului care duduia în vatră.

— Lumea se prăbuşeşte, a repetat Coën, dând din cap cu o îngrijorare prefăcută. De câte ori am auzit asta!

— Şi eu, s-a strâmbat Lambert. Şi nu este de mirare, pentru că e o zicală la modă în ultima vreme. Aşa vorbesc regii când descoperă că pentru a stăpâni este indispensabil măcar un strop de raţiune. Aşa vorbesc negustorii când lăcomia şi prostia îi duc la faliment. Aşa vorbesc şi magicienii atunci când încep să-şi piardă influenţa asupra politicii sau sursele de venituri. Iar cel care ascultă aceste vorbe se aşteaptă imediat la o propunere. Scurtează-ţi aşadar, prologul, Triss, şi fă-ne propunerea.

— Nu m-au amuzat niciodată încăierările verbale. Magiciana l-a taxat cu o privire rece. Nici peroraţiile

elocvente care nu servesc la nimic altceva decât la umilirea interlocutorului. Nu vreau să particip la aşa ceva. Ştiţi prea bine despre ce este vorba. Dacă vreţi să vă ascundeţi capul în nisip, e treaba voastră. Dar la tine, Geralt, zău nu mă aşteptam.

Vrăjitorul cu părul alb a privit-o direct în ochi din nou:

— Triss, oare la ce te aştepţi de la mine? O participare trup şi suflet la lupta pentru salvarea lumii de la dezastru? Trebuie să mă înrolez în oştire pentru a-i opri pe nilfgaardieni? Ar trebui, dac-ar fi o nouă bătălie la Sodden, să te însoţesc pe Deal, umăr lângă umăr, şi să luptăm pentru libertate?

— Aş fi mândră de asta, a spus încet, aplecându-şi capul. Aş fi mândră şi fericită să pot lupta alături de tine.

— Te cred. Dar de unde atâta nobleţe? Nu sunt destul de viteaz. Nu sunt făcut pentru a fi nici soldat, nici erou. Teama teribilă de durere, de mutilare sau de moarte nu reprezintă singura cauză. Nu-l poţi obliga pe un soldat să nu se mai teamă, dar poţi să-i oferi o motivaţie care să-l ajute să-şi învingă teama. Eu nu am o astfel de motivaţie. Nu pot s-o am. Sunt vrăjitor. Un mutant creat în mod artificial. Omor monştri. Pentru bani. Protejez copiii, dacă mă plătesc părinţii. Iar dacă m-ar plăti părinţii nilfgaardieni, i-aş proteja pe copiii nilfgaardieni. Şi chiar dacă lumea se va nărui, ceea ce mi se pare prea puţin probabil, voi omorî monştri peste ruinele acestei lumi până atunci când se va găsi un monstru care să mă omoare şi pe mine. Aceasta este soarta mea, motivaţia mea, viaţa mea şi atitudinea mea faţă de lume. Şi n-am fost eu cel care a ales. Au făcut-o alţii pentru mine.

— Eşti plin de amărăciune, a afirmat ea, trăgând nervos o şuviţă de păr. Sau te prefaci că eşti. Uiţi că te cunosc, nu mai interpreta în faţa mea rolul mutantului insensibil, fără inimă, scrupule şi voinţă proprie. Intuiesc cauza amărăciunii tale şi o înţeleg. Este vorba despre profeţia lui Ciri. Am dreptate?

— Nu, n-ai dreptate, i-a replicat rece. Văd totuşi că mă cunoşti prea puţin. Mă tem de moarte ca fiecare, dar m-am

împăcat cu acest gând de mult, nu-mi mai fac iluzii. Nu mă lamentez de destin, Triss, este vorba doar despre un calcul simplu şi rece. De statistică. Deocamdată niciun vrăjitor n-a murit de bătrâneţe, în pat, dictându-şi testamentul. Niciunul. Ciri nu m-a surprins şi nici nu m-a speriat. Ştiu că-mi voi găsi sfârşitul într-o vizuină plină de putoare de hoit, sfâşiat în bucăţi de un grifon, o lamie sau o manticoră. Dar nu vreau să mor în războiul acesta, pentru că nu este războiul meu.

— Mă uimeşti, i-a răspuns ea aspru. Mă uimeşti când vorbeşti aşa, mă uimeşte lipsa ta de motivaţie, aşa cum ai binevoit să-ţi defineşti în mod savant indiferenţa, dispreţul şi distanţa. Tu ai fost la Sodden, la Angren şi în Zarzecze. Ştii ce s-a întâmplat cu Cintra, ştii ce soartă au avut regina Calanthe şi zecile de mii de locuitori. Cunoşti iadul prin care a trecut Ciri, ştii de ce strigă ea în timpul nopţii. Şi eu ştiu, pentru că şi eu am fost acolo. Şi mie îmi este frică de durere şi de moarte, astăzi mai mult decât atunci, şi ştiu eu bine de ce. Iar referitor la motivaţie, atunci mi se părea că îmi lipseşte ca şi ţie. De ce mi-ar fi păsat mie, unei magiciene, de soarta Soddenului, Brugge-ului, Cintrei sau a altor regate? De problemele conducătorilor mai mult sau mai puţin abili? De interesele negustorilor şi baronilor? Eu eram doar o magiciană, puteam să spun că nu era războiul meu, că pot să amestec elixiruri pentru nilfgaardieni peste ruinele lumii. Dar am fost totuşi prezentă acolo pe Deal, alături de Vilgefortz, Artaud Terranova, Fercart, Enid Findabair şi Filippa Eilhart. Alături de Yennefer a ta. Alături de cei care nu mai sunt, Koral, Yoël, Vanielle… A existat un moment în care de frică uitasem toate formulele, cu excepţia uneia cu care aş fi putut să mă teleportez din acel loc oribil până în casa mea, până în micul meu turnuleţ din Maribor. A existat un moment când vomam de spaimă, iar Yennefer şi Koral mă ţineau de ceafă şi de păr…

— Încetează! Încetează, te rog!

— Nu, Geralt. N-o să încetez. La urma urmei, vrei să afli ce s-a întâmplat acolo, pe Deal. Aşadar, ascultă-mă: erau o bubuitură şi o vâlvătaie, erau vârfuri lucioase de săgeţi şi

nişte sfere de foc care se spulberau în aer, erau ţipete şi trosnete, iar eu m-am trezit brusc pe jos, pe un morman de cârpe carbonizate fumegânde, şi am înţeles imediat că acel morman de zdrenţe este Yoël, iar alături, acel ceva teribil, acel trup fără braţe şi picioare care zbiera atât de macabru, era Koral. Şi credeam că sângele în care zăceam era al lui Koral. Dar era de fapt al meu. Când am înţeles ce-mi făcuseră, am început să urlu ca un câine bătut, ca un copil rănit… Lasă-mă, nu mă atinge. Nu te teme că voi izbucni în plâns. Nu mai sunt fetiţa din turnuleţul din Maribor. La naiba, eu sunt Triss Merigold, cea de-a Paisprezecea Căzută la Sodden. Sub obeliscul de pe Deal sunt paisprezece morminte, dar numai treisprezece trupuri neînsufleţite. Te miră cum s-a putut ajunge la o asemenea eroare? Nu-ţi poţi închipui? Majoritatea trupurilor erau dezmembrate, greu de recunoscut, nimeni nu le distingea unele de altele. La fel de greu erau de numărat şi cei vii. Dintre cei care mă cunoşteau mai bine a rămas în viaţă doar Yennefer, iar ea era oarbă. Alţii mă ştiau mai superficial, recunoscându-mă mereu doar după părul meu bogat. Iar eu, al naibii, nu-l mai aveam!

Geralt a îmbrăţişat-o şi mai puternic. Ea nu mai încerca să-l respingă.

— Ne-au administrat cele mai puternice vrăji, a continuat, cele mai eficiente formule, elixiruri, amulete şi artefacte. Nu puteau fi privaţi de nimic eroii de pe Deal. Ne-au tratat, ne-au cârpit, ne-au redat aspectul anterior, părul şi vederea. Aproape că n-au mai rămas… sechele. Dar eu n-am să mai port niciodată o rochie cu decolteu, Geralt. Niciodată.

Vrăjitorii tăceau. Tăcea şi Ciri, care se strecurase fără zgomot în sală şi se oprise în cadrul uşii, ghemuindu-se cu braţele încrucişate la piept.

— De aceea, a zis magiciana după o clipă, să nu-mi mai pomeneşti mie de motivaţie. Înainte de a ne înşirui pe Deal, cei din Capitul ne-au zis simplu: „Aşa trebuie”. Al cui a fost războiul? Ce-am apărat noi acolo? Pământul? Frontierele? Oamenii şi gospodăriile lor? Interesele regilor? Influenţele şi

veniturile magicienilor? Ordinea în faţa Haosului? Nu ştiu. Dar le-am apărat pentru că aşa trebuia. Şi dacă va fi nevoie, voi fi prezentă pe Deal încă o dată. Pentru că dacă n-aş face-o, ar însemna că atunci totul a fost în van.

— Şi eu voi fi prezentă alături de tine, a strigat ascuţit Ciri. Ai să vezi că voi fi prezentă! O să-mi plătească nilfgaardienii ăştia pentru bunica mea, pentru tot... Eu n-am uitat!

— Taci! a lătrat Lambert. Nu te băga în discuţiile adulţilor...

— De ce vorbeşti aşa? Fetiţa a dat din picior, iar în ochi i s-a aprins un foc verde. De ce credeţi că învăţ să lupt cu sabia? Vreau să-l omor pe acel cavaler negru din Cintra, acela cu aripi la coif, pentru ceea ce mi-a făcut, pentru că mi-a dat frică. O să-l omor! De-aia mă antrenez!

— Aşadar, vei înceta să te antrenezi, a zis Geralt cu o voce mai rece decât zidurile din Kaer Morhen. Până când nu vei înţelege ce este sabia şi la ce serveşte în mâinile unui vrăjitor, n-o vei mai mânui. Tu nu te antrenezi ca să omori şi ca să fii omorâtă. Tu nu te antrenezi pentru a omorî din ură şi din frică, ci pentru a salva vieţi. A ta şi a altora.

Fetiţa şi-a strâns buzele tremurând de emoţie şi de mânie.

— Ai înţeles?

Ciri şi-a ridicat brusc capul.

— Nu.

— Atunci, n-o să înţelegi niciodată. Ieşi!

— Geralt, eu...

— Ieşi!

Ciri s-a răsucit pe călcâie, a stat o clipă pe loc, nehotărâtă, parcă aşteptând. Aşteptând ceva ce n-avea cum să vină. Apoi a fugit repede pe scări. S-a auzit uşa trântită.

— Prea dur, Lupule, i-a spus Vesemir. Mult prea dur. Şi nu trebuia să faci aşa ceva în prezenţa lui Triss. Legătura emoţională...

— Nu-mi vorbi despre emoţii! M-am săturat de trăncăneala despre emoţii!

— Dar de ce? Magiciana a surâs batjocoritor şi rece. De ce, Geralt? Ciri este normală. Simte normal, receptează emoţiile natural şi le ia aşa cum sunt ele de fapt. Tu, e clar, nu înţelegi asta şi te miri. Te surprinde şi te irită. Faptul că cineva poate nutri o dragoste normală, o ură normală, să simtă o frică, o durere şi un regret normal, o bucurie normală şi o tristeţe normală. Şi faptul că tocmai răceala, indiferenţa şi distanţa le consideră anormale. Da, Geralt, pe tine te irită, te irită atât de mult, încât începi să te gândeşti la subsolurile din Kaer Morhen, la Laborator, la damigenele prăfuite, pline de otrăvuri mutagene...

— Triss! a ţipat Vesemir sesizându-i faţa lui Geralt, devenită deodată palidă. Dar magiciana nu l-a lăsat s-o întrerupă. Vorbea din ce în ce mai repede şi mai tare.

— Pe cine vrei să amăgeşti, Geralt? Pe mine? Pe ea? Sau poate pe tine însuţi? Poate că nu vrei să accepţi adevărul, adevărul ştiut de toţi în afară de tine? Poate că nu vrei să accepţi ideea că emoţiile şi sentimentele tale umane n-au fost ucise de elixiruri şi nici de Ierburi! Tu însuţi le-ai ucis! Tu însuţi! Dar nu cumva să îndrăzneşti să le ucizi şi în această copilă!

— Taci! a ţipat Geralt ridicându-se brusc de pe scaun. Taci, Merigold!

S-a întors, coborându-şi mâinile a neputinţă.

— Scuză-mă, a zis încet. Iartă-mă, Triss!

S-a îndreptat repede spre scări, iar magiciana a ţâşnit spre el şi l-a îmbrăţişat.

— Nu vei pleca singur, i-a şoptit. Nu te las singur. Nu în aceste clipe.

Şi-au dat seama unde fugise fetiţa: seara ninsese delicat şi umed, aşternându-se în curte un covor subţire de un alb imaculat. Pe el au văzut urme de paşi.

Ciri stătea pe culmea zidului ruinat, încremenită ca o statuetă. Ţinea sabia deasupra umărului drept, cu crucea la nivelul ochilor. Degetele mâinii stângi atingeau uşor mânerul sabiei.

Văzându-i, fetiţa a sărit, s-a învârtit într-o piruetă, aterizând moale într-o poziţie identică, dar întoarsă ca într-

o oglindă.

— Coboară, Ciri, te rog! i-a spus Geralt.

Nu părea să audă. Nu se clintea, nici măcar nu tremura. Triss văzu însă cum strălucirea argintie a lunii, reflectată din lama sabiei pe chipul ei, scotea la iveală o dâră de lacrimi.

— Nimeni n-o să-mi ia sabia! a ţipat. Nimeni! Nici măcar tu!

— Coboară! a repetat vrăjitorul.

A negat provocator din cap şi în secunda următoare a sărit din nou. O cărămidă i-a alunecat de sub picior cu scrâşnet. Ciri s-a clătinat, încercând să-şi recapete echilibrul. Nu a izbutit.

Vrăjitorul a sărit.

Triss a ridicat mâna, a deschis gura pentru a rosti formula de levitare. Ştia că nu va reuşi la timp. Ştia că nici Geralt nu va reuşi. N-avea cum.

Geralt a reuşit. S-a prăbuşit la pământ. Mai întâi a căzut în genunchi, apoi pe o parte. A căzut. Dar n-a scăpat-o pe Ciri.

Magiciana s-a apropiat încet, a auzit cum fetiţa şopteşte şi se smiorcăie. Geralt şoptea şi el. Nu-i auzea cuvintele. Dar i le-nţelegea.

Un vânt cald fremăta printre crăpăturile zidului. Vrăjitorul şi-a ridicat capul.

— Primăvara, a zis blând.

— Da, a confirmat magiciana înghiţind în sec. În defilee mai este zăpadă, dar în văi... În văi este primăvară de-acum. Plecăm, Geralt? Tu, cu mine şi cu Ciri?

— Da. A venit timpul.

În amontele râului le-am văzut oraşele, atât de firave de parcă ar fi fost ţesute din ceaţa dimineţii din care se iveau. Ne dădeau impresia că urmează să se volatilizeze peste o clipă, că vor fi purtate de vântul care încreţea suprafaţa apei. Se zăreau micuţele palate, albe ca floarea de nufăr. Se zăreau turnuleţele care păreau a fi împletite din iederă, se zăreau poduri graţioase ca sălciile plângătoare. Se mai zăreau şi alte lucruri, cărora nu le găseam denumiri şi nume. Şi doar avusesem denumiri şi nume pentru toate câte văzuseră ochii noştri în acea lume nouă, renăscută. Dintr-odată, în cele mai îndepărtate unghere ale memoriei, găseam nume pentru dragoni şi grifoni, pentru sirene şi nimfe, pentru silfide şi driade. Pentru unicornii albi care sorbeau din râu în amurg, aplecându-şi capetele graţioase până la suprafaţa apei. Dădeam nume tuturor. Şi totul devenea apropiat, cunoscut, al nostru.

Cu excepţia lor. Ei, deşi atât de asemănători nouă, ne erau străini, atât de străini încât mult timp nu ne-am priceput să găsim nume pentru această diferenţiere.

Hen Gedymdeith, Elfii şi oamenii

Elful bun e un elf mort.

MAREŞALUL MILAN RAUPENNECK

4

Nenorocirea a acţionat în conformitate cu eterna regulă a nefericirilor şi a uliilor: a planat deasupra lor o vreme, dar nu a atacat până n-a venit momentul prielnic. Momentul în care s-au îndepărtat de cele câteva aşezări aflate în apropiere de Gwenllech şi Buina de Sus, l-au ocolit pe Ard Carraigh şi s-au adâncit în inima pădurii unde nu se vedea ţipenie şi străbătute de defilee. Asemenea unui uliu care atacă, nenorocirea nu şi-a ratat ţinta. S-a năpustit cu precizie asupra victimei, iar victima nu era nimeni altcineva decât Triss.

La început arăta rău, dar nu prea înspăimântător, părea să aibă doar un simplu deranjament stomacal. Geralt şi Ciri au încercat să nu dea atenţie opririlor determinate de suferinţa magicienei. Triss, palidă ca o moartă, perlată cu broboane de sudoare şi cu o grimasă de durere, a încercat chiar să continue drumul pentru câteva ore, dar pe la amiază, după ce petrecuse un timp anormal de lung în tufişurile de pe marginea drumului, n-a mai fost în stare să se urce pe cal. Ciri a vrut s-o ajute, dar cu slabe rezultate: magiciana n-a reuşit să se ţină de coama calului, a alunecat pe burta lui şi s-a prăbuşit la pământ.

Au ridicat-o, au aşezat-o pe capă. Geralt, fără a spune vreun cuvânt, a dezlegat desagii, a căutat cutiuţa cu elixiruri magice, a deschis-o şi a tras o înjurătură. Toate flaconaşele erau identice, iar misterioasele semne de pe sigilii nu-i spuneau nimic.

— Pe care, Triss?

— Pe niciunul, a gemut, ţinându-se cu ambele mâini de burtă. Eu nu pot, nu pot să le iau.

— Tu? De ce?

— Sunt alergică…

— Tu? O magiciană?

— Sunt alergică! a început să plângă mânioasă, de neputinţă şi disperare. Întotdeauna am fost! Nu tolerez elixirurile! Cu ele îi vindec pe alţii, dar pe mine nu mă pot

lecui decât cu amulete!

— Şi unde-ţi ţii amuleta?

— Nu ştiu, a scrâşnit din dinţi. Cred c-am lăsat-o la Kaer Morhen. Sau am pierdut-o…

— Al naibii! Ce ne facem? Şi nu poţi să-ţi faci o magie?

— Am încercat. Dar fără niciun rezultat. Nu mă pot concentra din cauza crampelor…

— Nu mai plânge!

— Uşor de zis.

Vrăjitorul s-a ridicat, şi-a scos propriile desagi de pe spatele Babuşcăi şi a început să cotrobăie prin ele. Triss s-a chircit, paroxismul durerii i-a scofâlcit chipul şi i-a strâmbat buzele.

— Ciri…

— Ce e, Triss?

— Tu te simţi bine? N-ai niciun fel de senzaţii?

Fetiţa a dat din cap a negaţie.

— O fi vreo intoxicaţie? Oare de la ce? Am mâncat cu toţii la fel. Geralt! Spălaţi-vă pe mâini. Ai grijă ca Ciri să se spele pe mâini…

— Stai liniştită. Bea asta.

— Ce este?

— Nişte ierburi calmante. N-au magie nici cât să chiorăşti un şoarece, nu-ţi fac niciun rău. Îţi vor domoli crampele.

— Geralt, nu-i nicio problemă cu crampele. Dar dacă o să am febră. Ar putea fi dizenterie… Sau paratifos.

— Dar nu eşti imună?

Triss nu i-a răspuns, a întors capul, şi-a muşcat buzele, s-a chircit şi mai tare. Vrăjitorul n-a mai continuat investigaţia.

După ce-au lăsat-o să se odihnească un pic, au urcat-o pe magiciană pe şaua Babuşcăi. Geralt s-a aşezat în spatele ei, a cuprins-o cu mâinile, iar Ciri, călărind alături, ţinea dârlogii, trăgând în acelaşi timp jugănitul lui Triss. N-au parcurs nici măcar o milă. Magiciana zăcea ca un leş, nu era în stare să se ţină în şa. Dintr-odată au zgâlţâit-o convulsiile, iar după o clipă ardea de febră. Indigestia se agravase. Geralt se amăgea cu speranţa că era urmarea

unei reacţii alergice la cantitatea infimă de magie din elixirul lui vrăjitoresc. Se amăgea. Dar nu prea credea.

— Oi, conaşule, a zis sutaşul. N-aţi nimerit într-un ceas bun. Pesemne că mai rău de-atât nu se putea.

Sutaşul avea dreptate, Geralt nu putea nici să nege, nici să polemizeze.

Postul de pază al podului, în care de regulă erau trei soldaţi, un grăjdar, un podar şi câţiva drumeţi, de data aceasta roia de oameni. Vrăjitorul a numărat peste treizeci de la infanteria uşoară sub stindardul Kaedwen şi mai bine de cincizeci de scutieri care campaseră în jurul unei palisade joase. Majoritatea lâncezeau pe lângă foc, conform unui vechi principiu soldăţesc, care spunea că dormi când se poate şi te scoli când eşti trezit. În spatele porţilor deschise se zărea o vânzoleală: interiorul postului era plin de oameni şi cai. În vârful turnuleţului înclinat păzeau doi soldăţoi cu arbaletele în poziţie de tragere. Pe antepodul bătătorit de copitele cailor stăteau şase căruţe ţărăneşti şi două care negustoreşti, în timp ce în grajd zeci de boi deshămaţi îşi aplecau capetele cu tristeţe deasupra mâlului năclăit de balegă.

A fost un atac. La post. Astă-noapte sutaşul a anticipat întrebarea. Abia am izbutit să venim să-i apărăm, altfel nu se alegeau decât praful şi pământul ars.

— Cine i-a atacat? Tâlharii? Dezertorii?

Soldatul a negat din cap, a scuipat, s-a uitat la Ciri şi la Triss, care stătea chircită în şa.

— Hai, intraţi! a zis magiciana, care abia se mai ţinea pe picioare. Mai avem nişte betegi pe-aici, una în plus nu-i mare lucru.

În curte, într-un şopron, zăceau câţiva oameni cu bandaje însângerate. Mai încolo, între peretele palisadei şi fântâna cu cumpănă, Geralt a zărit şase trupuri inerte acoperite cu pânză de sac, de sub care se iveau doar tălpi cu bocanci murdari şi ponosiţi.

— Puneţi-o pe magiciană lângă betegi, arătă soldatul spre şopron. Da, conaşule vrăjitor, mare belea cu boala ei.

Unii de-ai noştri au fost biruiţi în bătălie şi ne-ar fi de folos un ajutor magic. La unu' când i-am scos săgeata, i-o rămas vârfu-n maţe, dă colţu' până mâine, sigur dă colţu'… Magiciana, care ar putea să-i dea o mână de ajutor, clocoteşte de febră şi pare-se că mai multă nevoie de ajutor are ea. Într-un ceas rău, cum spuneam, într-un ceas rău… S-a întrerupt văzând că vrăjitorul nu-şi ia ochii de la trupurile acoperite de pânza de sac.

— Doi din straja de-aici, doi de-ai noştri şi doi… de-ăilalţi, a zis trăgând colţul pânzei rigide. Uitaţi-vă, dacă vreţi.

— Ciri, du-te de-aici!

— Vreau şi eu să văd! Fetiţa s-a iţit de după el, s-a uitat la trupurile cu gurile căscate.

— Du-te, te rog! Ocupă-te de Triss!

— Ciri a pufnit supărată, dar s-a conformat. Geralt s-a apropiat.

— Elfi, a afirmat fără să-şi ascundă uimirea.

— Elfi, a confirmat soldatul. Scoia'taeli.

— Cine?

— Scoia'taeli, a repetat soldatul. Bandiţi de prin pădure.

— Un nume ciudat. Înseamnă, dacă nu mă înşel, veveriţe.

— Da, conaşule. Exact, veveriţe. Aşa-şi spun ăştia în limba elfească. Unii spun că e pentru că uneori poartă cozi de veveriţă la calpace şi la bonete. Alţii, în schimb, spun că e pentru că trăiesc în pădure şi ronţăie alune. Avem tot mai multe necazuri cu ei, vă spun.

Geralt a dat nedumerit din cap. Soldatul a acoperit cadavrele cu pânza de sac şi şi-a şters mâinile de caftan.

— Haide! a zis. N-avem pentru ce să mai stăm aici, mergem la comandant. De beteagă o să se ocupe decurionul, dac-o fi în stare. Se pricepe să ardă şi să coasă rănile, să pună oasele la loc, poate chiar şi să amestece doftorii, cine ştie, e un flăcău isteţ de la munte. Hai, conaşule vrăjitor!

În coşmelia podarului, întunecată şi înţesată de fum, se purta o discuţie vie şi aprinsă. Un cavaler tuns scurt, într-o cămaşă din zale şi o tunică galbenă, ţipa către doi negustori şi un vătaf, sub privirile indiferente şi posomorâte

ale podarului cu capul bandajat.

— Am zis că nu!

Cavalerul a lovit cu pumnul în masa care abia se mai ţinea în balamale şi s-a îndreptat aranjându-şi ecusonul pe piept:

— Până când nu se întorc patrulele, nu vă mişcaţi de-aici, cum să umblaţi brambura?

— Trebuie să fiu musai în două zile la Daevon! a început să urle vătaful, ridicând în faţa ochilor cavalerului un băţ scurt, gravat cu un semn. Conduc o caravană! Dacă întârzii, portărelul îmi retează capul! O să mă plâng la voievod!

— Plânge-te, plânge-te! i-a zis cavalerul în zeflemea. Te sfătuiesc să te duci la el cu nişte paie băgate-n iţari, căci voievodul se pricepe să tragă şuturi bune în fund. Până una-alta eu dau ordine aici, voievodul e departe, iar portărelul tău nu face două parale în faţa mea. Oh, Unist! Pe cine-aduci aici, sutaşule? Încă un negustor?

— Nu, i-a răspuns sutaşul ezitant. E un vrăjitor, conaşule. I se spune Geralt de Rivia.

Spre surprinderea lui Geralt, cavalerul a afişat un zâmbet generos, s-a apropiat întinzându-i mâna pentru a-l saluta.

— Geralt de Rivia… a repetat după sutaş, continuând să zâmbească. Am auzit de dumneata şi nu din gura oricui. Cu ce treburi pe-aici?

Geralt i-a explicat treburile pentru care venise. Cavalerului îi îngheţă zâmbetul.

— N-ai nimerit într-un ceas potrivit. Nici într-un loc potrivit. Suntem în război, conaşule vrăjitor! Hoinăreşte prin păduri ceata de Scoia’taeli, chiar ieri ne-am încăierat cu ei. Aşteptăm ceva întăriri şi apoi începem să-i urmărim.

— Vă luptaţi cu elfii?

— Nu numai cu elfii. Pe ce lume trăieşti, conaşule vrăjitor? N-ai auzit de Veveriţe?

— Nu, n-am auzit.

— Atunci, pe unde ţi-ai dus veacu’ în ultimii doi ani? Peste mări şi ţări? Pentru că aici, la Kaedwen, Scoia’taelii au avut grijă să audă tot omu’ de ei, au avut mare grijă. Primele cete au răsărit îndată ce a izbucnit războiul cu

Nilfgaard. Au tras foloase, blestemaţii de neoameni, din amărăciunea noastră. Noi ne-am bătut în sud, iar ei au început hărţuiala. Au contat pe faptul că Nilfgaardul o să ne măcelărească, au început să strige că este sfârşitul domniei oamenilor şi că se întoarce orânduiala veche. În mare cu oamenii! Asta le era lozinca sub care omorau, dădeau foc şi tâlhăreau.

— A voastră este vina şi ale voastre sunt grijile de-acum, a intervenit lugubru vătaful, lovindu-şi coapsa cu băţul crestat, simbol al funcţiei sale. Ale voastre, ale nobililor şi cavalerilor. Voi aţi băgat frica în neoamenii ăştia, nu i-aţi lăsat să trăiască în pace, şi iaca ce-aveţi pe capul vostru. Iar noi treceam mereu cu caravanele pe-aicea şi nu ne încurca nimeni. N-aveam noi nevoie de soldaţi.

— Ce-i drept, e drept, a zis de pe bancă un negustor tăcut până atunci. Nu sunt mai periculoase Veveriţele decât tâlharii care cutreierau drumurile astea. Pe cine-au pus la pământ prima dată elfii? Tocmai pe tâlhari.

— Care mi-i păsul, dacă mă împunge din tufiş săgeata unui tâlhar sau a unui elf? a spus dintr-odată podarul cu capul pansat. Dacă în miezul nopţii îmi ia foc acoperişul casei, la ce bun să ştiu în mâna cui a fost făclia? Dumneata spui, conaşule negustor, că Scoia’taelii nu sunt mai răi decât tâlharii? De unde-ai scos balivernele astea? Tâlharii umblă după pradă, iar elfii după sângele oamenilor. Nu toată lumea are parale, dar sânge are în vene tot omul. Spui că asta-i grija celor puternici, conaşule vătaf? Alte baliverne şi mai mari. Cu ce le-au greşit neoamenilor tăietorii de lemne omorâţi prin poieni, smolarii făcuţi bucăţi în Făget, ţăranii din satele arse? Trăiau, munceau împreună, se aveau bine, ca vecinii şi dintr-odată o săgeată în spate… iar eu? În viaţa mea n-am făcut rău niciunui neom, şi iată-mi căpăţâna spartă de cuţitul unui pitican. Şi dacă nu erau soldaţii despre care tot lătraţi întruna, eram acum sub un cot de ţărână…

— Exact! a izbit cu pumnul în masă cavalerul cu tunică galbenă. Vă apărăm pielea parşivă, stimate vătaf, de acei, cum spuneaţi, elfi necăjiţi, pe care, aşa cum spuneaţi, nu i-

am lăsat să trăiască. Da’ eu vă spun alt lucru: le-am suflat în coarne destul. I-am tolerat, i-am tratat omeneşte, ca pe egalii noştri, iar ei acum ne pun pumnalul în spate. Nilfgaardul îi plăteşte pentru asta, pot să bag mâna-n foc, iar elfii sălbatici din munţi le pun la-ndemână armele. Dar un adevărat sprijin au în cei care continuă să trăiască printre noi: elfi, semielfi, piticani, gnomi şi spiriduşi. Aceştia îi adăpostesc, le dau mâncare şi o mână de ajutor în luptă…

— Nu toţi, a spus al doilea negustor, suplu, cu un chip delicat cu trăsături nobile, departe de a fi negustoreşti. Majoritatea neoamenilor condamnă Veveriţele, domnule cavaler, şi nu vor să aibă nimic de-a face cu acestea. Majoritatea sunt loiali şi plătesc uneori scump această loialitate. Amintiţi-vă de pârcălabul din Ban Ard. Era semielf şi îndemna la pace şi colaborare. L-a răpus o săgeată necunoscută.

— Probabil trasă de un vecin, spiriduş sau pitican care, de asemenea, o făcea pe loialul, a zis în zeflemea cavalerul. După mine, niciunul dintre ăştia nu este loial! Fiecare dintre ei… Hei! Dar tu cine eşti?

Geralt s-a uitat în jur. Imediat în spatele lui stătea Ciri, dăruindu-le tuturor strălucirea ochilor săi uriaşi de smarald. Se putea spune că fetiţa făcuse progrese remarcabile în privinţa capacităţii de a se mişca silenţios.

— Ea este cu mine, a explicat vrăjitorul.

— Hmmm… Cavalerul a taxat-o pe Ciri cu privirea, după ce s-a întors din nou spre negustorul cu chip nobil care, evident, părea cel mai serios partener de discuţie. Da, conaşule, aşa că nu mai aduceţi vorba despre neoamenii loiali. Toţi sunt duşmanii noştri, doar că unii se prefac mai bine, iar alţii mai prost că nu sunt. S-ar părea că spiriduşii, piticanii şi gnomii trăiesc de veacuri printre noi, într-o oarecare armonie. Şi a fost de-ajuns să scoată capul elfii, că ceilalţi au şi înşfăcat armele şi au pornit-o prin păduri. Vă spun eu, a fost o mare greşeală să-i tolerăm pe elfii liberi şi pe driade, codrii lor şi enclavele din munţi. Nu le-a fost de-ajuns şi-acum urlă: „Asta-i lumea noastră, plecaţi de-aici veneticilor”. Pentru numele zeilor, îi învăţăm noi minte, le-

arătăm noi cine trebuie să plece, să nu mai rămână nici urmă. I-am snopit pe nilfgaardieni, iar de-acum ne-apucăm de cetele alea.

— Nu-i uşor de prins un elf prin pădure, a spus vrăjitorul. Şi nici de urmărit vreun gnom sau pitican prin munţi. Cât de mari sunt detaşamentele lor?

— Cetele, l-a corectat cavalerul. Cetele, conaşule vrăjitor. Numără până la douăzeci de capete, uneori şi mai mult. Ei le spun acestor cârduri „comandouri”. Este un cuvânt din limba gnomilor. Şi aveţi dreptate când spuneţi că nu sunt uşor de prins, se vede că sunteţi specialist. N-are sens să umblăm după ei prin păduri şi zăvoaie. Singura soluţie este să le tăiem aprovizionarea, să-i izolăm şi să-i lăsăm să moară de foame. Să-i sugrumăm pe neoamenii care îi sprijină. Pe cei din oraşe, din sate, din ferme…

Problema este, a zis negustorul cu trăsături nobile, că în continuare nu se ştie care neoameni îi ajută şi care nu.

— Aşadar, trebuie să-i sugrumăm pe toţi!

— Aha, a zâmbit negustorul. Înţeleg. Am mai auzit eu asta. Îi prindem pe toţi de ceafă şi la ocne cu ei, în lagărele cu sârmă ghimpată, în carierele de piatră. Pe toţi. Şi pe cei nevinovaţi. Femei, copii. Nu-i aşa?

Cavalerul a ridicat capul şi a plesnit cu mâna mânerul sabiei.

— Exact aşa şi nicidecum altfel! s-a răstit. Ţi-e milă de copii, dar dumneata însuţi eşti ca un copil, conaşul meu. Armistiţiul cu Nilfgaardul este la fel de fragil ca şi coaja unui ou şi dacă nu azi, atunci mâine războiul poate izbucni din nou, iar în război ştiţi cum este. Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă ne-ar înfrânge? Vă spun eu: vor ieşi comandourile de elfi de prin păduri, câtă frunză, câtă iarbă, iar loialii ăştia o să li se alăture de îndată. Loialii ăştia de piticani, prietenoşii voştri de spiriduşi, credeţi că vor discuta atunci despre pace şi înţelegere? Nu, conaşule. Vor pune la cale să ne scoată maţele, ne vor face capătul mână-n mână cu Nilfgaardul. Şi ne vor azvârli în mare aşa cum ne-au făgăduit. Nu conaşule, nu trebuie să ne purtăm cu mănuşi cu ei. Ori ei, ori noi. Nu există cale de mijloc!

Uşa coşmeliei a scârţâit şi în cadrul ei s-a ivit un soldat cu şorţul mânjit de sânge.

— Iertare că vă deranjez, şi-a dres glasul. Care dintre domniile voastre a adus-o pe femeia beteagă?

— Eu, a spus vrăjitorul. Ce s-a-ntâmplat?

— Veniţi cu mine, vă rog!

Au ieşit afară.

— E rău de ea, conaşule, a spus soldatul, arătând-o pe Triss. I-am dat ţuică cu piper şi salpetru, dar degeaba.

Geralt n-a comentat, pentru că n-avea ce să comenteze. Magiciana ghemuită şi chircită tocmai dădea dovadă că ţuica cu piper şi salpetru nu era tocmai ceea ce stomacul ei putea să suporte.

— Ar putea fi o molimă, şi-a încreţit fruntea soldatul. Sau aia, cum îi zice... zenteria. Dacă o să se împrăştie printre oameni...

— E o magiciană, a contestat Geralt. Magicienele nu se molipsesc.

— Într-adevăr, s-a băgat în vorbă cinic cavalerul ieşit în urma lor. A voastră, din câte văd eu, plesneşte de sănătate. Domnule Geralt, ascultaţi-mă. Femeia are nevoie de un ajutor pe care noi nu i-l putem acorda. Nu putem risca o epidemie printre soldaţii mei.

— Înţeleg. Plecăm imediat. N-avem de ales, trebuie să ne întoarcem spre Daevon sau Ard Carraigh.

— Nu vă duceţi prea departe. Patrulele au primit ordin să oprească pe toată lumea. De altfel este şi periculos. Scoia’taelii au luat-o la goană chiar în direcţia aia.

— Mă descurc eu.

— Din câte am auzit despre dumneata – cavalerul şi-a strâmbat buzele –, nu mă îndoiesc că te vei descurca. Dar bagă de seamă că nu eşti singur. Ai pe cap o beteagă şi pe mucosul ăsta...

Ciri, care tocmai încerca să-şi cureţe de treapta scării pantoful năclăit de balegă, a ridicat capul. Cavalerul şi-a dres glasul lăsându-şi privirea în jos. Geralt a schiţat un zâmbet uşor. În ultimii doi ani Ciri aproape că-şi uitase originile şi renunţase aproape în totalitate la manierele şi

gesturile de prinţesă, însă atunci când voia, privirea ei semăna foarte mult cu cea a bunicii sale. Atât de mult încât regina Calanthe ar fi fost, cu siguranţă, mândră de nepoata ei.

— Mda, ce voiam să spun eu... se bâlbâia cavalerul, trăgând încurcat de curea. Conaşule Geralt, ştiu ce trebuie musai să faceţi. Mergeţi pe celălalt mal al râului, spre sud. Ajungeţi din urmă caravana care merge pe drum. Noaptea vine de îndată. Caravana opreşte acuşi să facă popas. S-o prindeţi înainte de zorii zilei.

— Ce fel de caravană e asta?

— Nu ştiu, a dat din umeri cavalerul. Dar nu sunt negustori şi nici nu e o caravană obişnuită. Prea multă ordine, toate carele identice, acoperite... cu siguranţă sunt portărei regali. Le-am dat voie să treacă pe pod pentru că merg pe drumul spre sud, cu siguranţă către vadurile de pe Lixela.

— Hmm... a stat pe gânduri vrăjitorul privind-o pe Triss. Cam asta mi-ar fi direcţia. Dar aş putea găsi vreun ajutor acolo?

— Poate că da, a zis rece cavalerul, sau poate că nu. Dar aici nu-l găsiţi în niciun caz.

Nu l-au auzit, nici nu l-au simţit când s-a apropiat, fiind adânciţi în conversaţie, în jurul focului, a cărui lumină gălbejită şi cadaverică iradia prelatele căruţelor aşezate în cerc. Geralt i-a provocat un tremur uşor iepei şi a obligat-o să necheze răsunător. Voia astfel să-i avertizeze pe cei din caravană, să le diminueze surpriza şi să le prevină reacţiile nervoase. Din propria experienţă ştia că mecanismelor de tragere din arbalete nu le erau pe plac reacţiile nervoase. Cei adunaţi au tresărit şi, în ciuda avertismentului, au avut numeroase reacţii nervoase. Majoritatea, după cum observă de la bun început, erau piticanii. Asta l-a mai liniştit un pic: piticanii, deşi impulsivi, obişnuiau în asemenea situaţii să întrebe mai întâi şi apoi să tragă cu arbaletele.

— Cine-i? a ţipat răguşit un pitican, smulgând cu o mişcare iute şi energică toporul înfipt în trunchiul azvârlit

lângă foc. Cine-i?

— Un prieten, a descălecat vrăjitorul.

— Interesant al cui... a hârâit piticanul. Apropie-te! Mâinile la vedere!

Geralt s-a apropiat ţinându-şi mâinile astfel încât să poată fi văzute perfect chiar şi de cineva afectat de conjunctivită sau de orbul găinilor.

— Mai aproape!

S-a conformat. Piticanul a lăsat toporul în jos, şi-a aplecat uşor capul.

— Ori mă înşală vederea, a zis, ori este vrăjitorul numit Geralt de Rivia. Ori e cineva care seamănă al naibii de bine cu Geralt.

Vâlvătaia focului a trosnit, a iluminat auriu, extrăgând din beznă chipuri şi siluete.

— Yarpen Zigrin, a constatat Geralt uimit. Nimeni altul decât Yarpen Zigrin în carne, oase şi barbă!

— Ha! Piticanul a învârtit toporul de parc-ar fi fost o nuia de răchită. Tăişul a şuierat în aer şi s-a înfipt în trunchi cu o izbitură surdă. Alarmă falsă! E într-adevăr un prieten.

Ceilalţi s-au relaxat vizibil, iar lui Geralt i s-a părut că aude răsuflări profunde de uşurare totală. Piticanul s-a apropiat, i-a întins mâna. Strânsoarea lui putea concura lejer cu cea a cleştilor de fier.

— Bine-ai venit, şamanule! i-a zis. De oriunde-ai venit şi oriunde te-ai duce, bine-ai venit! Flăcăi! Haidi! Îţi mai aminteşti, vrăjitorule, de băieţii mei? Ăsta-i Yannick Brass, ăsta-i Xavier Moran, iar ăştia-s Paulie Dahlberg şi frat-su Regan.

Geralt nu-şi amintea de niciunul: toţi, de la un capăt la altul, arătau la fel, bărboşi, scunzi, aproape pătraţi în scurtele lor matlasate şi groase.

— Eraţi şase parcă. A strâns una după alta dreptele întinse, dure şi noduroase. Dacă-mi aduc bine-aminte.

— Ai o memorie bună! a râs Yarpen Zigrin. Eram şase, cum să nu. Dar Lucas Corto s-a însurat, s-a aciuat prin Mahakam şi a ieşit din companie, tontălău prost. Şi nu s-a mai găsit nimeni destul de bun ca să-i ia locul până acum.

Păcat, pentru că şase este o cifră potrivită, nici prea mulţi, nici prea puţini. Când e vorba de halit un ied sau de golit un butoiaş, şase-s numai buni…

— După cum văd eu – Geralt a arătat cu o mişcare a capului spre ceilalţi care stăteau nehotărâţi pe lângă căruţe – sunteţi destui ca să dovediţi trei iezi, ca să nu mai vorbim şi de nişte păsări. Ce fel de camarazi comanzi tu, Yarpen?

— Nu eu sunt comandantul. Permiteţi-mi să fac prezentările. Iertare, conaşule Wenck, că n-am făcut asta de la bun început, dar eu şi flăcăii mei îl cunoaştem pe Geralt de Rivia de mult, avem în spate câteva amintiri comune. Geralt, acesta este domnul comisar Vilfrid Wenck, în slujba regelui Henselt din Aar Carraigh, stăpân mărinimos al Kaedwenului.

Vilfrid Wenck era înalt, mai înalt decât Geralt, şi dublu faţă de pitican. Era îmbrăcat cu o haină simplă, în genul celor purtate de portărei sau olăcari, dar mişcările sale reflectau severitatea, rigiditatea şi siguranţa pe care vrăjitorul le cunoştea şi ştia să le recunoască chiar şi în toiul nopţii, chiar şi în lumina slabă a focului. Se mişca precum cei obişnuiţi cu cămaşa din zale şi cu armele care le îngreunau cureaua. Wenck era un soldat de profesie, Geralt putea să pună pariu pe orice. I-a strâns mâna întinsă, s-a înclinat uşor.

— Să şedem.

Yarpen Zigrin a arătat spre trunchiul în care rămăsese înfipt toporul uriaş.

— Spune, ce te-aduce pe meleagurile noastre, Geralt?

— Caut ajutor. Sunt însoţit de o femeie şi o copilă. Femeia e bolnavă. Grav. V-am ajuns din urmă ca să vă cer ajutorul.

— Fir-ar să fie! N-avem niciun doctor aici, a zis piticanul şi a scuipat pe un butuc încins. Unde le-ai lăsat?

— La jumătate de leghe de-aici, la marginea drumului.

— O să ne-arăţi drumul. Hei, voi de-acolo! Treceţi trei la cai, înşeuaţi-i pe cei liberi! Geralt, femeia ta o să se ţină-n şa?

— Nu prea. Tocmai de aceea a trebuit s-o las.

— Luaţi o capă, o prelată şi două scânduri de la căruţă. Mişcaţi-vă mai iute.

Vilfrid Wenck, încrucişându-şi mâinile la piept, şi-a dres glasul ostentativ.

— Suntem pe drum, a zis tare Yarpen Zigrin fără să-l privească. Iar pe drum nu respingi pe nimeni.

— Fir-ar să fie!

Yarpen şi-a retras mâna de pe fruntea lui Triss:

— Dogoreşte ca o sobă. Nu prea-mi place treaba asta. Dacă e tifos sau dizenterie?

— Asta nu poate fi nici tifos, nici dizenterie, a minţit convingător Geralt, înfofolind-o pe bolnavă cu o pătură. Magicienii sunt imuni la boli. Este o intoxicaţie alimentară, nimic contagios.

— Hmmm… Bine. Mă duc să cotrobăi prin desagi. Nu ştiu pe unde aveam un leac bun pentru căcare, poate mi-a mai rămas ceva.

— Ciri, a murmurat vrăjitorul, dându-i fetiţei cojocul de pe cal. Du-te şi te culcă, pici din picioare. Nu, nu în căruţă. În căruţă o punem pe Triss. Tu culcă-te lângă foc.

— Nu! a protestat încet, uitându-se la piticanul care se îndepărta. O să mă culc lângă ea. Dac-o să vadă că mă fereşti de ea, n-o să te mai creadă. O să-şi închipuie că este ceva molipsitor şi o să ne-alunge ca aceia de la post.

— Geralt? a scâncit dintr-odată magiciana. Unde… suntem?

— Printre prieteni.

— Sunt aici, a spus Ciri, mângâindu-i părul castaniu. Sunt lângă tine. Nu te teme! Simţi căldura de-aici? Focul arde, iar piticanul s-a dus după un leac pentru… burtă.

— Geralt! a icnit Triss, încercând să se elibereze de sub pături. Niciun… niciun fel de elixiruri magice, ţine minte…

— O să ţin minte. Stai liniştită!

— Trebuie să… Ooo…

Vrăjitorul s-a aplecat fără niciun cuvânt, a ridicat-o pe Triss împreună cu coconul care o înfofolea şi s-a îndreptat spre pădure, în întuneric. Ciri a oftat.

S-a întors la auzul unor paşi grei. De după căruţă a apărut piticanul, ţinând la subsuoară un ghemotoc mărişor. Vâlvătaia focului se reflecta în lama toporului atârnat la centură, aruncându-şi reflexele şi asupra nodurilor scurtei grele din piele.

— Unde-i beteaga? a îngăimat. A zburat pe mătură?

— Ciri a arătat spre întuneric.

— E clar, a dat din cap. Cunosc durerea asta şi boala asta scârboasă. Când eram mai tânăr haleam tot ce-mi ieşea în cale şi tot ce reuşeam să imobilizez, aşa că m-am intoxicat de o grămadă de ori. Da' cine-i magiciana asta?

— Triss Merigold.

— N-o ştiu. N-am auzit. Trebuie să recunosc că nici nu prea am de-a face cu Frăţia lor. Bine, s-ar cădea să facem cunoştinţă. Mă cheamă Yarpen Zigrin. Iar pe tine cum te cheamă, gâsculiţă?

— Altfel, a hârâit Ciri cu ochii scânteind.

Piticanul a hohotit de râs, rânjind.

— Ah… s-a înclinat condescendent. Iertare, vă rog! În întuneric nu v-am recunoscut. Nu e nicio gâsculiţă, e o nobilă domniţă. Cad la picioruşele matale. Şi cum se numeşte domniţa, dacă nu e un secret?

— Nu e un secret. Mă cheamă Ciri.

— Ciri… Aha. Şi cine sunteţi, domniţă?

— Ah, asta. Ciri şi-a ridicat nasul cu mândrie, asta da, e un secret.

Yarpen a pufnit în râs din nou.

— Limba domniţei este ascuţită ca acul de viespe, zău aşa. Vă rog să binevoiţi să mă iertaţi, domniţă. Am adus un leac şi ceva de-ale gurii. Primiţi domniţă sau îl alungaţi pe bătrânul mocofan Yarpen Zigrin?

— Mă scuzaţi… Ciri şi-a dat seama de greşeală şi şi-a plecat capul. Triss are cu adevărat nevoie de ajutor, domnule Zigrin. Vă mulţumesc pentru leac.

— N-ai pentru ce.

Piticanul a rânjit din nou şi a bătut-o prieteneşte pe umăr.

— Hai, Ciri, ajută-mă! Trebuie să pregătim doftoria. Hai să facem cocoloaşele astea după reţeta bunicii mele.

Cocoloaşelor ăstora n-o să le reziste nicio vătămătură de maţe.

A desfăcut ghemotocul, a scos din el un soi de bulgăre din turbă şi o căniţă mică din lut. Ciri s-a apropiat curioasă.

— Trebuie să ştii, dragă Ciri, zise Yarpen, că bunica ştia ca nimeni altul să doftoricească. Din păcate, credea că cele mai multe boli se trag din lenevire, iar cel mai bun leac pentru lenevire este băţul. Faţă de mine şi de fraţii mei întrebuinţa leacu' ăsta mai mult preventiv. Ne pălea cu orice ocazie şi chiar fără ocazie. Era o cotoroanţă fără pereche. Şi odată, când mi-a întins nitam-nisam o felie de pâine cu untură şi zahăr, m-a surprins aşa de tare, că de uimire am scăpat felia cu untura în jos. Iar bunica mi-a tras o scatoalcă, javra de babă. După care mi-a dat o altă felie, dar fără zahăr.

— Bunica mea, a dat din cap Ciri cu empatie, m-a pălit şi pe mine o dată. Cu o vargă.

— Cu o vargă? a râs piticanul. A mea m-a pocnit odată cu mânerul de la târnăcop. Dar gata cu amintirile, hai să facem cocoloaşele. Desfă de-aici şi fă cocoloaşe!

— Ce e asta? Se lipeşte şi mânjeşte... Ueeeee... Vai ce pute!

— Este pâine mucegăită din grâu zdrobit. O doftorie perfectă. Ia şi fă cocoloaşe. Mai mici, mai mici, sunt pentru o magiciană, nu pentru o vacă. Dă-mi una! Bine. Acuma tăvălim cocoloşul prin poţiune.

— Ueeeee!

— S-a împuţit? Piticanul şi-a apropiat nasul cârn de căniţa de lut. Nu se poate! Usturoiul zdrobit cu sare amară n-are voie să se împută, de-ar sta şi o sută de ani.

— Ce greţos, ueeeee! Triss n-o să înghită asta!

— O să folosim metoda bunicii mele. Tu o ţii de nas, iar eu îi vâr găluştele.

— Yarpen! a zis printre dinţi Geralt ivit din beznă cu magiciana în braţe. Ai grijă să nu-ţi vâr eu ceva.

— Asta-i o doftorie! s-a scandalizat piticanul. Face bine! Mucegai, usturoi...

— Da... a gemut slab Triss din adâncul coconului său. E-

adevărat… Geralt, asta ar putea să-mi facă bine într-adevăr…

— Vezi?

Yarpen i-a dat un ghiont lui Ciri, ridicându-şi cu mândrie barba şi arătând spre Triss, care înghiţea găluştele ca o martiră:

— Deşteaptă magiciana! Ştie ea ce-i bun.

— Ce spui, Triss? s-a aplecat vrăjitorul. Aha, înţeleg. Yarpen, n-ai cumva angelică? Sau şofran?

— O să caut, o să-ntreb. V-am adus apă şi ceva de-ale gurii…

— Mulţumesc. Dar ele au nevoie în primul rând de odihnă. Ciri, culcă-te!

— Să-i fac şi-o compresă lui Triss…

— Îi fac eu compresa. Yarpen aş vrea să stăm de vorbă.

— Hai la foc! Acuşi dăm cep la un butoiaş…

— Vreau să vorbesc cu tine. Nu ţin la un auditoriu mai mare. Dimpotrivă.

— Desigur. Spune!

— Ce e cu convoiul acesta?

Piticanul şi-a ridicat spre el ochii săi mici şi pătrunzători.

— În slujba regelui, a zis încet şi sacadat.

— Bănuiam eu. Vrăjitorul i-a rezistat privirii. Yarpen, nu am întrebat dintr-o curiozitate nesănătoasă.

— Ştiu. Şi ştiu la ce te referi. Dar este un transport… hmm… de importanţă specială.

— Şi ce anume transportaţi?

— Peşte în saramură, a zis fără ezitare Yarpen, după care a continuat să mintă fără să-i tremure măcar pleoapele. Furaje, unelte, harnaşamente, tot felu’ de nimicuri pentru armată. Wenck este intendentul armatei regale.

— Ăsta-i intendent cum sunt eu druid, a zâmbit Geralt. Dar e treaba voastră, nu obişnuiesc să-mi bag nasul în secretele altora. Ai văzut, totuşi, în ce stare se află Triss. Permite-ne să ne alăturăm vouă, Yarpen, lasă-ne să stăm într-o căruţă. Câteva zile. Nu vă întreb încotro mergeţi, pentru că la urma urmelor drumul duce drept ca o săgeată spre sud, se bifurcă abia după Lixela, iar până la Lixela mai

sunt zece zile de mers. În timpul ăsta o să-i scadă febra lui Triss şi o să poată călări. Dacă nu, mă opresc în popasul de peste râu. Înţelegi, zece zile în căruţă, acoperită bine, hrană caldă… Te rog.

— Nu eu sunt cel care comandă aici, ci Wenck.

— Nu cred că n-ai nicio influenţă asupra lui. Doar e vorba de un convoi format în principal din piticani. Evident că trebuie să ţină cont şi de tine.

— Ce înseamnă Triss pentru tine?

— Ce contează într-o situaţie ca asta?

— În situaţia asta nu contează. Am întrebat doar dintr-o curiozitate nesănătoasă, pentru a putea apoi să răspândesc bârfa prin cârciumi. Dar din câte se vede, ai o afecţiune puternică pentru magiciene.

Vrăjitorul a schiţat un zâmbet trist.

— Iar fata? Yarpen a indicat-o pe copila care se foia sub cojoc. E-a ta?

— A mea, a răspuns fără să stea pe gânduri. A mea, Zigrin.

Zorii se iveau cenuşii şi umezi, înmiresmaţi de ploaia nocturnă şi de ceaţa matinală. Ciri avea senzaţia că doar aţipise pentru câteva clipe, că abia îşi sprijinise capul de mormanul de saci din căruţă şi-au şi trezit-o.

Geralt o aşeza lângă ea pe Triss, adusă dintr-o nouă expediţie forţată în pădure. Capele în care era înfofolită magiciana sclipeau de rouă. Geralt avea cearcăne. Ciri ştia că nu închisese niciun ochi: Triss avusese febră toată noaptea şi suferea mult.

— Te-am trezit? Iartă-mă! Dormi, Ciri! E prea devreme.

— Ce face Triss? Cum se simte?

— Mai bine, a scâncit magiciana. Mai bine, dar… Geralt, ascultă… Aş vrea să-ţi…

— Da? Vrăjitorul s-a aplecat, dar Triss adormise. S-a îndreptat şi s-a întins.

— Geralt… a şoptit Ciri. Ne dă voie să mergem în căruţă?

— O să vedem. Şi-a muşcat buzele. Dormi cât mai poţi. Odihneşte-te!

A sărit din căruţă. Ciri a auzit zarva din care putea deduce că se strânge tabăra: tropăit de cai, hârşâit de harnaşamente, scârţâit de oişti şi zornăit de cârlige, discuţii şi sudălmi. Apoi s-au apropiat vocea răguşită a lui Yarpen Zigrin şi vocea calmă a bărbatului înalt numit Wenck. Şi vocea rece a lui Geralt. S-a ridicat pe vine şi s-a uitat cu precauţie de după prelată.

— În această privinţă n-am primit interdicţii stricte, a declarat Wenck.

— Fantastic! s-a bucurat piticanul. Aşadar, problema e ca şi rezolvată.

Comisarul a ridicat lent mâna, în semn că nu terminase încă de zis. A tăcut câteva clipe. Geralt şi Yarpen aşteptau cu răbdare.

— În orice caz, a adăugat într-un final Wenck, eu răspund cu capul dacă transportul nu ajunge la locul de destinaţie.

A tăcut din nou. De data aceasta nimeni nu s-a băgat în vorbă. Nu încăpea nicio îndoială că în discuţiile cu comisarul trebuia să te obişnuieşti cu pauzele lungi dintre fraze.

— Şi, dacă n-ajunge în siguranţă, a terminat după o clipă. Şi la timp. Iar îngrijirea bolnavei ar putea încetini marşul.

— Suntem în grafic, l-a asigurat Yarpen, după ce a aşteptat puţin. Cu timpul stăm bine, domnule Wenck, n-o să întârziem. Iar în ceea ce priveşte siguranţa… Pare-mi-se că un vrăjitor nu strică în companie. Drumul străbate păduri, până la Lixela sunt numai zăvoaie de-o parte şi de alta. Iar prin zăvoaie, după cum umblă vorba, hălăduiesc tot felu’ de făpturi rele.

— Într-adevăr, i-a dat dreptate comisarul. Privindu-l pe vrăjitor în ochi, părea să-şi măsoare fiecare cuvânt. Anumite făpturi rele, întărâtate de alte făpturi rele, pot fi întâlnite în ultima vreme în pădurile din Kaedwen. Acestea ar putea să ne ameninţe siguranţa. Regele Henselt, având cunoştinţă despre asta, mi-a dat dreptul de a înrola voluntari în escorta înarmată. Domnule Geralt? Asta v-ar rezolva problema.

Vrăjitorul a păstrat liniştea pentru un timp mai lung decât

tot monologul lui Wenck, presărat cu pauze între fraze.

— Nu, a spus în sfârşit, domnule Wenck! Să stabilim clar. Sunt gata să mă revanşez pentru sprijinul oferit doamnei Merigold, dar nu în acest mod. Pot să îngrijesc caii, să car apă şi lemne şi chiar să gătesc. Dar nu mă înrolez în slujba regelui în calitate de soldat plătit. Vă rog să nu contaţi pe sabia mea. N-am de gând să omor acele, cum aţi binevoit să vă exprimaţi, făpturi rele din ordinul unor făpturi pe care nu le consider absolut deloc mai bune.

Ciri a auzit cum a ţâţâit Yarpen şi a tuşit în pumnul închis. Wenck l-a privit liniştit pe vrăjitor.

— Înţeleg, a declarat sec. Îmi plac situaţiile clare. Aşa să fie. Domnule Zigrin, vă rog să vegheaţi să nu scadă viteza marşului. În ceea ce vă priveşte, domnule Geralt... Sunt convins că veţi fi folositor în maniera pe care o consideraţi potrivită. Ar fi ofensator şi pentru mine, şi pentru dumeavoastră să socotesc ajutorul dumneavoastră ca pe o plată pentru îngrijirile acordate doamnei bolnave. Se simte mai bine astăzi?

Vrăjitorul a confirmat cu o aplecare a capului care lui Ciri îi părea un pic mai profundă şi mai amabilă decât aplecările lui obişnuite. Wenck nu şi-a schimbat expresia feţei.

— Asta mă bucură, a spus după pauza sa caracteristică. Transportând-o pe doamna Merigold într-o căruţă din convoiul meu îmi asum responsabilitatea pentru sănătatea, confortul şi siguranţa sa. Domnule Zigrin, vă rog, ordonaţi marşul.

— Domnule Wenck...

— Spune, domnule Geralt.

— Mulţumesc.

Comisarul a salutat cu o înclinare a capului. Lui Ciri i s-a părut că înclinarea era un pic mai profundă şi mai amabilă decât o cer amabilităţile convenţionale.

Yarpen Zigrin a alergat de-a lungul coloanelor împărţind ordine şi recomandări răsunătoare, după care s-a trântit pe capra căruţei, a zbierat şi a îndemnat caii cu hăţurile. Căruţa s-a urnit huruind prin pădure. Urnirea a trezit-o pe Triss, dar Ciri a liniştit-o şi i-a schimbat compresa de pe

frunte. Huruitul a legănat-o. Magiciana a adormit într-o clipă, a aţipit şi Ciri.

Când s-a trezit, soarele era sus pe cer. S-a uitat printre butoaie şi boccele. Căruţa în care mergea se afla în fruntea convoiului. Următoarea era condusă de un pitican cu o basma roşie legată la gât. Din conversaţiile piticanilor, Ciri a aflat că îl chema Paulie Dahlberg. Alături de el stătea fratele său, Regan. Îl vedea şi pe Wenck călărind alături de doi portărei.

Babuşca, iapa lui Geralt, legată de căruţă, a salutat-o cu un nechezat blând. Nu-şi vedea nicăieri roibul şi nici pe bidiviul lui Triss. Cu siguranţă erau la coada convoiului, alături de caii de rezervă.

Geralt şedea pe capră alături de Yarpen. Vorbeau încet, bând din când în când bere dintr-un butoiaş aflat între ei. Ciri a tras cu urechea, dar s-a plictisit repede: conversaţia se referea la politică, în special la urzelile şi intenţiile regelui Henselt, la nişte servicii speciale şi la nişte misiuni speciale, derulate în sprijinul vecinului ameninţat de război, regele Demawend de Aedrin. Geralt şi-a exprimat curiozitatea asupra măsurii în care cele cinci căruţe de peşte în saramură vor fi în stare să sporească potenţialul defensiv al Aedirnului. Yarpen, fără a lua în seamă persiflarea din vorbele vrăjitorului, i-a explicat că unele specii de peşti sunt atât de preţioase, încât ar ajunge pentru plata soldei anuale pentru o unitate întreagă de cavalerie grea, iar fiecare unitate nouă de cavalerie grea avea un aport considerabil. Geralt era nedumerit de ce ajutorul acesta trebuie să fie secret, la care piticanul i-a răspuns că tocmai în asta constă secretul.

Triss s-a zvârcolit prin somn, i-a căzut compresa şi a bâiguit ceva neclar. Îi cerea unui oarecare Kevyn să-şi ţină mâinile acasă şi un pic mai târziu i-a explicat că predestinarea nu poate fi evitată. Apoi, constatând că toţi, absolut toţi sunt într-o oarecare măsură mutanţi, a adormit liniştită.

Şi pe Ciri o toropea somnul, dar şi-a revenit la auzul hohotelor uriaşe de râs ale lui Yarpen, care tocmai îi aducea

aminte lui Geralt de vechile isprăvi. Era vorba despre vânarea unui dragon de aur, care, în loc să se lase vânat, le-a numărat oasele vânătorilor, iar pe ciubotarul numit Kozojed l-a înghiţit pur şi simplu. Ciri a început să asculte cu interes sporit.

Geralt l-a întrebat despre soarta Arnăuţilor, dar Yarpen nu mai ştia nimic de ei. La rândul său, Yarpen s-a interesat de femeia pe nume Yennefer, iar lui Geralt i-a pierit cheful de-a vorbi. Piticanul a mai tras o duşcă de bere şi a început să se plângă că acea Yennefer continua să-i poarte ranchiună, cu toate că trecuseră ani buni de-atunci.

— M-am întâlnit cu ea la un târg în Gors Velen, povestea. Când m-a văzut, a pufnit ca o mâţă şi mi-a insultat oribil răposata mea mamă. Aşa că am luat-o iute la sănătoasa, iar ea îmi striga din urmă că o să mă prindă cumva şi o să aibă grijă să-mi crească iarbă-n cur.

Ciri a chicotit imaginându-şi-l pe Yarpen cu iarbă. Geralt a murmurat ceva despre femei şi caracterul lor impulsiv, iar piticanul a găsit că acestea erau cuvinte prea blânde pentru răutatea, înverşunarea şi dorinţa aprigă de răzbunare specifice femeilor. Vrăjitorul a-ntrerupt subiectul, iar Ciri a adormit din nou. De data aceasta au trezit-o nişte voci ridicate. Mai exact era vocea lui Yarpen, care chiar urla de-a binelea.

— Ah, da! Să ştii că da! Aşa am hotărât!

— Mai încet! a zis vrăjitorul cu voce domoală. În căruţă zace o femeie bolnavă. Înţelege că eu nu-ţi critic nici deciziile, nici rezoluţiile.

— Nu, bineînţeles, l-a întrerupt sarcastic piticanul. Tu doar zâmbeşti cu subînţeles.

— Yarpen, te avertizez ca pe un prieten. Pe cei care stau cu fundul în două luntri, ambele părţi îi urăsc, sau în cel mai bun caz îi tratează cu neîncredere.

— Eu nu stau cu fundul în două luntri. Mă declar răspicat pentru una dintre părţi.

— Pentru această parte vei rămâne pentru totdeauna un pitican. Cineva diferit. Un străin. Iar pentru cealaltă parte…

S-a întrerupt.

— Hai! a hârâit Yarpen întorcându-se. Hai, începe, ce mai aştepţi? Spune-mi că sunt un trădător şi un câine în lesa oamenilor, dispus să se lase asmuţit pentru un pumn de arginţi şi un blid de lături împotriva confraţilor săi răzvrătiţi, care luptă pentru libertate. Hai, scuipă-le din tine. Nu-mi place când laşi vorba neterminată.

— Nu, Yarpen, a spus Geralt domol. Nu. Nu voi scuipa nimic.

— Ah, nu vrei? Piticanul şi-a îmboldit caii. N-ai chef? Preferi să te uiţi şi să zâmbeşti? Nu-mi spui niciun cuvânt, nu-i aşa? Dar lui Wenck ai putut să-i spui! „Vă rog să nu contaţi pe sabia mea.” Vai ce mândru, nobil şi orgolios! Mă doare-n cur de mândria ta. Şi de orgoliul tău blestemat!

— Am vrut pur şi simplu să fiu cinstit. Nu vreau să mă amestec în acest conflict. Vreau să-mi menţin neutralitatea.

— Nu se poate! a zbierat Yarpen. Nu se poate să-ţi păstrezi neutralitatea, înţelegi? Nu, tu nu înţelegi nimic. Cară-te din căruţa mea, încalecă-ţi calul. Fugi din ochii mei, orgoliosule neutru ce eşti. Mă scoţi din sărite.

Geralt s-a întors. Ciri aştepta cu sufletul la gură. Dar vrăjitorul n-a scos niciun cuvânt. S-a ridicat şi a sărit din căruţă, rapid, flexibil, agil. Yarpen a aşteptat până când şi-a dezlegat iapa de la căruţă, după care şi-a îndemnat din nou caii, bolmojind în barbă cuvinte neclare, dar cu răsunet înspăimântător.

Ciri s-a ridicat pentru a sări şi a-şi căuta roibul. Piticanul s-a întors şi a taxat-o cu o privire dezgustată.

— Numai necazuri mi-aduci, domniţă! a pufnit mânios. Dame şi copile mai lipseau de-aici, la naiba! Nici să mă piş de pe capră nu pot, sunt nevoit să opresc atelajul şi să fug în tufişuri!

Ciri şi-a pus mâinile în şolduri, şi-a scuturat bretonul cenuşiu şi şi-a ridicat nasul în vânt.

— Da? a cotcodăcit iritată. N-aveţi decât s-o lăsaţi mai moale cu berea, domnule Zigrin, şi o să vreţi mai rar.

— Ce te mănâncă pe tine-n fund de berea mea, mucoaso?

— Nu mai ţipaţi, Triss abia a adormit!

— E căruţa mea. Şi ţip cât am eu chef!

— Buşteanul!

— Ce? Vai tu, capră nesimţită!

— Buşteanul!

— Îţi arăt eu ţie buşteanul… Oh, la naiba! Prrrrrrrrrrr!

Piticanul s-a dus tare pe spate, a strâns în ultima clipă hăţurile, în momentul în care cei doi cai se pregăteau să sară peste buşteanul aflat de-a curmezişul drumului. Yarpen s-a ridicat în picioare pe capră, blestemând omeneşte şi piticăneşte, fluierând şi răcnind, a oprit atelajul. Piticanii şi oamenii, sărind din căruţe, au venit la el în fugă şi l-au ajutat să direcţioneze caii pe drumul liber, trăgându-i de căpăstru şi de dârlogi.

— Ai tras un pui de somn, Yarpene? a hârâit apropiindu-se Paulie Dalberg. Fir-ar să fie, dacă ajungea peste buştean, se ducea naibii osia, iar roţile se făceau zob. La dracu’! Ce faci tu?

— Du-te dracului, Paulie! a exclamat Yarpen Zigrin, plesnind mânios caii cu hăţurile.

— Ai avut noroc, a zis dulce Ciri, urcându-se pe capră alături de pitican. După cum vezi dumneata, îţi prinde bine să ai o vrăjitoare în căruţă decât să mergi de unul singur. Te-am avertizat în ultima clipă. Şi dacă te-ai fi pişat matale de pe capră şi-ai fi dat peste buştean, vai de mine, vai. Nici nu-mi vine să mă gândesc la ce-ai fi putut păţi…

— Ia mai tacă-ţi fleanca!

— Nu mai zic nimic. Niciun cuvinţel.

N-a rezistat niciun minut.

— Domnule Zigrin?

— Niciun domnule. Piticanul i-a tras un ghiont, rânjind. Sunt Yarpen. E clar? Doar mânăm împreună atelajul, nu-i aşa?

— E clar. Pot să ţin şi eu hăţurile?

— Bineînţeles. Stai niţel, nu aşa! Pune-l peste arătător şi apasă cu degetul mare, uite-aşa. La fel la stânga. Nu-l smulge şi nu-l trage prea tare.

— Aşa e bine?

— Bine.

— Yarpen?

— Îh?

— Ce înseamnă „să păstrezi neutralitatea”?

— Să rămâi indiferent, a îngăimat fără chef. Nu lăsa hăţurile să atârne. Ţine-l mai aproape pe cel din stânga!

— Cum adică indiferent? Indiferent faţă de ce?

Piticanul s-a aplecat tare şi a scuipat sub căruţă.

— Dacă Scoia’taelii ne-ar ataca, Geralt al tău are de gând să stea de-o parte şi să asiste cum ne sfârtecă gâturile. Tu probabil o să stai alături de el pentru că asta va fi o lecţie demonstrativă. Subiectul lecţiei: atitudinea unui vrăjitor în caz de conflict între masele gânditoare.

— Nu înţeleg.

— Nici nu mă mir deloc.

— Şi de-aceea v-aţi certat şi v-aţi supărat? Cine sunt de fapt aceşti Scoia’taeli? Aceste… Veveriţe?

— Ciri! Yarpen şi-a zburlit tare barba. Astea nu sunt subiecte pe măsura raţiunii unor fetiţe atât de mici.

— Aha, acum te superi pe mine. Nu sunt o fetiţă atât de mică. Am auzit ce spuneau despre Veveriţe soldaţii de la post. Am văzut… Am văzut doi elfi morţi. Iar cavalerul spunea că şi ei… omoară la rândul lor. Şi că printre ei nu sunt numai elfi. Sunt şi piticani.

— Ştiu, i-a răspuns Yarpen sec.

— Şi tu eşti un pitican.

— Asta, fără doar şi poate.

— Atunci de ce te temi de Veveriţe? Cică ele se luptă numai cu oamenii.

— Asta nu-i aşa de simplu, a zis mâhnit. Din păcate.

Ciri a tăcut pentru o clipă, muşcându-şi buza inferioară şi schimonosindu-şi nasul.

— Ştiu, a răspuns imediat. Veveriţele luptă pentru libertate. Iar tu, deşi eşti pitican, eşti un serviciu special secret al regelui Henselt, în lesa oamenilor.

Yarpen a pufnit uşor în râs, şi-a şters nasul cu mâneca şi s-a aplecat de pe capră, ca să vadă dacă Wenck n-a ajuns prin apropiere. Dar comisarul era departe, conversând cu Geralt.

— Fetiţo, da’ ai urechi de marmotă! Eşti cam prea isteaţă pentru cineva lăsat pe pământ să aducă pe lume copii, să gătească şi să toarcă. Ţi se pare că ştii totul pentru că eşti o mucoasă. Nu mai face mutra aia de prostuţă. Mutrele nu te fac mai matură, ci te fac mai urâtă. Te-ai priceput să-i ghiceşti, să-i înţelegi pe Scoia’taeli şi ţi-au plăcut lozincile lor. Ştii de ce îi înţelegi atât de bine? Pentru că şi Scoia’taelii sunt nişte mucoşi. Sunt nişte fraieri, care nu înţeleg că sunt provocaţi, că cineva se foloseşte de credulitatea lor de nătăfleţi şi le bagă în cap lozinci despre libertate.

— Păi, ei chiar luptă pentru libertate.

Ciri şi-a ridicat capul, uitându-se la pitican cu ochii săi larg deschişi:

— Ca driadele din pădurea Brokilon. Ucid oameni pentru că oamenii, unii oameni, le nedreptăţesc. Pentru că aceasta a fost cândva ţara voastră, a piticanilor, a elfilor şi a ălora… semielfi, gnomi şi alţii… Iar acum sunt oameni pe aici, aşadar elfii…

— Elfii… a pufnit uşor în râs Yarpen. Dacă vrem să fim mai exacţi, ei sunt nişte haimanale ca şi voi, oamenii, cu toate că au venit în corăbiile lor albe cu mai bine de o mie de ani înaintea voastră. Acum se întrec cu toţii dându-i cu prietenia, acum sunt fraţi cu toţii, acum îşi rânjesc dinţii şi spun: „noi, confraţii”, „noi, Poporu’ Vechi”. Iar înainte, la dra… Ehei, ehe… Înainte ne şuierau săgeţile lor pe lângă urechi când…

— Atunci înseamnă că piticanii au fost primii pe lume?

— De fapt, gnomii, dacă vrem să fim mai exacţi. Şi dacă vorbim despre această parte a lumii. Pentru că lumea este incredibil de imensă, Ciri.

— Ştiu. Am văzut odată o hartă.

— N-aveai cum să vezi. Nimeni n-a desenat niciodată o asemenea hartă şi mă îndoiesc că se va întâmpla prea curând. Nimeni nu ştie ce se află dincolo de Munţii de Foc şi de Marea Uriaşă. Nici măcar elfii care se dau mari că ei le ştiu pe toate. Ştiu un căcat, îţi spun eu.

— Hmmm… Dar acum… Doar sunt mai mulţi oameni

decât... voi.

— Pentru că vă înmulţiţi ca iepurii. Piticanul a scrâşnit din dinţi. Dac-ar fi după voi, doar v-aţi împuia fără oprire, fără alegere, cu oricine şi pe unde se nimereşte. Iar femeilor voastre le e de-ajuns să se aşeze pe iţarii unui bărbat ca să le crească burta... Da' ce te-ai înroşit aşa, de parc-ai fi un mac de pe câmp? Ai vrut să înţelegi... Nu-i aşa? Atunci ţi-am spus în faţă care-i adevărul adevărat, istoria fidelă a lumii, pe care o stăpâneşte cel care crapă mai abil căpăţânile altora şi care umflă mai repede burţile muierilor. Iar cu voi, oamenii, e greu să ţii pasul, atât la căsăpit, cât şi la împuit...

— Yarpen! i s-a adresat Geralt implacabil, apropiindu-se de ei pe spinarea Babuşcăi. Mai abţine-te, dacă binevoieşti, ai grijă cum îţi alegi cuvintele! Iar tu, Ciri, încetează joaca de-a căruţaşul şi vezi ce mai face Triss, vezi dacă s-a trezit şi dacă are nevoie de ceva!

— M-am trezit de mult, a replicat cu o voce slăbită magiciana din fundul căruţei. Dar n-am vrut să întrerup o conversaţie atât de interesantă. Lasă-i în pace, Geralt! Voiam... să aflu mai multe despre influenţa împuitului asupra dezvoltării societăţii.

— Pot să încălzesc nişte apă? Triss vrea să se spele.

— Încălzeşte, a aprobat Yarpen Zigrin. Xavier, dă jos grătarul de pe foc, e gata iepuraşul nostru. Dă-mi ceaunul, Ciri. Mama ei de viaţă, plin ochi! Ai cărat singură aşa o greutate de la pârâu?

— Sunt foarte puternică.

Cel mai mare dintre fraţii Dahlberg a izbucnit în râs.

— Nu judeca după aparenţe, Paulie, a zis Yarpen cu o voce serioasă, porţionând cu iscusinţă iepurele. Aici nu-i nimic de râs. O fi ea subţirică, e-adevărat, dar văd că e voinică şi rezistentă. E ca o curea de piele: pare ea finuţă, dar nu poţi s-o rupi în mâini. Şi dacă te-ai sugruma cu ea, tot ar rezista.

Nimeni n-a mai zâmbit. Ciri s-a aşezat pe vine lângă piticanii tolăniţi în jurul focului. De data aceasta Yarpen

Zigrin şi cei patru flăcăi ai săi îşi aprinseseră propriul foc în tabără, pentru că n-aveau de gând să împartă cu nimeni iepurele vânat de Xavier Moran. Hrana aceasta abia le-ajungea pe-o măsea sau cel mult pe două.

— Mai puneţi pe foc, a cerut Yarpen lingându-şi degetul. Ca să se încălzească apa mai repede.

— E o tâmpenie cu apa asta, a spus sentenţios Regan Dahlberg scuipând un os. Spălatul nu-i bun pentru un beteag. Nici pentru un sănătos. Îl mai ţineţi minte pe bătrânul Schrader? Nevastă-sa l-a pus să se spele şi nu după mult timp a şi murit.

— Pentru că l-a muşcat un câine turbat.

— Dacă nu s-ar fi spălat, nu l-ar fi muşcat câinele.

— Şi eu cred, s-a băgat în vorbă Ciri, verificând cu degetul temperatura apei din ceaun, că e o exagerare să te speli în fiecare zi. Dar Triss o cere, chiar a şi plâns odată… Aşa că Geralt şi cu mine…

— Ştim, a dat din cap fratele mai mare dintre Dahlbergi. Dar ce să mai zic despre vrăjitor… mă tot minunez. Eh, Zigrin, dac-ai avea o muiere, ai spăla-o şi ai pieptăna-o? Ai purta-o în braţe în tufiş dac-ar avea nevoie să…?

— Tacă-ţi pliscul, Pauli! l-a întrerupt Yarpen. Nu mai zice nimic despre vrăjitor, că e un om cumsecade.

— Păi, eu ce spun aicea? Numai că stau şi mă minunez…

— Triss, a intervenit mustrător Ciri, nu este deloc muierea lui.

— Păi, cu atât mai mult mă minunez.

— Cu atât mai mult eşti un tontălău, carevasăzică, a concluzionat Yarpen. Ciri, pune niţică apă deoparte, ca să-i facem o infuzie magicienei din şofran şi mac. Am impresia că azi e mai bine, nu-i aşa?

— Cred şi eu, a mormăit Yannick Brass. Doar am oprit pentru ea convoiul de vreo şase ori. Eu ştiu că-i musai să ajuţi pe cineva pe drum, iar care zice altfel e-un prostănac. Dar cel care nu ajută, e un prostănac şi mai mare şi un golan ticălos. Dar noi zacem prea mult prin aceste păduri, vă zic eu, prea mult. Ne jucăm cu soarta, fir-ar să fie, prea mult ne jucăm cu ea, flăcăi. Pădurea nu e sigură.

Scoia’taelii…

— Scuipă cuvântul ăsta, Yannick!

— Ptiu, ptiu, să nu vorbeşti într-un ceas rău! Yarpen, nu mă tem de ciomăgeală, sângele nu mă sperie pe mine, dar… Dacă tre’ să ne batem cu-ai noştri… Fir-ar al naibii! De ce a căzut tocmai pe capul nostru… Beleaua asta căcăcioasă ar trebui să fie însoţită de o sută de călăreţi căcăcioşi, nu de noi. Să-i ia toţi dracii pe deştepţii ăştia din Ard Carraigh, să-i…

— Ţine-ţi gura, îţi spun! Mai bine dă-mi oala cu păsat. Iepuraşul, tu-i mama mă-sii, a fost o nimica toată, acuma tre’ să mâncăm şi noi ceva. Ciri, mănânci cu noi?

— Da, cum să nu?

Câteva clipe s-au auzit doar clefăituri, sorbituri şi hârâituri de linguri de lemn care se ciocneau în aceeaşi oală.

— Dar-ar molima! a zis Paulie Dahlberg, râgâind prelung. Aş mai înfuleca ceva.

— Şi eu, a declarat râgâind şi Ciri, entuziasmată de manierele deloc pretenţioase ale piticanilor.

— Numai păsat să nu fie, a zis Xavier Moran. Îmi iese pe nas de-acum. M-am scârbit şi de carnea în saramură.

— Atunci, rumegă nişte iarbă, dacă ai gusturi aşa de fine.

— Sau poţi să rozi coajă de mesteacăn. Aşa fac castorii şi iaca nu mai mor.

— Aş mânca un castor.

— Iar eu un peşte, a început să viseze Paulie, în timp ce ronţăia zgomotos o felie de pâine prăjită, scoasă din sân. Mi-e poftă de un peşte de nu mai pot.

— Păi, hai să pescuim!

— Unde? a mârâit Yannick Brass. În tufiş?

— În pârâu.

— Ce mai pârâu… Te poţi pişa de pe un mal pe celălalt. Ce peşte să fie în el?

— Sunt peşti în el. Ciri şi-a lins lingura şi şi-a băgat-o în tureacul cizmei. I-am văzut eu când am fost după apă. Dar sunt bolnavi. Au spuzeală. Nişte pete negre şi roşii…

— Păstrăvi! a răcnit Paulie, scuipând cu firimituri de

pâine prăjită. Haideţi băieţi, iute la pârâu! Regan! Dă-ţi jos iţarii! Facem un sac din ei ca să prindem peştii.

— Da’ de ce din ai mei?

— Dă-ţi-i jos mai iute, că-ţi trag o scatoalcă, mucosule! Nu spunea mama să m-asculţi?

— Grăbiţi-vă dacă vreţi să pescuiţi, pentru că îndată amurgeşte, a zis Yarpen. Ciri, s-a încălzit apa? Las-o, las-o, o să te opăreşti şi ai să te murdăreşti de funingine. Ştiu că eşti puternică, dar lasă-mă pe mine să duc ceaunul.

Geralt îi aştepta, i-au zărit părul alb de la distanţă, printre prelatele căruţei. Piticanul a turnat apa în ciubăr.

— Ai nevoie de ajutor, vrăjitorule?

— Nu, mulţumesc, Yarpen. Mă ajută Ciri.

Triss nu mai avea febră mare, dar era teribil de slăbită. Geralt şi Ciri se pricepeau de-acum s-o dezbrace şi s-o spele, învăţaseră şi să-i domolească tentativele ambiţioase, dar deocamdată utopice de autonomie, se descurcau de-acum destul de bine: el o ţinea în braţe, ea o spăla şi o ştergea. Doar un singur lucru începea s-o mire şi s-o intrige pe Ciri: Triss se lipea de Geralt prea mult, după părerea ei. A încercat chiar şi să-l sărute.

Geralt a arătat cu capul spre desagile magicienei. Ciri a înţeles imediat, pentru că şi acest lucru făcea parte din ritual: Triss cerea mereu să fie pieptănată. A găsit pieptănul şi a îngenuncheat alături. Triss, aplecându-şi capul în direcţia ei, l-a cuprins pe vrăjitor. După părerea lui Ciri, prea puternic.

— Oh, Geralt… a gemut. Regret atât de mult. Aşa de mult regret că ceea ce a fost între noi…

— Triss, te rog…

— …asta ar trebui să se întâmple acum… acum. Când îmi revin… Ar fi cu totul altfel… Aş putea… Chiar aş putea… Sunt geloasă pe Yennefer. O invidiez că te are…

— Ciri, du-te!

— Dar…

— Du-te, te rog!

A sărit din căruţă, căzând chiar alături de Yarpen, care aştepta sprijinit de roată, molfăind îngândurat un fir lung de

iarbă. Piticanul a cuprins-o cu braţul de după umăr. Nu era nevoit să se aplece, ca Geralt. Nu era mai înalt decât ea.

— Niciodată să nu faci o astfel de greşeală, vrăjitoare mică! a murmurat arătând din ochi spre căruţă. Dacă cineva îţi arată compasiune, simpatie şi dăruire, dacă te copleşeşte cu caracterul său frumos, apreciază asta, dar n-o confunda cu… altceva.

— Nu-i frumos să tragi cu urechea.

— Ştiu. E riscant. Abia am apucat să sar într-o parte când ai vărsat zoile din ciubăr. Hai, haide să vedem câţi păstrăvi s-au prins în iţarii lui Regan.

— Yarpen?

— Hî?

— Îmi place de tine.

— Şi mie de tine, căpriţă.

— Dar tu eşti un pitican. Iar eu nu.

— Dar ce-are de-a fa… Aha, Scoia’taelii. E vorba de Veveriţe, nu-i aşa? Nu te lasă în pace, aşa-i?

Ciri s-a eliberat de sub apăsarea braţului.

— Nici pe tine nu te lasă, a zis. Nici pe alţii. Văd eu.

Piticanul tăcea.

— Yarpen?

— Spune!

— Cine are dreptate? Veveriţele sau voi? Geralt vrea să fie… neutru. Tu eşti în slujba regelui Henselt, deşi eşti un pitican. Iar cavalerul din post spunea că toţi sunt inamicii noştri şi pe toţi trebuie să-i… Pe toţi, chiar şi pe copii. De ce oare, Yarpen? Cine are dreptate?

— Nu ştiu, a zis cu greu piticanul. N-am de unde să le ştiu eu pe toate. Fac cum mă taie şi pe mine capul. Veveriţele şi-au luat armele şi au plecat în pădure. În mare cu oamenii, strigă, fără să ştie că până şi aceste vorbe, care prind foarte uşor, le-au fost băgate în cap de emisarii din Nilfgaard. Elfii nu pricep că nu le sunt adresate lor, ci mai degrabă oamenilor. Că nu sunt pentru a le stârni tinerilor elfi avântul războinic, ci pentru a le stârni oamenilor ura împotriva neoamenilor. Eu am înţeles asta demult şi de aceea consider o idioţenie criminală ceea ce fac Scoia’taelii.

În fine, poate că peste ani buni, mă vor considera trădător şi vânzător de neam, iar pe ei îi vor declara eroi… Istoria noastră, istoria lumii cunoaşte astfel de cazuri.

A tăcut, şi-a zburlit barba. Tăcea şi Ciri.

— Elirena… a murmurat dintr-odată. Dacă Elirena a fost o eroină şi ceea ce a făcut ea se numeşte eroism, ce să-i faci, atunci să mă declare trădător şi laş. Pentru că eu, Yarpen Zigrin, laş, trădător şi renegat, afirm cu tărie că nu trebuia să ne omorâm unii pe alţii. Afirm cu tărie că trebuie să trăim. Să trăim în aşa fel încât să nu fim nevoiţi mai târziu să cerem iertare nimănui. Eroina Elirena… Ea n-a avut încotro. Iertaţi-mă, îi implora, iertaţi-mă. Mii de draci! Mai bine să mori decât să trăieşti cu gândul că ai făcut ceva pentru care trebuie să fii iertat.

S-a lăsat tăcerea din nou. Ciri nu-i adresa întrebările care îi năvăleau pe buze. A înţeles instinctiv că nu s-ar cuveni.

— Trebuie să trăim unii lângă alţii… a continuat Yarpen. Noi împreună cu voi, oamenii. Pentru că pur şi simplu nu avem altă scăpare. De două sute de ani ştim asta şi de o sută de ani lucrăm la asta. Vrei să ştii de ce am intrat în slujba lui Henselt? De ce am luat această hotărâre? Pentru că nu pot să las să se ducă pe apa sâmbetei această muncă. Mai bine de o sută de ani am încercat să ne împăcăm cu oamenii. Spiriduşii, gnomii, noi, chiar şi elfii, pentru că nu vorbesc despre rusalii, nimfe sau silfide, care au fost dintotdeauna nişte sălbatice, chiar şi pe vremea când voi nu eraţi deloc. Pentru mii de diavoli, a durat vreo sută de ani, dar am izbutit să încropim într-un fel această viaţă comună, unii lângă alţii, şi am reuşit în parte să-i convingem pe oameni că nu sunt multe diferenţe între noi…

— Nu sunt deloc diferenţe între noi, Yarpen.

Piticanul s-a întors brusc.

— Nu e nicio diferenţă între noi, a repetat Ciri. Până la urmă gândeşti şi simţi ca Geralt. Şi… ca mine. Mâncăm aceeaşi mâncare din acelaşi ceaun. Tu o ajuţi pe Triss şi o ajut şi eu. Tu ai avut o bunică, la fel cum am avut şi eu… Pe bunica mea au ucis-o nilfgaardienii. În Cintra.

— Iar pe-a mea, oamenii, a zis înghiţind un nod piticanul. La Brugge. În timpul pogromului.

— Călăreţi! a strigat un soldat de-ai lui Wenck din avangardă. Călăreţi la orizont!

Comisarul a venit în trap la căruţa lui Yarpen, Geralt s-a apropiat din partea cealaltă.

— Du-te în spate, Ciri! a zis aspru. Coboară de pe capră şi aşază-te în spate. Ai grijă de Triss.

— De-aici nu se vede nimic!

— Lasă vorba! a lătrat Yarpen. Valea în spate! Şi dă-mi barda! Vezi că-i sub cojoc.

— Asta? a ridicat Ciri un obiect greu, cu un aspect teribil, care arăta ca o secure cu tăişul lat, uşor curbat.

— Aia… a confirmat piticanul. Şi-a băgat barda în tureac şi şi-a pus un topor pe genunchi. Wenck, aparent liniştit, s-a uitat pe drum, punându-şi mâna streaşină la ochi.

— Cavaleria uşoară din Ban Gleán, a apreciat după o clipă. Aşa-numitul Stindard Cenuşiu, îi recunosc după mantale şi după calpacele din blană de castor. Vă rog să vă păstraţi calmul. Şi vigilenţa. Mantalele şi calpacele din blană de castor îşi schimbă destul de uşor proprietarii.

Călăreţii se apropiau în mare grabă. Erau vreo zece. Ciri a văzut cum în căruţa din spate, Paulie Dahlberg îşi punea pe genunchi două arbalete întinse, iar Regan le acoperea cu o blană. Copila s-a strecurat pe furiş de sub prelată, ascunzându-se după spatele lat al lui Yarpen. Triss a încercat să se ridice, a înjurat şi a căzut în culcuş.

— Stai! a strigat primul dintre călăreţi, cu siguranţă o căpetenie. Cine sunteţi? De unde veniţi şi încotro vă îndreptaţi?

— Dar cine întreabă? Şi cu ce drept?

— Oştirea regelui Henselt, stimabile curios! Întreabă decurionul Zyvik, cel care nu obişnuieşte să repete întrebările! Răspunde, atunci! mai iute! Cine sunteţi?

— Serviciul de intendenţă al oştirii regale.

— Oricine poate spune asta! Dar nu văd pe nimeni în culorile regale!

— Apropie-te, decurionule şi uită-te cu atenţie la inel.

— Ce-mi scoateţi mie ochii cu inelul? s-a strâmbat soldatul. Ce, eu trebuie să cunosc toate inelele sau cum? Un astfel de inel poate să aibă oricine! Ce mai semn!

Yarpen Zigrin s-a ridicat de pe capră, a luat toporul şi, cu o mişcare bruscă, i l-a vârât sub nas soldatului.

— Da’ semnu’ ăsta, a hârâit, îl cunoşti? Miroase-l şi ţine-l minte!

Decurionul a tras de hăţuri şi şi-a întors calul.

— Credeţi că mă speriaţi? a răcnit. Pe mine? Eu sunt în serviciul regal!

— Şi noi la fel, a spus încet Wenck. Şi cu siguranţă de mai demult decât tine. Nu te mai agita, soldatule, ascultă-mă ce-ţi spun.

— Eu sunt aici de gardă! De unde să ştiu cine sunteţi voi?

— Doar ai văzut bine inelul, a zis comisarul printre dinţi. Iar faptul că n-ai recunoscut semnul de pe piatra preţioasă, îmi dă de gândit cine eşti tu, de fapt. Şi pe steagul Stindardului Cenuşiu este aceeaşi stemă, ar trebui s-o recunoşti.

Soldatului i s-a tăiat elanul vizibil sub influenţa cuvintelor liniştite ale lui Wenck, precum şi a mutrelor posomorâte şi înverşunate ale escortei care îl priveau din căruţe.

— Hmmm… a zis, trăgându-şi pe urechea stângă calpacul. Fie! Dar, dacă în realitate sunteţi ceea ce spuneţi, n-o să aveţi nimic împotrivă să arunc un ochi la încărcătura din căruţe.

— Ba o s-avem! şi-a încruntat sprâncenele Wenck. Şi încă cum! Ce te interesează pe tine încărcătura noastră, decurionule? Oricum nu-mi trece prin cap ce-ai avea tu de căutat acolo.

— Nu vă trece prin cap, a dat din cap soldatul coborându-şi mâna către mânerul sabiei. Atunci, vă spun eu, domnule, comerţul de persoane e interzis şi totuşi sunt tot felul de nemernici care vând ostatici nilfgaardienilor. Dacă o să găsesc oameni legaţi în carcane în căruţe, n-o să mă aburiţi că sunteţi în slujba regelui, chiar de mi-aţi arăta o duzină de inele.

— Bine, a zis sec Wenck. Dacă e vorba de ostatici, caută! Îţi dau voie.

Soldatul s-a apropiat la pas de căruţa din mijloc, s-a aplecat în şa şi a ridicat prelata.

— Ce-aveţi în aceste butoaie?

— Ce s-avem? Ostatici? i-a zis în zeflemea Yannick Brass, tolănit pe capră.

— Am întrebat ce! Răspunde!

— Peşte în saramură.

— Dar în cuferele alea? s-a apropiat de-a doua căruţă şi a tras cu piciorul în căruţă.

— Potcoave, a îngăimat Paulie Dahlberg. Iar în spate, piei de bivol.

— Văd şi eu – decurionul a dat din mână, a îmboldit calul, a venit în faţă şi a început să caute în căruţa lui Yarpen.

— Şi cine este muierea care zace acolo?

Triss Merigold a zâmbit palid şi s-a ridicat în cot, schiţând cu mâna un gest scurt, complicat.

— Cine, eu? l-a întrebat încetişor. Dar nu mă vezi deloc.

Soldatul a clipit nervos, a tresărit uşor.

— Peşte în saramură, a zis cu convingere, lăsând în jos prelata. În ordine. Dar ţâncul ăsta?

— Ciuperci uscate, i-a zis Ciri privindu-l cu impertinenţă. Soldatul a tăcut, rămânând cu gura deschisă.

— Cum adică? a întrebat după o clipă, încreţindu-şi fruntea. Ce?

— Ai terminat cu controlul, soldatule? s-a interesat Wenck cu răceală, apropiindu-se de cealaltă parte a căruţii. Soldatul şi-a desprins cu greu privirea de la ochii verzi ai lui Ciri.

— Am terminat. Mergeţi cu zeii! Dar fiţi atenţi! Acum două zile o gloată de Scoia’taeli a măcelărit o patrulă de călăreţi lângă Valea Bursucilor. Era un comando puternic, numeros. Ce-i drept, Valea Bursucilor e departe de-aici, dar elfii aleargă prin păduri mai iute ca vântul. Ni s-a dat ordin să mergem în spatele celor care-i hăituiesc, dar oare poţi să prinzi vreun elf? E ca şi cum ai încerca să prinzi vântul…

— Hai gata, că nu ne interesează! l-a întrerupt răstit

comisarul. Timpul trece şi mai avem drum lung în faţă.

— Atunci, rămas-bun! La mine, flăcăi!

— Ai auzit, Geralt? a hârâit Yarpen Zigrin, uitându-se în urma patrulei care se îndepărta. Veveriţele alea blestemate sunt prin preajmă. Ştiam eu. Tot timpul am furnicături în spate de parcă cineva m-ar aţinti direct în şale cu arcul. Nu, fir-ar să fie, nu mai putem să mergem pe orbecăite, fluierând, aţipind şi trăgând pârţuri somnoroase. Trebuie să ştim ce este în faţă. Ascultă, am o idee.

Ciri şi-a smucit brusc roibul şi a pornit în galop aplecându-se puternic în şa. Geralt, cufundat într-o discuţie cu Wenck, şi-a îndreptat dintr-odată spatele.

— Ai grijă ce faci! i-a strigat. Fără nebunii, fătucă! Să nu-ţi rupi gâtul! Şi nu te îndepărta prea mult...

N-a auzit mai mult, avansa cu repeziciune. O făcea deliberat, nu mai avea chef să asculte lecţiile din fiecare zi. Nu prea iute, nu prea brusc, Ciri! Bla-bla! Nu te îndepărta! Bla-bla-bla. Fii atentă! Bla-bla! De parc-aş fi un copil. Dar am treisprezece ani de-acum, un roib sprinten şi o sabie ascuţită în spate. Şi nu mă tem de nimic!

Şi este primăvară!

— Hei, ai grijă să nu-ţi opăreşti fundul!

Yarpen Zigrin, încă un deştept. *Bla-bla!*

Mai departe, mai departe, la galop, pe drumul plin de hopuri şi dâmburi, prin ierburi şi tufe înverzite, prin băltoace argintii, prin nisipul umed auriu, printre ferigi dantelate. Lopătarul speriat fuge în pădure, străluceşte în salturi cu lampa fundului său alburiu cu negru. De prin copaci se urnesc păsările: gaiţe şi prigorii pestriţe, coţofene negre gălăgioase cu cozi amuzante. Apa de prin bălţi şi crăpături ţâşneşte de sub copitele calului.

Mai departe şi mai departe! Calul care până atunci păşise agale în spatele căruţei, o poartă acum bucuros, iute, fericit, gonind lin, îi simte muşchii între coapse, iar coama lui umedă o biciuieşte pe faţă. Calul îşi întinde grumazul în faţă, Ciri slăbeşte hăţurile. Mai departe, căluţule, să nu simţi nici zăbăluţa, nici muştiucul, mai departe, la galop, la galop, iute, iute! Primăvară!

A încetinit, s-a uitat în jur. În sfârşit e singură, în sfârşit e departe. Nimeni nu o mai dojeneşte, nimeni nu o mai mustră, nu-i atrage atenţia, nu o ameninţă că se va termina cu plimbările astea. În sfârşit e singură, liberă şi independentă.

Mai încet. La trap uşor. La urma urmei nu este o plimbare de distracţie, mai am şi anumite obligaţii. La urma urmei, de-acum sunt o patrulă de recunoaştere, o avangardă. De-acum, se gândea în sinea ei Ciri, uitându-se în jur, siguranţa întregului convoi este în mâinile mele. Toţi îmi aşteaptă nerăbdători întoarcerea şi raportul: drumul e liber şi se poate trece, n-am văzut pe nimeni, nu sunt urme de roţi şi nici de copite. O să raportez şi, atunci, zveltul domn Wenk cu ochii săi albaştri de gheaţă o să dea cu gravitate din cap, Yarpen Zigrin o să-şi arate dinţii galbeni ca de cal, Paulie Dahlberg o să strige: „Bravo, micuţo!”, iar Geralt o să-mi zâmbească uşor. O să zâmbească, deşi în ultima vreme a zâmbit cam rar.

Ciri priveşte şi-şi fixează în memorie. Doi pui de mesteceni doborâţi: nicio problemă. Un morman de crengi: nu-i nimic, căruţele o să treacă. O crăpătură spălată de ploaie: ar fi un mic obstacol, dar roţile de la prima căruţă o vor lărgi, iar următoarele vor merge pe urmele formate. O poiană largă, un loc bun pentru popas…

Urme? Ce urme să fie pe-aici? Nu este nimeni. Numai păduri. Numai păsări care ciripesc printre frunzele proaspete verzi. O vulpe roşcată trece liniştită drumul… Şi totul miroase a primăvară. Drumul se opreşte la jumătatea colinei şi se pierde într-un defileu nisipos, printre pinii contorsionaţi, agăţaţi de versant. Ciri abandonează drumul, urcă panta pentru a contempla împrejurimile de la înălţime şi pentru a putea să atingă frunzele umede şi înmiresmate…

A descălecat, a înnodat hăţurile de un trunchi şi a pornit încet printre ienuperii care acopereau colina. Pe partea cealaltă se vedea un spaţiu deschis care în desişul pădurii părea o gaură făcută de o muşcătură: cu siguranţă apăruse în urma unui incendiu care avusese loc cu mult timp în

urmă, pentru că nicăieri nu se vedeau resturi arse, negre, peste tot se aşternea verdele mestecenilor şi pinilor scunzi. Drumul, cât vedeai cu ochii, dădea impresia că este liber şi că poate fi trecut.

Şi că e sigur.

De cine le-o fi teamă? De Scoia'taeli? Şi de ce să le fie teamă de ei? Eu nu mă tem de elfi, zău. Doar nu le-am făcut nimic.

Elfii. Veveriţele. Scoia'taelii.

Înainte de-ai ordona Geralt să plece, Ciri a avut timp să se uite la cadavrele din postul de apărare. Îşi aducea aminte mai ales de unul: cu faţa acoperită de părul năclăit de sângele care căpătase o culoare maronie, cu gâtul îndoit şi sucit în mod nefiresc. Buza superioară ridicată într-o grimasă înţepenită şi lugubră îi dezvelea dinţii foarte albi şi foarte mărunţi, neomeneşti. Îşi aducea aminte de cizmele elfului, ponosite şi decolorate, lungi până la genunchi, cu şireturi înnodate în partea de jos, iar în partea de sus închise cu multe catarame forjate.

Elfii care ucid oameni, care ei înşişi pier în luptă. Geralt zice că trebuie să păstrezi neutralitatea... Iar Yarpen, că trebuie să acţionezi astfel încât să nu fii nevoit să-ţi ceri iertare.

A dat un şut în muşuroiul de cârtiţă, a scociorât îngândurată cu tocul în ţărână.

Cine şi cui, cui şi pentru ce să-i ceri iertare?

Veveriţele ucid oameni. Iar Nilfgaardul le plăteşte pentru asta. Le foloseşte. Le instigă. Nilfgaardul.

Ciri nu uitase, cu toate că îşi dorea foarte mult să uite. Cele întâmplate în Cintra. Pribegia, disperarea, teama, foamea şi suferinţa. Marasmul şi apatia care au venit mai târziu, mult mai târziu, când au găsit-o şi au luat-o cu ei, druizii din Zarzecze. Îşi aducea aminte ca prin ceaţă, cu toate că voia să le dea uitării.

Dar reveneau. Îi reveneau în gânduri, în vise. Cintra. Ropotul cailor şi răcnetele sălbatice, cadavrele, incendiul... Şi cavalerul negru cu coiful împănat... După care... Cocioabele din Zarzecze... Hornul afumat printre

mormanele de moloz… Alături, lângă o fântână intactă, o pisică neagră care-şi lingea arsura teribilă de pe coaste. Fântâna… Cumpăna… Căldarea…

Căldarea plină cu sânge.

Ciri şi-a şters faţa, s-a uitat mirată în palmă. Palma îi era umedă. Fetiţa şi-a suflat nasul şi şi-a şters lacrimile cu mâneca.

Neutralitate? Indiferenţă? Îi venea să urle. Un vrăjitor care se uită indiferent? Niciodată! Vrăjitorul trebuie să apere oamenii. Împotriva vampirilor şi vârcolacilor. Şi nu numai. Trebuie să-i apere împotriva oricărui rău. Iar eu am văzut în Zarzecze ce înseamnă răul.

Vrăjitorul trebuie să ocrotească şi să salveze. Să ocrotească bărbaţii ca să nu ajungă spânzuraţi de mâini prin copaci şi să nu fie traşi în ţepe. Să ocrotească fetele blonde ca să nu fie răstignite printre ţepele înfipte în pământ. Să-i ocrotească pe copii ca să nu fie sfârtecaţi şi aruncaţi în fântâni. Până şi pisicile arse într-un hambar incendiat au dreptul să fie ocrotite. De aceea am să mă fac vrăjitoare, de aceea am o sabie, pentru a-i ocroti pe cei asemenea celor din Sodden şi Zarzecze, pentru că ei n-au săbii, nu ştiu paşii, semirotaţiile, eschivele şi piruetele, nimeni nu i-a învăţat să lupte, sunt lipsiţi de apărare şi neputincioşi în faţa unui vârcolac şi a unui dezertor Nilfgaardian. Pe mine m-au învăţat să lupt. Ca să pot să-i ocrotesc pe cei fără apărare. Şi o voi face. Mereu. Şi nu voi fi niciodată neutră. Niciodată nu voi fi indiferentă.

Niciodată!

Nu şi-a dat seama de unde i-a venit avertismentul, oare a fost acea linişte subită căzută ca o umbră răcoroasă peste pădure, sau poate o mişcare surprinsă cu coada ochiului. Dar a reacţionat într-o clipită, intuitiv, datorită reflexului prins şi învăţat în codrii din Zarzecze, atunci când, fugind din Cintra, se lua la întrecere cu moartea. S-a aruncat la pământ, s-a târât sub un tufiş de ienupăr şi a rămas încremenită. De n-ar necheza calul, se gândea.

Pe versantul opus al defileului s-a mişcat ceva din nou, a zărit o siluetă vagă, lipsită de contur, volatilizată din

frunziş. Elful s-a ivit precaut din desiş. Şi-a dat jos gluga de pe cap, s-a uitat în jur o clipă, a ascultat, după care, iute şi silenţios, a pornit pe coastă. În urma lui au ieşit alţi doi din desiş.

Apoi au pornit următorii. Mulţi. Un şir lung. Unul după altul. Cam jumătate dintre ei erau călare: călăreau lin, stând drept în şa, încordaţi, vigilenţi. Pentru o secundă i-a văzut pe toţi foarte clar şi precis, în timp ce se deplasau în linişte deplină pe fundalul cerului, în dreptul unei breşe luminoase în zidul de arbori, înainte de a dispărea contopiţi în umbra sclipitoare a codrului. Au dispărut fără susur, fără foşnet, ca nişte spirite. Fără tropăit şi nechezat de cal, fără trosnet de crenguţe sub tălpi sau potcoave, fără zăngănit de arme.

Au dispărut, dar Ciri nu s-a clintit. Stătea în continuare lipită de pământul de sub ienupăr, străduindu-se să respire cât mai încet. Ştia că poate fi dată de gol de o pasăre sau de un animal speriat, iar pasărea sau animalul ar fi putut să fie speriate de orice susur şi orice mişcare, oricât de neînsemnate şi de prudente. S-a ridicat abia atunci când pădurea s-a liniştit complet, iar în copacii printre care au dispărut elfii au început să ciripească coţofenele.

S-a ridicat pentru ca imediat să simtă strânsoarea unor braţe puternice. O mănuşă neagră din piele i-a acoperit buzele, înăbuşindu-i strigătul de spaimă.

— Taci!

— Geralt?

— Taci, am zis.

— I-ai văzut?

— I-am văzut.

— Sunt ei… a şoptit. Scoia’taelii. Nu-i aşa?

— Aşa-i. Repede, pe cai. Atenţie la picioare.

Au coborât colina precaut şi silenţios, dar nu s-au întors pe drum, au rămas în desiş. Geralt, care se uita în toate direcţiile cu atenţia mărită, nu a lăsat-o să călărească roibul de una singură şi, luându-i hăţurile, îl conducea el însuşi.

— Ciri, i-a spus de îndată, să nu scoţi un cuvânt despre ce am văzut. Nici lui Yarpen, nici lui Wenck. Nimănui. M-ai

înţeles?

— Nu, a îngăimat lăsându-şi capul în jos. Nu înţeleg. De ce trebuie să tac? Doar ar trebui să-i avertizăm. De partea cui suntem noi? Împotriva cui? Cine este prietenul nostru şi cine duşmanul nostru?

— Mâine ne vom despărţi de convoi, i-a zis după o clipă de tăcere. Triss este aproape recuperată. Ne luăm rămas-bun şi mergem pe drumul nostru. Avem problemele noastre, preocupările noastre şi greutăţile noastre. Şi atunci ar fi bine să încetezi clasificarea locuitorilor acestei lumi în prieteni şi duşmani.

— Trebuie să fim... neutri? Indiferenţi, adică, nu? Şi dacă ne atacă...

— Nu ne vor ataca.

— Şi dacă...

— Ascultă-mă! s-a întors spre ea. De ce crezi că un transport atât de important, o încărcătură de aur şi argint, un ajutor secret din partea regelui Henselt pentru Aedirn nu este escortat de oameni, ci de piticani? Eu am văzut de ieri un elf care ne urmărea dintr-un copac. I-am auzit cum au trecut în toiul nopţii pe lângă tabăra noastră. Scoia’taelii nu-i vor ataca pe piticani, Ciri.

— Dar sunt pe-aici, a îngăimat ea. Sunt. Mişună, ne înconjoară...

— Ştiu eu de ce sunt pe-aici. O să-ţi arăt îndată.

Şi-a întors brusc calul şi i-a aruncat hăţurile lui Ciri. Ea şi-a urnit roibul cu călcâiul, a luat-o din loc, iar el, cu un gest al mâinii, i-a cerut să rămână în spate. Au tăiat drumul şi au intrat din nou în codru. Vrăjitorul o ghida, Ciri mergea pe urmele lui. Amândoi tăceau. Prelung.

— Uită-te!

Geralt şi-a oprit calul.

— Uită-te, Ciri! a repetat.

— Ce-i asta? a oftat ea.

— Shaerrawedd.

În faţa ochilor lor, cât le permitea pădurea să vadă, se zăreau mormane de blocuri de granit şi marmură, şlefuite fin, cu muchiile tocite de vânt, ornamentate cu motive

sculptate de ploi, fisurate şi sfărâmate de ger, crăpate de rădăcinile copacilor. Printre trunchiuri străluceau alburiu coloanele şi arcadele sparte, rămăşiţele frizelor năpădite de iederă şi învelite de un strat gros de muşchi verde.

— Aici a fost… un castel?

— Un palat. Elfii nu construiau castele. Descalecă. Caii nu se prea descurcă printre ruine.

— Cine le-a distrus pe toate acestea? Oamenii?

— Nu. Ei înşişi. Înainte de a pleca.

— Păi, de ce?

— Ştiau că nu se vor mai întoarce niciodată. Era înainte de a doua încăierare dintre ei şi oameni, acum mai bine de două sute de ani. Până atunci, când se retrăgeau, lăsau aşezările intacte. Oamenii construiau pe temeliile elfilor. Aşa s-au înălţat Novigrad, Oxenfurt, Wyzima, Tretogor, Maribor, Cidaris. Şi Cintra.

— Şi Cintra?

A confirmat dând din cap, fără să-şi ia privirea de la ruine.

— Au plecat de aici, a şoptit Ciri, dar acum se întorc mereu. De ce oare?

— Ca să se uite.

— La ce?

Fără niciun cuvânt i-a pus mâna pe umeri şi a îndemnat-o uşor în faţă. Au luat-o în jos pe scările de marmură, ţinându-se de crengile flexibile de aluni şi de smocurile de iarbă care străbăteau din orice gropiţă, din orice crăpătură a plăcilor acoperite de muşchi.

— Aici era centrul palatului. Inima lui. O fântână.

— Aici? s-a mirat uitându-se la desişul compact de arini şi la trunchiurile albe de mesteceni printre mormane şi blocuri fără formă. Aici? Aici nu e nimic.

— Vino!

Pârâul care alimenta fântâna trebuie să-şi fi schimbat de multe ori albia, spălând tenace şi perseverent blocurile de marmură şi plăcile de alabastru care, fiind deplasate, constituiau obstacole şi îi schimbau permanent făgaşul.

Ca urmare, întregul teren era fragmentat de şănţuleţe

plane. Pe ici, pe colo apa cobora în cascade pe deasupra ruinelor, clătindu-le de frunze, nisip şi sedimente. În aceste locuri, marmura, teracota şi mozaicul continuau să plesnească de culoare şi prospeţime ca şi cum ar zăcea aici de trei zile şi n-ar dăinui de două secole.

Geralt a sărit pârâul şi a intrat printre resturile unor coloane. Ciri l-a urmat. Au sărit de pe nişte scări ruinate şi, aplecându-şi capetele, au intrat sub un arc intact al arcadei îngropate pe jumătate. Vrăjitorul s-a oprit şi i-a arătat cu mâna. Ciri a oftat puternic.

Din mijlocul unui morman de moloz, împestriţat de teracota spartă, se înălţa o tufă uriaşă de trandafir, împovărat de zeci de flori frumoase albe şi lila. Pe petale străluceau argintiu picături de rouă. Lujerii tufei se împleteau pe o placă albă enormă. Iar din placă îi privea un chip trist şi gingaş ale cărui trăsături delicate şi nobile n-au putut să fie şterse de ploi şi zăpezi. Un chip care n-a putut fi desfigurat de dalta tâlharilor care au extras din basoreliefuri ornamentele de aur, mozaicurile şi pietrele preţioase.

— Aelirenn… a zis Geralt după o tăcere lungă.

— E frumoasă, a şoptit Ciri prinzându-l de mână. Vrăjitorul părea că nu observă gestul. Privea basorelieful şi era departe, departe, într-o altă lume şi în alt timp.

— Aelirenn, a repetat el. Numită Elirena de piticani şi de oameni. I-a condus în luptă acum două sute de ani. Căpeteniile elfilor s-au împotrivit. Ştiau că n-au nicio şansă. Că s-ar putea să nu se mai ridice după înfrângere. Voiau să-şi salveze neamul, voiau să supravieţuiască. Au hotărât să-şi distrugă oraşele, să se refugieze în munţii inaccesibili, sălbatici… şi să aştepte. Elfii sunt longevivi de felul lor, Ciri. Conform unităţilor noastre de măsurare a timpului, aproape nemuritori. Oamenii le păreau ceva trecător ca o secetă, ca o iarnă grea, ca o invazie de lăcuste fiind urmate de o ploaie, de o primăvară, de un nou început. Voiau să aştepte. Să supravieţuiască. Au hotărât să-şi distrugă aşezările şi palatele. Printre care, mândria lor: minunatul Shaerrawedd. Voiau să supravieţuiască, dar Elirena…

Elirena i-a mobilizat pe tineri. Au luat armele şi au urmat-o în ultima sa luptă disperată. Au fost masacraţi. Masacraţi fără milă.

Ciri tăcea privind cufundată chipul gingaş şi mort.

— Au pierit cu numele ei pe buze, a continuat vrăjitorul încet. Repetându-i chemarea şi strigătele de luptă, au pierit pentru Shaerrawedd. Pentru că Shaerrawedd era un simbol. Au murit pentru pietre şi marmură… şi pentru Aelirenn. Aşa cum îi asigurase, au pierit demn, eroic, cu onoare. Şi-au salvat onoarea, dar şi-au pierdut, şi-au condamnat la holocaust propria rasă. Propriul neam. Ţi-aduci aminte vorbele lui Yarpen. Cine domină lumea şi cine dispare? Ţi-a explicat asta în mod grobian, dar este adevărat. Elfii sunt ei longevivi, dar numai tineretul lor este fertil, numai tinerii pot avea urmaşi. Şi aproape toată floarea tinerimii elfilor s-a dus atunci după Elirena. Pentru Aelirenn, pentru Trandafirul Alb din Shaerrawedd. Ne aflăm printre ruinele palatului său, lângă fântâna al cărei clipocit îl asculta seara. Iar acestea… acestea erau florile ei.

Ciri tăcea. Geralt a tras-o lângă el şi a îmbrăţişat-o.

— Acum ştii de ce Scoia’taelii au fost aici, ştii ce voiau să vadă? Înţelegi de ce nu putem permite ca elfii şi piticanii tineri să se lase masacraţi din nou? Înţelegi de ce nici tu, nici eu nu trebuie să ne oferim braţele acestui masacru? Aceşti trandafiri înfloresc tot anul. Ar fi trebuit să se sălbăticească, dar sunt mai frumoşi decât cei din grădinile întreţinute. La Shaerrawedd, Ciri, vin mereu elfii. De diferite tipuri. Cei impulsivi şi proşti pentru care simbolul este reprezentat de piatra crăpată. Şi cei raţionali, pentru care simbolul este constituit de aceste flori nemuritoare, care renasc veşnic. Elfii care înţeleg că, dacă va fi smulsă tufa şi va fi ars pământul, trandafirii din Shaerrawedd nu vor mai înflori niciodată. Înţelegi asta?

A consimţit dând din cap.

— Acum înţelegi ce înseamnă neutralitatea care te-a răscolit atât? A fi neutru nu înseamnă a fi indiferent şi insensibil. Nu trebuie să-ţi înfrânezi sentimentele din tine. Este de-ajuns să-ţi înfrânezi ura. Ai înţeles?

— Da, a şoptit. Am înţeles. Geralt, eu… aş vrea să iau… un trandafir. Ca amintire. Pot?

— Ia, i-a zis după o clipă de ezitare. Ia, ca să ţii minte. Hai! Să ne întoarcem la convoi.

Ciri şi-a prins trandafirul pe sub şnururile de la vestă. Deodată a strigat şi a ridicat mâna. O dâră de sânge i s-a prelins de la deget spre căuşul palmei.

— Te-ai înţepat?

— Yarpen… a şoptit fetiţa uitându-se la sângele care-i umplea linia vieţii. Wenck… Paulie…

— Ce?

— Triss! a eliberat un strigăt pătrunzător cu o voce care nu-i aparţinea, tremura din toţi rărunchii, şi-a şters chipul cu antebraţul. Repede, Geralt! Trebuie… să-i ajutăm. Pe cai, Geralt!

— Ciri! Ce se întâmplă?

— Ei mor.

Ciri galopa cu urechea aproape lipită de grumazul calului, îl îmboldea să gonească din lovituri de călcâi şi cu strigăte. Nisipul de pe drum ţâşnea de sub copite. Auzea vacarmul din depărtare, simţea fumul.

Din faţă, blocând drumul, veneau spre ea doi cai târâind atelajele, hăţurile şi oiştea ruptă. Ciri nu şi-a oprit roibul, a trecut pe lângă ei în galop, cu faţa stropită de picături de spumă. Auzea peste umăr nechezatul Babuşcăi şi blestemele lui Geralt, iritat la culme că trebuie să frâneze.

A ajuns la o cotitură a drumului, în dreptul unei poieni întinse.

Caravana era în flăcări. Săgeţile aprinse zburau dinspre desiş spre căruţe ca nişte păsări de foc, găurind prelatele şi înfigându-se în scânduri. Scoia’taelii, urlând şi hăulind, au tăbărât la atac.

Ciri, fără a lua în seamă strigătele lui Geralt venite din spate, şi-a îndreptat calul direct spre primele două căruţe din faţă. Una era răsturnată pe-o parte, lângă ea stătea Yarpen Zigrin, cu toporul într-o mână şi arbaleta în cealaltă. La picioarele lui, nemişcată şi inertă, îmbrăcată într-o rochie

albastră ridicată până la jumătatea coapsei, zăcea…

— Triss!

Ciri s-a îndreptat în şa, şi-a îndemnat calul cu călcâiele. Scoia'taelii s-au întors în direcţia ei, săgeţile au început să şuiere pe lângă urechea fetiţei. Şi-a scuturat capul fără să încetinească galopul. A auzit strigătul lui Geralt care îi ordona să fugă în pădure. N-avea de gând să-l asculte. S-a aplecat şi a pornit în goană direct spre arcaşii care o aţinteau. Dintr-odată a simţit mirosul pătrunzător al trandafirului alb prins în vestă.

— Triiiiiiiiiiss!!!

Elfii s-au dat la o parte din faţa calului venit în goană. Pe unul dintre ei l-a atins cu scăriţa. A auzit un şuierat ascuţit, roibul s-a smucit, a nechezat şi s-a aruncat într-o parte. Ciri a văzut o săgeată înfiptă adânc mai jos de grumazul calului, imediat lângă coapsa ei. Şi-a scos picioarele din scăriţe, s-a ridicat pe şa, s-a lăsat uşor în jos, luându-şi un avânt puternic, şi a sărit. A căzut uşor pe marginea căruţei răsturnate, şi-a recăpătat echilibrul cu braţele şi a sărit din nou, aterizând pe vine lângă Yarpen, care răcnea şi-şi agita toporul în aer. Alături, în cealaltă căruţă, lupta Paulie Dahlberg, iar Regan, aplecat în spate, cu picioarele sprijinite pe scândură, susţinea atelajul cu un efort supraomenesc. Caii nechezau sălbatic, tropăiau, smulgeau oiştea, îngroziţi de vâlvătăile care devorau prelata.

Ciri s-a aruncat spre Triss, care zăcea printre butoaie şi cufere împrăştiate, a prins-o de haină şi a început s-o târâie spre căruţa răsturnată. Magiciana gemea ţinându-se cu mâinile de cap. Alături au ropotit dintr-odată copitele şi au fornăit caii: doi elfi, cu săbiile în aer, îl împingeau în direcţia ei pe Yarpen care, furios, învârtindu-se zvelt, contracara abil cu toporul ploaia de lovituri năpustită peste el. La urechile lui Ciri au ajuns blesteme, icnete şi tânguiri sfâşietoare de metal.

Din convoiul cuprins de vâlvătăi s-a desprins un alt atelaj care venea în viteză spre ei, lăsând o dâră de fum şi de flăcări şi împrăştiind bucăţi de pânză aprinsă. Căruţaşul atârna inert pe capră, alături stătea Yannick Brass,

menţinându-şi cu greu echilibrul. Cu o mână ţinea hăţurile, iar cu cealaltă se apăra de cei doi elfi care galopau de-o parte şi de alta a căruţei. Al treilea Scoia’tael, ţinând pasul cu caii atelajului, îi împungea în coaste cu săgeţi după săgeţi.

— Sari! a ţipat Yarpen mai tare decât tumultul. Sari, Yannick!

Ciri vedea cum Geralt se apropia în galop de căruţa aflată în goană, cum l-a doborât cu o lovitură scurtă şi seacă de sabie pe un elf, şi cum Wenck, apărut din partea opusă, l-a dovedit pe cel de-al doilea, care împungea caii. Yannick a lăsat hăţurile din mână şi a sărit direct în faţa calului celui de-al treilea Scoia’tael. Acesta s-a ridicat în scăriţe şi l-a lovit pe Yannick cu sabia. Piticanul s-a prăbuşit. În acea clipă căruţa cuprinsă de văpăi a intrat printre războinici şi i-a împrăştiat. În ultimul moment Ciri a apucat s-o tragă pe Triss dintre copitele cailor înspăimântaţi. Oiştea s-a rupt cu un trosnet, căruţa a sărit, a pierdut o roată şi s-a răsturnat împrăştiind în jur încărcătura şi scândurile care ardeau mocnit.

Ciri a târât-o pe magiciană sub căruţa răsturnată a lui Yarpen, ajutată de Paulie Dahlberg, apărut din senin lângă ea. Pe ambii i-a protejat Geralt, care şi-a postat Babuşca între ei şi Scoia’taelii atacanţi. În jurul căruţei s-a stârnit un vacarm de nedescris. Ciri auzea zăngănitul tăişurilor, strigătele, nechezatul cailor şi ropotul copitelor. Yarpen, Wenck şi Geralt, înconjuraţi de elfi din toate părţile, luptau ca nişte diavoli nestăviliţi.

Luptătorii au fost împrăştiaţi dintr-odată de atelajul lui Regan care se lupta de pe capră cu un spiriduş îmbrăcat cu o vestă din blană de râs. Spiriduşul era călare pe Regan şi încerca să-l înjunghie cu un cuţit lung.

Yarpen a sărit sprinten în căruţă, a prins spiriduşul de ceafă şi l-a aruncat cu un şut. Regan a răcnit înfiorător, a prins hăţurile, a dat bici cailor. Căruţa s-a urnit şi a prins viteză.

— Dă o raită, Regan! a zbierat Yarpen. O raită! Împrejur!

Căruţa s-a întors şi s-a îndreptat din nou spre elfi,

dispersându-i. Unul dintre ei a sărit, a prins hăţurile, dar n-a reuşit să le ţină, fiind aruncat de impuls direct sub copite şi roţi. Ciri a auzit un ţipăt macabru.

Un alt elf, galopând alături, trăgea cu sabia orbeşte. Yarpen s-a aplecat, lama sabiei a zăngănit de suportul semirotund al prelatei, iar impulsul l-a proiectat pe elf în faţă. Piticanul s-a încovoiat brusc, lovind rapid cu mâna. Scoia'taelul a zbierat şi s-a încordat în şa, apoi a căzut la pământ. Între omoplaţi avea implântată o bardă.

— Haideţi, nemernicilor! zbiera Yarpen făcând morişti cu toporul în aer. Cine mai vrea? Dă o raită rapid, Regan! O raită!

Regan, scuturându-şi pletele însângerate, încovoiat pe capră printre şuierăturile săgeţilor, urla ca din fundul iadului şi biciuia fără milă caii. Atelajul se învârtea în goană, formând o barieră mobilă care vomita foc şi fum în jurul căruţei răsturnate, unde zăcea magiciana zdrobită şi pe jumătate inconştientă, adusă târâş până dedesubt de Ciri.

În apropiere dansa calul lui Wenck, un armăsar sur. Wenck s-a încovoiat, Ciri a văzut penele albe ale săgeţii implântate în coaste. Rana nu-l împiedica să contracareze doi elfi care-l atacau din ambele părţi. În faţa ochilor ei, o altă săgeată i s-a înfipt în spate. Comisarul atârna cu pieptul pe grumazul calului, însă a rămas în şa. Paulie Dahlberg i-a sărit în ajutor.

Ciri a rămas singură.

A pus mâna pe sabie. Lama, care în timpul antrenamentelor îi sărea din spate ca un fulger, acum nu se lăsa extrasă pentru nimic în lume, opunea rezistenţă, cufundată ca în smoală în teacă. În vârtejul ivit de jur împrejur, în mulţimea mişcărilor atât de alerte încât li se pierdea traiectoria, sabia ei părea nefiresc de lentă de parcă-i trebuiau secole întregi ca să iasă din teacă. Pământul se zguduia şi tremura. Ciri şi-a dat seama că de fapt nu era pământul, ci propriii ei genunchi.

Paulie Dahlberg, ţinându-l în şah cu toporul pe elful care-l ataca, îl târa pe neputinciosul Wenck. Pe lângă căruţă trecea Babuşca şi Geralt s-a năpustit asupra elfului. Îşi

pierduse bandana nu se ştie pe unde, galopul îi răsfira pletele albe în valuri. Săbiile au început să zăngănească.

Un alt Scoia’tael a sărit de după căruţă. Paulie l-a abandonat pe Wenck, s-a îndreptat, a ridicat toporul. Şi a încremenit.

În faţa lui stătea un pitican cu o căciulă garnisită cu o coadă de veveriţă, cu o barbă neagră împletită în două cosiţe. Paulie a ezitat.

Dar cel cu barba neagră nu a ezitat nicio secundă. L-a lovit cu toporul ţinut cu ambele mâini. Tăişul toporului a hârâit şi a căzut înfigându-se în claviculă cu un scrâşnet înfiorător. Paulie a căzut fără să scoată vreun sunet, într-o clipită, de parcă puterea loviturii i-ar fi înmuiat genunchii.

Ciri a zbierat.

Yarpen Zigrin a sărit din căruţă. Piticanul cu barbă neagră s-a rotit şi a lovit. Yarpen s-a ferit de lovitură cu o eschivă în semirotaţie, a icnit şi l-a pocnit teribil de jos în sus, despicându-i barba neagră, laringele, mandibula şi faţa până la nas. Scoia’taelul s-a îndoit şi a căzut pe spate, împrăştiind sânge, bălăngănindu-şi mâinile şi râcâind ţărâna cu tocurile.

— Geraaaaalt! a strigat Ciri, simţind o mişcare în spatele ei. Simţind moartea în spatele ei.

Era doar o siluetă vagă, captată cu coada ochiului, o rotire şi o sclipire, dar fetiţa a reacţionat rapid, cu o paradă oblică şi cu o eschivă învăţate la Kaer Morhen. A parat lovitura, dar stătea prea nesigură pe picioare şi prea aplecată în lateral, pentru a prelua impulsul. Forţa loviturii a împins-o spre marginea căruţei. Sabia i-a alunecat din mâini.

În faţa ei stătea o elfă frumoasă cu picioarele lungi încălţate în cizme înalte. Elfa a afişat o grimasă oribilă pe chip, a ridicat sabia, agitându-şi pletele eliberate de gluga alunecată pe spate. Sabia a sclipit orbitor, sclipeau şi brăţările de la încheieturile Veveriţei.

Ciri nu era în stare să se mişte.

Dar sabia n-a căzut, n-a lovit-o. Pentru că elfa nu s-a uitat la ea, ci la trandafirul alb prins la vestă.

— Aelirenn! a strigat tare Veveriţa, de parcă ar fi vrut prin acest strigăt să-şi învingă ezitarea. Dar n-a izbutit. Geralt, împingând-o la o parte pe Ciri, a spintecat-o cu sabia în piept. Sângele a ţâşnit pe faţa şi pe îmbrăcămintea fetiţei. Petele roşii au împestriţat petalele albe ale trandafirului.

— Aelirenn… s-a tânguit sfâşietor elfa, prăbuşindu-se în genunchi.

Înainte de a se prăvăli cu faţa la pământ, a apucat să mai strige înc-o dată. Tare, prelung, disperat.

— Shaerraweeeedd!

Realitatea a revenit la fel de brusc, cum dispăruse.

Din şuieratul monoton şi surd care îi umplea urechile, Ciri a început să distingă voci. Prin cortina strălucitoare şi umedă a lacrimilor a început să vadă vii şi morţi.

— Ciri… i-a şoptit Geralt, îngenuncheat lângă ea. Revino-ţi!

— Bătălie… a icnit ridicându-se. Geralt, ce…

— S-a terminat. Datorită oştirii din Ban Gleán, care ne-a venit în ajutor.

— N-ai fost… a şoptit închizând ochii. N-ai fost neutru.

— N-am fost. Dar tu trăieşti. Şi Triss trăieşte.

— Ce-i cu ea?

— S-a lovit la cap când a căzut din căruţa pe care Yarpen a vrut s-o scoată din luptă. Dar e bine. Îngrijeşte răniţii.

Ciri a privit în jur. Prin fumul căruţelor transformate în scrum se zăreau siluetele oştenilor. Peste tot erau împrăştiate cufere şi butoaie. O parte dintre ele erau distruse, cu conţinutul vărsat. Erau pietre cenuşii, obişnuite, de râu. S-a uitat uimită la ele.

— Ajutor pentru Demawend din Aedirn, a scrâşnit din dinţi Yarpen Zigrin din apropiere. Ajutor secret şi extrem de important. Convoi cu misiune specială!

— A fost o capcană?

Piticanul s-a întors, s-a uitat la ea, la Geralt, apoi s-a uitat din nou la pietrele vărsate din butoaie şi a scuipat.

— Da, a confirmat. O capcană.

— Pentru Veveriţe?

— Nu.

I-au aşezat pe morţi într-un şir. Zăceau unii lângă alţii fără deosebire: elfi, oameni şi piticani. Printre ei se afla şi Yannick Brass. Şi elfa brunetă cu cizme înalte. Şi piticul cu barba neagră împletită în două cosiţe strălucind de la sângele coagulat. Iar alături de ei...

— Paulie! a izbucnit în hohote de plâns Regan Dahlberg, cu capul fratelui său pe genunchi. Paulie! De ce?

S-a aşternut tăcerea. Cu toţii tăceau. Chiar şi cei care ştiau de ce. Regan s-a întors spre ei cu chipul deformat şi umezit de lacrimi.

— Ce-o să-i spun mamei? a scâncit. Ce-o să-i spun?

Păstrau liniştea.

În apropiere, înconjurat de soldaţii în culorile negre şi aurii ale Kaedvenului, zăcea Wenck. Respira greu şi fiecare răsuflare îi împingea pe buze bule de sânge. Alături de el stătea în genunchi Triss, iar deasupra stătea în picioare un cavaler cu armură strălucitoare.

— Cum e? Bine? a întrebat-o cavalerul. Doamna magiciană? Va trăi?

— Am făcut tot ce-am putut. Triss s-a ridicat strângând din buze. Dar...

— Ce e?

— Au folosit asta. I-a arătat o săgeată cu un vârf ciudat, a izbit-o de butoiul de alături. Vârful săgeţii s-a despicat în patru cârlige ghimpate. Cavalerul a tras o înjurătură.

— Fredegard... a spus cu efort Wenck. Fredegard, ascultă...

— N-ai voie să vorbeşti! s-a răstit Triss. Nici să te mişti! Magia abia ţine!

— Fredegard... a repetat comisarul. Bula de sânge de pe buze s-a spart şi în locul ei s-a ivit imediat alta. Ne-am înşelat... Cu toţii ne-am înşelat. Nu era Yarpen... L-am acuzat fals... Garantez pentru el. Yarpen nu ne-a trădat. Nu ne-a tră...

— Taci! a ţipat cavalerul. Taci, Vilfrid! Hai, repede, aduceţi targa! Aduceţi targa!

— Nu mai e nevoie, a zis cu voce surdă magiciana, uitându-se la buzele lui Wenck, pe care nu se mai formau bule. Ciri s-a întors şi şi-a lipit obrazul de coasta lui Geralt.

Fredegard s-a îndreptat. Yarpen Zigrin nu se uita la el. Se uita la morţi. La Regan Dahlberg care stătea îngenuncheat în continuare lângă fratele său.

— Era necesară o capcană. Domnule Zigrin, a spus cavalerul, suntem în război. A fost un ordin. Trebuia să ne asigurăm…

Yarpen a tăcut. Cavalerul şi-a lăsat ochii în jos.

— Vă rog să mă iertaţi, a şoptit cavalerul.

Piticanul a întors lent capul spre el şi l-a privit. Şi pe Geralt. Şi pe Ciri. Pe toţi. Oamenii.

— Ce-aţi făcut cu noi? a întrebat cu jale. Ce-aţi făcut cu noi? Ce-aţi făcut… din noi?

Nimeni nu i-a răspuns.

Ochii elfei cu picioare lungi erau sticloşi şi opaci. Pe buzele ei strâmbate îi îngheţase un strigăt.

Geralt a îmbrăţişat-o pe Ciri. Cu o mişcare lentă i-a desprins trandafirul alb de la vestă, împestriţat cu pete negre, şi fără niciun cuvânt l-a aruncat pe trupul Veveriţei.

— Adio! a şoptit Ciri. Adio, Trandafir de Shaerrawedd. Adio şi…

— Şi iartă-ne! a încheiat vrăjitorul.

Cutreieră ţara sâcâitori şi fără ruşine, spunându-şi ei înşişi ai răului urmăritori, ai vârcolacilor biruitori şi ai fantomelor nimicitor, îşi smulg plata de la creduli şi după un aşa mârşav câştig, pornesc mai departe ca în următorul loc să isprăvească aceeaşi înşelăciune. Cel mai uşor intră în casele ţăranilor cinstiţi, simpli şi ignoranţi care pun cu uşurinţă toate necazurile şi toate relele pe seama vrăjilor, creaturilor supranaturale şi monştrilor şi pe seama strigoilor şi a spiritelor rele. În loc să se închine la zei, în loc să ducă ofrande la temple, prostănacul este gata să-şi dea ultimul şfanţ vrăjitorului nemernic, acestui mutant fără credinţă, cu gândul că e în stare să-i schimbe soarta şi să-i prevină necazurile.

Anonim, Monstrum sau a vrăjitorului descriere

Nu am nimic cu vrăjitorii. N-au decât să vâneze vampiri dacă au chef. Numai să plătească impozite.

RADOVID AL III-LEA CEL VITEAZ, REGELE REDANIEI

Dacă vrei dreptate, contractează un vrăjitor.

Grafitti pe zidul catedrei de drept de la universitatea din Oxenfurt

5

— Ai zis ceva?

Băiatul şi-a smiorcăit nasul, şi-a tras de pe frunte o căciuliţă de catifea, prea mare pentru capul lui, cu o pană de fazan atârnată arogant într-o parte.

— Eşti un cavaler? a repetat întrebarea uitându-se la Geralt cu ochişorii săi azurii.

— Nu, a răspuns vrăjitorul, mirat de cheful său de a-i răspunde. Nu sunt.

— Dar ai sabie! Tăticul meu este cavalerul regelui Foltest. Şi el are sabie. Mai mare decât a ta!

Geralt şi-a pus coatele pe bară şi a scuipat în siajul şlepului.

— O porţi la spate, mucosul nu se lăsa bătut. Căciuliţa i-a căzut pe ochi din nou.

— Ce?

— Sabia. La spate. De ce ai sabia la spate?

— Pentru că mi-au furat vâsla.

Mucosul a căscat gura obligându-l să-i admire ştirbiturile impunătoare rămase în urma dinţilor de lapte.

— Dă-te la o parte de la bord! a zis vrăjitorul. Şi închide gura, că îţi intră muştele!

Puştiul şi-a deschis gura şi mai tare.

— Cărunt, dar prost! a mârâit mama mucosului, o boieroaică îmbrăcată elegant, trăgându-şi odrasla de gulerul de blană al paltonaşului. Vino-ncoace, Everett! De câte ori ţi-am spus să nu te mai bagi în vorbă cu toţi neghiobii!

Geralt a suspinat văzând contururile insulelor şi ostroavelor învăluite în ceaţa dimineţii. Ambarcaţiunea, stângace ca o broască-ţestoasă, se târa cu viteza acesteia, adică a broaştei-ţestoase, dictată de curentul leneş al Deltei. Pasagerii, majoritatea negustori şi ţărani, moţăiau pe bagaje. Vrăjitorul a desfăcut din nou pergamentul şi s-a întors la lectura scrisorii de la Ciri.

...dorm într-o sală mare care se cheamă

Dormitorium, şi patul meu e enorm de mare, îţi zic. Sunt la Grupa Mijlocie de Fete, suntem douăsprezece, dar eu m-am împrietenit mai ales cu Eurneid, Katje şi Iola a Doua. Azi, în schimb, Am Mâncat Supă de Pui şi cel mai rău că uneori tre' să Postim şi să ne sculăm foarte devreme în Zori. Mai devreme decât la Kaer Morhen. În rest, scriu mâine, deoarece îndată avem Rugăciunea. La Kaer Morhen nu se ruga nimeni niciodată, curios de ce aicea trebuie. Probabil de aia, că e un Templu.

Geralt. Maica Nenneke a citit şi a zis să nu scriu Prostii, citeţ şi fără greşeli. Şi că învăţ şi că mă simt bine şi că sunt sănătoasă. Mă simt bine şi sunt sănătoasă, din păcate Flămândă, dar Curânt vine Mâncarea. Şi mi-a cerut Maica Nenneke să mai scriu că rugăciunea n-a stricat la nimenea niciodată, nici mie, nici ţie cu toată siguranţa.

Geralt, din nou am timp liber şi o să-ţi scriu aşadar că învăţ. Să scriu şi să citesc corect Runele. Istoria. Natura. Poezia şi proza. Să mă exprim frumos în Graiul Comun şi în Graiul Vechi. Sunt cea mai bună la Graiul Vechi şi ştiu să scriu Runele vechi. O să-ţi scriu ceva şi aşa o să vezi şi tu. Elaine Blath, Feainnewedd. Asta însemna: floricică Frumoasă, copil al Soarelui. Vezi şi tu că ştiu.

Şi încă

Acum pot să-ţi scriu din nou, deoarece am găsit o pană nouă, deoarece aia veche s-a rupt. Maica Nenneke a citit şi a spus că este corect. Mi-a cerut ca să-ţi scriu că sunt cuminte şi că să nu-ţi faci griji. Să nu-ţi faci griji, Geralt.

Din nou am timp, aşadar o să-ţi scriu ce s-a întâmplat. Când am dat mâncare la curci eu, Iola şi Katje, Un Curcan Mare a sărit la noi, avea gâtul roşu şi era Teribil Oribil. La început a sărit la Iola, apoi la mine a vrut să sară, dare eu nu am avut fricǎ, pentru că la urma urmelor era mai mic şi mai încet decât Pendulul. Am făcut o eschivă şi o piruetă şi l-am pălit

de două ori cu varga până A Fugit. Maica Nenneke nu-mi dă voie să port Sabia păcat deoarece i-aş arăta eu Curcanului ce am învăţat la Kaer Morhen. Eu de acum ştiu că corect în Runele Vechi tre' să scrii Caer a'Muirehen şi că asta înseamnă Fortăreaţa Mării Vechi. Probabil de aceea acolo sunt Scoici, Melci şi Peşti imprimate în pietre. Iar Cintra se scrie corect Xin'trea. În schimb numele meu vine de la Zirael, deoarece asta înseamnă Rândunică şi asta înseamnă că...

— Dumneata citeşti acolo?

A ridicat capul.

— Citesc. Dar ce e? S-a întâmplat ceva? A băgat cineva ceva de seamă?

— Nu, nimic, a răspuns căpitanul, ştergându-şi mâinile de haina de piele. Apa e liniştită. Dar e ceaţă, mă-nţelegi, şi suntem în apropiere de Ostrovul Cocorilor.

— Ştiu. E a şasea oară când navighez pe-aici, Pluskolec, fără să pun la socoteală şi întoarcerile. Am apucat să cunosc traseul. Sunt cu ochii-n patru, nu te teme.

Căpitanul a dat aprobator din cap, s-a îndreptat spre provă, strecurându-se printre pachetele şi boccelele călătorilor împânzite peste tot. Caii îngrămădiţi în centrul şlepului nechezau şi tropăiau cu potcoavele în scândurile punţii. Se aflau în mijlocul râului, în miezul ceţii dense. Ambarcaţiunea ara cu prova întinderea imensă de nuferi şi ostroave. Geralt a revenit la lectura sa.

...asta înseamnă că am un nume elfesc. Dar fără îndoială nu sunt o elfă. Geralt şi aici se vorbeşte despre Veveriţe. Câteodată trece pe aici o patrulă şi ne întreabă şi ne zice că nu trebuie să îngrijim elfii răniţi. Eu n-am suflat niciun cuvinţel la nimenea despre ce s-a întâmplat în primăvară, nu te teme. Şi de antrenamente tot ţin minte, să nu crezi că nu. Merg în parc şi mă antrenez când am timp. Dar nu mereu deoarece tre' să muncesc la bucătărie sau la livadă ca toate fetele. Şi avem teribil de mult de învăţat. Dar nu contează, o să învăţ. La urma

urmelor şi tu ai învăţat la Templu, mi-a spus mie Maica Nenneke. Şi mi-a mai spus că orice tontălău poate să mânuiască sabia, dar o vrăjitoare tre' să fie deşteaptă.

Geralt, mi-ai promis că o să vii. Vino.

A ta, Ciri.

PS Vino, vino.

PS II. Maica Nenneke mi-a cerut să-ţi scriu la final Glorie Marii Melitele, binecuvântarea şi bunăvoinţa ei să fie mereu cu tine. Şi să nu păţeşti nimic rău.

Ciri

Aş pleca la Ellander, s-a gândit în timp ce ascundea scrisoarea. *Dar ar fi prea riscant. Aş putea astfel să-i pun pe urmele ei... Ar trebui să încetăm şi cu scrisorile astea. Nenneke foloseşte poşta preoţească, dar totuşi... La naiba, e prea riscant.*

— Hmm... Hmm...

— Ce mai e Pluskolec? Am trecut de Ostrovul Cocorilor.

— Şi slavă zeilor, fără vreun incident, a oftat căpitanul. Da, dom'le Geralt, avem din nou o călătorie liniştită, după cum se vede. Mai e puţin şi se ridică negura, mă-nţelegi, iar când o să strălucească soarele, gata cu frica. Monstrul nu iese la soare, mă-nţelegi.

— Nu mă îngrijorează asta. Deloc.

— Cred şi eu! a zâmbit strâmb Pluskolec. Compania te plăteşte pentru călătorie. Dacă se întâmplă ceva sau nu, oricum îţi pică bănuţul în săculeţ, nu?

— Întrebi de ca şi cum n-ai şti. Ce se-ntâmplă, vorbeşte invidia din tine? Că primesc bani stând rezemat de bară, privind la nagâţi? Dar tu pentru ce eşti plătit? Pentru acelaşi lucru. Pentru faptul că te afli pe punte. Dacă totul merge bine, n-ai nimic de lucru, umbli de la pupă la provă, îţi rânjeşti dinţii la pasagere sau încerci să-i convingi pe negustori să te cinstească cu vodcă. Şi pe mine mă plătesc ca să stau pe punte, pentru orice eventualitate. Un transport sigur pentru că este escortat de un vrăjitor. Costul vrăjitorului este inclus în preţul transportului, nu-i

aşa?

— Sigur că aşa e, a suspinat iar căpitanul. Că doar n-o să piardă compania. Îi cunosc eu bine. E al cincilea an de când navighez pentru ei prin Deltă, mă-nţelegi, de la Piana la Novigrad, de la Novigrad la Piana. Bine, atunci hai la treabă, dom'le vrăjitor, dumneata te sprijini de bară, mă-nţelegi, iar eu mă plimb de la pupă la provă.

Ceaţa s-a mai destrămat. Geralt a scos din tolbă o altă scrisoare, primită nu de mult de la un mesager straniu. O citise de vreo treizeci de ori. Scrisoarea mirosea a liliac şi a agrişe.

Dragă prietene...

Vrăjitorul a înjurat încet, uitându-se la runele ascuţite, egale, colţuroase, trasate cu mişcări energice ale penei, mişcări care trădau fără putinţă de tăgadă starea de spirit a celei care le scrisese. A simţit din nou pornirea teribilă de a încerca să-şi muşte fundul de mânia care îl cuprindea. Cu o lună în urmă, când îi scria magicienei, s-a gândit două nopţi la rând cum să înceapă. În final s-a hotărât pentru „Dragă prietenă". Iar acum avea ceea ce a vrut.

Dragă prietene, m-a bucurat nespus scrisoarea ta neaşteptată, scrisoare primită la mai puţin de trei ani de la ultima noastră întâlnire. Bucuria mea a fost cu atât mai mare, întrucât se vehiculau diferite zvonuri cu privire la decesul tău violent şi subit. Bine că te-ai hotărât să le dezminţi scriindu-mi şi bine că o faci atât de repede. Din scrisoarea ta reiese că ai dus o viaţă liniştită, minunat de plictisitoare şi lipsită de orice eveniment major. În vremurile noastre, o astfel de viaţă este un adevărat privilegiu, dragă prietene. Mă bucur că ai reuşit să duci o asemenea viaţă.

M-a emoţionat grija ta neaşteptată în privinţa sănătăţii mele, de care ai binevoit să dai dovadă, dragul meu prieten. Mă grăbesc să te anunţ că desigur, mă simt mai bine acum, perioada de indispoziţie a trecut, mi-am rezolvat problemele şi nu vreau să te plictisesc cu descrierea lor.

Mă îngrijorează foarte mult şi mă întristează faptul

că acest cadou neaşteptat primit de la Soartă îţi aduce atâtea necazuri. Ai absolută dreptate când presupui că acesta necesită un ajutor specializat. Deşi descrierea greutăţilor, ceea ce este de înţeles, este enigmatică, sunt sigură că îmi este cunoscută Sursa problemei. Şi sunt de acord cu părerea că este absolut necesar ajutorul altei magiciene. Mă simt onorată că sunt cea de-a doua la care ai apelat. Datorită căror merite mă situez atât de sus pe lista ta?

Fii liniştit, dragă prietene, şi dacă ai avut de gând să implori ajutorul altor magiciene, renunţă pentru că nu este nevoie. Pornesc fără întârziere, mă duc direct la locul indicat într-un mod voalat, dar foarte clar pentru mine. Evident, pornesc în mod total secret şi cu respectarea mijloacelor de precauţie. La faţa locului îmi voi da seama de natura problemei şi voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să liniştesc acea sursă vie. Mă voi strădui să mă menţin la înălţimea rezultatelor celorlalte doamne pe care le-ai conjurat, le conjuri şi le vei conjura. Totuşi sunt prietena Ta dragă. Ţin prea mult la amiciţia ta preţioasă ca să te dezamăgesc, dragă prietene.

Dacă în următorii câţiva ani vei dori cumva să-mi scrii, nu ezita nicio clipă. Scrisorile tale mă bucură necontenit.

Prietena ta, Yennefer.

Scrisoarea mirosea a liliac şi a agrişe.

Geralt a suduit.

L-au smuls din îngândurare hărmălaia instantanee de pe punte şi legănarea şlepului, care semnifica modificarea traseului. Un grup de pasageri s-a îngrămădit pe partea dreaptă. Căpitanul Pluskolec lătra comenzi din provă, şlepul vira încet şi anevoios spre malul temerian, se abătea de la traseu, făcând loc celor două nave ivite din ceaţă. Vrăjitorul se uita curios.

Primul venea galionul uriaş, lung de peste şaptezeci de stânjeni, cu trei catarge, pe care era arborat un steag mov

cu un vultur argintiu. În urma lui avansa ritmic cu cele patruzeci de vâsle, o galeră mai mică, zveltă, cu semnul unui căprior auriu roşcat pe fundal negru.

— Vai, da' ce ditamai balauri! a spus Pluskolec, aflat lângă vrăjitor. Spintecă apa, mă-nţelegi, de zici că-i gata să ne doboare cu valul ăsta.

— Curios! a murmurat Geralt. Galionul navighează sub steagul Redaniei, iar galera este din Aedirn.

— Din Aedirn, aşa e, a confirmat căpitanul. Şi are fanioanele guvernatorului din Hagge. Ca să vezi, ambele vase au carena ascuţită, aproape de doi stânjeni li-i pescajul. Asta înseamnă că nu merg până la Hagge, mă-nţelegi, pentru că n-au cum să treacă de repezişurile şi bancurile de nisip din amonte. Navighează până la Piana sau Podul Alb. Şi ia uită-te, pe punţi e plin de soldaţi, mă-nţelegi. Nu sunt negustori. Sunt corăbii de război, dom'le Geralt.

— În galion se află cineva important. Au întins un cort de campanie pe punte.

— Desigur, aşa obişnuiesc numai marii nobili să călătorească, a afirmat Pluskolec, scobindu-se în dinţi cu o aşchie ruptă dintr-o scândură de la punte. Pe râu este mai sigur, mă-nţelegi. Prin păduri mişună comandouri de elfi, nu poţi să ştii de după care copac îţi sare o săgeată. Iar în apă n-ai de ce să te temi, mă-nţelegi. Elfii, ca şi pisicile, fug de apă. Preferă să şadă printre tufişuri, mă-nţelegi.

— Într-adevăr, trebuie să fie cineva important. Cortul este prea luxos.

— Cu siguranţă e. Cine ştie, poate că însuşi regele Vizimir onorează râul, mă-nţelegi. Lume de tot felul călătoreşte în timpurile noastre… Şi dacă tot am adus vorba, m-ai rugat la Piana să trag cu urechea dacă se interesează cineva de dumneata. Iată bălălăul de colo, îl vezi?

— Nu-l arăta cu degetul, Pluskolec. Oare cine e?

— De unde să ştiu? Întreabă-l dumneata, la urma urmei, tot vine spre noi. Ia uită-te cum se clatină! Pe apa asta care-i ca oglinda, mă-nţelegi, la naiba, dac-ar sulfa o ţâră vântul, cu siguranţă ar cădea în patru labe tontălăul naibii.

„Tontălăul” s-a dovedit a fi un bărbat nu prea înalt, slab, cu o vârstă greu de precizat, îmbrăcat cu o capă largă de lână şi nu tocmai foarte curată, prinsă cu o broşă rotundă din alamă. Acul broşei, probabil pierdut, era înlocuit cu un cui strâmb şi bont. Bărbatul s-a apropiat, şi-a dres glasul şi şi-a întredeschis ochii de miop.

— Hmm… Am cumva plăcerea cu Geralt de Rivia, vrăjitorul?

— Da, stimate domn. Aveţi.

— Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Linus Pitt, magistru bacalaureat, profesor de istorie naturală la Academia din Oxenfurt.

— Sunt extrem de onorat.

— Hmm… Mi s-a spus că dumneata veghezi asupra transportului, la comanda Companiei Malitius şi Grock. Carevasăzică, veghezi împotriva unui eventual atac din partea unui anumit monstrum. Mă întreb despre ce monstrum este vorba.

— Şi eu mă tot întreb.

Vrăjitorul s-a sprijinit de bară, uitându-se la contururile întunecate ale zăvoaielor de pe malul temerian învăluit în ceaţă.

— Şi ajung la concluzia, a continuat, că mai degrabă am fost angajat pentru eventualitatea unui atac al Scoia’taelilor care, din cât se pare, umblă prin zonă. Sunt a şasea oară în cursa dintre Piana şi Novigrad şi n-a apărut niciodată vreo chitinoaie…

— O chitinoaie? Asta-i o denumire din popor. Aş prefera să utilizaţi denumiri ştiinţifice. Hmmm… Chitinoaia… Realmente nu ştiu la ce specie vă referiţi…

— Mă refer la un monstrălău zbârcit, lung de doi stânjeni, care aduce cu un trunchi acoperit de alge, cu zece labe şi cu o mandibulă ca un fierăstrău.

— Descrierea lasă mult de dorit din punctul de vedere al preciziei ştiinţifice. Nu cumva este vorba de vreo specie din familia *Hyphydridae*?

— Nu este exclus, a oftat Geralt. Chitinoaia, din câte se ştie despre ea, provine dintr-o familie extraordinar de

parşivă, niciun nume n-ar insulta această familie. Treaba e că, stimate bacalaureat, cică unul dintre membrii acestui neam antipatic a atacat acum două săptămâni o ambarcaţiune a Companiei. Aici, în Deltă, nu departe de locul în care tocmai ne aflăm.

— Cine susţine aşa ceva, a râs croncănitor Linus Pitt, e ori prost, ori mincinos. Aşa ceva n-a avut cum să se întâmple. Cunosc foarte bine fauna din Deltă. Familia *Hyphydridae* nu îşi are deloc habitatul aici. Şi nicio altă specie răpitoare atât de periculoasă. Gradul ridicat de salinitate şi compoziţia chimică atipică a apei, în special la reflux…

— La reflux, l-a întrerupt Geralt, când valul trece prin canalele din Novigrad, în Deltă nu este deloc apă în sensul strict al cuvântului. E un fluid compus din excremente, zoi, ulei şi şobolani morţi.

— Din păcate, din păcate. S-a întristat magistrul bacalaureat. Degradarea mediului înconjurător… N-o să mă credeţi, dar din două mii de specii de peşti care trăiau în acest râu acum cincizeci de ani n-au mai rămas decât vreo nouă sute. Este realmente devastator.

Amândoi s-au sprijinit de bară şi priveau în linişte adâncul verzui şi tulbure. Începea de-acum refluxul, pentru că apa începea să pută din ce în ce mai tare. Îşi făceau apariţia primele mortăciuni.

— A dispărut complet zglăvocul, a întrerupt tăcerea Linus Pitt. Au dispărut şi chefalul, peştele şarpe, chitara, lostriţa aurie, porcuşorul de vad, peştele lup…

La aproape zece stânjeni distanţă de la bord, apa a început să se tulbure. Preţ de o clipă, amândoi au zărit un exemplar de peste douăzeci de livre de peşte lup, care a înghiţit un şobolan mort şi a dispărut în adâncuri mişcându-şi graţios coada.

— Ce-a fost asta? a tresărit magistrul.

— Nu ştiu. Geralt s-a uitat la cer. Poate un pinguin?

Savantul l-a privit şi şi-a strâns buzele.

— Cu siguranţă n-a fost totuşi legendara chitinoaie a dumitale! Mi s-a spus că vrăjitorii dispun de cunoştinţe

vaste despre anumite specii rare. Iar dumneata nu numai că vehiculezi nişte zvonuri şi basme, dar mai şi încerci să-ţi baţi joc de mine în mod grosolan… Dumneata m-asculţi?

— Negura nu se va ridica, a zis încet Geralt.

— Eih?

— Vântul e tot la fel de slab. Când ajungem pe braţul râului, printre ostroave, va fi şi mai slab. Negura va persista până la Novigrad.

— Eu nu merg la Novigrad, eu cobor la Oxenfurt, a declarat sec Pitt. Iar negura? Nu e atât de deasă încât să împiedice navigaţia, ce părere ai?

Băieţelul cu căciuliţa cu pană a trecut în fugă pe lângă ei, s-a aplecat mult peste bară, încercând să prindă cu băţul un şobolan muribund care se zbătea de bord. Geralt s-a apropiat şi i-a smuls băţul.

— Cară-te de-aici! Nu te apropia de bord!

— Maaaamaaaa!

— Everett! Vino-ncoa’ la mine imediat!

Magistrul bacalaureat s-a îndreptat şi s-a uitat pătrunzător la vrăjitor.

— S-ar părea că dumneata chiar crezi că ceva ne ameninţă?

— Domnule Pitt, a zis Geralt cât de calm a putut. Acum două săptămâni ceva a tras în apă două persoane de pe puntea uneia dintre ambarcaţiunile Companiei. În negură. Nu ştiu ce era. Poate că hyfidra dumneavoastră sau cum îi mai zice. Sau poate că era porcuşorul de vad. Dar eu sunt convins că era o chitinoaie.

Savantul a pufnit dispreţuitor din buze.

— Presupunerile, a declarat, trebuie să se sprijine pe baze ştiinţifice solide, nu pe zicale şi zvonuri. Ţi-am zis eu dumitale că hyfrida, cea pe care o numeşti cu obstinaţie chitinoaia, nu vieţuieşte în apele Deltei. A fost stârpită acum mai bine de jumătate de secol, în paranteză fie spus, ca urmare a acţiunii unor indivizi ca dumneata, gata să omoare imediat tot ceea ce arată urât, fără a trece prin filtrul gândirii, fără a cerceta, fără a observa, fără a reflecta asupra nişei ecologice.

Geralt a avut o clipă chef să-i spună sincer unde îl doare de chitinoaie şi de nişele lor, dar s-a răzgândit.

— Domnule bacalaureat, i-a zis calm. Una dintre persoanele care au fost trase de pe punte era o tânără însărcinată. Voia să-şi răcorească în apă tălpile umflate. Teoretic, copilul ei ar fi putut ajunge cândva rectorul universităţii voastre. Ce părere aveţi despre o asemenea abordare a ecologiei?

— Asta e o abordare neştiinţifică, emoţională şi subiectivă. Natura se supune propriilor legi şi, cu toate că sunt crude şi brutale, nu le putem corecta. Este lupta pentru supravieţuire! Magistrul s-a aplecat peste bară şi a scuipat în apă. Iar exterminarea speciilor, chiar şi a celor răpitoare, nu poate fi justificată în niciun mod. Ce părere ai dumneata?

— Am părerea că e periculos să vă aplecaţi aşa. Ar putea fi pe-aproape o chitinoaie. Doriţi cumva să experimentaţi pe propria piele cum luptă o chitinoaie pentru supravieţuire?

Linus Pitt s-a desprins de bară, îndepărtându-se cu un salt violent de aceasta. A pălit uşor, dar într-o clipă şi-a recăpătat aplombul, ţuguindu-şi dispreţuitor buzele.

— E evident că ştii foarte multe despre acele chitinoaie fantastice, domnule vrăjitor.

— Fără putinţă de tăgadă, mai puţine decât dumneavoastră. De ce să nu profităm de ocazie? Iluminaţi-mă un pic, domnule bacalaureat, expuneţi-mi puţin din ştiinţa animalelor răpitoare fluviale. Vă voi asculta cu plăcere şi astfel călătoria ne va părea mai scurtă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Sub nicio formă. Chiar vreau să-mi completez carenţele educaţionale.

— Hmm… Dacă totuşi… De ce nu? Aşadar ascultă. Familia Hyphrydridae, care aparţine ordinului *Amphipodelor*, adică Bipedelor, cuprinde patru specii cunoscute de ştiinţă. Două dintre ele vieţuiesc numai în apele tropicale. În clima noastră se întâlneşte în schimb, actualmente foarte rar, *Hyphydra longicauda* de mici

dimensiuni, precum şi *Hyphydra marginata,* care poate atinge dimensiuni mai mari. Biotopul ambelor specii este constituit de apele stătătoare sau care curg lin. Acestea sunt într-adevăr specii răpitoare, care preferă ca hrană fiinţele homeoterme… Ai ceva de adăugat?

— Momentan, nu. V-ascult cu respiraţia tăiată.

— Da, hmmm… În cărţile de specialitate se pot întâlni, de asemenea, referinţe la subspeciile *Pseudohyphydra*, care trăieşte în apele mlăştinoase ale Angrenului. Cu toate acestea, recent, savantul Bumbler din Aldersberg a demonstrat că este vorba despre o specie complet diferită din familia *Mordidae*, adică Muşcătoare. Se hrănesc exclusiv cu peşti şi cu mici reptile. Specia a primit numele de *Ichtyovorax bumbleri.*

— Are noroc dihania! a zâmbit vrăjitorul. A fost botezată cu trei nume.

— Cum aşa?

— Creatura despre care vorbiţi poartă numele de ploşniţă, numită cinerea în Graiul Vechi. Iar dacă savantul Bumbler afirmă că se hrăneşte exclusiv cu peşti, trag concluzia că niciodată nu s-a scăldat într-un lac în care vieţuiesc ploşniţe. Dar Blumber are totuşi dreptate dintr-un anumit punct de vedere: chitinoaia şi cinerea au atâtea în comun câte am eu cu o vulpe. Amândurora ne place să mâncăm răţuşte.

— Dar, care cinerea? s-a indignat bacalaureatul. Cinerea este o creatură mitică. Realmente mă dezamăgeşte ignoranţa dumitale. Cu adevărat sunt uimit…

— Ştiu, l-a întrerupt Geralt. Am mult de pierdut când sunt cunoscut mai de-aproape. Cu toate astea, îmi permit libertatea să rectific câteva detalii ale teoriilor dumneavoastră, domnule Pitt. Aşadar, chitinoaiele au trăit dintotdeauna şi trăiesc în continuare în Deltă. Evident a fost o vreme când se credea că au pierit. Deoarece se hrăneau cu acele foci mici…

— Morse pitice de râu, l-a corectat magistrul. Nu fi ignorant! Nu confunda focile cu…

— …se hrăneau cu morse, iar morsele au fost

exterminate pentru că semănau cu focile. Erau căutate pentru blană şi untură de focă. Mai târziu în amonte au fost săpate canale şi au fost construite diguri şi ecluze. Curentul s-a mai domolit, Delta s-a colmatat şi s-a umplut de vegetaţie. Iar chitinoaia a suferit o mutaţie. S-a adaptat.

— Ei?

— Oamenii i-au reconstituit lanţul trofic. I-au furnizat vieţuitoare homeoterme în loc de morse. Au început să transporte prin Deltă oi, vite şi porci. Chitinoaiele au învăţat foarte repede că orice plută, corabie, barcă, vaporaş sau altă ambarcaţiune care pluteşte prin Deltă reprezintă un platou gigantic de haleală.

— Dar mutaţia? spuneai ceva despre o mutaţie.

— Rahatul ăsta lichid, a arătat Geralt spre apa verzuie, pare să-i fie propice chitinoaiei. Îi sporeşte dimensiunile. Nenorocita poate ajunge atât de mare încât să tragă, fără vreun efort, o vacă de pe punte. E o nimica toată pentru ea să tragă un om de pe punte, mai ales de pe punţile acestor epave pe care Compania le foloseşte pentru transportul pasagerilor. Vedeţi şi dumneavoastră cât de adânc este cufundată în apă cea pe care ne aflăm noi.

Bacalaureatul s-a retras repede de la bord, cât putea de departe, cât îi permiteau cărucioarele şi bagajele.

— Am auzit un pleoscăit, a gâfâit, uitându-se insistent în ceaţa dintre ostroave. Domnule vrăjitor! Am auzit…

— Staţi liniştit! În afară de pleoscăit, s-a mai auzit şi un scârţâit de vâsle în furcheţi. Sunt vameşii de pe malul redanian. O să vedeţi, imediat ajung aici la noi şi fac hărmălaie pe care n-ar izbuti s-o facă trei sau patru chitinoaie laolaltă.

Pluskolec a trecut în fugă pe lângă ei. A tras o înjurătură oribilă pentru că băieţelul cu căciuliţa cu pană i se băgase printre picioare. Pasagerii şi negustorii, surescitaţi la culme, îşi treceau în revistă calabalâcul, încercând să dosească marfa de contrabandă.

După o clipă, o barcă mare s-a ciocnit de bord şi pe puntea şlepului au sărit patru inşi iuţi, mânioşi şi foarte gălăgioşi. L-au înconjurat pe căpitan, au ţipat ameninţător,

încercând să-şi confere prestanţă lor înşişi şi funcţiilor lor, după care au tăbărât cu entuziasm pe bagajele şi marfa călătorilor.

— Controlează înainte de a ajunge pe uscat, s-a lamentat Pluskolec apropiindu-se de vrăjitor şi de magistru. Este o nelegiuire, nu-i aşa? Doar n-am ajuns încă pe pământul Redaniei. Redania este pe malul drept, la o jumătate de milă de aici!

— Nu, a negat bacalaureatul. Frontiera dintre Redania şi Temeria trece prin mijlocul râului Pontar.

— Şi cum mama mă-sii să stabileşti exact mijlocul râului? Că doar aici îi Delta. Stufărişurile, bancurile de nisip şi ostroavele îşi schimbă mereu poziţia, traseul este în fiecare zi altul. Bătu-i-ar zeii! Ei! Mucosule! Lasă harponul, că de nu, îţi învineţesc curul. Stimată doamnă! Supravegheaţi-vă odrasla! Fir-ar să fie!

— Everett! Lasă-l la o parte, că te murdăreşti!

— Ce-ai în cufăr? strigau vameşii. Hai, desfaceţi bocceaua! Al cui e căruciorul? Aveţi valută? Valută, întreb! Bani temerieni sau nilfgaardieni?

— Iată cum arată un război vamal! a comentat Linus Pitt hărmălaia creată, adoptând o mină înţeleaptă. Vizimir a cerut Novigradului introducerea dreptului de preemţiune. Foltest de Temeria i-a răspuns cu acelaşi drept mutual, fără scrupule, pentru Wyzima şi Gors Velen. Astfel a lovit puternic în negustorii din Redania, aşadar Vizimir a înăsprit taxele vamale pentru produsele temeriene. Protejează economia Redaniei. Temeria este invadată cu marfă ieftină provenită din manufacturile Nilfgaardiene, de aceea vameşii sunt atât de zeloşi. Dacă mărfurile nilfgaardienilor ar ajunge în exces peste graniţă, economia Redaniei ar putea să se prăbuşească. Redania nu prea are manufacturi, iar artizanii n-ar face faţă concurenţei.

— Pe scurt, a zâmbit Geralt, Nilfgaardul cucereşte pas cu pas cu aurul şi mărfurile sale ceea ce n-a reuşit să cucerească cu armele. Temeria nu se apără? Foltest n-a introdus embargoul la frontierele de sud?

— Cum ar putea? Marfa trece prin Mahakan, Brugge,

Verden, prin portul Cidaris. Ceea ce contează exclusiv pentru negustori este profitul şi nu politica. Dacă regele Foltest ar bloca frontierele, gildele negustoreşti ar stârni un scandal monstru…

— Aveţi valută? a lătrat apropiindu-se de ei un vameş cu ochii însângeraţi şi cu faţa păroasă. Aveţi ceva de declarat?

— Eu sunt savant!

— Poţi să fii tu şi prinţ. Eu te-am întrebat ce marfă ai.

— Lasă-l, Boratek, i-a spus şeful grupului, un vameş înalt cu umeri laţi şi mustăţi negre lungi. Nu-l recunoşti pe vrăjitor? Salut, Geralt. Este prietenul tău? Savant? Atunci, înseamnă că mergeţi la Oxenfurt, domnule? Dar fără bagaje?

— Bineînţeles. La Oxenfurt. Fără bagaje.

Vameşul şi-a scos o batistă din mânecă, şi-a şters fruntea, mustăţile şi gâtul.

— Şi cum merge treaba azi, Geralt? l-a întrebat. N-a apărut monstrul?

— Nu. Dar tu, Olsen, ai văzut ceva?

— Eu n-am timp de văzut. Eu muncesc.

— Tăticul meu, a declarat Everett apărut pe furiş, este cavalerul regelui Foltest! Şi are mustăţi şi mai mari!

— Ia şterge-o de-aici, ţâncule! i-a zis Olsen, după care a oftat adânc. Ai cumva nişte vodcă, Geralt?

— Nu.

— Atunci, am eu! i-a surprins pe toţi savantul de la Academie scoţând o ploscă dintr-o tolbă.

— Atunci, eu am o gustărică, s-a lăudat Pluskolec, ivindu-se ca din pământ, mântuşi afumaţi!

— Păi, tăticul meu…

— Cară-te naibii de-aici, căcăciosule!

S-au aşezat pe nişte baloţi de frânghii la umbra uneia dintre căruţele din mijlocul şlepului, trăgeau câte-o duşcă din ploscă unul după altul şi devorau mântuşii. Olsen a trebuit să-i lase pentru o clipă, deoarece se iscase un scandal pe punte. Un negustor pitican din Mahakan pretindea să i se perceapă o taxă mai mică, încercând să-i convingă pe vameşi că blănurile sale nu erau de vulpe, ci

de pisică extraordinar de uriaşă. În acelaşi timp, mama băgăreţului şi omniprezentului Everett nu se lăsa controlată deloc, făcând apel cu voce piţigăiată la rangul soţului şi la privilegiile boierimii.

Şlepul se deplasa lent printr-o strâmtoare largă, printre ostroave împovărate de stufărişuri, târâind pe lângă bord cozi de nuferi albi şi galbeni şi mătasea-broaştei. Printre tufărişuri zumzăiau ameninţător trântorii şi şuierau broaştele-ţestoase. Bâtlanii, stând într-un picior, priveau apa cu stoicism, fiind convinşi că nu trebuie să se impacienteze, peştele va veni singur mai devreme sau mai târziu.

— Ei şi cum e, dom’ Geralt? s-a băgat în vorbă Pluskolec, lingând cu poftă pielea mântuşului. Încă un traseu liniştit? Ştii ce zic io, mă-nţelegi? Monstrul ăsta nu-i prost deloc, mă-nţelegi. Ştie, mă-nţelegi, că l-ai luat la ochi. Auzi, la noi în sat era, mă-nţelegi, un râuşor în care trăia o vidră, mă-nţelegi, şi venea pe furiş în curtea noastră şi înhăţa găini, mă-nţelegi? Şi era aşa de vicleană, mă-nţelegi, că n-a venit niciodată când era tata acasă ori eu şi fraţii mei. Venea doar atunci, mă-nţelegi, când rămânea doar bunelul singur cuc. Şi bunelul nostru, mă-nţelegi, era cam slab la minte şi paralizia îi atinsese picioarele. Blestemata de vidră, al naibii, parcă ştia, mă-nţelegi. Aşadar, odată, taticu’…

— Zece la sută *ad valorem!* s-a răstit din mijlocul şlepului negustorul pitican, agitând o blană de vulpe. Atâta se cuvine şi mai mult de-atâta nu dau nicio para chioară.

— Atuncea îţi cunfisc io totu’! a vociferat furios Olsen. Şi-o să te dau în primire la garda de la Novigrad şi atuncea te duci la pârnaie cu tot cu valoru’ tău! Boratek, taxează-i până la ultimul şfanţ! Hei, mi-aţi lăsat şi mie ceva? N-aţi supt-o pe toată, sugativelor?

— Şezi, Olsen. I-a făcut loc pe frânghii. Geralt, slujba asta-ţi macină toţi nervii, din câte văd eu.

— Ah, mi-a ajuns până peste urechi, a oftat vameşul, după care a tras o duşcă din ploscă şi şi-a şters mustăţile. O să dau dracului tot rahatu’ ăsta şi mă întorc la Aedirn. Io mi-s vengerbergian cinstit, am venit la Redania după soră-

mea şi cumnată-miu, da’ mă-ntorc eu acuşi. Ştii, Geralt, am de gând să mă înrolez la oaste. Cică regele Demawend a dat sfoară-n ţară că are nevoie la forţele speciale. Jumătate de an antrenament într-o tabără şi apoi pică solda de trei ori cât primesc aicea cu tot cu peşcheş. Sunt săraţi al naibii mântuşii ăştia.

— Mi-a trecut şi mie pe la urechi ceva despre forţele speciale, a confirmat Pluskolec. Îs pregătite pentru Veveriţe, mă-nţelegi, pentru că oştirea reguralã nu o scoate la capăt cu comandourile elfilor. Cei mai căutaţi, după cum am auzit io, sunt semielfii. Dar tabăra asta unde îi învaţă să se bată, mă-nţelegi, cică-i iadul pe pământ. De-acolo ies jumi-juma, unii cu solda, alţii pe năsălie, cu picioarele-n faţă.

— Aşa-i, n-ai ce-i face, a zis vameşul. Forţele speciale nu-s de ici, de colo, căpitane. Nu-s nişte scutieri bastarzi. Nu-i destul să le-arăţi capătul suliţei cu care trebuie să împungă. Forţele speciale tre’ să ştie că nu-i de glumit cu lupta!

— Ei, şi tu aşa un soldat vrednic eşti, Olsen? Nu te temi de Veveriţe? C-or să-ţi facă curu’ ciur cu săgeţile?

— Iaca na! Ce, eu nu ştiu să întind arcu’? M-am luptat eu cu nilfgaardienii, darămite cu nişte elfi amărâţi, n-oi fi în stare?

— Cică, a tresărit Pluskolec, mă-nţelegi, cine cade pradă în ghearele Scoia’taelilor… era mai bine să nu se nască. Îl omoară în chinuri groaznice.

— Ei, căpitane, mai tacă-ţi fleanca! Trăncăneşti ca o muiere. Războiu-i război. Uneori îi dai la cur tu duşmanului, alteori îţi dă el ţie. Nici ai noştri nu-i mângâie pe frunte pe elfii prinşi, nu te teme.

— Tactica terorii. Linus Pitt a aruncat peste bord capul şi scheletul unui mântuş. Violenţa naşte violenţă. Ura umple inimile… şi învenineazã sângele confraţilor…

— Ce spui dumneata acolo? a-nălţat din sprânceană Olsen. Vorbeşte omeneşte!

— Au venit vremuri grele.

— Păi, da, e-adevărat, a fost de-acord Pluskolec. Fără doar şi poate o să fie un mare război, mă-nţelegi? Corbii

umblă zi de zi pe cer în cârduri, pesemne că le miroase a hoit. Doar profeta Itlina a prorocit sfârşitul lumii, mă-nţelegi? O să vină mai întâi Lumina Albă, mă-nţelegi, iar dup-aia Frigul Alb. Sau invers, nu mai ţin minte cum era. Iar oamenii spun că au fost semne clare pe cer, dom'le…

— Tu ai grijă la traseu, căpitane, nu la cer. Altfel, epava asta ajunge într-un banc de nisip imediat. Hai c-am ajuns în dreptul Oxenfurtului. Uitaţi-vă, se zăreşte Polobocul!

Ceaţa se rărise vizibil, aşa că puteau vedea stufărişurile şi zăvoaiele malului drept şi fragmentele unui apeduct înălţat deasupra lor.

— Aceasta este, domnii mei, o staţie experimentală de epurare a apei, a elogiat magistrul bacalaureat, refuzând rândul. Este o mare izbândă a ştiinţei, un mare succes al Academiei. Am renovat apeductul vechi al elfilor, canalele şi decantorul, neutralizând lăturile din întreaga universitate, din orăşel, din satele şi fermele din jur. Ceea ce numiţi voi Poloboc este tocmai acest decantor, o gigantică izbândă a ştiinţei…

— Plecaţi-vă capetele, plecaţi-vă capetele! a avertizat Olsen, ascunzându-se sub bord. Anul trecut, când a explodat ăla, căcatul a ajuns până la Ostrovul Cocorilor.

Şlepul naviga printre ostroave, turnul îndesat al decantorului şi apeductul dispăreau în ceaţă. Au răsuflat cu toţii uşuraţi.

— Nu mergi direct pe braţul Oxenfurt, Pluskolec? a întrebat Olsen.

— Mai întâi mă opresc la Cărpiniş, mă-nţelegi. Îi iau pe pescarii şi apoi şi pe negustorii de pe malul temerian.

— Hmmm… Vameşul s-a scărpinat pe gât. La Cărpin… Auzi, Geralt, n-ai cumva din întâmplare nişte gâlceve cu temerienii?

— Da' ce? A întrebat cineva de mine?

— Ai ghicit. După cum vezi, am ţinut minte rugămintea ta de a fi numai ochi şi urechi dacă se interesează cineva de dumneata. Aşa că, imaginează-ţi, a-ntrebat de tine Garda din Temeria. Mi-au suflat despre asta vameşii de acolo cu care mă-nţeleg bine. Ceva pute-aici, Geralt!

— Apa? s-a speriat Linus Pitt, uitându-se înspăimântat la apeduct şi la marele succes al ştiinţei.

— Căcăciosul ăsta? Pluskolec l-a arătat pe Everett, care mişuna prin zonă.

— Nu despre ăsta vorbesc, a făcut vameşul o grimasă. Ascultă, Geralt, vameşii temerieni ziceau că cei din Garda de-acolo le-au pus întrebări ciudate. Aflaseră că circuli cu şlepurile lui Malatius şi Grock. Au întrebat... dacă circuli singur. Dacă nu umbli cu... Ei, drăcie, să nu râzi! Spuneau ceva de nu ştiu ce trufanda fragedă văzută, cică, în compania ta.

Pluskolec a izbucnit în hohote de râs. Linus Pitt i-a aruncat vrăjitorului o privire plină de dezgust, aşa cum sunt văzuţi bărbaţii cu părul alb de care legea se interesează din cauza unei anumite predispoziţii pentru trufandale fragede.

— De aceea, Olsen şi-a dres glasul, vameşii temerieni şi-au închipuit că e vorba mai degrabă de o chestie privată. O răzbunare particulară în care cineva îi bagă pe Gardieni. Pesemne că... Adică familia trufandalei sau vreun logodnic. Aşa că vameşii s-au interesat de cine stă în spatele acestor treburi. Şi au aflat. Adică este vorba de un boier, carevasăzică, cu gură bogată ca un cancelar, cu ceva cheag şi cu dare de mână, care cere să i se spună... Rience sau cam aşa ceva. Pe obrazul stâng are o pată roşie de la o arsură. Ai habar despre cine-i vorba?

Geralt s-a ridicat.

— Pluskolec, i-a zis, cobor la Cărpiniş.

— Cum adică? Şi cu monstrul cum rămâne?

— Asta-i problema voastră!

— Şi, dacă tot ai adus vorba de probleme, l-a întrerupt Olsen, ia uită-te în dreapta, Geralt! Vorbeam de lup.

Dincolo de insulă, din ceaţa care se ridica repede, s-a ivit o barcă, catargul căreia flutura leneş un fanion negru împestriţat cu crini argintii. Echipajul era constituit din câţiva indivizi cu şepci ţuguiate din Garda temeriană.

Geralt a băgat rapid mâna în tolbă, a scos cele două scrisori, cea de la Ciri şi cea de la Yennefer. Le-a rupt rapid în bucăţele mici şi le-a aruncat în râu. Vameşul îl observa în

tăcere.

— Ce faci, pot să ştiu şi eu?

— Nu poţi. Pluskolec, să ai grijă de calul meu!

— Tu vrei… şi-a încruntat sprâncenele Olsen. Ai de gând…

— E treaba mea ce am de gând! Nu te amesteca, să nu se işte vreun scandal. Ăştia navighează sub steagul temerian.

— Mă doare-n cur de steagul lor! Vameşul şi-a tras briceagul într-un loc mai accesibil de pe curea, a şters cu mâneca ecusonul emailat, gravat cu semnul vulturului pe fundal roşu. Dacă eu sunt pe punte şi fac controala, atunci, aici e Redania. N-o să admit…

— Olsen, l-a întrerupt vrăjitorul, trăgându-l de mânecă, nu te băga, te rog! Cel cu faţa arsă nu e în barcă. Iar eu trebuie să ştiu cine este şi ce vrea de la mine. Trebuie să mă întâlnesc cu el…

— Şi-o să te predai? Nu fi tâmpit! Dacă e o chestiune personală, o răzbunare privată, atunci îndată după ostrov, la Adâncata, o să te-arunce peste bord cu o ancoră legată de gât. Ai să te întâlneşti tu dar cu racii de pe fundul apei!

— Dar e vorba de Garda temeriană, nu despre nişte bandiţi.

— Zău? Uită-te şi tu la mutrele lor! La urma urmelor, aflăm noi în curând ce hram poartă. O să vezi!

Barca, avansând foarte alert, s-a ciocnit de bordul şlepului. Unul dintre gardieni a aruncat frânghia, celălalt a agăţat harponul de bară.

— Eu mi-s căpitanul!

Pluskolec le-a ieşit în cale celor trei indivizi care săriseră pe punte.

— Vă aflaţi pe un vas al Companiei Malatius şi Grock! Ce căutaţi aici…?

Unul dintre indivizi, scund şi chel, l-a împins fără menajamente cu braţul gros ca un trunchi de stejar.

— Un anume Gerald, numit Gerald de Rivia! a tunat, taxându-l pe căpitan cu privirea. Aveţi pe cineva aşa pe şlep?

— N-avem.

— Eu sunt.

Vrăjitorul a păşit printre boccele şi catrafuse şi s-a apropiat.

— Eu sunt Geralt, numit Geralt. Despre ce este vorba?

— În numele legii, eşti arestat. Cheliosul a măturat cu privirea mulţimea de călători. Unde este fata?

— Sunt singur.

— Minţi!

— O clipă, staţi o clipă!

Olsen s-a ivit din spatele vrăjitorului şi i-a pus o mână pe umăr.

— Linişte, fără ţipete! Aţi întârziat, temerienilor! El este deja arestat şi tot în numele legii. Eu l-am prins. Pentru contrabandă. Conform ordinului primit, îl iau la corpul de gardă de la Oxenfurt.

— Cum adică? şi-a încruntat sprâncenele cheliosul. Dar fata?

— Nu este şi nici n-a fost pe-aici vreo fată.

Gardienii s-au uitat unul la altul într-o tăcere ezitantă. Olsen a afişat un zâmbet larg, răsucindu-şi mustăţile negre.

— Ştiţi ce-o să facem? a pufnit. Mergeţi cu noi la Oxenfurt, temerienilor. Atât noi, cât şi voi suntem oameni simpli, ce ştim noi cum stă treaba cu legile? Iar comandantul corpului de gardă din Oxenfurt este un om deştept şi umblat prin lume, o să hotărască el. La urma urmelor îl ştiţi pe comandantul nostru, nu-i aşa? Că doar şi el îl ştie pe-al vostru, din Cărpiniş, îl cunoaşte extraordinar. O să-i prezentaţi voi problema. O să-i arătaţi mandatul de arestare şi sigiliul... Pentru că bănuiesc că aveţi ordin de arestare şi sigiliu, hî?

Cheliosul tăcea privindu-l pe vameş mohorât.

— N-am nici timp şi nici chef de mers la Oxenfurt! a zbierat dintr-odată. Îl iau pe ticălos pe malul nostru şi cu asta basta! Stran, Vitek! Ia cotrobăiţi prin şlep! Ia găsiţi faţa imediat, mişcaţi-vă!

— Stai o ţâră!

Olsen nu s-a lăsat intimidat de ţipete, pronunţând

sacadat printre dinţi:

— Sunteţi în zona redaniană a Deltei, temerienilor. N-aveţi nimic de declarat? Sau ceva de contrabandă? Ia să verificăm noi. Să căutăm. Şi dacă găsim ceva, o să trebuiască să vă obosiţi până la Oxenfurt. Iar noi, dacă vrem, întotdeauna găsim câte ceva. Băieţi! La mine!

— Tăticul meu, a cucurigit dintr-odată Everett, postându-se nitam-nisam lângă chelios, e cavaler! Are un cuţit şi mai mare!

Cheliosul l-a prins într-o clipită de gulerul de castor, l-a tras de pe punte şi i-a dat jos căciuliţa cu pană. Cuprinzându-i mijlocul cu braţul i-a pus puştiului pumnalul la gât.

— La o parte! a răcnit. La o parte, că-i tai beregata ţângăului!

— Evereeeeett! a urlat boieroaica.

— Ce metode interesante, a zis încet vrăjitorul, foloseşte Garda temerianã. Atât de interesante, încât nu-mi vine a crede că e cu adevărat vorba despre Gardă.

— Ţine-ţi clanţa! a strigat cheliosul scuturându-l pe Everett care guiţa ca un purceluş. Stran, Vitek, luaţi-l! Legaţi-l şi în barcă cu el! Şi voi, la o parte! Unde este fata, am întrebat? Daţi-mi-o, că dacă nu îl înjunghii pe ţângăul ăsta!

— N-ai decât, a zis Olsen printre dinţi, în timp ce le dădea un semnal băieţilor săi, punându-şi mâna pe pumnal. Ce-mi pasă, e-al meu? Îndrăzniţi să-l înjunghiaţi şi mai stăm noi de vorbă dup-aia.

— Nu te amesteca!

Geralt a aruncat sabia pe punte, oprindu-i cu un gest pe vameşi şi pe marinarii lui Pluskolec.

— Sunt al dumitale, domnule pseudogardian. Daţi drumul copilului!

— În barcă!

Cheliosul, fără să-i dea drumul lui Everett s-a retras către bord şi a apucat frânghia.

— Vitek, leagă-l! Iar voi, la o parte! Dacă mişcă vreunul, crapă ţângăul!

— Ai înnebunit, Geralt? a lătrat Olsen.

— Nu te băga!

— Evereeeeett!

Dintr-odată barca temeriană s-a îndepărtat cu tangaj de şlep. Apa a explodat cu o pleoscăială puternică şi din ea au fost proiectate două labe lungi, verzi, cu monturi, înţesate de ţepi ca un arici. Labele l-au prins pe gardianul care ţinea harponul şi cât ai clipi l-au tras sub apă. Cheliosul a zbierat sălbatic, i-a dat drumul lui Everett şi a apucat cu forţă frânghiile care atârnau de la bordul bărcii. Everett a căzut cu un pleoscăit în apa care apucase să se înroşească. Cu toţii, atât cei de pe şlep, cât şi cei din barcă, au început să ragă ca smintiţii.

Geralt s-a eliberat dintre cei doi gardieni care încercau să-l lege. Unuia i-a tras un pumn în bărbie şi l-a aruncat peste bord. Celălalt şi-a luat avânt ca să-l lovească cu un cârlig de fier, dar i s-au înmuiat picioarele şi s-a prăbuşit în braţele lui Olsen, cu pumnalul vameşului implântat până la prăsele sub o coastă.

Vrăjitorul a plonjat peste bara scundă. Înainte ca apa acoperită cu mătasea-broaştei să se închidă deasupra capului său, a mai auzit strigătul lui Linus Pitt, profesor de istorie naturală la Academia din Oxenfurt.

— Ce-o fi asta? Ce specie? Nu există asemenea animale!

A ieşit din apă lângă barca temeriană, evitând ca prin minune ţapina cu care dădea să-l împungă unul dintre oamenii cheliosului. Gardianul n-a apucat să-l mai lovească, a căzut în apă cu o săgeată înfiptă în gât.

Geralt, prinzând ţapina scăpată, şi-a făcut avânt cu picioarele din bord, a plonjat în vârtejul creat şi a împuns cu putere în ceva, sperând că e orice altceva în afară de Everett.

— Imposibil! a auzit strigătele bacalaureatului. Asemenea animale nu e posibil să existe! Sau cel puţin nu ar trebui să existe!

Cu afirmaţia din urmă sunt complet de acord, se gândea vrăjitorul, în timp ce străpungea cu ţapina scoarţa dură şi noduroasă a chitinoaiei. Din corpul neînsufleţit al

gardianului temerian, care tresălta inert între fălcile secerătoare ale monstrului, se prelingeau dâre de sânge. Chitinoaia şi-a scuturat puternic coada plată, s-a scufundat până la fund, iscând nori de mâl. Atmosfera a fost străpunsă de un ţipăt ascuţit. Everett, agitând apa ca un căţeluş, s-a prins cu putere de picioarele cheliosului care încerca să se caţăre în barcă pe frânghiile atârnate de pe bord. Frânghiile au cedat. Amândoi au dispărut cu un bâldâbâc sub apă. Geralt s-a aruncat în direcţia lor scufundându-se. Faptul că a nimerit numaidecât cu degetele gulerul de castor al băiatului a fost o coincidenţă absolută. L-a smuls pe Everett din mrejele mătăsii-broaştei, a ieşit la suprafaţă pe spate şi, dând puternic din picioare, a ajuns la şlep.

— Aici, dom' Geralt! Aici! auzea ţipetele şi chiotele care se acopereau reciproc. Dă-l încoa'! O frânghie! Prinde frânghia! Drăcia naibii! Frânghia! Geralt! Cu harponul, cu harponul! Copiiiiiiilaşul meu!

Cineva i-a smuls copilul din strânsoarea îmbrăţişării, trăgându-l în sus. În acelaşi timp cineva l-a prins pe vrăjitor din spate, l-a pocnit în ceafă, l-a acoperit cu corpul său, afundându-l sub apă. Geralt a dat drumul ţapinei, s-a întors şi l-a prins pe agresor de brâu. Cu cealaltă mână a vrut să-l prindă de păr, dar n-a avut succes. Era cheliosul.

Amândoi au ieşit la suprafaţă doar pentru o clipă. Barca temeriană s-a depărtat puţin de şlep, Geralt şi cheliosul, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare, se aflau între ambarcaţiuni. Cheliosul l-a prins de gât, iar vrăjitorul i-a replicat, băgându-i degetul mare în ochi. Gardianul a răcnit, i-a dat drumul şi s-a îndepărtat înotând. Geralt n-a putut să înoate, ceva îl ţinea de picior şi-l trăgea în adâncuri. Alături, ca o plută, s-a ivit la suprafaţă o jumătate de cadavru. Ştia prea bine cine-l ţinea de picior, nu-i era necesară informaţia lui Linus Pitt care urla din toţi rărunchii de pe puntea şlepului.

— E un artropod! Din specia Amphipode! Din clasa megalomandibulare!

Geralt plesnea cu disperare apa cu mâinile, chinuindu-se să-şi elibereze piciorul din cleştele chitinoaiei, care îl trăgea

către fălcile căscate sacadat. Magistrul bacalaureat avea din nou dreptate. Mandibulele nu erau deloc mici.

— Prinde frânghia! a răcnit Olsen. Prinde frânghia!

Deasupra urechii vrăjitorului a şuierat harponul aruncat, care s-a înfipt cu un trosnet în carapacea monstrului, ieşită la suprafaţă, acoperită de alge. Geralt a prins harponul, s-a sprijinit de el, şi-a luat avânt şi, îndoindu-şi piciorul liber, i-a tras un şut puternic chitinoaiei. S-a smuls din labele ţepoase, lăsându-le prizonier un pantof, precum şi o bucată bună de pantalon şi nişte piele. În aer şuierau ţapine şi harpoane, în mare parte eşuate. Chitinoaia şi-a încolăcit labele, a dat din coadă şi s-a abandonat graţios în adâncul verde.

Geralt a apucat frânghia căzută în faţa sa. O cange l-a rănit dureros şi l-a agăţat de brâu. A simţit o smucitură, apoi a fost urcat la suprafaţă şi prins de mai multe mâini. Răsturnat pe deasupra barei, s-a rostogolit pe scândurile punţii, scurgându-se din el apă, mâl, alge şi sânge. Alături se îmbulzeau pasagerii, membrii echipajului şi vameşii. Piticanul cu blănuri de vulpe şi Olsen trăgeau cu arcurile peste bară. Everett, ud şi înverzit de alge, clănţănind din dinţi în braţele mamei, plângea în hohote, explicând tuturor că n-a vrut.

— Dom’ Geralt, i-a urlat deasupra urechii Pluskolec. Oare mai trăieşti?

— Fir-ar să fie… vrăjitorul a scuipat mătasea-broaştei. Sunt prea bătrân pentru toate astea… Prea bătrân…

Piticanul de alături a lăsat în jos arcul, iar Olsen urla de bucurie.

— Direct în maţe! Uhaha! Frumoasă tragere, domnule blănar! Ei, Boratek, dă-i banii înapoi! Merită o scutire vamală.

— Staţi un pic! a horcăit vrăjitorul, încercând în zadar să se ridice în picioare. Nu-i omorâţi pe toţi, la naiba! Trebuie să prind unul viu!

— Am lăsat unul, l-a asigurat vameşul. Cheliosul care s-a luat în beţe cu mine. Pe ceilalţi i-am doborât cu arcul. Iar cheliosul, ia, pe-acolo înoată. Îl pescuim acum. Daţi-mi

harponul!

— Descoperire! O mare descoperire! ţopăia Linus Pitt lângă bord. O specie cu totul nouă, necunoscută ştiinţei! Unicat absolut! Vai, cât de recunoscător vă sunt, domnule vrăjitor! Această specie va putea fi întâlnită de-acum în cărţi sub denumirea de… De *Geraltia maxiliosa pitti!*

— Domnule bacalaureat, s-a tânguit Geralt. Dacă vreţi cu adevărat să-mi fiţi recunoscător… Atunci, numiţi această scârboşenie Everettia.

— Şi-aşa sună bine, a fost de acord eruditul. Vai, ce descoperire! Ce exemplar minunat, inedit! Cu siguranţă este unicul care vieţuieşte în Deltă…

— Nu, a zis dintr-odată Pluskolec lugubru. Nu este unic. Ia uitaţi-vă!

Covorul de nuferi lipit de o insuliţă din apropiere a început să se balanseze violent. Au văzut mai întâi un val şi apoi o namilă enormă, alungită, care semăna cu un trunchi putrezit şi care-şi agita alert numeroasele tentacule, deschizându-şi şi închizându-şi maxilarele ritmic. Cheliosul şi-a întors privirea, a lansat un urlet pătrunzător şi a început să înoate, agitând apa cu mâinile şi picioarele.

— Ce exemplar, vai, ce exemplar! nota repede Pitt, excitat la culme. Tentacule prehensile, patru perechi de maxilipede… Un evantai codal puternic… Cleşti ascuţiţi…

Cheliosul s-a uitat în urma sa din nou şi a urlat şi mai pătrunzător. Iar Everettia maxiliosa pitti şi-a scos tentaculele prehensile şi şi-a agitat şi mai tare evantaiul codal. Cheliosul s-a zbătut în apă într-o încercare disperată şi lipsită de speranţa evadării.

— Să-i fie apa uşoară! a zis Olsen. Fără să-şi dea şapca de pe cap.

— Tăticul meu, a clănţănit din dinţi Everett, ştie să înoate mai repede decât domnul ăla!

— Luaţi-l de-aici pe ţânc! a hârâit vrăjitorul.

Monstrul şi-a deschis cleştii, căscându-şi maxilarele. Linus Pitt s-a făcut alb ca varul şi s-a întors.

Cheliosul a zbierat scurt, s-a înecat şi a dispărut sub suprafaţa apei. Apa a bolborosit, colorându-se în roşu

închis.

— Ei, drăcie! Geralt s-a aşezat cu greu pe punte. Sunt prea bătrân pentru toate astea. Hotărât prea bătrân...

Ce să mai vorbim, Jaskier adora de-a dreptul orăşelul Oxenfurt.

Terenul universităţii era înconjurat de un inel de ziduri, iar în jurul acestuia se afla un alt inel – inelul mare, tumultuos, gâfâit, agitat şi zgomotos al orăşelului. Orăşelul Oxenfurt din lemn multicolor, cu străduţe înguste şi cu acoperişuri ascuţite. Orăşelul Oxenfurt, care trăia din Academie, studenţi, savanţi, cercetători şi oaspeţi ai acestora, orăşel care trăia din ştiinţă şi cunoaştere, din tot arsenalul procesului de cunoaştere. În micuţul orăşel Oxenfurt, din cioburi şi frânturi de teorie se năşteau practica, interesul şi câştigul.

Poetul călărea agale pe o străduţă mocirloasă şi împânzită de oameni, lăsând în urmă ateliere, chioşcuri, tarabe, prăvălii şi prăvălioare în care datorită Academiei se produceau şi se vindeau zeci de mii de obiecte şi tot felul de minuni inaccesibile în alte colţuri ale lumii şi a căror producţie era considerată fie imposibilă, fie inutilă în acele alte colţuri ale lumii. Trecea pe lângă taverne, cârciumi, magazinaşe, dughene, tejghele şi grătare mobile care exalau mirosuri delicioase de mâncăruri sofisticate şi necunoscute în alte colţuri ale lumii, pregătite în moduri insolite cu adaosuri şi condimente greu de recunoscut. Acesta era Oxenfurtul, pestriţul, veselul, gălăgiosul şi înmiresmatul orăşel în care nişte oameni şireţi şi plini de iniţiativă ştiau să transforme teoria seacă şi inutilă, teoria pescuită pe bucăţele de la universitate în adevărate minuni. Era, de asemenea, orăşelul distracţiilor, al festinului etern, al sărbătorii perpetue şi al petrecăreţilor neobosiţi. Străduţele răsunau din zori şi până-n noapte de muzică, de cântecele, de clinchetul cupelor şi de ciocnitul halbelor, întrucât e bine cunoscut faptul că nimic nu provoacă setea aşa cum o provoacă procesul de asimilare a cunoştinţelor. În pofida regulilor stabilite de rector, care interziceau

studenţilor şi bacalaureaţilor să bea şi să petreacă înainte de lăsarea întunericului, în Oxenfurt se bea şi se petrecea la orice oră, fără vreo întrerupere, pentru că este cunoscut faptul că dacă există ceva care poate provoca setea în şi mai mare măsură decât procesul de asimilare a cunoştinţelor, acest ceva este prohibiţia totală sau parţială.

Jaskier a îmboldit jugănitul său, semimurg, continuând să-l călărească, străbătând cu greu prin mulţimea care hoinărea pe străduţe. Precupeţi, târgoveţi şi pierde-vară ambulanţi îşi promovau zgomotos mărfurile şi serviciile amplificând hărmălaia din jur.

— Calamari! Calamari fripţi!

— Unguent pentru bube! Doar la mine! Unguent sigur şi miraculos!

— Pisici vânătoare, pisici fermecate! Ascultaţi-le, oameni buni, cum mai miaună!

— Amulete! Elixiruri! Filtre de dragoste, leuştean şi alte afrodisiace garantate! De la un vârf de cuţit până şi mortul învie! Cine mai doreşte, cine mai pofteşte!

— Scot dinţii, aproape fără durere! Ieftin, ieftin ca braga!

— Ce înseamnă ieftin? s-a interesat Jaskier, în timp ce molfăia un calamar mai tare decât flecul, înfipt într-un băţ.

— Doi taleri ora!

Poetul a fost cuprins uşor de fiori, l-a îmboldit pe jugănit cu călcâiele. S-a uitat pe furiş în spate. Doi indivizi care-l urmăreau de la primărie s-au oprit lângă bărbier şi se prefăceau interesaţi de serviciile acestuia, scrise cu creta pe o scândură. Jaskier nu s-a lăsat dus de nas. Ştia el bine ce îi interesa pe ei de fapt.

Şi-a continuat drumul. A trecut pe lângă clădirea mare a bordelului „La Bobocul de Trandafir” unde, din câte ştia, se ofereau servicii pline de rafinament, necunoscute sau mai puţin populare în alte colţuri ale lumii. Raţiunea lui s-a luptat preţ de câteva clipe cu caracterul său şi cu pofta de a intra pentru vreo oră. A triumfat raţiunea. Jaskier a oftat şi s-a îndreptat spre Universitate, străduindu-se să nu privească spre crâşmele dinspre care veneau ecouri vesele de distracţie.

Da, ce să mai vorbim, trubadurul iubea orăşelul Oxenfurt.

S-a uitat în urmă din nou. Cei doi indivizi nu apelaseră la serviciile bărbierului, cu toate că ar fi trebuit s-o facă fără să mai stea pe gânduri. Acum se aflau în faţa unei prăvălii cu instrumente muzicale, prefăcându-se interesaţi de ocarinele din lut. Negustorul se dădea peste cap lăudându-şi marfa şi contând pe un câştig. Jaskier ştia bine că nu este cazul şi că n-are pe ce conta.

Şi-a îndreptat calul spre Poarta Filosofilor, intrarea principală a Academiei. A rezolvat rapid formalităţile, constând în înscrierea în cartea de oaspeţi şi predarea jugănitului la grajd.

Dincolo de Poarta Filosofilor l-a luat în primire o altă lume. Terenul universităţii era decuplat de la infrastructura urbană comună şi nu era, precum orăşelul, scena unei lupte încrâncenate pentru fiecare stânjen de spaţiu. Totul arăta aproape la fel cum fusese lăsat de elfi. Aleile largi presărate cu pietriş colorat între mici palate de o supleţe care bucura ochiul, garduri dantelate, mici ziduri, garduri vii, canale, punţi, ronduri cu flori şi parcuri verzi care erau strivite doar pe alocuri de câte o clădire mare şi severă, construită în vremurile posterioare, postelfice. Totul strălucea de curăţenie, era silenţios şi nobil, întrucât aici era interzisă orice formă de negoţ şi de servicii plătite, fără a mai pomeni de distracţii şi plăceri trupeşti.

Pe micile alei ale parcului treceau agale studenţi cufundaţi în lectura cărţilor şi pergamentelor. Alţii, aşezaţi pe băncuţe, pe borduri sau pe gazon, îşi spuneau reciproc lecţiile, discutau sau jucau discret „capra”, „ţurca” şi „turma” sau alte jocuri care implicau inteligenţa. De asemenea, se plimbau pe acolo profesorii, demni şi mândri, absorbiţi de conversaţii şi dispute. Hoinăreau şi tinerii bacalaureaţi cu privirile aţintite pe fundurile studentelor. Jaskier constata bucuros că nu se schimbase nimic în Academie de pe vremea lui.

Vântul adia dinspre Deltă, aducând un parfum slab dinspre mare, precum şi o putoare ceva mai puternică de hidrogen sulfurat provenit de la impunătoarea clădire a

Catedrei de Alchimie care domina canalul. Printre tufişurile parcului, lipite de dormitoarele studenţilor, ciripeau florinţii cenuşiu-gălbui, iar într-un plop şedea un urangutan care evadase cu siguranţă de la grădina zoologică a Catedrei de Istorie Naturală.

Fără să piardă timpul, poetul mărşăluia alert prin labirintul de alei şi garduri vii. Cunoştea terenul universităţii ca pe propriul său buzunar şi nici nu e de mirare, studiase aici patru ani, după care a predat un an la Catedra de Truverologie şi Poezie. I-a fost propus postul de profesor în urma examenului final luat cu brio, ceea ce produsese stupoare în rândurile examinatorilor, care în timpul studenţiei îl luaseră drept leneş, petrecăreţ şi idiot. Mai târziu, după câţiva ani de hoinărit prin ţară cu lăuta, faima sa de menestrel a ajuns departe, Academia a început să-i solicite cu insistenţă vizitele şi lecţiile magistrale ca invitat. Jaskier ceda rareori, deoarece înclinaţia către vagabondare lupta constant în interiorul său cu predilecţia lui către confort, lux şi venituri stabile. Precum şi, evident, cu simpatia sa pentru orăşelul Oxenfurt.

A privit în urmă. Cei doi indivizi, care nu achiziţionaseră nici ocarine, nici fluiere şi nici scripci, păşeau în urma lui la o anumită distanţă, observând cu atenţie vârfurile copacilor şi faţadele clădirilor.

Fluierând relaxat, poetul a schimbat direcţia marşului şi s-a îndreptat către palatul în care se afla Catedra de Medicină şi Ierbologie. Aleea care ducea la Catedră roia de fete cu tunici caracteristice verde deschis. Jaskier le scruta cu atenţie, căutând feţe cunoscute.

— Shani!

Tinerica medicinistă cu părul arămiu, tuns mai jos de urechi, şi-a dezlipit privirea dintr-un atlas de anatomie şi s-a ridicat de pe o băncuţă.

— Jaskier! a zâmbit, întredeschizându-şi ochii căprui veseli. Nu te-am văzut de-o grămadă de ani! Hai să te prezint prietenelor. Îţi adoră versurile…

— Mai târziu, a murmurat bardul. Uită-te discret, Shani. Îi vezi pe cei doi?

— Granguri. Medicinista şi-a încreţit năsucul în vânt, a pufnit, stârnindu-i admiraţia lui Jaskier pentru uşurinţa specifică studenţilor de a-i recunoaşte pe agenţi, spioni şi turnători. Aversiunea studenţilor faţă de serviciile secrete era proverbială, deşi nu prea raţională. Terenul universităţii era suveran şi sacru, iar studenţii şi profesorii, intangibili. Serviciile, deşi adulmecau câte ceva, nu îndrăzneau să inoportuneze şi nici să le facă viaţa amară universitarilor.

— Mă urmăresc de la Piaţa Mare, a zis Jaskier, prefăcându-se că o îmbrăţişează pe medicinistă şi că o curtează. Faci ceva pentru mine, Shani?

— Depinde. Fata şi-a retras gâtul zvelt ca o căprioară speriată. Dacă iarăşi te-ai băgat în vreo belea…

— Nu, nu, a liniştit-o repede. Vreau doar să transmit un mesaj şi nu pot de unul singur cu acest rahat care mi s-a lipit de tocuri…

— Să-i chem pe băieţi? E de-ajuns să strig o dată şi scapi imediat de granguri.

— Stai blândă! Vrei să stârnim valuri? Scandalul cu ghetoul pupitrelor, cu discriminarea neoamenilor abia s-a încheiat şi tu vrei altul? Şi în afară de asta, detest violenţa. O scot eu la capăt cu spionii. Tu în schimb, dac-ai putea…

Şi-a apropiat buzele de părul arămiu, şoptindu-i ceva. Ochii lui Shani s-au lărgit.

— Un vrăjitor? Un vrăjitor adevărat?

— Taci, pentru zei. Faci asta pentru mine, Shani?

— Cum să nu? a zâmbit medicinista entuziasmată. Măcar pentru simpla curiozitate de a-l vedea de aproape pe vestitul…

— Mai încet, te-am rugat. Dar ţine minte, niciun cuvânt nimănui.

— Secret profesional. Shani a afişat un zâmbet şi mai frumos, iar lui Jaskier i-a venit cheful de a compune o baladă dedicată femeilor ca ea, nu prea frumoase şi totuşi extrem de fermecătoare, celor pe care le visezi noaptea, în timp ce pe cele cu frumuseţe clasică le uiţi după cinci minute.

— Mulţumesc, Shani!

— Nimica toată, Jaskier! Cu bine! Mergi sănătos!

Sărutându-se cum se cuvine pe obraji, bardul şi medicinista au pornit rapid în direcţii opuse, ea în direcţia Catedrei, el în direcţia Parcului Gânditorilor.

Bardul a trecut pe lângă edificiul modern şi sobru al Catedrei de Tehnică, cunoscut printre studenţi şi sub numele de „Deus ex machina”, a cotit pe Podul lui Guildenstern. N-a ajuns prea departe. După curbura aleii, lângă piedestalul cu bustul din bronz al lui Nicodemus de Boot, primul rector al Academiei, îl aşteptau cei doi indivizi. Urmând obiceiul tuturor grangurilor din lume, evitau să-l privească în ochi şi, ca toţi grangurii din lume, aveau nişte moace comune şi spălăcite cărora se străduiau să le confere o expresie inteligentă, dar nu reuşeau decât să pară nişte maimuţe suferinde de o boală mintală.

— Salutări de la Dijkstra, a zis unul dintre spioni. Mergem!

— Asemenea! i-a răspuns nepăsător bardul. Mergeţi!

Spionii s-au uitat unul la altul, după care, fără să se clintească din loc, şi-au aţintit privirile pe un cuvânt urât mâzgălit de cineva cu cărbune pe soclul bustului rectorului. Jaskier a oftat.

— Ceea ce-mi şi imaginam, a zis aranjându-şi lăuta pe braţ. Aşadar voi fi irevocabil obligat să merg undeva cu stimaţii domni? Asta e, ce să-i faci? Să mergem atunci. Voi în faţă, eu în spate. În această situaţie concretă, fie ca vârsta să-i cedeze frumuseţii locul de onoare în formaţie.

Dijkstra, şeful serviciilor secrete ale regelui Vizimir de Redania, nu arăta a spion. De fapt nu se încadra în stereotipul spionului, conform căruia acesta trebuie să fie întotdeauna scund, slăbănog, şobolănos, cu ochi mici, pătrunzători, scânteind de sub o glugă neagră. Dijkstra, după cum bine ştia Jaskier, nu purta glugă niciodată, preferând în mod evident hainele de culori deschise. Era înalt de aproape şapte picioare şi cântărea cu siguranţă mulţi talanţi. Când îşi încrucişa braţele pe piept, şi-i plăcea s-o facă, părea că doi caşaloţi se tăvăleau pe o balenă. În ceea ce priveşte trăsăturile feţei, culoarea părului şi

tenului, acestea aduceau cu ale unui porc proaspăt periat. Jaskier cunoştea puţine persoane ale căror aparenţe erau la fel de înşelătoare ca ale lui Dijkstra. Pentru că acest gigant porcin, care dădea senzaţia de cretin veşnic somnoros şi buhăit, poseda un intelect incredibil de rapid. Şi o autoritate ieşită din comun. O zicală la modă la Curtea regelui Vizimir spunea că, dacă Dijkstra afirmă că este amiază, iar în jur domneşte întunericul de nepătruns, atunci trebuie să începi să te îngrijorezi de soarta soarelui.

În momentul de faţă, poetul avea însă cu totul alte motive de îngrijorare.

— Jaskier, i-a spus somnolent Dijkstra, încrucişându-şi caşaloţii pe balenă. Băi, cap de bivol! Băi, idiot patentat! Chiar trebuie totdeauna să distrugi tot ceea ce înfiripezi? Oare n-ai putea şi tu măcar o dată în viaţă să faci ceva ca lumea? Îmi este cunoscut faptul că nu eşti capabil să gândeşti autonom. Îmi este cunoscut faptul că ai aproape patruzeci de ani, arăţi ca şi cum ai avea treizeci, îţi imaginezi că ai un pic peste douăzeci şi procedezi ca şi cum n-ai avea nici zece. Fiind conştient de cele menţionate, de obicei îţi dau indicaţii precise. Îţi zic ce trebuie să faci, când trebuie şi în ce mod. Şi de fiecare dată am impresia că vorbesc la pereţi.

— Eu, în schimb, a răspuns poetul mimând aroganţa, de fiecare dată am impresia că vorbeşti doar pentru a face gimnastica buzelor şi a limbii. Aşa că treci la concret şi elimină figurile retorice şi falsa oratorie. Despre ce este vorba de data aceasta?

Şedeau la o masă mare de stejar, înconjuraţi de rafturi încărcate de cărţi şi ticsite de suluri de pergament, la ultimul etaj al rectoratului, într-una dintre încăperile închiriate, pe care Dijkstra le numea în glumă Catedra de Istorie Contemporană, iar Jaskier Catedra de Spionaj Comparat şi Sabotaj Aplicat. Erau, cu tot cu poetul, patru persoane – adică în afară de Dijkstra participau la conversaţie încă două persoane. Una dintre aceste persoane era, ca de obicei, Ori Reuven, secretarul şefului spionilor rodanieni, bătrân şi cu nasul mereu înfundat. Cea

de-a doua persoană nu era una obişnuită.

— Ştii bine despre ce este vorba, i-a răspuns rece Dijkstra. Însă, întrucât se pare că te amuză să joci rolul idiotului, nu-ţi voi strica distracţia şi-ţi voi explica în cuvinte simple. Sau poate că-ţi doreşti acest privilegiu, Filippa?

Jaskier s-a uitat spre cea de-a patra persoană prezentă la întâlnire, care se abţinuse să vorbească până atunci. Filippa Eilhart arăta de parcă abia sosise la Oxenfurt sau plănuia să plece în curând, pentru că nu purta rochia fină şi nici bijuteriile preferate, cu agate negre, nici machiajul în tonuri puternice. Era îmbrăcată cu o jachetă scurtă masculină, colanţi şi cizme înalte, veşminte pe care poetul le numea „de campanie”. Părul închis al magicienei, de obicei despletit şi într-o dezordine pitorească, era pieptănat spre spate şi legat cu o panglică pe ceafă.

— Să nu pierdem timpul! a zis, ridicându-şi sprâncenele frumos conturate. Jaskier are dreptate. Putem să eludăm oratoria şi elocvenţa de efect, care nu ne duc nicăieri, pentru că problema pe care trebuie s-o rezolvăm este simplă şi banală.

— Oh, da, a zâmbit Dijkstra. Banală. Un agent Nilfgaardian periculos, care ar putea să şadă banal în cea mai sinistră temniţă de-a mea din Tretogor, a şters-o banal, fiind avertizat şi pus pe drumuri de stupizenia banală a domnilor Jaskier şi Geralt. Am văzut la viaţa mea oameni care se îndreptau spre eşafod pentru banalităţi mai mărunte. De ce nu m-ai informat despre capcana voastră, Jaskier? Nu ţi-am poruncit oare să mă informezi în legătură cu toate urzelile vrăjitorului?

— N-am ştiut nimic despre urzelile lui Geralt, a minţit cu convingere Jaskier. Ţi-am spus doar că s-a dus în Temeria, la Sodden, în căutarea acelui Rience. Ţi-am spus şi că s-a întors. Eram sigur că s-a lăsat păgubaş. Rience s-a volatilizat literalmente, vrăjitorul n-a găsit nici cea mai mică pistă, adu-ţi aminte că ţi-am spus asta…

— Ai minţit, a afirmat rece spionul. Vrăjitorul a dat de urmele lui Rience. Sub forma unor cadavre. Atunci s-a hotărât să-şi schimbe tactica. În loc să fugă după Rience, s-

a hotărât să aştepte până când Rience îl va găsi pe el. S-a angajat ca escortă pe un şlep al Companiei Malatius şi Grock. A făcut-o premeditat. Ştia că acest fapt va fi trâmbiţat de Companie şi atunci Rience va afla şi va intra în acţiune. Şi domnul Rience a intrat în acţiune. Nesimţit şi sigur pe sine însuşi, domnul Rience nu s-a învrednicit măcar să facă uz de nume false sau pseudonime. Domnul Rience care pute de la o milă distanţă a horn Nilfgaardian. Şi a magician renegat. Nu-i aşa, Filippa?

Magiciana nici n-a confirmat, nici n-a infirmat. A tăcut privindu-l pe Jaskier inchizitorial şi pătrunzător. Poetul şi-a lăsat privirea în jos şi şi-a dres nesigur vocea. Nu-i plăceau astfel de priviri.

Jaskier clasifica femeile atractive, incluzând şi magicienele printre ele, în: superagreabile, agreabile, dezagreabile şi foarte dezagreabile. Cele superagreabile acceptau cu o bucurie explozivă propunerea de a merge în pat, agreabilele reacţionau cu un zâmbet bucuros. Dezagreabilele răspundeau în moduri dificil de prevăzut. În schimb, celor foarte dezagreabile nici măcar nu îndrăznea să le facă nici cea mai mică aluzie, deoarece doar simplul gând că ar putea să le lanseze o asemenea propunere îi provoca fiori ciudaţi pe şira spinării şi tremur de genunchi.

Filippa Eilhart, cu toate că era foarte atractivă, era în mod decisiv foarte dezagreabilă.

Pe deasupra, Filippa Eilhart era o persoană foarte importantă în Consiliul Magicienilor şi o magiciană de încredere de la Curtea regelui Vizimir. Era o magiciană foarte dotată. S-a dus vestea că era una dintre puţinele care stăpâneau arta polimorfismului. Arăta ca de treizeci de ani. Cu siguranţă avea peste trei sute.

Dijkstra, împletindu-şi palmele pufoase pe burtă, îşi învârtea degetele mari în morişcă. Filippa tăcea în continuare. Ori Reuven tuşea, îşi smiorcăia nasul şi se foia aranjându-şi întruna toga amplă. Toga arăta ca a unui profesor, dar nu părea a fi primită din partea Senatului. Părea găsită într-o groapă de gunoi.

— Vrăjitorul ăla al tău, a lătrat deodată spionul, nu l-a

apreciat pe domnul Rience la justa sa valoare. I-a pregătit o capcană, astfel a dat dovadă de o lipsă totală de raţiune, pornind de la presupunerea că Rience se va obosi să vină el însuşi în persoană până la el. Conform planurilor vrăjitorului, Rience trebuia să se simtă în siguranţă. Trebuia să nu se prindă de capcană sub nicio formă, trebuia să nu observe nicăieri subalternii domnului Dijkstra, care-l pândeau. Pentru că, la recomandarea vrăjitorului, dom' Jaskier nu i-a suflat niciun cuvinţel domnului Dijkstra despre capcana pusă la cale. Deşi, conform ordinelor primite, dom' Jaskier era obligat să-i sufle. În această privinţă, dom' Jaskier avea ordine clare şi concrete, dar a considerat mai adecvat să le ignore.

— Nu sunt subalternul tău, s-a zburlit poetul. Şi nu trebuie să mă supun recomandărilor şi ordinelor tale. Te mai ajut din când în când, dar o fac din proprie iniţiativă, din obligaţia de patriot, ca să nu rămân cu mâinile în sân în faţa schimbărilor survenite…

— Spionezi pentru toţi cei care te plătesc, l-a întrerupt Dijkstra. Îi informezi pe toţi cei care te au la mână cu ceva. Şi eu te am la mână cu multe chestii, Jaskier. Aşa că nu te mai opune.

— Nu mă tem de şantaj!

— Punem pariu?

Filippa Eilhart a ridicat mâna:

— Mai multă seriozitate, domnilor! Ne îndepărtăm de subiect.

— Corect. Spionul s-a tolănit în fotoliu. Ascultă la mine, poetule. Ceea ce s-a întâmplat nu se mai poate repara. Rience a fost avertizat şi nu mai poate fi dus cu zăhărelul. Dar nu pot admite ca ceva asemănător să se întâmple pe viitor. De aceea vreau să vorbesc cu vrăjitorul. Adu-mi-l. Şi mai termină cu slalomurile prin orăşel şi cu încercările de a scăpa de agenţii mei. Du-te direct la Geralt şi adu-mi-l aici, la Catedră. Trebuie să vorbesc cu el. Personal şi fără martori. Fără gâlceava şi rumoarea care s-ar stârni dacă l-aş aresta pe vrăjitor. Adu-mi-l, Jaskier. Asta-i tot ce-ţi cer deocamdată.

— Geralt a plecat, a minţit cu seninătate bardul.

Dijkstra i-a aruncat o privire magicienei. Jaskier s-a încordat în aşteptarea impulsului de sondare a creierului, dar n-a simţit nimic. Filippa îl privea cu ochii întredeschişi, dar nu dădea de înţeles că ar fi încercat să-i verifice sinceritatea prin intermediul magiei.

— O să-l aştept să se întoarcă, a oftat Dijkstra, prefăcându-se că-l crede. Chestiunea pe care trebuie s-o discut cu el este importantă, aşa că-mi voi face modificări în agendă şi-l voi aştepta pe vrăjitor. Când se va întoarce, adu-mi-l. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mai bine pentru toată lumea.

— Aş putea întâmpina dificultăţi, s-a strâmbat Jaskier, să-l conving pe Geralt să vină aici. El, închipuieşte-ţi, nutreşte o silă inexplicabilă faţă de spioni. Cu toate că pare să înţeleagă că este o slujbă ca oricare alta, îi repugnă cei care o îndeplinesc. Raţiunea patriotică, după cum susţine el, este una, dar în profesia de spion se înrolează numai nişte canalii ticăloase şi ultimii…

— Gata, ajunge! Dijkstra a fluturat mâna a lehamite. Fără vorbe goale, te rog, că mă plictisesc. Sunt atât de grosolane.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, a pufnit trubadurul. Vrăjitorul, un tip cumsecade, sincer şi transparent, nu se pune cu noi, ăştia din lume. El detestă pur şi simplu spionii, n-o să vrea să stea de vorbă cu tine pentru nimic în lume, iar de ajutat serviciile secrete, nici gând. Şi pe deasupra, nu-l ai cu nimic la mână.

— Te înşeli, i-a zis spionul. Îl am. Şi nu numai cu o singură chestie. Dar pentru moment îmi ajunge faza cu altercaţia de pe şlep de lângă Cărpiniş. Ştii cine erau cei care au luat cu asalt şlepul? Nu erau oamenii lui Rience.

— Nu-i nimic nou pentru mine, a răspuns relaxat poetul. Sunt convins că erau nişte canalii care populează Garda temeriană. Rience se interesase despre vrăjitor, cu siguranţă promisese recompense consistente pentru informaţiile referitoare la el. Era clar că avea mare nevoie de vrăjitor. Câţiva şmecheraşi au încercat aşadar să-l

pescuiască pe Geralt, cu gândul să-l ascundă într-o vizuină, ca apoi să i-l vândă lui Rience, dictând ei condiţiile şi pretinzând cât de mult s-ar fi putut. Pentru că doar pentru o simplă informaţie ar fi primit prea puţin sau poate chiar nimic.

— Felicitări pentru perspicacitate! Bineînţeles, vrăjitorului, nu ţie, tu nu te-ai fi prins nici în ruptul capului de aşa ceva. Dar situaţia este mai complicată decât ţi se pare. Şi confraţii mei, oamenii din serviciul secret al regelui Foltest, sunt interesaţi, după cum se vede, de domnul Rience. Au aflat despre planurile puse la cale de acei şmecheraşi, cum îi numeşti tu. Ei au fost cei care au luat cu asalt şlepul, vrând să-l captureze pe vrăjitor. Astfel au vrut să-i arunce o momeală lui Rience sau poate au avut alt obiectiv. Vrăjitorul i-a căsăpit pe agenţii temerieni la Cărpiniş, înţelegi Jaskier. Şeful lor este foarte, foarte supărat. Spui că Geralt a plecat? Sper că nu în Temeria. De acolo poate să nu se mai întoarcă niciodată.

— Şi cu asta îl ai la mână?

— Şi încă cum! Exact. Aş putea să-l împac pe şeful temerienilor. Dar nu gratis. Dar unde a plecat vrăjitorul, Jaskier?

— La Novigrad, a minţit trubadurul fără să stea pe gânduri. A plecat în căutarea lui Rience.

— Eroare, gravă eroare! i-a zâmbit spionul, prefăcându-se că n-a sesizat minciuna. Vezi, mare păcat că nu şi-a înfrânt repulsia şi nu a luat legătura cu mine. L-aş fi scutit de multe eforturi. Rience nu se află la Novigrad. În schimb, acolo sunt prin toate cotloanele agenţi temerieni. Cu siguranţă îl pândesc pe vrăjitor. S-au prins şi ei de povestea de care eu m-am prins de mult. S-au prins că vrăjitorul Geralt de Rivia, interogat cum trebuie, poate să răspundă la multe întrebări. Întrebări pe care încep să şi le pună serviciile secrete din toate cele Patru Regate. Treaba este foarte simplă: vrăjitorul vine aici la Catedră şi-mi răspunde mie la aceste întrebări. Iar eu îl voi lăsa în pace. Îi voi linişti şi pe temerieni. Iar lui îi voi garanta siguranţa.

— Despre ce întrebări este vorba? Poate sunt în stare să

răspund eu la ele.

— Nu mă face să râd, Jaskier!

— Şi totuşi, a intervenit deodată Filippa Eilhart, poate ar fi în stare? Poate că ne-ar scurta timpul? Nu uita, Dijkstra, că poetul nostru este băgat în scandal până peste gât. Până una-alta, îl avem aici, pe când pe vrăjitor nu. Unde este copilaşul cu care a fost văzut Geralt la Kaedwen? Fetiţa cu părul cenuşiu şi cu ochii verzi. Cea despre care te-a întrebat Rience atunci în Temeria, când te-a prins şi te-a torturat. Ei, Jaskier? Ce ştii despre fetiţă? Unde a ascuns-o vrăjitorul? Încotro a plecat Yennefer după ce a primit scrisoarea de la Geralt? Unde se ascunde Triss Merigold şi ce motive are ca să se ascundă?

Dijkstra nu s-a clintit, dar din privirea adresată magicienei, Jaskier şi-a dat seama că spionul era surprins. Era clar că întrebările puse de Filippa au fost adresate prea devreme. Şi unei persoane nepotrivite. Întrebările dădeau impresia că erau precipitate şi imprudente. Problema era că Filippa Eilhart putea fi acuzată de orice, exceptând precipitarea şi imprudenţa.

— Îmi pare rău, a zis Jaskier stins, dar nu am răspuns la niciuna dintre întrebări. V-aş ajuta, dac-aş putea. Dar nu pot.

Filippa l-a privit direct în ochi.

— Jaskier, i-a zis printre dinţi, dacă ştii unde se află fetiţa, spune-ne. Îţi garantez că şi pe mine, şi pe Dijkstra ne interesează doar siguranţa ei. Siguranţă care este ameninţată.

— Nu mă îndoiesc, a minţit poetul, că exact asta este ceea ce vă interesează. Dar eu chiar nu ştiu despre ce vorbiţi. N-am văzut-o în viaţa mea pe copila care vă interesează atât de mult. Iar Geralt…

— Geralt, l-a întrerupt Dijkstra, nu şi-a permis să te facă părtaş la confidenţele lui, nu ţi-a suflat nicio vorbă, deşi nu mă-ndoiesc că l-ai copleşit cu întrebări. Interesant, de ce? Ce crezi, Jaskier? Oare acest prostănac de bună-credinţă, căruia îi repugnă spionii, te-a mirosit cine eşti cu adevărat? Lasă-l în pace, Filippa, ne pierdem timpul. El ştie un căcat,

nu te lăsa dusă de nas de mutrele lui interesante şi de zâmbetele înşelătoare. Nu ne poate ajuta decât într-un singur mod. Când vrăjitorul va ieşi din bârlogul său, îl va contacta pe nimeni altul decât pe Jaskier. Pentru că îl consideră, imaginează-ţi, un adevărat prieten.

Jaskier a ridicat încet capul.

— Aşa-i, a confirmat. Aşa mă consideră. Şi, imaginează-ţi, Dijkstra, că nu fără motiv. Acceptă asta în sfârşit şi trage concluziile. Le-ai tras? Poţi de-acum să încerci să mă şantajezi.

— Oo, ohoo… a zâmbit spionul. Da' sensibil mai eşti la acest capitol! Ia mai lasă la o parte fumurile, poetule! Am glumit. Şantaj între camarazi? Nici vorbă. Iar acelui vrăjitor al tău, crede-mă, nu-i doresc răul şi nici nu am de gând să-i fac vreun rău. Cine ştie, poate cădem la o înţelegere, spre binele ambelor părţi. Dar ca s-ajungem la aşa ceva, trebuie să ne întâlnim mai întâi. Când se va lăsa deconspirat, adu-l la mine. Te rog foarte mult, Jaskier! Foarte mult. Înţelegi cât de mult te rog?

Trubadurul a pufnit.

— Am înţeles cât de mult.

— Aş vrea să cred că este adevărat. Bine, acum du-te de-aici! Ori condu-l pe domnul trubadur până la ieşire.

— Numai bine! a zis Jaskier ridicându-se. Vă doresc succes în viaţa profesională şi personal! Respectele mele, Filippa! Aaa, Dijkstra! Agenţii care mă urmăresc. Revocă-i.

— Desigur, a minţit spionul. Îi revoc. Nu mă crezi?

— Cum să nu? a minţit poetul. Te cred.

Jaskier şi-a petrecut timpul pe terenul Academiei până seara. Tot timpul se uita atent în jur, dar nu i-a mai observat pe grangurii care-l urmăreau. Şi tocmai acest lucru îl neliniştea cel mai mult.

În Catedra de Truverologie a ascultat cursul despre poezia clasică. Apoi a dormit dus la seminarul de poezie contemporană. L-au trezit nişte bacalaureaţi cunoscuţi cu care a plecat la Catedra de Filosofie ca să participe la o dispută lungă şi furtunoasă pe tema „Sensul şi originea

vieţii”. Înainte de lăsarea serii, jumătate dintre disputanţi erau beţi criţă, iar cealaltă jumătate se pregătea de ciomăgeală, ţipând unii peste alţii şi făcând o hărmălaie de nedescris. Toate acestea îi erau pe plac poetului.

S-a strecurat pe furiş la mansardă, a ieşit prin luminator, a coborât pe jgheab până pe acoperişul bibliotecii şi a sărit de era să-şi rupă picioarele până pe acoperişul sălii de disecţie. De acolo a pătruns în grădina lipită de zid. Printre tufişurile dese de agrişe a dat peste o gaură pe care o lărgise el însuşi pe vremea studenţiei. Dincolo de gaură se întindea orăşelul Oxenfurt.

S-a contopit cu mulţimea, apoi a străbătut rapid străduţele laterale, făcând slalom ca un iepure fugărit de ogari. Ajuns în obor, a aşteptat ascuns în umbră mai bine de jumătate de oră. Nu observase nimic suspect, a urcat pe o scară până pe un acoperiş de paie şi a sărit pe acoperişul casei cunoscutului maestru berar Wolfgang Amadeus Barbădeţap. S-a agăţat cum a putut de acoperişul din ţigle năpădite de muşchi până a ajuns în cele din urmă la gemuleţul unei anumite mansarde. În odăiţă, dincolo de fereastră ardea o lampă cu untdelemn. Stând nesigur pe picioare pe uluc, Jaskier a ciocănit în cadrul din plumb al gemuleţului. Fereastra nu era închisă şi a cedat la o împingere uşoară.

— Geralt! Hei, Geralt!

— Jaskier? Aşteaptă… Nu intra, te rog…

— Cum să nu intru? Ce vrei să spui cu asta? Poetul a împins mai tare geamul. Nu eşti singur sau ce? Doar nu te-a apucat amorul tocmai acum?

Negăsind răspunsul şi neaşteptându-l, s-a cocoţat pe pervaz, răscolind merele şi cepele puse pe el.

— Geralt… a gâfâit şi a tăcut brusc. După care a suduit cu jumătate de gură văzând tunica verde-deschis de medic aruncată pe jos. A deschis gura, siderat, şi a tras o nouă înjurătură. Se putea aştepta la orice altceva. Dar nu la asta.

— Shani… a scuturat din cap. Să-mi…

— Fără comentarii, te rog! Vrăjitorul s-a aşezat pe pat. Shani s-a acoperit, trăgându-şi cearşaful până la nasul în

vânt.

— Hai, intră odată! Geralt a întins mâna după pantaloni. Dacă ai ajuns să intri pe geam, înseamnă că e vorba despre o problemă serioasă. Dar dacă nu e serioasă, te arunc de pe geamul ăsta imediat.

Jaskier a coborât de pe pervaz rostogolind cepele rămase. S-a aşezat trăgând cu piciorul un scăunel mic spre el. Vrăjitorul a luat de jos tunica lui Shani şi pe-a sa. Avea o mutră năucită. S-a îmbrăcat în linişte. Medicinista, ascunzându-se în spatele lui, se lupta cu o cămaşă. Poetul o privea cu neobrăzare, căutând în minte comparaţii şi rime pentru pielea aurie în lumina lămpii şi pentru forma sânilor săi mici.

— Despre ce este vorba, Jaskier?

Vrăjitorul îşi închidea cataramele de la cizme.

— Fă-ţi bagajul, i-a răspuns sec. Trebuie să ştergi putina repede.

— Cât de repede?

— Extraordinar de repede.

— Shani… Geralt şi-a dres glasul. Shani mi-a spus despre grangurii care te urmăreau. I-ai pierdut, să înţeleg?

— Nu înţelegi nimic.

— Rience?

— Mai rău.

— În cazul ăsta, chiar că nu înţeleg… Stai aşa. Redanienii? Tretogor? Dijkstra?

— Ai ghicit.

— Păi, ăsta nu este un motiv…

— Ăsta e un motiv, l-a întrerupt Jaskier. Pentru ei Rience nu mai contează. Este vorba despre fată şi despre Yennefer. Dijkstra vrea să ştie unde sunt. Te va forţa să-i spui. Înţelegi acum?

— Acum da. Atunci, s-o ştergem. Trebuie pe geam?

— Fără doar şi poate. Shani? Te descurci?

Medicinista şi-a aranjat tunica.

— Asta nu-i prima fereastră din viaţa mea.

— Eram sigur.

Poetul a măsurat-o cu atenţie, aşteptând să vadă bujori

de ruşine demni de rimă şi metaforă.

S-a înşelat. Bucuria din ochii căprui şi zâmbetul neruşinat a fost tot ceea ce a văzut.

Pe pervaz a planat fără zgomot o bufniţă cenuşie imensă. Shani şi-a reprimat un ţipăt. Geralt a pus mâna pe sabie.

— Nu te prosti, Filippa! i-a zis Jaskier.

Bufniţa a dispărut lăsând-o în loc pe Filippa Eilhart, aşezată dizgraţios pe vine. Magiciana a sărit imediat în odăiţă, aranjându-şi părul şi hainele.

— Bună seara, a zis rece. Fă prezentările, Jaskier!

— Geralt de Rivia. Shani de la Medicină. Iar această bufniţă care a zburat atât de abil pe urmele mele nu e deloc o bufniţă. E Filippa Eilhart din Consiliul Magicienilor, actualmente în slujba regelui Vizimir, giuvaierul Curţii din Tretogor. Păcat că n-avem decât un singur scaun aici.

— E de-ajuns.

Magiciana s-a făcut comodă în scăunelul eliberat de trubadur, a insistat cu privirea asupra celor prezenţi, oprindu-se ceva mai mult la Shani. Medicinista, spre uimirea lui Jaskier, s-a înroşit subit.

— În principiu, ceea ce mă aduce aici îl priveşte exclusiv pe Geralt de Rivia, a comentat Filippa după o clipită. Sunt conştientă însă că ar fi o lipsă de tact să poftesc afară pe cineva, aşadar…

— Pot să ies, a zis nesigură Shani.

— Nu poţi, a murmurat Geralt. Nimeni nu poate până când nu se va clarifica situaţia. Nu-i aşa, doamnă Eilhart?

— Pentru tine sunt Filippa, a zâmbit magiciana. Hai să lăsăm convenienţele! Şi nu trebuie să iasă nimeni de-aici, nu mă deranjează prezenţa nimănui. Cel mult mă miră, dar ce să-i faci, viaţa este un şir neîntrerupt de surprize… aşa cum obişnuieşte să spună una dintre cunoştinţele mele… Aşa cum obişnuieşte să spună o cunoştinţă de-a noastră comună, Geralt. Studiezi medicina, Shani? În ce an eşti?

— În anul trei, a îngăimat fata.

— Ah. Filippa Eilhart nu se uita la ea, ci la vrăjitor. Şaptesprezece ani, ce vârstă frumoasă! Yennefer ar da orice ca să aibă din nou vârsta aceasta. Ce părere ai,

Geralt? La urma urmei o voi întreba despre asta cu proxima ocazie.

Vrăjitorul a zâmbit sinistru.

— Nu am dubii că o vei întreba. Nu am dubii că vei îmbogăţi întrebarea cu un comentariu. Nu am dubii că te vei amuza teribil. Iar acum treci, te rog, la subiect.

— Bine zici, a afirmat magiciana cu o înclinare din cap, devenind serioasă. E timpul să începem. Iar tu nu prea mai ai timp. Jaskier a reuşit cu siguranţă să-ţi spună că pe Dijkstra l-a apucat deodată cheful de a se întâlni cu tine şi de a purta o conversaţie cu scopul de a-i dezvălui locul de sejur al unei anumite fete. În acest sens, Dijkstra are ordine precise de la regele Vizimir, aşadar cred că va insista foarte mult ca să-i comunici acel loc.

— Evident. Mulţumesc pentru avertisment. Un singur lucru mă intrigă puţin. Susţii că Dijkstra a primit ordine precise de la rege. Dar tu n-ai primit niciunul? Doar ocupi un loc important în consiliul lui Vizimir.

— Bineînţeles, a zis magiciana, care nu părea afectată de sarcasm. Ocup. Şi-mi tratez cu seriozitate obligaţiile, care constau în a-l proteja pe rege să nu comită greşeli. Uneori, cum e şi în acest caz concret, nu am voie să-i spun regelui direct că face o greşeală şi nici să-l sfătuiesc să nu ia o decizie pripită. Pur şi simplu trebuie să-l împiedic să comită o greşeală. Ai înţeles?

Vrăjitorul a confirmat dând din cap. Jaskier se întreba dacă înţelege cu adevărat, deoarece ştia bine că Filippa minţea mai mult decât vorbea.

— Văd, aşadar, a spus răspicat Geralt, demonstrând că a înţeles perfect, că şi Consiliul Magicienilor este interesat de protejata mea. Magicienii vor să afle unde este pupila mea. Şi vor s-o prindă înaintea lui Vizimir sau a altcuiva. De ce, Filippa? Oare ce are protejata mea de stârneşte atâta interes?

Ochii magicienei s-au îngustat.

— Nu ştii? a sâsâit. Atât de puţin ştii despre pupila ta? Nu vreau să trag concluzii pripite, dar aşa o lipsă de cunoaştere pare să semnaleze nulitatea calificărilor tale ca

tutor. Zău că mă miră faptul că, fiind atât de ignorant şi neinformat, ţi-ai asumat acest rol. Şi mai mult decât atât, te-ai hotărât să nu-i laşi să se ocupe de ea pe cei care au atât calificările, cât şi dreptul s-o facă. Şi cu toate astea, te întrebi de ce. Ai grijă, Geralt, să nu-ţi fie fatală aroganţa asta a ta. Ai grijă. Şi ai grijă de această fată, la naiba! Ai grijă ca de ochii din cap! Iar dacă nu eşti capabil singur, apelează la ajutorul altora!

Jaskier a crezut preţ de-o clipă că vrăjitorul va menţiona rolul acceptat de Yennefer. N-ar fi riscat nimic şi i-ar fi combătut argumentele Filippei. Dar Geralt tăcea. Poetul bănuia motivele. Filippa ştia totul. Filippa l-a avertizat. Iar vrăjitorul a înţeles avertismentul.

S-a concentrat pe observarea ochilor şi chipurilor, întrebându-se dacă-i unise ceva pe cei doi în trecut. Jaskier ştia că astfel de dueluri de cuvinte şi aluzii care demonstrau o fascinaţie reciprocă, purtate de vrăjitor cu magicienele, se terminau de regulă în pat. Dar observaţia, ca de obicei, n-a dus la niciun rezultat. Pentru a afla dacă pe vrăjitor îl lega ceva de cineva, n-avea decât o singură modalitate: trebuia să intre pe fereastră în momentul oportun.

— Tutela, şi-a continuat magiciana discursul, înseamnă să-ţi asumi responsabilitatea pentru securitatea unei fiinţe incapabile să şi-o asigure singură. Dacă-ţi expui protejata… Dacă i se întâmplă vreo nenorocire, răspunderea va cădea pe tine, Geralt. Numai şi numai pe tine.

— Ştiu.

— Mă tem că totuşi ştii prea puţin.

— Atunci, luminează-mă! De ce dintr-odată atâtea persoane vor să mă elibereze de povara responsabilităţii, vor să-mi preia obligaţiile şi să se ocupe de pupila mea? Ce vrea de la Ciri Consiliul Magicienilor? Ce vor de la ea Dijkstra şi regele Vizimir, ce vor de la ea temerienii? Ce vrea un anume Rience care la Sodden şi în Temeria a ucis trei persoane care cu doi ani în urmă avuseseră legătură cu mine şi cu fetiţa? Care aproape l-a omorât pe Jaskier încercând să-i smulgă informaţii despre ea? Cine este acest Rience, Filippa?

— Nu ştiu, a zis magiciana. Nu ştiu cine este Rience. Dar, la fel ca şi ţie, tare mi-ar plăcea să aflu.

— Oare acel Rience, a intervenit pe neaşteptate Shani, are pe faţă o cicatrice de la o arsură de gradul trei? Dacă-i aşa, eu ştiu cine este. Ştiu şi unde este.

În tăcerea aşternută au început să ciocănească primele picături de ploaie pe jgheabul de la fereastră.

Crima este de fiecare dată o crimă, indiferent de cauze şi de împrejurări. Cei care omoară sau pun la cale un omor sunt criminali şi nemernici, indiferent de cine sunt ei: regi, prinţi, mareşali sau judecători. Niciunul dintre cei care plănuiesc sau săvârşesc o violenţă nu are dreptul de a se considera mai bun decât un simplu ucigaş. Întrucât orice violenţă, prin natura sa, duce inevitabil la crimă.

NICODEMUS BOOT, Meditaţii despre viaţă, fericire şi bunăstare

6

— Să nu facem nicio greşeală! a spus regele Redaniei, Vizimir, răsfirându-şi părul de pe tâmplă cu degetele încărcate de inele. Nu ne putem permite nici erori şi nici confuzii.

Cei prezenţi tăceau. Demawend, guvernatorul de Aedirn, stătea tolănit în fotoliu, cu privirea aţintită la halba de bere de pe burtă. Foltest, domn al Temeriei, Pontarului, Mahakamului şi Soddenului şi nu de mult timp senior protector al Brugge-ului, îşi etala profilul nobil, întorcându-şi capul spre fereastră. Pe latura opusă a mesei stătea Henselt, regele Kaedwenului, care făcea un tur al participanţilor la întâlnire cu ochii săi mici şi pătrunzători strălucind pe fizionomia bărboasă ca a unui tâlhar. Meve, regina Lyriei, se juca gânditoare cu rubinele enorme din colierul său, ţuguindu-şi ambiguu din când în când buzele frumoase şi cărnoase.

— Să nu facem nicio greşeală! a repetat Vizimir. Pentru că o greşeală ne poate costa foarte scump. Să profităm de experienţele altora. Acum cinci sute de ani, când strămoşii noştri au debarcat pe plaje, elfii, tot aşa, îşi ascundeau capul în nisip. Le smulgeam ţara bucată cu bucată, iar ei se tot retrăgeau, cu gândul că este ultima frontieră, că mai departe de atât nu mai ajungem. Să fim mai înţelepţi! Pentru că ne-a venit rândul. Acum noi suntem elfii. Nilfgaardul stă pe celălalt mal al Yarugăi, iar eu n-aud în jurul meu decât: „Lasă că n-or să aibă încotro!” Sau: „Mai departe de atât nu mai ajung”. Dar vor ajunge, o să vedeţi voi. Repet, să nu comitem greşelile elfilor!

Picăturile de ploaie au început din nou să bată în geamul ferestrei, vântul sufla năprasnic. Regina Meve a ridicat capul. I se părea că aude croncăneli de ciori şi corbi. Însă era doar vântul. Vântul şi ploaia.

— Nu ne compara pe noi cu elfii, a zis Henselt de Kaedwen. Ne insulţi cu asemenea comparaţii. Elfii nu ştiau să se lupte, fugeau din calea strămoşilor noştri, se

ascundeau prin munţi şi prin păduri. Elfii nu i-au pus la încercare pe strămoşii noştri la niciun Sodden. Dar noi i-am învăţat minte pe nilfgaardieni ce păţesc dacă ne stârnesc. Nu ne speria cu Nilfgaardul, Vizimir, nu da tu apă la moară propagandei. Spui că Nilfgaardul stă pe celălalt mal al Yarugăi? Atunci eu îţi spun că stă pe celălalt mal al râului ca un şoarece sub mătură. Pentru că şi-au găsit nănaşul cu noi la Sodden! I-am învins din punct de vedere militar, dar mai ales moral. Nu ştiu dacă e adevărat că Emhyr var Emreis se opunea atunci unei agresiuni de asemenea proporţii şi că atacul asupra Cintrei a fost condus de o grupare inamică de-a sa. Presupun că dacă ne-ar fi învins, ar fi bătut din palme şi ar fi împărţit privilegii şi concesii în stânga şi-n dreapta. Dar imediat după Sodden s-a aflat că cică el s-a opus de fapt atacului şi că toată vina trebuie pusă pe seama samavolniciei mareşalilor. Au căzut nişte capete. Eşafodurile erau scăldate în sânge. Acestea sunt informaţii exacte, nu e vorba despre zvonuri. Opt execuţii solemne şi o droaie de mai mică amploare.

O serie de decese aparent naturale, dar misterioase, şi multe treceri bruşte în rezervă. Vă spun eu, Emhyr s-a înfuriat şi şi-a lichidat toate cadrele sale de conducere. Acum cine-o să le mai conducă armatele la atac? Sutaşii?

— Nu, nu sutaşii, a zis rece Demawend de Aedirn. O vor face ofiţerii tineri şi capabili, şcoliţi intens de Emhyr, care au aşteptat de mult această ocazie. Cei pe care bătrânii mareşali nu i-au lăsat să conducă trupele şi cărora nu le-au permis ascensiunea. Conducătorii tineri şi capabili despre care tot umblă vorba. Cei care au înăbuşit revolta din Metinna şi Nazair şi care nu după multă vreme i-au nimicit pe răzvrătiţii de la Ebbing. Conducătorii care apreciază rolul manevrelor de flanc, al atacurilor lungi de cavalerie, al marşurilor alerte de infanterie, al desanturilor din mare. Care utilizează strategia loviturilor demolatoare în direcţii bine ţintite, folosind la asediul fortăreţelor tehnica modernă în locul magiei nesigure. Nu trebuie să-i subestimăm. Ei ard de nerăbdare să treacă Yaruga pentru a demonstra că au învăţat ceva din greşelile venerabililor mareşali.

— Dacă chiar au învăţat ceva, a dat Henselt din umeri, atunci n-o să treacă Yaruga. Estuarul râului de la frontiera dintre Cintra şi Verden este controlat în continuare de Ervyll prin cele trei fortăreţe ale sale: Nastrog, Rozrog şi Bodrog. Aceste fortăreţe nu pot fi cucerite din marş, oricât de modernă ar fi tehnica utilizată. Flancul nostru este apărat de flota lui Ethain de Cidaris. Datorită acesteia şi a piraţilor din Skellige, deţinem controlul coastei. Iarlul Crach an Craite, dacă ţineţi bine minte, n-a semnat armistiţiul cu Nilfgaardul, îi caută întruna pricină, îl asaltează şi dă foc aşezărilor de pe coastă şi forturilor din provincii. Nilfgaardienii l-au poreclit Tirth ys Muire, Mistreţ de Mare. Sperie copiii cu el!

— Speriatul copiilor nilfgaardieni, a rânjit Vizimir, nu ne garantează siguranţa.

— Nu a acceptat Henselt. Ne-o garantează altceva. Fără controlul estuarului şi litoralului şi cu flancul descoperit, Emhyr var Emreis nu va mai fi în stare să-şi aprovizioneze trupele pe care ar vrea să le lanseze pe celălalt mal al Yarugăi. Ce marşuri alerte, ce asalturi de cavalerie? Se va face de râsul lumii. La trei zile de la trecerea râului, armata se va împotmoli. Jumătate va asedia fortăreţele. Cealaltă jumătate se va împrăştia, va tâlhări şi va căuta nutreţ şi hrană. Iar când vestita lor cavalerie îşi va termina de mâncat caii, le-arătăm noi încă un Sodden. La naiba, unde nu trec ei râul! Dar nu vă temeţi, nu-l vor trece.

— Să presupunem, a zis deodată Meve din Lyria, că nu vor trece Yaruga. Să presupunem că Nilfgaardul pur şi simplu va aştepta să vadă dincotro bate vântul. Să cugetăm, totuşi, în folosul cui ar fi, al lor sau al nostru? Cine-şi poate permite să stea în expectativă şi cine nu?

— Tocmai! Vizimir a preluat cuvântul. Meve, ca de obicei, vorbeşte puţin, dar cu rost. Emhyr are timp, domnilor, iar noi nu. Nu vedeţi ce se petrece? Acum trei ani, Nilfgaardul a mişcat un bolovan de pe coasta muntelui şi de-atunci aşteaptă liniştit avalanşa. Aşteaptă cu mâinile-n sân. Şi între timp se prăvălesc neîncetat bolovanii de pe coastă. Primul bolovan li s-a părut multora o stâncă de neclintit. Iar

dacă au băgat de seamă că e de-ajuns un brânci ca să se rostogolească, s-au găsit şi alţii cărora le-ar prinde bine avalanşa. Din Munţii Cenuşii până la Bremervoord cutreieră cetele de elfi, de-acum nu mai este vorba doar de un mic partizanat, ci de un război în toată regula. Nu mai durează mult şi purced la luptă şi elfii liberi din Dol Blathanna. În Mahakam se agită piticanii, iar driadele din Brokilon prind tot mai mult curaj. Este un război, un război de mari proporţii. Un război intern, un război civil. Al nostru. Iar Nilfgaardul aşteaptă… În folosul cui trece timpul, ce părere aveţi? În cetele de Scoia’taeli luptă elfi cu vârste de treizeci, patruzeci de ani. Bine, dar ei trăiesc câte trei sute de ani! Ei au vreme, noi n-avem!

— Scoia’taelii, a recunoscut Henselt, au devenit un ghimpe în cur. Mi-au paralizat negoţul şi transportul, îmi terorizează fermierii… Trebuie să-i punem capăt, ce mai!

— Dacă neoamenii vor război, îl vor avea, a zis Foltest de Temeria. Întotdeauna am fost pentru împăcare şi convieţuire paşnică, dar dacă vor o probă de forţă, atunci hai să ne măsurăm muşchii. Eu sunt dispus. În Temeria şi în Sodden, mă angajez să le fac felul Veveriţelor în şase luni. Aceste meleaguri au mai fost scăldate de sângele elfilor din cauza străbunicilor noştri. A fost o tragedie, ce-i drept, dar nu văd altă ieşire, tragedia se va repeta. Elfii trebuie să fie pacificaţi.

— Dacă îi vei ordona, armata ta va porni împotriva elfilor, a afirmat Demawend. Dar oare ar porni şi împotriva oamenilor? Împotriva ţăranilor din rândul cărora îţi recrutezi infanteria? Împotriva breslaşilor? Împotriva târgurilor libere? Vizimir, vorbind despre Scoia’taeli, a descris doar un bolovan din avalanşă. Da, da, nu vă holbaţi aşa la mine! Prin sate şi târguri umblă vorba că, pe plaiurile luate în stăpânire de Nilfgaard, ţăranii, fermierii şi breslaşii trăiesc mai bine, sunt mai liberi şi mai bogaţi, iar gildele de negustori se bucură de privilegii mai mari… Ne invadează mărfurile din manufacturile Nilfgaardiene. La Brugge şi Verden moneda lor este mai puternică decât cea locală. Dacă vom sta cu mâinile în sân fără să facem nimic, vom

pieri învrăjbiţi în tot soiul de duşmănii şi gâlceve, preocupaţi cu înăbuşirea revoltelor şi răscoalelor şi din ce în ce mai dependenţi de puterea economică Nilfgaardiană. Vom pieri, ne vom înăduşi în provincia noastră sufocantă pentru că mai trebuie să ţinem cont şi de faptul că Nilfgaardul ne închide drumul spre sud, iar noi trebuie să ne dezvoltăm, trebuie să fim expansivi, căci altfel nu va fi destul spaţiu pentru nepoţii noştri.

Cei adunaţi tăceau. Vizimir de Redania a oftat adânc, a luat un pahar de pe masă şi l-a băut încet. Tăcerea s-a prelungit, ploaia bătea în geam, vântul vuia şi zgâlţâia obloanele.

— Toate nenorocirile despre care s-a pomenit aici, a zis într-un târziu Henselt, sunt uneltiri ale lui Nilfgaard. Emisarii lui Emhyr instigă oamenii, îi alimentează cu propaganda şi îi incită la revoltă. Ei sunt cei care aruncă aurul în stânga şi-n dreapta, promiţând privilegii pentru organizaţiile de breslaşi şi gilde şi posturi de rang înalt în provinciile care vor înlocui regatele noastre pentru baroni şi duci. Nu ştiu cum e la voi, dar în Kaedwen s-au înmulţit ca ciupercile după ploaie tot felul de preoţi, profeţi, magicieni şi tot felul de mistici căcăcioşi care prevestesc sfârşitul lumii…

— Şi în regatul meu lucrurile stau la fel, a confirmat Foltest. La naiba, am avut linişte şi pace atâţia ani! De când le-a arătat bunicul meu preoţilor unde le e locul, şi-au rărit puternic rândurile şi s-au dedicat ocupaţiilor productive. Studiau şi-i învăţau carte pe copii, îşi oblojeau bolnavii, aveau grijă de săraci, ologi şi vagabonzi. Nu se amestecau în politică. Iar acum s-au dezmeticit brusc şi perorează gloatei din altarele lor tot soiul de tâmpenii, iar gloata pleacă urechea şi află şi ea în sfârşit din pricina cui o duce aşa de prost.

— Eu tolerez asta, întrucât sunt mai puţin înverşunat decât bunicul meu şi mai puţin sensibil în privinţa demnităţii şi autorităţii mele regale. La urma urmelor, care demnitate şi autoritate, dacă pot fi subminate de guiţatul oricărui fanatic smintit? Dar am ajuns la capătul răbdării. În ultima vreme, subiectul principal al predicilor îl constituie

Mântuitorul care va veni dinspre sud. Dinspre sud, înţelegeţi? De dincolo de Yaruga!

— Văpaia Albă, a murmurat Demawend. Va veni Frigul Alb, după care, Lumina Albă. Apoi lumea va renaşte datorită Focului Alb şi a Reginei Albe... Şi eu am auzit aşa ceva. E o interpretare a profetei Ithlinna aep Aevenien, sibila elfilor. Am poruncit prinderea unui popă care răgea despre asta în piaţa din Vengerberg, iar călăul l-a luat amabil la întrebări mult timp despre aurul primit de prooroc pentru profeţiile sale de la Emhyr... Iar predicatorul bâiguia întruna despre Focul Alb şi Regina Albă... până la capăt.

— Ai grijă, Demawend. Vizimir şi-a încruntat sprâncenele. Să nu creăm martiri, pentru că i-am face jocul lui Emhyr. Capturează-i pe Agenţii nilfgaardieni, dar nu te atinge de preoţi, pot apărea consecinţe imprevizibile. Ei se bucură în continuare de respect şi influenţă în rândul populaţiei. Avem destule necazuri cu Veveriţele ca să mai riscăm niscaiva răzvrătiri prin târguri sau răscoale de-ale ţăranilor.

— La naiba! a pufnit Foltest. Asta să n-o facem, aia să n-o riscăm, aia nu se cade, aia n-avem voie... De-aia ne-am adunat, ca să discutăm despre ce nu putem face? Pentru asta ne-ai adus aici la Hagge, Demawend, ca să ne tânguim şi să ne lamentăm din cauza slăbiciunii şi neputinţei? Hai să luăm taurul de coarne! Trebuie să facem ceva! Să curmăm ce se petrece!

— Asta am şi propus de la început. Vizimir s-a îndreptat în scaun. Propun să trecem la fapte.

— Dar cum?

— Ce putem face?

Din nou s-a aşternut tăcerea. Vântul şuiera, obloanele se izbeau de zidul castelului.

— De ce, a intervenit Meve, vă holbaţi aşa la mine?

— Îţi admirăm frumuseţea, a bubuit Henselt din adâncul halbei.

— Şi asta, a aprobat Vizimir. Meve, ştim cu toţii că eşti capabilă să găseşti o ieşire din fiecare situaţie. Ai intuiţie feminină, eşti o femeie inteligentă...

— Încetează cu linguşirile! Regina Lyriei şi-a încrucişat

mâinile în poale şi s-a uitat la tapiseriile mohorâte, cu scene de vânătoare. Nişte ogari erau reprezentaţi sărind şi ridicându-şi boturile spre coastele unicornului alb care se chinuia să scape. N-am văzut niciodată în viaţa mea un unicorn viu, se gândea Meve. Niciodată. Şi cred că nici nu voi vedea vreodată.

— Situaţia în care ne aflăm, a zis după o clipă, desprinzându-şi privirea de la tapiserie, îmi aminteşte de serile lungi de iarnă din castelul din Rivia. Ceva plutea întotdeauna în aer. Soţul meu se gândea cum s-o agaţe pe noua slujnică. Mareşalul îşi făcea planuri pentru declanşarea unui război care l-ar fi putut face faimos. Magicianul îşi închipuia că este un rege. Servitorii n-aveau chef să servească, bufonul era trist, posomorât şi îngrozitor de plictisitor, câinii hămăiau melancolic, iar pisicile dormeau fără să le pese de şoarecii care mişunau pe mese. Toţi aşteptau ceva. Se uitau la mine de sub gene. Iar eu… Eu atunci le arătam. Le arătam tuturor de ce sunt în stare, de se zguduiau zidurile, iar urşii din preajmă se trezeau de prin bârloguri. Le ieşeau din cap ideile prosteşti cât ai zice peşte. Deodată ştiau cu toţii cine e stăpâna.

Nimeni n-a intervenit. Vântul vuia şi mai puternic. Gardienii de pe ziduri se strigau mecanic. Loviturile picăturilor pe geamurile ferestrelor cu rame de plumb se transformaseră într-un *staccato furioso.*

— Nilfgaardul se uită şi aşteaptă, a continuat Meve jucându-se cu colierul. Nilfgaardul stă la pândă. Ceva pluteşte în aer şi în multe capete se plăsmuiesc gânduri nesăbuite. De aceea trebuie să le arătăm tuturor de ce suntem în stare. Hai să-i învăţăm noi minte cine este adevăratul rege aici! Să zguduim zidurile castelului cufundat în marasmul iernii!

— Le reprimăm pe Veveriţe, a zis rapid Henselt. Începem o operaţiune militară comună grandioasă. Le oferim neoamenilor o baie de sânge. Să curgă sângele elfilor în Pontar, Gwenllech şi Buina, de la izvor până la estuar!

— Îi strivim cu o expediţie punitivă pe elfii liberi din Dol Blathanna, a adăugat încreţindu-şi fruntea Demawend.

Introducem un corp de intervenţie la Mahakam. Îi permitem în sfârşit lui Ervyll de Verden să pornească împotriva driadelor. Da, o baie de sânge! Iar supravieţuitorii, în rezervaţii cu ei!

— Îl asmuţim pe Crach an Craite împotriva litoralurilor Nilfgaardiene, a continuat Vizimir. Îl susţinem cu flota lui Ethain de Cidaris, să întindă vâlvătaia de la Yaruga la Ebbing! O demonstraţie de forţă…

— Prea puţin, a dat din cap a negare Foltest. E prea puţin. Trebuie… Ştiu eu ce trebuie.

— Atunci, spune!

— Cintra.

— Ce?

— Să le-o luăm nilfgaardienilor. Trecem Yaruga în marş forţat, să atacăm primii. Acum, să-i luăm pe nepusă masă. Îi aruncăm înapoi după Marnadal.

— Şi cum procedăm? Tocmai am discutat că Yaruga nu poate fi trecută de armată.

— De armata nilfgaardienilor. Însă noi controlăm râul. Avem în mână estuarul, drumurile de aprovizionare, avem flancul acoperit de Skellige, Cidaris şi fortăreţele din Verden. Pentru Nilfgaard trecerea râului cu patruzeci-cincizeci de mii de ostaşi e un efort considerabil. Noi putem trimite pe malul stâng mult mai mulţi ostaşi. Nu te uita aşa, Vizimir. Asta ţi-ai dorit, ceva spectaculos, care să curme aşteptarea. Ceva care să ne facă din nou regi adevăraţi? Acel ceva va fi Cintra. Cintra ne va întări, pentru că Cintra reprezintă un simbol. Amintiţi-vă de Sodden! Dacă n-ar fi fost masacrul târgului şi martirizarea reginei Calanthe, n-am fi avut parte de aşa o victorie. Forţele erau egale, nimeni nu se aştepta că o să-i nimicim în aşa hal.

Dar oştirile noastre au sărit la gâturile lor ca nişte lupi, ca nişte câini turbaţi, pentru a o răzbuna pe Leoaica din Cintra. Ca să nu mai pomenim şi de unii a căror furie n-a fost stinsă de sângele scurs pe câmpul din Sodden. Amintiţi-vă de Crach an Craite, de Mistreţul de Mare!

— E-adevărat, a confirmat Demawend. Crach şi-a jurat să-şi ia revanşa sângeroasă de la Nilfgaaard. Pentru Eist

Tuirseach, omorât în Marnadal. Şi pentru Calanthe. Dacă atacăm malul stâng, Crach ne va susţine cu toată tăria din Skellige. Pentru zei, acest plan are mari şanse de izbândă! Îl susţin pe Foltest! Să nu mai stăm cu mâinile în sân, să atacăm primii, să eliberăm Cintra, să-i aruncăm pe ticăloşi dincolo de trecătoarea Amell!

— Linişte! a lătrat Henselt. Nu vă mai grăbiţi atât să trageţi leul de mustăţi, pentru că încă nu şi-a dat duhul. Asta în primul rând. În al doilea rând, dacă vom ataca primii, ne vom situa în poziţie de agresori. Vom încălca armistiţiul pe care noi înşine l-am pecetluit cu sigiliul nostru. Nu ne putem baza pe ajutorul lui Niedamir şi al Ligii sale, nici pe sprijinul lui Esterad Thyssen. N-am idee cum se va comporta Ethain de Cidaris. Sunt convins că se vor împotrivi războiului de agresiune atât organizaţiile noastre de breslaşi, cât şi negustorii şi boierii noştri… Şi mai ales magicienii. Nu uitaţi de magicieni!

— Magicienii nu vor sprijini un atac îndreptat împotriva malului stâng, a afirmat Vizimir. Armistiţiul a fost opera lui Vilgefortz de Roggeveen. Se ştie bine că planurile sale prevedeau ca armistiţiul să ducă la o pace durabilă. Vilgefortz nu va pune umărul la război. Iar Capitulul, credeţi-mă, va juca după cum cântă Vilgefortz. După Sodden, el este primul în Capitul, n-au decât să trăncănească magicienii cât vor ei, oricum Vilgefortz este vioara-ntâi.

— Vilgefortz în sus, Vilgefortz în jos! s-a indignat Foltest. Prea i-au crescut aripile magicianului ăstuia. Începe să mă calce pe nervi cramponarea asta de planurile lui Vilgefortz şi ale Capitulului, planuri pe care de altfel nici nu le cunosc şi nici nu le înţeleg. Dar şi pentru asta există o soluţie, domnilor. Ce ziceţi dacă ar lua Nilfgaardul iniţiativa agresiunii? De exemplu în Dol Angra? Împotriva Aedirnului şi Lyriei? Am putea să punem în vreun fel la cale asta… S-o înscenăm… O mică provocare… Un incident la frontieră din cauza lor? Să spunem de exemplu, un atac asupra unui for de la frontieră? Bineînţeles, vom fi pregătiţi, vom acţiona în forţă şi cu hotărâre, în acordul deplin al tuturor, inclusiv al

lui Vilgefortz şi al celorlalţi membri ai Capitulului Magicienilor. Iar atunci când Emhyr var Emreis îşi va lua ochii de la Sodden şi Zarzecze, cintrenii îşi vor revendica ţara. Exilaţi şi refugiaţi, se organizează la Brugge sub conducerea lui Vissegred. Sunt în jur de opt mii de oameni înarmaţi. Oare poate fi un vârf al suliţei mai bun decât ăsta? Numai speranţa de a-şi recupera ţara din care au fost obligaţi să fugă îi mai ţine în viaţă. Ard de nerăbdare să se lupte. Sunt gata să atace malul stâng. Aşteaptă doar un semn.

— Un semn, a continuat Meve, şi promisiunea că vor fi sprijiniţi. Pentru că Emhyr este în stare să ţină piept celor opt mii de oameni doar cu forţa garnizoanelor de frontieră, nefiind nevoit să apeleze la întăriri. Vissegerd ştie foarte bine asta şi nu va mişca niciun deget până în momentul în care nu va avea garanţia că în spatele lui, pe malul stâng, va debarca oştirea ta, Foltest, susţinută de corpurile redaniene. Dar înainte de toate Vissegerd o aşteaptă pe Leuţa din Cintra. Din câte s-ar părea, nepoata lui Calanthe a fost salvată din carnaj. Se pare că cineva a zărit-o printre refugiaţi, dar apoi a dispărut misterios. Exilaţii o caută cu îndârjire… Întrucât au nevoie pentru tronul Cintrei pe care îl vor recupera de cineva cu sânge regal. Cu sânge din sângele lui Calanthe.

— Tâmpenii! a zis rece Foltest. Au trecut mai bine de doi ani. Dacă fata n-a fost găsită până acum înseamnă că este moartă. Putem să ne luăm gândul de la legendă.

— Nu mai există Calanthe, nu mai există nicio Leuţă, nu mai există sângele regal care are dreptul la tron. Cintra… nu va mai fi niciodată ceea ce a fost în timpul vieţii Leoaicei. Evident, nu trebuie să afle asta exilaţii lui Vissegerd.

— Aşadar vei trimite partizanii din Cintra la moarte? a mijit ochii Meve. În linia întâi? Fără să le spui că Cintra poate renaşte doar ca un stat vasal ţie? Ne propui tuturor să atacăm Cintra… pentru tine? Te-ai ales cu Sodden şi Brugge, îţi ascuţi dinţii pentru Verden… Iar acum o adulmeci pe Cintra, nu-i aşa?

— Recunoaşte, Foltest! a lătrat Henselt. Nu Meve are dreptate? De aceea ne instigi în povestea asta?

— Liniştiţi-vă! Domnitorul Temeriei şi-a strâmbat mutra nobilă, luând o mină indignată. Nu mă luaţi drept un cotropitor care visează la imperii. Despre ce e vorba? Despre Sodden şi Brugge? Ekkehard de Sodden era fratele natural al mamei mele. Vă miră că după moartea lui Statele Libere mi-au adus coroana mie, care-i sunt neam? Sângele apă nu se face! Iar Venzlav de Brugge mi-a prezentat omagiile de vasal fără să-l oblige nimeni! A făcut-o pentru a-şi proteja ţara! Pentru că în zilele senine vedea strălucirea lăncilor pe malul stâng al Yarugăi!

— Noi tocmai despre acest mal stâng vorbim, a strecurat regina Lyriei printre dinţi. Despre malul pe care intenţionăm să-l atacăm. Iar pe malul stâng se află Cintra. O fi ea distrusă din temelii, arsă, ruinată, nimicită, ocupată… dar este totuşi Cintra. Cintrenii nu-ţi vor aduce coroana, Foltest, şi nici nu-ţi vor prezenta omagiile. Cintra nu va admite să fie un stat vasal. Sângele apă nu se face!

— Cintra, dacă o… şi noi o s-o eliberăm, ar trebui să devină protectoratul nostru comun, a zis Demawend din Aedirn. Cintra cuprinde şi estuarul Yarugăi, un punct strategic prea important pentru a ne permite luxul de a pierde controlul asupra lui.

— Aceasta trebuie să fie o ţară liberă, a protestat Vizimir. Liberă, independentă şi puternică. O ţară care va constitui poarta de fier, bastionul de apărare a nordului, şi nu o fâşie de pământ ars, de pe care cavaleria Nilfgaardiană va putea să-şi ia avânt!

— Oare e posibil să reconstruim o astfel de Cintra? Fără Calanthe?

— Nu te încinge, Foltest! a pufnit Meve. Ţi-am spus doar că cintrenii nu vor accepta în veci şi pururi protectoratul şi nici sânge străin la tron. Dacă vei încerca să te impui ca domnitor, situaţia se va inversa. Vissegerd îşi va reorganiza detaşamentele pentru luptă, dar de această dată sub aripa lui Emhyr. Şi, într-o bună zi, aceste detaşamente se vor năpusti asupra noastră ca avangarda asaltului din

Nilfgaard. Ca un vârf de suliţă, aşa cum te-ai exprimat atât de plastic mai devreme.

— Foltest ştie asta! a pufnit Vizimir. De aceea o caută cu atâta înverşunare pe nepoata lui Calanthe, pe Leuţă. Nu v-aţi dat seama? Sângele apă nu se face, coroană prin mariaj. E de-ajuns s-o găsească pe fată şi s-o forţeze să se mărite cu el...

— Ai înnebunit? a spus năucit regele Temeriei. Leuţa e moartă! N-o caut deloc pe fată şi, chiar dacă aş... Nici nu mi-ar trece prin gând...

— N-ai să fii nevoit s-o forţezi, l-a întrerupt Meve, zâmbindu-i graţios.

— Ai rămas un bărbat foarte chipeş, vere. Iar prin venele Leuţei curge sângele lui Calanthe. Un sânge foarte fierbinte. Am cunoscut-o pe Cali când era tânără. Când vedea un bărbat, atât de mult dădea din picioruşe, încât dacă i-ai fi băgat nişte vreascuri uscate, s-ar fi aprins ca un foc viu. Fiica sa, Pavetta, mama Leuţei, era picătură leită. Aşa că nici aşchia de Leuţă n-o fi sărind prea departe de trunchi. Doar un mic efort, Foltest, căci fata nu va opune prea multă rezistenţă. Pe asta te bazezi, nu-i aşa?

— Sigur că pe asta se bazează, a rânjit Demawend. Vai, ce plan ingenios a pus la cale regele nostru! Atacăm noi malul stâng, dar, până să ne dezmeticim, Foltest al nostru o găseşte pe domniţă şi-i cucereşte inimioara, o să aibă o soţioară tinerică, cocoţată pe tronul Cintrei, iar oamenii de-acolo o să plângă de bucurie şi o să facă pe ei de fericire. Vor avea în sfârşit o regină, sânge din sângele şi os din osul Calanthei. Vor avea o regină... şi nu oricum, ci alături de un rege. Regele Foltest.

— Vai, ce tâmpenii mai debitaţi! a strigat Foltest, înroşindu-se şi pălind alternativ. Ce v-a trecut prin căpăţâni? În pălăvrăgeala voastră nu e niciun dram de noimă!

— În pălăvrăgeala noastră este foarte multă noimă, a zis sec Vizimir. Pentru că eu ştiu că acest copil este căutat neostoit de cineva. De cine, Foltest?

— Este foarte clar! De Vissegerd şi de Cintreni!

— Nu, nu de ei. Sau cel puţin nu numai de ei. Mai este cineva. Cineva al cărui drum este presărat cu cadavre. Cineva care nu se dă la o parte de la şantaj, corupţie sau tortură…

— Dacă tot am ajuns la capitolul ăsta, oare un individ numit Rience se află cumva în slujba vreunuia dintre voi? Hm, după mutrele voastre se vede că ori nu este, ori nu recunoaşteţi, ceea ce e totuna. Repet: nepoata lui Calanthe este căutată şi anume într-un mod care dă de gândit. Cine o caută, vă întreb?

— La dracu'! Foltest a izbit cu pumnul în masă. Nu sunt eu acela. Nici nu mi-a trecut prin cap să mă însor cu o oarecare fetişcană pentru un oarecare tron! Doar eu…

— Doar tu trăieşti de patru ani în secret cu baroana La Valette, a zâmbit din nou Meve. Vă iubiţi ca doi porumbei, aşteptaţi ca bătrânul baron să dea colţul. Ce te uiţi aşa? Ştim cu toţii. Pentru ce crezi că ne plătim spionii? Cât despre tronul Cintrei, vere, mai mulţi regi ar fi dispuşi să-şi sacrifice fericirea personală…

— Staţi un pic! Henselt şi-a scărpinat cu foşnet barba. Mai mulţi regi, spuneţi. Atunci mai lăsaţi-l în pace pe Foltest. Mai sunt şi alţii. Într-o vreme, Calanthe voia să-şi mărite nepoata cu fiul lui Ervyll din Verden. Poate că şi Ervyll ar adulmeca Cintra. Şi nu numai el…

— Hmm… a murmurat Vizimir. E-adevărat. Ervyll are trei fii… Dar ce părere aveţi despre cei prezenţi, care de asemenea au progenituri de gen masculin? Îh, Meve? Oare nu cumva ne ungi tu ochii?

— Pe mine mă puteţi exclude. Regina Lyriei a zâmbit şi mai graţios. Ce-i drept, cutreieră prin lume cei doi bastarzi ai mei… Rodul abandonării de sine în mrejele voluptăţii… dacă nu cumva s-au şi spânzurat pân-acum. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar tânji după tron. N-au pentru el nici predispoziţie, nici înclinare.

Amândoi sunt mai proşti chiar şi decât tatăl lor, fie-i ţărâna uşoară. Cine a avut de-a face cu fostul meu soţ ştie despre ce vorbesc.

— Aşa e, a fost de-acord regele Redaniei. Eu am avut de-

a face. Şi zici că fiii sunt mai proşti? La naiba, credeam că mai prost de-atâta nu se poate... Iartă-mă, Meve...

— Nu-i nimic, Vizimir.

— Cine mai are fii?

— Tu, Henselt.

— Fiul meu e căsătorit!

— Dar de ce sunt pe lume otrăvurile? Pentru tronul Cintrei, aşa cum bine-a zis cineva pe-aici, mulţi şi-ar sacrifica fericirea personală. Ar merita!

— Vă rog să mă scutiţi de asemenea insinuări! Lăsaţi-mă în pace! mai au şi alţii fii!

— Niedamir de Hengfors are doi. Şi el însuşi este văduv. Şi nu e prea bătrân. Să nu uităm nici de Esterad Thyssen de Kovir.

— Pe ăştia i-aş exclude, a negat Vizimir. Liga din Hengfors şi Kovir îşi planifică alianţele dinastice între ei. Nu-i interesează Cintra. Hmmm... Dar Ervyll de Verden... Stă pe-aproape.

— Mai e cineva care stă la fel de-aproape, a sugerat brusc Demawend.

— Cine?

— Emhyr var Emreis. Nu este însurat şi e mai tânăr decât tine, Foltest.

— Fir-ar să fie! Şi-a încreţit fruntea regele Redaniei. Dac-ar fi adevărat... Emhyr ne-ar trage-o fără untură! Este clar, poporul şi nobilimea Cintrei vor urma întotdeauna sângele lui Calanthe. Vă închipuiţi ce va fi când Emhyr o va prinde pe Leuţă? Al naibii, asta ne-ar mai lipsi! Regina Cintrei şi împărăteasa Nilfgaardului!

— Împărăteasa! a pufnit Henselt. Hai că exagerezi, Vizimir. De ce i-ar trebui lui Emhyr fetiţa? La naiba, de ce să se-nsoare? Pentru tronul Cintrei? Emhyr are deja Cintra la picioare. A cucerit ţara şi a transformat-o într-o provincie Nilfgaardiană. Stă pe tron cu tot curul şi mai are loc destul ca să se şi foiască.

— În primul rând, şi-a dat cu părerea Foltest, Emhyr guvernează Cintra cu legiuirea sau mai bine zis cu nelegiuirea agresiunii. Dacă ar avea-o pe fată şi s-ar însura

cu ea, ar putea să guverneze legal. Înţelegi? Un Nilfgaard care se leagă printr-o căsătorie cu sângele lui Calanthe deja nu mai este un Nilfgaard cotropitor, împotriva căruia îşi rânjesc colţii cei din nord. Este de-acum un Nilfgaard vecin, demn de luat în considerare. Cum vrei să împingi un astfel de Nilfgaard dincolo de Marnadal, dincolo de trecătoarea Amell? Atacând un regat în tronul căruia şade legal Leuţa, nepoata Leoaicei din Cintra? Bat-o-ar molima s-o bată. Nu ştiu cine-o caută pe această copilă. Eu n-am căutat-o. Dar vă anunţ că de-acum o să încep şi eu. Rămân la părerea că fetiţa nu mai trăieşte, dar nu ne putem permite să riscăm. Se vede că este o persoană destul de importantă. Dacă a supravieţuit, trebuie s-o găsim.

— Să hotărâm chiar acum cu cine o măritǎm atunci când o să dăm de ea? a făcut o grimasă Henselt. Chestiile de genul acesta n-ar trebui lăsate la voia întâmplării. Am putea, bineînţeles, s-o oferim partizanilor credincioşi lui Vissegerd ca stindard, legată de un catarg lung, să şi-o ducă în frunte, când o să atace malul celălalt. Dar, dacă Cintra recuperată ne e de folos tuturor... Cred că ştiţi ce vreau să spun? În cazul în care atacăm Nilfgaardul şi recuperăm Cintra, am putea s-o înscăunăm pe Leuţă la tron. Dar Leuţa nu poate avea decât un singur soţ. Unul care să ne vegheze interesele la gura de vărsare a Yarugăi. Cine se oferă voluntar?

— Eu nu, i-a luat în zeflemea Meve. Eu renunţ la acest privilegiu.

— Iar eu nu i-aş exclude pe cei absenţi, a spus grav Demawend. Nici pe Ervyll, nici pe Niedamir sau Thyssen. Şi nici măcar pe Vissegerd, băgaţi de seamă acest lucru, ar putea să vă surprindă cu utilizarea neaşteptată a stindardului ataşat la catargul lung. Aţi auzit de căsătorii morganatice? Vissegerd o fi el bătrân şi urât ca bălegarul de vacă, dar dac-ar fi stropit cu esenţă de absint şi damiană, Leuţa s-ar îndrăgosti pe loc de el! Pe regele Vissegerd, domnilor, îl aveţi în vedere în planurile noastre?

— Nu, a mormăit Foltest. Eu nu-l am în vedere.

— Hmm... a ezitat Vizimir. Nici eu nu-l am. Vissegerd nu

este un aliat, ci doar un simplu instrument, aşadar la asta se rezumă rolul lui în planurile noastre de atac asupra Nilfgaardului. În plus, în cazul în care cel care o caută cu îndârjire este Emhyr var Emreis, nu putem risca.

— Bineînţeles că nu putem, a confirmat Foltest. Leuţa nu poate ajunge în mâinile lui Emhyr. Ea nu poate încăpea pe mâinile oricui… Pe mâini nepotrivite… Vii.

— Pruncucidere? s-a încruntat Meve. Halal soluţie, domnilor regi! Jalnică! Şi la ce bun atât de drastică? Hai să găsim fata mai întâi, pentru că deocamdată n-o avem. Iar când o vom găsi, daţi-mi-o. O s-o ţin vreo doi ani într-un castel de la munte, o s-o mărit cu unul dintre cavalerii mei. Atunci când o s-o vedeţi din nou, o să aibă deja doi copii şi ditamai burta.

— Aşadar, dacă am socotit bine, sunt cel puţin trei eventuali pretendenţi şi uzurpatori? şi-a legănat dezaprobator capul Vizimir. Nu, Meve. Chiar că e josnică, dar Leuţa, dacă a supravieţuit cumva, acum trebuie să moară. Din raţiuni de stat. Domnilor?

Ploaia ciocănea în fereastră. Printre turnurile castelului Hagge vâjâia vântul.

Regii tăceau.

— Vizimir, Foltest, Demawend, Henselt şi Meve, a repetat mareşalul. S-au întâlnit în mare taină la castelul Hagge, în Pontar. S-au sfătuit în secret.

— Ce mai simbolism! a spus, fără să se întoarcă, bărbatul suplu, brunet, într-un caftan din piele de elan, cu amprente de armură şi pete de rugină. Tocmai la Hagge, unde în urmă cu patruzeci de ani Virfuril a biruit oastea lui Medell, întărindu-şi autoritatea în Valea Pontarului şi stabilind graniţele actuale dintre Aedirn şi Temeria. Iar astăzi, ce să vezi, Demawend, fiul lui Virfuril, l-a invitat la Hagge pe Foltest, fiul lui Medell şi, ca să fie tabloul complet, şi-au făcut apariţia şi Vizimir de Tretogor, Henselt de Ard Carraigh, şi văduva veselă Meve de Lyria. S-au întâlnit şi s-au sfătuit în mare taină. Ai idee ce-au pus la cale, Coehoorn?

— Am idee, a răspuns laconic mareşalul. N-a adăugat niciun cuvânt. Ştia că bărbatul din spatele său nu suportă ca altcineva să-şi demonstreze elocvenţa şi nici să comenteze faptele evidente.

— N-a fost invitat Ethain de Cidaris, bărbatul cu caftanul din piele de elan s-a întors, şi-a pus mâinile la spate, a păşit lent de la fereastră la masă şi invers şi nici Ervyll Verden. N-au fost invitaţi nici Esterad Thyssen şi nici Niedamir. Asta înseamnă că sunt fie foarte încrezători, fie foarte nesiguri. N-au chemat pe nimeni din Capitulul Magicienilor. E interesant. Şi semnificativ. Coehoorn, fă cumva ca să ajungă la urechile magicienilor această întâlnire. Să afle şi ei că monarhii lor nu-i tratează în mod egal. Am senzaţia că magicienii din Capitul mai au îndoieli în această privinţă. Ia spulberă-le!

— Cum porunceşti.

— Ai vreo veste de la Rience?

— Nu.

Bărbatul s-a oprit în dreptul ferestrei, a stat acolo o vreme, cu ochii la dealurile îmbibate de ploaie. Coehoorn aştepta nerăbdător scurtcircuitul şi descleştarea mâinii înţepenite pe mânerul spadei. Îi era teamă că va fi nevoit să asculte un lung monolog. Mareşalul ştia că bărbatul de la fereastră considera că un astfel de monolog este o conversaţie, iar conversaţia este o onoare şi o dovadă de încredere. Ştia bine acest lucru, dar nu-i plăcea deloc să asculte monologuri.

— Cum ţi se pare această ţară, guvernatorule? A început să-ţi placă noua ta Provincie?

A tresărit surprins. Nu se aşteptase la această întrebare. Dar n-a întârziat cu răspunsul. Necinstea şi nehotărârea l-ar fi putut costa prea scump.

— Nu, Maiestate. Nu-mi place. Această ţară este atât de… posacă.

— Odinioară a fost altfel, i-a spus bărbatul, fără să se întoarcă. Şi cândva va fi altfel. Vei vedea. Vei vedea o Cintra mai frumoasă, mai veselă, Coehoorn. Îţi promit. Dar nu te întrista, căci n-o să dureze mult. Altcineva va prelua

conducerea provinciei. Voi avea nevoie de tine în Dol Angra. Vei porni imediat după înăbuşirea revoltei. Am nevoie de cineva responsabil în Dol Angra. Cineva care nu se lasă provocat. Văduva veselă din Lyria sau Demawend… Vor dori să ne provoace. Vei lua cu tine câţiva ofiţeri tineri. Să le răcoreşti capetele înfierbântate. Te vei lăsa provocat doar atunci când îţi poruncesc eu. Nu mai devreme.

— Am înţeles!

Dinspre anticameră se auzeau zăngănit de arme şi de pinteni şi voci ridicate. O bocănitură în uşă. Bărbatul în caftan din piele de elan din faţa ferestrei s-a întors, a aprobat din cap. Mareşalul s-a înclinat uşor şi a ieşit. Bărbatul s-a întors la masă, s-a aşezat, s-a aplecat asupra hărţilor. S-a uitat la ele un răstimp bun şi în cele din urmă şi-a sprijinit fruntea pe mâinile împreunate. Diamantul imens de la inelul său se răsfrângea în mii de culori în lumina lumânărilor.

— Înălţimea Voastră?

Uşa a scârţâit uşor.

Bărbatul nu şi-a schimbat poziţia. Dar mareşalul a observat că mâinile îi tremurau. Şi-a dat seama după scânteierile diamantului. Cu atenţie şi fără zgomot a închis uşa în urma lui.

— Veşti, Coehoorn? De la Rience, cumva?

— Nu, Maiestate. Dar veşti bune. Revolta din Provincie a fost înăbuşită. I-am răpus pe răzvrătiţi. Numai câţiva au izbutit să fugă în Verden. Am pus mâna pe căpetenia lor, ducele Windhalm de Attre.

— Ei bine, a spus după o clipă bărbatul fără să-şi ridice capul sprijinit în mâini, Windhalm de Attre… porunceşte să fie decapitat. Nu… să nu-l decapiteze. Trebuie executat altcumva. Spectaculos, tacticos şi cu cruzime. Şi în public, desigur. Trebuie pedepsit exemplar. Astfel încât să-i descurajeze pe alţii. Dar te rog, Coehoorn, scuteşte-mă de detalii. Rapoartele nu trebuie să se pretindă descrieri pitoreşti. Nu-mi face nicio plăcere.

Mareşalul a dat din cap, a înghiţit în sec. Nici lui nu-i făcea nicio plăcere. Absolut nicio plăcere. Avea de gând să

lase pregătirile şi execuţia în sine în seama profesioniştilor instruiţi. N-avea nicio intenţie să-i întrebe pe aceştia despre detalii. Şi nicidecum să fie prezent.

— Vei asista la execuţie – bărbatul a ridicat capul, a luat scrisoarea de pe masă, i-a rupt sigiliul. Oficial. În calitate de guvernator al provinciei Cintra. Înlocuieşte-mă. N-am nicio tragere de inimă să mă duc să mă uit. E o poruncă, Coehoorn.

— Am înţeles!

Mareşalul nici măcar nu s-a sinchisit să-şi ascundă jena şi nemulţumirea. În faţa bărbatului care îi poruncise nu era chip să ascunzi nimic. Rareori reuşea cineva.

Bărbatul şi-a aruncat privirea la scrisoarea deschisă şi, fără să stea pe gânduri, a aruncat-o în focul din şemineu.

— Coehoorn.

— Da, Maiestate?

— N-o să aştept raportul lui Rience cu mâinile încrucişate. Ia pune în mişcare magicienii, să pună la cale telecomunicarea cu un punct de contact din Redania. Să transmită din gură în gură porunca mea până ajunge la urechile lui Rience. Uite cum sună porunca: Rience trebuie s-o lase baltă, să termine hârjoneala cu vrăjitorul. Altminteri, s-ar putea termina prost. Cu vrăjitorul nu se cade să te hârjoneşti. Îl cunosc bine, Coehoorn. Este prea isteţ ca să-l conducă pe Rience pe drumul cel bun. Repet, Rience trebuie să pună la cale cât mai degrabă o lovitură de stat, să-l scoată din joc pe vrăjitor. Să-l lichideze. Şi apoi să dispară, să tragă cu urechea şi să aştepte poruncile. Şi, dacă a apucat-o pe urmele magicienei, trebuie numaidecât s-o lase în pace. Nu se poate atinge de niciun fir de păr de-al lui Yennefer. Ai reţinut, Coehoorn?

— Am reţinut.

— Telecomunicarea trebuie să fie cifrată şi protejată cu străşnicie, ca să nu fie desluşită prin magie. Să-i previi pe magicieni. În cazul în care fac vreo gafă, în cazul în care conţinutul acestei porunci ajunge la urechile unor persoane neîndreptăţite, nu poate fi decât din vina lor.

— Am înţeles.

Mareşalul şi-a dres vocea, şi-a îndreptat spatele.

— Mai e ceva, Coehoorn?

— Contele… E aici, Maiestate. A venit, aşa cum ai poruncit.

— Deja? a surâs bărbatul. Iată o grabă demnă de admiraţie. Sper că n-a venit pe calul acela negru, pentru care îl invidiază toată lumea. Să intre.

— Trebuie să iau parte şi eu la conversaţie, Maiestate?

— Sigur că da, guvernator al Cintrei.

Cavalerul chemat din anticameră a intrat în sală cu pas energic, puternic, răsunător, zăngănindu-şi armura neagră. S-a oprit, s-a semeţit, şi-a dat jos de pe umeri capa neagră, jilavă, stropită cu noroi, şi-a pus mâna pe mânerul spadei puternice. Şi-a sprijinit de şold coiful negru împodobit cu aripile unei păsări de pradă. Coehoorn s-a uitat la faţa cavalerului. A citit pe ea o mândrie militară dură şi cutezanţă. N-a văzut nimic din ceea ce ar fi trebuit să se vadă pe chipul unui om care-şi petrecuse ultimii doi ani într-un turn, într-un loc din care, din câte se ştia, putea ieşi doar la eşafod. Mareşalul a zâmbit pe sub mustaţă. El ştia că dispreţul morţii şi curajul nebun al tinerilor nu se datorează decât lipsei lor de imaginaţie. Ştia foarte bine. El însuşi fusese odată un astfel de tânăr.

Stând la masă, bărbatul îşi sprijinea bărbia pe mâinile împreunate, privindu-l cu atenţie pe cavaler. Tânărul s-a întins ca o coardă.

— Ca să ne lămurim, i s-a adresat bărbatul de pe partea cealaltă a mesei, află că greşeala pe care ai făcut-o în acest târg în urmă cu doi ani nu ţi-a fost iertată în niciun caz. Îţi mai dăm o şansă. Îţi mai dăm o sarcină. De felul în care o îndeplineşti depinde hotărârea mea cu privire la soarta ta.

Pe chipul tânărului cavaler nu s-a schiţat nimic, nu s-a mişcat nicio pană de la aripile decorative ale coifului sprijinit de şold.

— Niciodată nu înşel pe nimeni, niciodată nu dau speranţe deşarte nimănui, a continuat bărbatul. Află, prin urmare, că ai ceva şanse să-ţi salvezi grumazul de la toporul călăului, bineînţeles, cu condiţia ca de data aceasta

să nu mai faci nicio greşeală. La graţierea totală ai puţine şanse. La iertare şi uitare din partea mea… deloc.

Tânărul cavaler în armură neagră nu s-a clintit nici de data aceasta, dar Coehoorn a observat o strălucire în ochii lui. *Nu mă crede,* s-a gândit în sinea lui. *Nu mă crede şi îşi face iluzii. Mare greşeală face.*

— Fii cât se poate de atent, a continuat bărbatul de pe partea cealaltă a mesei. Şi tu, Coehoorn. Pentru că şi pe tine te privesc poruncile pe care o să le dau de îndată. Îndată. Trebuie să reflectez asupra formei şi fondului lor.

Mareşalul Menno Coehoorn, guvernatorul Provinciei Cintra şi viitor comandant şef al armatei din Dol Angra, a ridicat capul, şi-a tras mâna pe mânerul spadei. Aceeaşi atitudine a adoptat şi cavalerul în armură neagră, cu coiful decorat cu aripile unei păsări de pradă. Au aşteptat amândoi. În tăcere. Cu răbdare. Aşa cum se cuvine să aştepţi poruncile asupra formei şi fondului cărora reflecta împăratul Nilfgaardului, Emhyr var Emreis, Deithwen Addan yn Cam aep Morvudd, Văpaia Albă Aţâţată pe Meleagurile Duşmanilor.

Ciri s-a trezit.

Zăcea, mai bine zis era întinsă pe jumătate, cu capul sprijinit destul de sus, pe mai multe perne. Compresa pe care o avea pe frunte era deja caldă şi aproape uscată. A aruncat-o, nemaiputând suporta povara neplăcută şi dogoarea pielii. Răsufla greu. Avea gâtul uscat, nasul înfundat aproape complet cu cheaguri de sânge. Dar poţiunile şi descântecele şi-au făcut efectul, durerea, care în urmă cu câteva ore îi înţepa ochii şi îi crăpa craniul, cedase, lăsând în urmă doar o zvâcnire surdă şi o senzaţie de presiune în tâmple. Şi-a atins cu grijă nasul cu dosul palmei. Nu mai sângera.

Ce vis ciudat am avut, s-a gândit în sinea ei. Primul vis după atâtea zile. Primul care nu m-a înspăimântat. Primul care nu mă privea… Eram un observator. Vedeam totul de sus, de la înălţime… Ca şi cum aş fi fost o pasăre… O pasăre de noapte…

Un vis în care l-am văzut pe Geralt.

În vis era noapte. Şi o ploaie care unduia suprafaţa şanţului foşnea pe şindrila acoperişurilor, prin paiele de pe şoproane, sclipea în tabla podurilor şi podeţelor, navelor şi barjelor… Şi era acolo Geralt. Nu era singur. Era însoţit de un bărbat cu o pălărie nostimă, garnisită cu o pană, pleoştită de la umezeală. Şi de o fată subţire într-o mantie verde cu glugă… Toţi trei mergeau încet şi cu grijă pe docul ud… Iar eu îi vedeam de sus. Ca şi cum aş fi fost o pasăre. O pasăre de noapte…

Geralt s-a oprit. Mai este mult? a întrebat el. Nu! i-a răspuns fata zveltă, scuturându-şi de apă mantia verde. Aproape că am ajuns la faţa locului… Hei, Jaskier, să nu mai rămâi în urmă, căci o să te rătăceşti pe uliţele astea… Da' unde naiba e Filippa? Acum o clipă am văzut-o, zbura de-a lungul şanţului… Da' scârboasă vreme mai avem… Hai să mergem. Pe unde-o luăm, Shani? Şi, între noi fie vorba, de unde-l ştii pe şarlatanul acesta? Ce treabă ai tu cu el?

Îi mai vând din când în când leacuri şutite din laboratorul de la universitate. Da' ce te holbezi aşa? Tatăl meu vitreg abia izbuteşte să-mi plătească şcoala… Îmi mai trebuie şi mie un ban din când în când… Iar şarlatanul, dacă are cu ce, vindecă lumea… Sau cel puţin n-o otrăveşte… Hai să mergem.

Ce vis ciudat, se gândea Ciri. Păcat că m-am trezit. Eram curioasă să văd ce se întâmplă mai departe. Aş fi vrut să văd ce fac ei acolo. Încotro se duc…

Din sala alăturată răsunau glasuri, glasurile care o treziseră. Maica Nenneke vorbea repede, era vizibil agitată, nervoasă şi supărată.

— Mi-ai înşelat încrederea, spunea ea. N-ar fi trebuit să-ţi îngădui aşa ceva niciodată. Puteam să-mi închipui că antipatia ta faţă de ea duce la suferinţă. N-ar fi trebuit să-ţi îngădui… Doar te cunosc destul de bine. Eşti îndărătnică, crudă şi, din câte se vede, mai eşti şi iresponsabilă şi imprudentă pe deasupra. Chinuieşti fără milă copila asta, o supui la cazne pe care nu e în stare să le îndeplinească. N-ai inimă. Zău că n-ai inimă, Yennefer.

Ciri şi-a ciulit urechea, voia să asculte răspunsul magicienei, să-i audă vocea rece, dură şi răsunătoare. Voia s-o audă cum reacţionează, cum o ia în zeflemea pe marea preoteasă, cum îşi bate joc de protecţionismul ei exagerat. Cum rosteşte ceea ce obişnuia să spună: că să fii magiciană nu e de ici, de colo, că nu e pentru domnişoare de porţelan, pentru păpuşele cu pielea fină. Dar Yennefer a răspuns încet. Atât de încet, încât copila nu că n-a fost în stare să înţeleagă, dar nici măcar să distingă cuvintele unele de altele.

O să adorm din nou, s-a gândit masându-şi cu grijă şi delicateţe nasul, *atât de sensibil şi dureros, înfundat de la cheagurile de sânge. O să mă întorc la somnul meu. O să văd ce face Geralt acolo, noaptea, în ploaie, lângă şanţ...*

Yennefer o ţinea de mână. Mergeau amândouă de-a lungul unui coridor sumbru, printre coloane de piatră, sau poate că erau statui. Ciri nu le putea desluşi forma în bezna densă. Dar printre tenebre era cineva, cineva se ascundea acolo şi le pândea în timp ce mergeau. Auzea şoapte, suave ca un şuierat de vânt.

Yennefer o ducea de mână, mergea repede şi hotărât, foarte sigură, astfel încât Ciri abia putea ţine pasul cu ea. În faţa lor se deschideau uşi. Pe rând. Una după alta. O puzderie de uşi gigantice, grele, se deschideau în faţa lor fără zgomot. Bezna se înteţea. Ciri a observat în faţă altă poartă. Yennefer nu a încetinit mersul, dar Ciri şi-a dat seama că uşa nu se deschide de la sine. Şi a cuprins-o dintr-odată certitudinea terifiantă că nu se cuvine ca aceste uşi să fie deschise. Că ei nu-i este îngăduit să treacă dincolo de ele. Că în spatele acelor uşi le aşteaptă ceva…

S-a oprit, a încercat să se smucească, dar mâna lui Yennefer era puternică şi fermă, a târât-o necruţător înainte. În cele din urmă, Ciri a înţeles că a fost trădată, înşelată, vândută. Că mereu, de la prima întâlnire, de la început, din prima zi a fost doar o marionetă, o păpuşă trasă de sfori. S-a zbătut mai tare, s-a smuls din strânsoare. Tenebrele se ondulau ca un fum, şoaptele din întuneric s-au stins brusc. Magiciana a făcut un pas înainte, s-a oprit, s-a

întors, s-a uitat la ea.

Dacă te temi, întoarce-te.

Nu e îngăduit să deschizi acele uşi. Tu ştii asta.

Ştiu.

Şi cu toate acestea mă duci acolo.

Dacă te temi, întoarce-te. Mai ai timp să te întorci. Încă nu este prea târziu.

Şi tu?

Pentru mine este.

Ciri s-a uitat în urmă. În ciuda întunericului omniprezent a văzut uşile prin care trecuse deja – o perspectivă alungită, îndepărtată. Şi de acolo, din depărtare, din întuneric, a auzit... Tropotul de copite... Zăngănitul armurii negre. Şi fâlfâitul aripilor păsării de pradă. Şi vocea. Vocea liniştită, care-i sfredelea craniul...

Te-ai înşelat. Ai confundat cerul cu stelele reflectate noaptea pe suprafaţa lacului.

S-a trezit. Şi-a ridicat dintr-odată capul, i-a căzut compresa care părea proaspătă, întrucât era umedă şi rece. Era lac de sudoare, tâmplele îi zvâcneau din nou cu o durere surdă. Yennefer stătea lângă ea pe pat. Capul îi era întors, astfel încât Ciri nu-i vedea faţa. Îi vedea doar furtuna părului negru.

— Am avut un vis... i-a şoptit Ciri. În vis...

— Ştiu, i-a spus magiciana cu o voce stranie, care nu-i aparţinea. De-aia sunt aici. Sunt alături de tine.

Dincolo de fereastră, în beznă, ploaia foşnea frunzele copacilor.

— La naiba! a mârâit Jaskier, scoţând apa din borul pălăriei fleşcăite de la ploaie. Asta-i cetate în toată regula, nu casă. Oare de ce se teme şarlatanul de s-a blindat în halul ăsta?

Bărcile şi barjele ancorate la cheu se balansau alene pe apa încreţită de ploaie, se ciocneau cu zgomot surd, scârţâiau, îşi zăngăneau lanţurile.

— Este cartierul portuar, a explicat Shani. Nu lipsesc nici puşlamalele, nici huliganii, atât localnici, cât şi vizitatori. La

Myhrman vin mulţi oameni care-i aduc o grămadă de bani... Toată lumea ştie. Şi că trăieşte singur. Aşadar s-a ferecat. Te surprinde?

— Deloc.

Geralt se uita la clădirea înălţată pe câţiva piloni înfipţi în şanţul aflat la vreo cinci coţi de la malul mării.

— Oare cum se ajunge pe insuliţă, la coliba asta lacustră? Cred că va trebui să împrumutăm în secret o barcă din asta...

— Nu-i nevoie, a spus medicinista. Există un pod mobil.

— Şi cum o să-l convingi pe şarlatan să-l coboare? Pe deasupra mai există şi o poartă, iar noi nu ne-am gândit să luăm un berbec...

— Mă descurc eu.

Bufniţa mare cenuşie a aterizat fără zgomot pe balustrada cheiului fâlfâindu-şi aripile, s-a scuturat şi s-a transformat în Filipa Eilhart, la fel de murată de ploaie.

— Ce caut eu aici? a mormăit furioasă magiciana. Ce treabă am eu cu voi, la naiba? Fac echilibristică pe o bară udă... şi în miezul unei înalte trădări. Dacă află cumva Dijkstra că v-am ajutat... Şi pe deasupra mai e şi zloata asta! Nu-mi place să zbor atunci când plouă. Aici este? Aceasta este casa lui Myhrman?

— Da, a confirmat Geralt. Ascultă, Shani. Vom încerca să...

S-au înghesuit unul în altul, au început să şuşotească în taină, sub streaşina acoperişului de stuf al unei hale. De la taverna de pe malul opus al şanţului s-a pogorât o dâră de lumină pe apă. Se auzeau cântece, râsete şi ţipete. Pe mal umblau pe şapte cărări trei plutaşi. Doi se certau, se trăgeau şi se împingeau unul pe altul, proferând întruna aceleaşi înjurături. Cel de-al treilea, rezemat de o balustradă, se pişa în şanţ în timp ce fluiera fals.

Dong! a răsunat metalic placa de fier atârnată cu o curea din piele de platforma de pe dig. Dong!

Vraciul Myhrman a deschis o lucarnă, s-a uitat afară. Întrucât lămpaşul din mâna sa nu făcea decât să-l orbească, l-a lăsat deoparte.

— Cine naiba mă cheamă la ora asta? a urlat el furios. Crăpa-ţi-ar căpăţâna seacă, lepădătură nemernică, ce te-ai apucat de bocănit la miezul nopţii! Ia cară-te de-acolo, beţivanul naibii! Am arbaleta pregătită! Vrei să-ţi trimit o săgeată de şase ţoli în cur?

— Conu' Myhrman! Sunt eu, Shani!

— Hă?

Vraciul s-a aplecat şi mai mult.

— Domniţa Shani? Acum, în toiul nopţii? Cum aşa?

— Coborâţi podul, conu' Myhrman! V-am adus ce mi-aţi cerut!

— Chiar acum, în miez de noapte? N-aţi putut să veniţi ziua, domniţă?

— Ziua sunt prea mulţi ochi pe-aici. Silueta zveltă, în mantie verde, s-a ivit pe platformă. Dacă se află ce vă aduc, mă dau afară din Academie. Coborâţi podul, doar n-o să mă ţineţi în ploaie, ciubotele mi-s fleaşcă!

— Nu sunteţi singură, domniţă, a remarcat suspicios şarlatanul. De obicei veniţi singură. Cine e acolo cu dumneata?

— Un camarad, student ca şi mine. Doar nu era să vin de una singură noaptea prin cartierul ăsta împuţit? Vă închipuiţi că nu ţin la virtutea mea sau ce? Lăsa-ţi-mă să trec, la naiba!

Mormăind în barbă, Myhrman a deblocat turnichetul, podul s-a lăsat în jos cu un scârţâit, izbind marginea platformei. Vraciul s-a dus la poartă, a scos lacătele, a tras zăvoarele. Fără să renunţe la arbaleta tensionată, avea ochii-n patru.

N-a văzut însă cum i-a zburat până în tâmplă pumnul într-o mănuşă neagră împânzită cu piroane de argint. Şi, cu toate că noaptea era întunecată, luna era nouă şi cerul era înnorat, a văzut dintr-odată zeci de mii de stele strălucitoare, orbitoare.

Toublanc Michelet a mai trecut o dată cu cutea pe lama spadei, dând impresia că îl absorbea cu totul acţiunea pe care o întreprindea.

— Aşadar, trebuie să omorâm un om pentru tine, a lăsat deoparte cutea, a şters lama cu o blăniţă de iepure unsuroasă, a examinat lama cu ochi critic. Unul de rând, care hoinăreşte pe uliţele Oxenfurtului, fără nicio pază, nicio escortă sau gardă de corp. N-are nici măcar lacheu. Ca să punem mâna pe el, nu trebuie să luăm cu asalt vreun castel, vreo primărie, vreo casă cu porţi ferecate sau vreo garnizoană... asta avem de făcut, coane Rience? Am priceput bine?

Omul cu faţa desfigurată de cicatricea unei arsuri a confirmat din cap, şi-a îngustat uşor ochii negri umezi, cu o expresie dezagreabilă.

— Mai mult decât atât, a reluat Toublanc, după ce îl omorâm pe tipul ăsta, n-o să fim nevoiţi să ne ascundem pe undeva pentru jumătate de an, pentru că nimeni n-o să ne urmărească, n-o să ne caute. Nimeni, nici potera, nici vânătorii de recompense. N-o să fim ţinta vreunui blestem strămoşesc şi nici a vreunei răzbunări. Cu alte cuvinte, coane Rience, trebuie să omorâm pentru tine un golan ordinar, de rând, fără nicio valoare?

Omul cu cicatrice nu i-a răspuns. Toublanc s-a uitat la fraţii săi aşezaţi pe bancă neclintiţi, ţepeni. Rizzi, Flavius şi Lodovico tăceau ca de obicei. În trupa pe care o înjghebaseră ei ucideau, iar Toublanc purta discuţiile. Deoarece numai Toublanc fusese la şcoliţa de la templu. Ucidea cu aceeaşi dexteritate ca şi fraţii săi, dar, pe deasupra, ştia să citească şi să scrie. Şi să vorbească.

— Un derbedeu amărât, coane Rience, putea fi omorât de orice haimana din port, nu era nevoie să năimeşti fraţii Michelet. Şi pentru o sută de coroane novigradiene?

— Atâta cereţi de obicei, a spus tărăgănat omul cu cicatrice. Aşa-i?

— Nu-i aşa, a negat rece Toublanc. Pentru că noi nu ne ocupăm cu uciderea fraierilor ordinari. Dar dacă totuşi... Dle Rience, derbedeul pe care doriţi să-l vedeţi un cadavru o să vă coste două sute. Două sute de coroane care să nu fie jerpelite, strălucitoare, ştampilate cu simbolul monetăriei Novigradului. Ştii de ce? Pentru că avem de-a

face cu o capcană în această situaţie, conaşule. Nu trebuie să ne spui dumneata care-i capcana, om vedea noi. Dar trebuie să ne plăteşti. Două sute, am spus. Dacă-ţi convine preţul, atunci poţi să-l consideri ca şi mort pe duşmanul dumitale. De nu, caută-ţi pe altcineva pentru treaba asta.

În pivniţa care duhnea a igrasie şi a vinuri oţetite s-a aşternut tăcerea. Pe podea a ţâşnit un gândac, mişcându-şi rapid picioruşele. Flavius Michelet l-a strivit sub talpa bocancului, cu o mişcare rapidă a piciorului, aproape fără să-şi schimbe poziţia şi fără să-şi schimbe deloc expresia feţei.

— De acord, a spus Rience. Veţi primi două sute. Hai să mergem!

Toublanc Michelet, ucigaş profesionist de la vârsta de paisprezece ani, nu şi-a arătat uimirea nici măcar printr-o zvâcnire a pleoapelor, nu se aşteptase să se tocmească pentru mai mult de o sută douăzeci, cel mult o sută cincizeci. A avut dintr-odată certitudinea că estimase prea ieftin preţul capcanei ascunse în acea misiune.

Vraciul Myhrman s-a trezit pe podeaua odăii sale. Zăcea întins pe spate, legat fedeleş. Îl durea occiputul îngrozitor, îşi amintea că în cădere îşi spărsese capul de tocul uşii. Îl durea şi tâmpla la care fusese lovit. Nu se putea mişca, pentru că o cizmă fixată cu catarame îl apăsa pe piept, greoaie şi nemiloasă. Vraciul, întredeschizându-şi ochii şi încruntându-se, a privit în sus. Cizma îi aparţinea unui bărbat înalt, cu părul alb ca laptele. Myhrman nu i-a putut vedea chipul – era ascuns în bezna care nu putea fi luminată de felinarul de pe masă.

— Cruţaţi-mi viaţa… a bâiguit. Îndurare, mă închin la toţi zeii… O să vă dau toţi banii… da… O să vă arăt unde sunt ascunşi…

— Unde este Rience, Myhrman?

Vraciul s-a cutremurat din toate încheieturile la auzul acelei voci. Cu toate că el nu era un fricos, puţine erau lucrurile de care îi era teamă. Dar în vocea omului cu părul alb erau toate acele lucruri. Şi încă vreo câteva pe

deasupra.

Cu un efort supraomenesc de voinţă şi-a stăpânit teama care i se târa prin burtă ca un vierme hidos.

— Hă? a spus uluit. Ce? Cine? Cum spuneţi?

Bărbatul s-a aplecat în faţă şi Myhrman i-a văzut chipul. I-a văzut ochii. Şi atunci stomacul i s-a revoltat.

— Lasă vrăjeala, Myhrman! Nu te mai învârti în jurul cozii! s-a auzit din umbră vocea familiară a lui Shani, studenta de la Medicină. Când am fost la tine acum trei zile, aici pe taburetul acesta, la masa aceasta, stătea domnia sa într-o mantie de bizam. Stătea şi bea vin, şi tu nu cinsteşti niciodată pe nimeni, doar pe cei mai buni prieteni. Mă curta, stăruia să ne ducem să dansăm la „Trei clopote”. Am fost nevoită să-i dau peste labe, pentru că se apucase să mă pipăie, îţi aduci aminte? Iar tu i-ai spus: „Lăsaţi-o în pace, coane Rience, nu mi-o speriaţi, trebuie să mă pun bine cu micuţele academiciene, ca să-mi meargă gheşeftul”. Şi v-aţi pus pe chicotit şi tu, şi jupânul tău Rience, cu faţa arsă. N-o mai face pe prostul acum, că doar nu ai de-a face cu unii mai proşti decât tine. Vorbeşte, atâta timp cât eşti întrebat politicos.

Of, studenţică atotştiutoare, se gândea şarlatanul. Viperă trădătoare, târfă roşcată, las’ că pun eu mâna pe tine, îţi arăt eu ţie… Las’ că scap eu de-aici…

— Care Rience? a scâncit el, zvârcolindu-se, încercând în zadar să se elibereze de sub călcâiul care-l apăsa pe piept. De unde să ştiu cine este şi unde se află? Atâta lume trece pe-aici, de unde să ştiu eu…

Bărbatul cu părul alb s-a aplecat şi mai mult, a scos încet un pumnal din tureacul celeilalte cizme, apăsând şi mai tare cu cea de pe pieptul şarlatanului.

— Myhrman, i s-a adresat calm, dacă vrei, mă crezi, dacă nu vrei, nu mă crezi. Dar, dacă nu-mi spui numaidecât unde este Rience… Dacă nu-mi destăinui îndată cum iei legătura cu el… hrănesc cu tine anghilele din canal bucată cu bucată. O să încep cu urechile.

În vocea celui cu părul alb era ceva care îl făcea pe vraci să creadă fiecare cuvânt. S-a uitat la lama pumnalului, şi-a

dat seama că era mai ascuţită decât cuţitele pe care le folosea pentru înlăturarea abceselor şi ulceraţiilor. A început să dârdâie, astfel încât cizma de pe piept sălta nervos. Dar tăcea. Trebuia să rămână tăcut. Deocamdată. Pentru că, dacă Rience s-ar fi întors şi l-ar fi întrebat de ce l-a dat în vileag, Myhrman ar fi trebuit să poată să dovedească de ce. O ureche, s-a gândit el, o ureche trebuie să îndur. După aceea îi spun...

— La ce bun să pierdem vremea şi să ne mânjim de sânge? s-a ivit dintr-odată un glas blajin feminin din beznă. De ce să riscăm să ne mintă sau să ne tragă pe sfoară? Daţi-mi voie să mă ocup de el aşa cum ştiu eu. O să spună şi laptele pe care l-a supt de la mă-sa. Ţineţi-l!

Vraciul urla şi se zbătea în chingi, însă cel cu părul alb l-a ţintuit cu genunchiul la podea, l-a smucit de păr şi i-a răsucit capul. Lângă el a îngenuncheat cineva. A adulmecat un miros de parfum şi de pene jilave, a simţit atingerea unor degete pe tâmplă. A vrut să ţipe, dar gâtul îi era sufocat de frică, a izbutit doar să geamă.

— Vrei să strigi deja? i-a murmurat glasul blajin de felină chiar lângă ureche. Prea devreme, Myhrman, ai răbdare, încă nu am început. Dar şi când o să încep. Dacă evoluţia ţi-a creat pe creier niscaiva riduri, atunci eu o să ţi le adâncesc. Şi apoi o să vezi tu ce-i ăla strigăt.

— Aşadar, a spus Vilgefortz, auzind relatarea, regii noştri au început să gândească de unii singuri. Au început să-şi facă planuri fiecare de capul lui, trecând uimitor de iute de la gândirea de nivel tactic la cea de nivel strategic? Interesant. Până de curând, singurul lucru de care erau în stare era să galopeze răcnind cu sălbăticie şi cu spada ridicată în fruntea escadrilei, fără să bage de seamă măcar dacă aceasta rămânea în urmă sau galopa în cu totul altă direcţie. Iar acum, poftim, pun la cale soarta lumii în castelul din Hagge. Cam ciudat. Dar, ca să fiu sincer, mă aşteptam la asta.

— Ştim, a confirmat din cap Artaud Terranova. Şi să ne amintim că ne-ai pus în gardă. De aceea am şi ţinut să-ţi

dăm de ştire.

— Vă mulţumesc pentru că vă amintiţi, a zâmbit magicianul, iar Tissaia de Vries a avut dintr-odată certitudinea că Vilgefortz aflase de mult despre faptele care tocmai îi fuseseră aduse la cunoştinţă. Dar nu suflase nicio vorbă. Aşezată cu spatele drept în jilţ, şi-a egalat manşetele de dantelă, cea stângă era aranjată un pic diferit faţă de cea dreaptă. S-a simţit ţintuită de privirea ostilă a lui Terranova şi de ochii amuzaţi ai lui Vilgefortz. Ştia că pedanteria ei legendară avea darul de a-i enerva pe unii şi de a-i amuza pe alţii. Dar nu-i păsa deloc.

— Ce spune Capitulul?

— Mai întâi, a intervenit Terranova, am dori să auzim părerea ta, Vilgefortz.

— Mai întâi, a zâmbit magicianul, să mâncăm ceva şi să bem. Avem destul timp, daţi-mi voie să îndeplinesc oficiile de gazdă. Văd că sunteţi obosiţi şi înfriguraţi de călătorie. Câte opriri aţi făcut în teleportare, dacă am voie să întreb?

— Trei, a ridicat din umeri Tissaia de Vries.

— Eu eram mai aproape, a continuat Artaud. Mi-au fost de-ajuns doar două. Dar a fost destul de complicat, recunosc.

— Peste tot e vremea urâtă?

— Peste tot.

— Atunci, hai să mâncăm şi să bem vin roşu vechi de Cidaris. Lydia, poţi să vii?

Lydia van Bredevoort, asistentă şi secretară personală a lui Vilgefortz, s-a ivit din spatele draperiei ca o apariţie eterică, i-a zâmbit din priviri Tissaiei de Vries. Aceasta, controlându-şi mimica feţei, i-a răspuns cu un zâmbet plăcut şi cu o înclinare a capului. Artaud Terranova s-a ridicat, s-a aplecat respectuos. Şi el şi-a stăpânit perfect mimica feţei. O cunoştea pe Lydia.

Servitoarele, dând zor şi foşnindu-şi fustele, au adus iute la masă tacâmuri, vase şi bucate. Lydia van Bredevoort a aprins lumânările din sfeşnice, cu flacăra minusculă apărută prin farmec între degetul mare şi arătător. Tissaia a observat pe mâna ei o pată de vopsea în ulei. Şi-a pus în

gând ca mai târziu, după cină, s-o roage pe tânăra magiciană să-i arate noua lucrare. Lydia era o pictoriţă talentată.

Luau cina în tăcere. Artaud Terranova nu se abţinea, se ospăta nestingherit din toate bucatele şi, poate cam prea des şi fără ca gazda să-i dea ghes, îşi turna cu gâlgâituri vin roşu din captivitatea carafei pântecoase de argint. Tissaia de Vries mânca încet, acordând mai multă atenţie nu mâncării, ci aranjării farfuriilor, tacâmurilor şi şerveţelelor care tot timpul, în opinia ei, erau puse alandala şi-i puneau la încercare pasiunea pentru ordine şi simţul estetic. Bea pe îndelete. Vilgefortz mânca şi bea şi mai cumpătat. Lydia, desigur, nu bea şi nu mânca nimic. Flăcăruile lumânărilor se unduiau în lungi mustăţi de foc galben roşcat. Picăturile de ploaie ciocăneau în vitralii.

— Ei! Vilgefortz, a spus în cele din urmă Terranova, zăngănind cu furculiţa prin castron în căutarea unei bucăţi unsuroase de carne de mistreţ, care ţi-e poziţia faţă de acţiunile regelui nostru? Hen Gedymdeith şi Francesca ne-au trimis aici pentru că vor să afle care ţi-e părerea. Şi eu, şi Tissaia suntem curioşi în această privinţă. Capitulul vrea să dăm dovadă de consens. Şi, dacă tot am fost solicitaţi, vrem să acţionăm la unison. Aşadar, ce părere ai?

— Mă simt foarte măgulit. Vilgefortz i-a mulţumit, printr-un gest al mâinii, Lydiei, care voia să-i pună broccoli în farfurie, să aflu că părerea mea cu privire la această chestiune este crucială pentru Capitul.

— Nimeni n-a spus aşa ceva.

Artaud şi-a mai turnat vin.

— O să hotărâm împreună, a continuat, când se va întruni Capitulul. Dar până atunci fiecare are posibilitatea să-şi spună punctul de vedere. Aşa că te ascultăm.

Dacă am terminat de cinat, să trecem în cabinet, a propus telepatic Lydia, zâmbind cu ochii. Terranova s-a uitat la zâmbetul ei şi a dat pe gât ce mai rămăsese în ulcică. Până la fund.

— Bună idee!

Vilgefortz şi-a şters degetele cu un şerveţel şi a zis:

— O să ne fie mai comod şi, pe deasupra, avem protecţie mai puternică împotriva interceptărilor magice. Hai să mergem. Poţi să iei carafa, Artaud.

— N-o las din mână. Este soiul meu preferat de vin.

S-au dus în cabinet. Tissaia nu s-a putut abţine să nu se uite la laboratorul plin de retorte, creuzete, eprubete, cristale şi o puzderie de ustensile magice. Totul era ocultat printr-un farmec de camuflare, dar Tissaia de Vries era o mare maestră – nu exista văl pe care să nu-l poată pătrunde. Era şi curioasă nevoie mare să afle la ce lucra în ultima vreme magicianul. Şi-a dat seama după configuraţia dispozitivului utilizat recent. Fusese folosit pentru detectarea persoanelor dispărute şi pentru psihoviziunea prin metoda „cristal, metal, piatră”. Magicianul căutase pe cineva sau încercase să rezolve o problemă teoretică de logistică. Vilgefortz de Roggeveen era cunoscut pentru pasiunea sa pentru rezolvarea unor probleme de genul acesta.

S-au aşezat în fotolii sculptate în abanos. Lydia s-a uitat la Vilgefortz, a înţeles semnul făcut cu ochiul şi a ieşit imediat. Tissaia a oftat imperceptibil.

Toată lumea ştia că Lydia van Bredevoort îl iubeşte pe Vilgefortz de Roggeveen de ani buni, în tăcere, cu patimă, cu înverşunare. Ştia şi magicianul, fără doar şi poate, dar tăgăduia. Lydia îl ajuta în acest sens, întrucât nu-şi exprimase sentimentele în faţa lui – niciodată nu schiţase nici cel mai mic pas sau gest, nu dăduse niciun semn cu gândul, şi nici măcar atunci când puteau vorbi nu scosese niciun cuvânt. Era prea mândră. Nici Vilgefortz nu iniţiase nimic, pentru că nu o iubea pe Lydia. El ar fi putut, firește, să facă foarte simplu din ea o ibovnică şi chiar să aibă o relaţie mai strânsă împreună şi cine ştie, poate chiar să ajungă fericiţi. Unii l-au sfătuit în acest sens. Dar Vilgefortz nu a făcut-o. Era prea mândru şi prea principial. Situaţia era, prin urmare, fără ieşire, dar stabilă şi părea să le convină amândurora.

— Aşadar – a rupt tăcerea tânărul magician –, Capitolul se frământă, nu ştie ce atitudine trebuie să adopte faţă de

iniţiativele şi planurile regilor noştri? La ce bun? Ar trebui nici să nu ia în seamă aceste planuri.

— Cum aşa? Artaud Terranova a încremenit cu ulcica în mâna stângă şi cu carafa în mâna dreaptă. Oare am înţeles bine? Trebuie să stăm cu mâinile în sân? Trebuie să le dăm voie…

— Deja le-am dat voie, l-a întrerupt Vilgefortz. Pentru că nimeni nu ne-a cerut voie. Şi nici n-o să ne ceară. Repet, trebuie să ne prefacem că n-avem niciun habar. Ar fi singurul comportament înţelept.

— Tot ce au pus la cale ameninţă să se transforme într-un război şi încă într-unul de mari proporţii.

— Tot ce au pus la cale ne-a fost adus la cunoştinţă datorită informaţiilor enigmatice şi incomplete care provin dintr-o sursă misterioasă, extrem de nesigură. Atât de nesigură, încât cuvântul „dezinformare” este murmurat neîncetat de toată lumea. Şi chiar dacă ar fi adevărat, atunci intenţiile lor sunt încă în faza de plan şi aşa vor şi rămâne pentru o lungă perioadă de timp. Dar şi când vor depăşi această etapă… Ei bine, lasă c-o să ne adaptăm noi.

— Adică, s-a strâmbat Terranova, jucăm cum ni se cântă?

— Da, Artaud, Vilgefortz l-a privit, iar ochii i-au fulgerat. Vei juca după cum ţi se va cânta. Altfel părăseşti cabinetul. Deoarece podiumul orchestrei este prea înalt ca să poţi merge acolo şi să le spui muzicanţilor să interpreteze altă partitură. Dă-ţi seama şi tu o dată pentru totdeauna. Dacă îţi închipui că există altă soluţie, te înşeli amarnic. Tu confunzi cerul cu stelele reflectate noaptea pe suprafaţa unui lac.

Capitulul va face ceea ce va porunci el, ascunzându-şi porunca sub masca unui consiliu, se gândea Tissaia de Vries. *Suntem cu toţii bieţi pioni pe tabla lui de şah. A urcat, a ajuns în vârf, a crescut, ne-a orbit cu strălucirea sa, ne-a îngenuncheat. Suntem simpli pioni în jocul lui. Într-un joc ale cărui reguli nu le cunoaştem.*

Magiciana a observat din nou că manşeta stângă nu cade la fel ca manşeta dreaptă. A aranjat-o cu grijă.

— Regii îşi pun deja planurile în aplicare, a spus ea

domol. În Kaedwen şi Aedirn au lansat ofensiva împotriva Scoia'taelilor. Vărsare de sânge în rândurile tinerilor elfi. Persecuţii şi pogromuri împotriva neoamenilor. Umblă vorba despre un atac asupra elfilor liberi din Dol Blathanna şi din Munţii Albaştri. Un măcel. Chiar trebuie să-i transmitem lui Gedymdeith şi lui Enid Findabair că ne sfătuieşti să stăm cu mâinile în sân? Prefăcându-ne că nu vedem nimic? Vilgefortz şi-a întors capul spre ea. *Aha, acum îţi schimbi tactica, se gândea Tissaia. Eşti un jucător, ai recunoscut după zgomot zarurile rostogolite pe masă. Schimbare strategică. Apeşi pe altă coardă.* Vilgefortz nu-şi lua privirea de la ea.

— Ai dreptate, i-a spus el scurt. Ai dreptate, Tissaia. Războiul cu Nilfgaardul treacă-meargă, dar la masacrarea neoamenilor nu ne putem uita cu mâinile în sân. Propun convocarea unui congres, o reuniune generală a tuturor Maeştrilor până la al treilea grad inclusiv, precum şi a celor care după Sodden s-au pripăşit prin consiliile regale. La congres o să-i aducem cu picioarele pe pământ şi o să le cerem să-şi mai tempereze monarhii, ce mai tura-vura.

— Susţin acest proiect, a spus Terranova. Convocăm congresul şi le aducem noi aminte cui îi datorează loialitatea în primul rând. Luaţi seamă de faptul că regii sunt sfătuiţi acum chiar de unii membri ai consiliului nostru. Se află în slujba regilor: Carduin, Filippa Eilhart, Fercart, Radclifie, Yennefer...

La auzul acestui ultim nume, Vilgefortz a tresărit. Pe dinăuntru, desigur. Dar Tissaia de Vries era o maestră desăvârşită. I-a citit gândul, a simţit impulsul sărind de la atelierul şi aparatul magic până la cele două cărţi care zăceau pe masă. Ambele cărţi erau invizibile, învăluite în magie. Magiciana s-a concentrat, a străpuns vălul.

„Aen Ithlinnespeath", profeţiile Ithlinnei Aegli aep Aevenien, sibila elfilor. Profeţiile sfârşitului lumii, profeţiile stârpirii în masă, ale prăpădului şi întoarcerii barbarismului, care se vor împlini odată cu topirea gheţii de la limita gheţarilor veşnici. Cea de-a doua carte... foarte veche... flendurită... „Aen Hen Ichaer"... Sângele Vechi... Sângele

Elfilor?

— Tissaia? Ce părere ai?

— Susţin, şi-a aranjat inelul magiciana, care i se sucise pe deget în direcţia greşită. Susţin proiectul lui Vilgefortz. Convocăm congresul. Cât mai iute cu putinţă.

Metal, piatră, cristal, s-a gândit ea. Eşti în căutarea lui Yennefer? De ce? Şi ce are Yennefer în comun cu profeţia Ithlinei? Şi cu Sângele Vechi al Elfilor? Ce urzeşti tu oare, Vilgefortz?

Îmi pare rău, a spus telepatic Lydia van Bredevoort, intrând pe nesimţite. Magicianul a încremenit.

— Scuzaţi-mă, a spus, dar e urgent. Am aşteptat scrisoarea aceasta de ieri. Daţi-mi-o doar pentru o clipă.

Artaud a căscat, şi-a înăbuşit un râgâit, s-a uitat după carafă. Tissaia o privea pe Lydia. Lydia i-a surâs. Cu ochii. Altfel nici nu putea.

Jumătatea inferioară a feţei Lydiei van Bredevoort era doar o iluzie. În urmă cu patru ani, la rugămintea lui Vilgefortz, maestrul ei, Lydia a luat parte la studiul proprietăţilor unui artefact descoperit cu ocazia săpăturilor dintr-o necropolă antică. Artefactul s-a dovedit a fi învăluit într-un blestem extrem de puternic. S-a activat doar o singură dată. Dintre cei cinci participanţi la experiment, trei magicieni au murit pe loc. Al patrulea şi-a pierdut ochii, ambele braţe şi a înnebunit. Lydia s-a ales cu arsuri, cu maxilarul mutilat şi cu o mutaţie a laringelui şi a gâtului, ale cărei efecte rezistaseră până în prezent tentativelor de regenerare. Aşa că au recurs la o iluzie foarte puternică pentru ca să nu leşine oamenii la vederea feţei Lydiei. Era o iluzie foarte fidelă, aplicată iscusit, greu de observat chiar şi de cei aleşi.

— Hmm… Vilgefortz a pus jos scrisoarea. Mulţumesc, Lydia.

Lydia i-a zâmbit.

Mesagerul aşteaptă un răspuns, a spus ea.

— Nu va fi niciun răspuns.

Înţeleg. Am poruncit să se pregătească odăile pentru oaspeţi.

— Mulţumesc. Tissaia, Artaud, îmi cer scuze pentru întârzierea de moment. Să continuăm. Unde rămăsesem?

Nicăieri, i-a spus în gând Tissaia de Vries. *Dar te ascult cu atenţie. Pentru că până la urmă o să te referi şi la problemele care te interesează cu adevărat.*

— Ah, a început cu lentoare Vilgefortz. Ştiu unde am rămas. La cei mai tineri membri de rang înalt ai Consiliului. La Fercart şi Yennefer. Fercart, din câte ştiu eu, i s-a alăturat lui Foltest de Temeria, este membru al Consiliului regal alături de Triss Merigold. Dar cu cine s-o fi asociat Yennefer? Tu spuneai, Artaud, că se numără printre cei aflaţi în slujba regilor.

— Artaud a exagerat, a spus calm Tissaia. Yennefer trăieşte în Vengerberg, aşa că, uneori, Demawend se duce la ea şi-i cere ajutorul, dar nu colaborează în mod constant. Nu se poate spune cu certitudine că o foloseşte Demawend.

— Care-i treaba cu ochii ei? Bine, sper?

— Da. Totul e în regulă.

— Asta e bine. Asta e foarte bine. Eram îngrijorat... Ştii, am vrut să iau legătura cu ea, dar s-a vădit că era plecată. Nimeni nu ştia unde.

Piatră, metal, cristal, a gândit Tissaia de Vries. *Tot ceea ce poartă Yennefer este activ, nu poate fi detectat prin psihoviziune. N-o să dai de ea cu această metodă, dragul meu. Dacă Yennefer nu vrea să se ştie unde se află, nimeni n-o să ştie.*

— Scrie-i o scrisoare, i-a spus senin magiciana, potrivindu-şi manşetele. Trimite-i-o pur şi simplu. O s-o primească fără doar şi poate. Iar Yennefer, oriunde s-ar afla, ar răspunde. Întotdeauna răspunde.

— Yennefer, a intervenit Artaud, de multe ori dispare, uneori pentru luni întregi. Din motive destul de banale de obicei...

Tissaia l-a fulgerat, strângându-şi buzele. Magicianul a tăcut. Vilgefortz a afişat un surâs discret.

— Chiar aşa, a spus el. Chiar mă gândeam la asta. Într-un timp era foarte apropiată de... un anumit vrăjitor. Geralt, dacă nu mă înşel. Pe cât se vede, n-a fost doar o simplă

aventură. Se pare că Yennefer chiar s-a implicat destul de puternic...

Tissaia de Vries s-a ridicat în picioare, şi-a încleştat mâinile pe braţele fotoliului.

— De ce te interesează pe tine? Sunt probleme personale. Să nu ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala.

— Bineînţeles, a zis Vilgefortz, cu ochii la scrisoarea aruncată pe pupitru. Nu-i treaba noastră. Dar nu sunt mânat de o curiozitate nesănătoasă, ci mă preocupă starea emoţională a unui membru al Consiliului. Mă întreb cum va reacţiona Yennefer la vestea morţii acestui... Geralt. Oare o să se stăpânească, o să accepte fără să cadă în depresie sau într-un doliu exagerat?

— Fără nicio umbră de îndoială, a răspuns rece Tissaia. Cu atât mai mult, cu cât primeşte asemenea veşti din când în când. Ca după aceea să se dovedească a fi de fiecare dată doar simple zvonuri.

— Aşa e, a confirmat Terranova. Iar acest Geralt, ori cum l-o mai fi chemând, ştie să se descurce. Şi-apoi de ce să ne mai mirăm? Nu-i decât un mutant, o maşină de ucis, programat să ucidă şi să nu se lase ucis. Cât despre Yennefer, hai să nu exagerăm cu presupusele stări sufleteşti. Doar o cunoaştem destul de bine. Nu se lasă ea cu una, cu două pradă emoţiilor. S-a amuzat cu vrăjitorul, asta e tot. A fascinat-o moartea, cu care acest individ se joacă întruna. Şi într-o bună zi, când jocul s-a terminat, totul a luat sfârşit.

— Deocamdată, a spus pe un ton sec Tissaia de Vries, Vrăjitorul este viu.

Vilgefortz a surâs din nou, aruncându-şi un ochi la scrisoarea din faţa sa.

— Ei, nu mai spune! a spus el. N-aş prea crede.

Geralt a fost străpuns de un fior lin, apoi şi-a înghiţit saliva. Acesta fusese primul şoc după ce băuse poţiunea, începuse etapa de acţiune, anunţată de o uşoară, dar neplăcută ameţeală, care însoţea adaptarea ochilor la întuneric.

Adaptarea a fost rapidă. Bezna nopţii s-a risipit, totul în jur a căpătat nuanţe de gri, iniţial vagi şi înnegurate, treptat tot mai contrastante, clare şi imaculate. Pe ulicioara care dădea în cheiul canalului şi care o clipă mai târziu era la fel de întunecată ca interiorul unui poloboc de catran, Geralt putea distinge deja şobolanii rătăcind pe jgheaburi, adulmecând bălţile şi crăpăturile din ziduri.

I se ascuţise auzul sub influenţa elixirului magic. Încâlceala de ulicioare, în care cu o clipă mai înainte se auzea doar cadenţa picăturilor de ploaie în jgheaburi, se trezise la viaţă, tresălta tumultuos. Auzea miorlăiturile pisicilor aflate în toiul luptei, hămăiturile câinilor de pe celălalt mal al canalului, hohotele de râs şi chiotele din hanurile şi cârciumile Oxenfurtului, chicotelile şi lălăielile din taverne, trilurile îndepărtate şi discrete ale unui flaut la care se interpreta o melodie ritmată. Reînviau casele întunecate şi amorţite – Geralt începea să distingă sforăiturile celor care dormeau, tropăielile taurilor prin staule, fornăielile cailor prin grajduri. Dintr-una din casele din fundătura uliţei răzbăteau înăbuşit gâfâielile şi gemetele spasmodice ale unei femei care făcea dragoste.

Sunetele se amplificau, creşteau în intensitate. Reuşise să distingă cuvintele obscene ale unor cântece deşucheate; aflase numele ibovnicului femeii care gemea. De deasupra canalului, din căsoiul pe piloni al lui Myhrman, vuiau bolmojelile îngăimate de vraciul pe care Filippa Eilhart îl adusese într-o stare de idioţenie totală şi mai mult ca sigur permanentă.

Se revărsau zorile. Ploaia a încetat în cele din urmă, s-a stârnit vântul, care a împrăştiat norii. Cerul dinspre răsărit strălucea de-a binelea.

Şobolanii din fundătură s-au alarmat brusc, s-au furişat în direcţii diferite, s-au pitit printre cutii şi gunoaie.

Vrăjitorul a auzit paşi. Să fi fost patru sau cinci inşi, deocamdată nu putea să-şi dea seama câţi. S-a uitat în sus, dar n-a văzut-o pe Filippa.

Imediat a schimbat tactica. În cazul în care în grupul care se apropia s-ar fi aflat Rience, ar fi avut puţine şanse să-l

prindă. Ar fi fost nevoit să lupte mai întâi cu escorta, ceea ce nu-şi dorea. În primul rând, întrucât el se afla încă sub influenţa elixirului, aceşti oameni ar fi trebuit să moară. Iar în al doilea rând, pentru că Rience ar fi avut timp să fugă.

Paşii se apropiau. Geralt a ieşit din umbră.

Din fundătură a apărut Rience. Vrăjitorul l-a recunoscut fără întârziere pe magician instinctiv, cu toate că nu-l mai văzuse până atunci. Cicatricea de la arsură, un cadou de la Yennefer, era mascată de umbra glugii.

Era singur. Escorta nu se arătase, rămăsese ascunsă în fundătură. Geralt a înţeles numaidecât de ce. Rience ştia cine îl aştepta în faţa casei vraciului. Rience se aştepta la o ambuscadă şi totuşi a venit. Vrăjitorul a înţeles de ce. Şi chiar înainte de a auzi zăngănitul surd al spadelor scoase din teci. Ei bine, s-a gândit el. *Dacă asta vreţi, foarte bine.*

— Ce plăcere să te vânez, i-a spus calm Rience. Nici nu-i nevoie să te caut. Vii singur acolo unde eşti dorit.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, i-a răspuns senin vrăjitorul. Ai venit aici. Mi-am dorit să te văd aici şi aici eşti.

— Pesemne că l-ai sugrumat bine pe Myhrman ca să-ţi povestească despre amuletă, ca să-ţi arate unde este ascunsă. Şi ca să-ţi spună cum s-o activezi ca să dea de ştire. Dar că amuleta înştiinţează şi avertizează în acelaşi timp, Myhrman n-a ştiut şi n-a putut să-ţi spună, chiar dacă-l frigeai pe cărbuni încinşi. Am împărţit în stânga şi-n dreapta o sumedenie de amulete. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, o să dai peste una dintre ele.

De după colţul ulicioarei au răsărit patru bărbaţi. Se deplasau agale, cu graţie şi în linişte. Stăruiau în zona crepusculară şi mânuiau spadele scoase din teci în aşa fel încât să nu fie trădaţi de strălucirea lamelor acestora. Vrăjitorul, desigur, îi putea vedea destul de clar. Dar n-a dat de înţeles acest lucru. *Ei bine, criminalilor, s-a gândit el. Dacă asta vreţi, de asta o să aveţi parte.*

— Am aşteptat, a continuat Rience, fără să se clintească din loc, şi a venit momentul. Am de gând să scap pământul de greutatea ta, ciudăţenie scârboasă!

— Ai de gând? Te cam supraestimezi. Nu eşti decât un instrument. Un zbir năimit de către alţii ca să se ocupe de sarcinile lor murdare. Cine te-a năimit, slugoiule?

— Cam multe vrei să ştii, mutantule! Mă faci slugoi? Da' tu ce eşti, oare? O grămadă de bălegar în mijlocul drumului, care trebuie dat la o parte ca să nu-şi murdărească cineva ciubotele. Nu, n-o să-ţi destăinui cine este acel cineva, chiar dacă aş putea s-o fac. O să-ţi spun ceva în schimb, ca să ai la ce să te gândeşti în drum spre iad. Ştiu deja unde este nenorocita pe care o ocroteşti atâta. Ştiu şi unde se află magiciana aia a ta, Yennefer. Nu se sinchisesc de ea superiorii mei, dar am eu o pică personală pe căţeaua asta. De îndată ce termin cu tine, o să mă ocup şi de ea. O s-o fac eu să-i pară rău că s-a jucat cu focul. Oh, da, ce-o să-i mai pară rău. Foarte mult timp de-acum încolo.

— N-ar fi trebuit să spui asta! i-a rânjit sinistru vrăjitorul, cuprins de o euforie de luptă provocată de reacţia elixirului cu adrenalina. Cât timp nu spuneai aşa ceva, mai aveai o şansă de supravieţuire. Acum n-o mai ai.

O vibraţie puternică a medalionului său l-a avertizat de iminenţa unui atac. A sărit brusc într-o parte, scoţându-şi fulgerător spada a cărei lamă scrijelită cu rune a anihilat valul violent şi paralizant de energie magică lansat în direcţia sa. Rience a făcut un pas înapoi, şi-a ridicat mâna ca să repete gestul, dar s-a intimidat în ultimul minut. Fără să mai încerce altă magie a bătut în retragere în mare grabă spre fundătură. Vrăjitorul nu l-a putut ajunge, s-au aruncat asupra lui cei patru, care credeau că se mai află la adăpostul umbrei. Au scânteiat spadele.

Erau profesionişti. Toţi patru. Experimentaţi, abili, antrenaţi să acţioneze împreună. S-au postat în perechi, doi în stânga, doi în dreapta. În perechi astfel încât unul se ascundea întotdeauna în spatele celuilalt. Vrăjitorul i-a ales pe cei din stânga. Euforiei induse de elixir i s-a adăugat furia.

Primul haidamac l-a atacat pe Geralt cu o fentă din dextră doar pentru ca apoi să se retragă şi să-i dea ocazia celui din spate să lovească mişeleşte. Geralt s-a răsucit

într-o piruetă, a trecut pe lângă ei şi l-a retezat pe cel din spate dintr-o lovitură de spadă prin occiput, gât şi spate. Era mânios, a lovit cu forţă. Sângele a ţâşnit ca dintr-o fântână arteziană pe zid.

Primul s-a retras rapid pentru a-i face loc celeilalte perechi. Aceştia s-au separat în atac, agitându-şi spadele în două direcţii, astfel încât putea fi parată doar una în timp ce cealaltă trebuia să lovească ţinta. Geralt nu a încercat să pareze atacurile, s-a răsucit într-o piruetă, strecurându-se între cei doi. Ca să nu se ciocnească, amândoi au trebuit să-şi schimbe ritmul armonios, paşii pe care îi învăţaseră. Unul a reuşit să se întoarcă graţie unei fente agile, sărind sprinten ca o felină. Al doilea n-a mai avut timp. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe spate. Vrăjitorul s-a răsucit într-o piruetă în sens invers, străpungându-l cu lama spadei. Era mânios. A simţit cum tăişul ascuţit al lamei sale de vrăjitor îl străpunge pe haidamac în şira spinării. Un urlet pătrunzător s-a rostogolit cu ecou pe uliţe. Ceilalţi doi, care mai rămăseseră, s-au năpustit asupra lui dintr-odată cu lovituri cărora le făcea faţă cu mare dificultate. S-a răsucit într-o piruetă, scăpând de avalanşa de lame scânteietoare. Dar, în loc să se rezeme de zid ca să se apere, a trecut la atac.

Nu s-au aşteptat la aşa ceva, n-au avut timp nici să sară şi nici să se despartă. Unul a contracarat, dar vrăjitorul i-a evitat atacul, s-a învârtit, a tăiat în spate orbeşte, apreciind circulaţia aerului. Era mânios. A ţintit pântecul. L-a nimerit. A auzit un strigăt înăbuşit, dar n-a avut timp să se uite. Ultimul haidamac era deja lângă el şi l-a lovit rapid dintr-o fandare la stânga. Geralt a parat în ultimul moment, static, fără rotaţie, din cvartă cu dextra. Namila, profitând de impulsul dobândit de la paradă, s-a întins ca un arc şi a lovit rapid şi puternic. Prea puternic. Geralt deja se învârtea. Lama haidamacului, mult mai grea decât lama vrăjitorului, a tăiat aerul, iar huliganul a trebuit să o urmeze. Impulsul l-a răsucit. Geralt a ajuns dintr-o semipiruetă exact lângă el, foarte aproape. I-a văzut faţa contorsionată, ochii înfricoşaţi. Era mânios. A lovit. Scurt,

dar puternic. Şi fără greş. Drept în ochi.

A auzit ţipătul pătrunzător al lui Shani, care se zbătea în strânsoarea lui Jaskier pe podul ce ducea la casa vraciului.

Rience, aruncându-şi mantia, se retrăgea spre fundătură, acoperindu-şi faţa cu mâinile ridicate, din care deja începea să se scurgă o lumină magică. Geralt a apucat spada în ambele mâini şi a început să secere fără să stea pe gânduri în direcţia magicianului. Acesta din urmă a cedat psihic. Fără să-şi ducă până la capăt magia, a început să alerge, să ţipe incoerent. Dar Geralt a înţeles. Şi-a dat seama că Rience cere ajutor. Că imploră să fie salvat.

Şi salvarea i-a venit. Ulicioara a fost scăldată într-o lumină orbitoare, pe zidul crăpat şi mâlit al unei case a fulgerat un oval de foc de teleportare. Rience s-a repezit spre el. Geralt a sărit. Era mânios.

Toublanc Michelet a icnit, s-a făcut ghem, ţinându-şi în ambele braţe burta vătămată. Simţea cum îl părăseşte tot sângele din trup, scurgându-i-se rapid printre degete. Nu foarte departe zăcea Flavius. O clipă mai devreme trupul îi mai dârdâia. Dar acum înţepenise. Toublanc şi-a închis pleoapele, apoi a deschis ochii. Dar bufniţa care şedea lângă Flavius se pare că nu era nici pe departe o halucinaţie, pentru că nu a dispărut. A icnit din nou, şi-a întors capul.

O fătucă, foarte tânără judecând după voce, a ţipat din toţi rărunchii.

— Dă-mi drumul! Sunt răniţi! Tre… Sunt la Medicină, Jaskier! Lasă-mă, n-auzi?

— N-ai cum să-i ajuţi, i-a răspuns vocea surdă a numitului Jaskier. Nu după o spadă de vrăjitor… Nici să nu te apropii. Nu te uita… Te implor, Shani, nu te uita.

Toublanc simţea că cineva îngenunchează lângă el. Mirosea a parfum şi a pene umede. Auzea o voce discretă, blândă, liniştitoare. Îi desluşea cu greu cuvintele, bruiate de ţipetele agasante şi smiorcăielile tinerei. Ale tinerei… studente la Medicină. Dar, dacă medicinista ţipa, atunci cine stătea în genunchi lângă el? Taublanc a icnit.

— …O să fie bine. Totul o să fie bine.

— Al nai… bii… Fir-ar… A gemut. Rience… Ne-a spus… un derbedeu ordinar… Şi când colo… era un vrăjitor… Ah… nu mai pot… Burta mea…

— Şşşt, şşşt, băiatul meu. Linişteşte-te! E în regulă. Nu te mai doare. Aşa-i că nu te mai doare? Spune-mi cine v-a adus aici? Cine v-a pus în legătură cu Rience? Cine vi l-a recomandat? Cine v-a băgat în asta? Spune-mi, te rog, băiete. Şi apoi totul o să fie bine. O să vezi, totul o să fie bine. Spune-mi, te rog.

Toublanc a simţit sânge în gură. Dar nu avea puterea să-l scuipe. Cu obrazul apăsat în pământul reavăn a întredeschis gura şi sângele îi curgea de la sine.

Nu mai simţea nimic.

— Spune-mi, repeta vocea blândă. Spune-mi, fiule!

Toublanc Michelet, ucigaş profesionist de la vârsta de paisprezece ani, a închis ochii, şi-a schimonosit faţa într-un zâmbet sângeros. Şi a şoptit ceea ce ştia.

Iar când a deschis ochii, a văzut o lamă îngustă de pumnal, cu un mâner micuţ de aur.

— Nu-ţi fie frică! i-a spus vocea blândă, iar vârful pumnalului i-a atins tâmpla. N-o să te doară deloc.

Într-adevăr, nu l-a durut deloc.

L-a prins pe magician taman în ultimul moment, chiar înainte de teleportare. Îşi abandonase spada cu o clipă mai devreme şi avea mâinile libere. A sărit şi i-a înhăţat cu degetele extinse bordura mantiei. Rience şi-a pierdut echilibrul, smucitura l-a forţat să se aplece, l-a împins înapoi. S-a zbătut cu sălbăticie, cu o mişcare bruscă şi-a rupt găitanele mantiei, s-a eliberat. Prea târziu.

Geralt l-a întors cu o lovitură a pumnului drept în umăr şi imediat l-a lovit cu stângul la gât, sub ureche. Rience s-a clătinat, dar n-a căzut. Vrăjitorul l-a prins dintr-un salt şi i-a tras cu putere un pumn în coaste. Magicianul a scos un geamăt, şi-a agitat mâinile. Geralt l-a înşfăcat de poala dubletului, l-a întors şi l-a trântit la pământ. Rience, cu genunchiul zdrobit, a ridicat mâna şi a deschis gura gata să

rostească un blestem. Geralt şi-a încleştat pumnul şi i l-a proiectat de sus. Direct în gură. Buzele i-au crăpat ca nişte coacăze.

— Tocmai ai primit un cadou din partea lui Yennefer, i-a şuierat. Acum o să primeşti unul din partea mea.

L-a lovit din nou. Capul magicianului zvâcnea, fruntea şi obrajii îi erau împroşcaţi cu sânge. Geralt a fost surprins un pic – nu simţise nicio durere, dar, fără doar şi poate, fusese rănit în încăierare. Era sângele lui. Nu-i păsa, n-avea timp să-şi caute rănile şi nici să se ocupe de ele. Şi-a strâns pumnul şi l-a lovit din nou pe Rience. Era mânios.

— Cine te-a trimis? Cine te-a năimit?

Rience i-a scuipat sânge pe faţă. Vrăjitorul l-a lovit din nou.

— Cine?

Ovalul de teleportare ardea şi mai intens, lumina răspândită inunda fundătura. Vrăjitorul a simţit pulsaţiile puternice ale ovalului, le-a simţit chiar înainte ca medalionul să înceapă să vibreze violent de avertizare.

Şi Rience a simţit energia emanată de teleportal, a presimţit ajutorul care urma să-i vină. A urlat, s-a zbătut ca un peşte uriaş. Geralt i-a implântat genunchiul în piept, a ridicat mâna, încrucişându-şi degetele în semnul Aard, ţintind teleportalul de foc. Mare greşeală.

Din portal nu a ieşit nimeni. Doar răspândea o forţă, iar Rience a captat acea forţă.

Din degetele încordate ale magicianului au răsărit crampoane de oţel de şase ţoli. S-au înfipt în pieptul şi în braţele lui Geralt cu scrâşnete surde. Un val de energie se degaja din crampoane. Vrăjitorul s-a aruncat înapoi dintr-un salt convulsiv. Şocul a fost de aşa natură, încât a simţit şi a auzit cum i se sparg dinţii încleştaţi de durere. Cel puţin doi.

Rience a încercat să sară în sus, dar imediat a căzut din nou în genunchi, s-a îndreptat în patru labe spre teleportal. Geralt, gâfâind, şi-a scos pumnalul din tureacul ciubotei. Magicianul se uita în urmă, sărea, se poticnea. Şi vrăjitorul se poticnea, dar se deplasa mai repede. Rience a privit din

nou în spate, a ţipat. Geralt a apucat pumnalul în mână. Era mânios. Foarte mânios.

Ceva l-a apucat de spate, l-a doborât, l-a imobilizat. Medalionul din jurul gâtului pulsa energic, durerea ascuţită din umărul rănit clocotea spasmodic.

Cam la vreo zece paşi în urma lui stătea Filippa Eilhart. O lumină opacă îi ţâşnea din mâinile ridicate două dungi, două raze. Ambele îi atingeau spatele, strângându-i braţele ca nişte cleşti luminoşi. Geralt se zvârcolea, fără niciun rezultat. Nu se putea urni din loc. Putea doar să vadă cum Rience, cu un pas şovăielnic, atingea teleportalul, care pulsa cu o strălucire lăptoasă. Încet, fără nicio grabă, magicianul a pătruns în lumina ovalului de teleportare, a plonjat în ea ca un scafandru, a dispărut. O clipă mai târziu, după ce ovalul s-a stins, fundătura s-a cufundat pentru o vreme într-o beznă impenetrabilă, densă, catifelată.

Undeva, în mijlocul labirintului de ulicioare, urlau nişte pisici angrenate într-o încăierare. Geralt se uita la lama spadei pe care o scotea din teacă în timp ce se îndrepta spre magiciană.

— De ce, Filippa? De ce-ai făcut-o?

Magiciana a făcut un pas înapoi. Încă mai ţinea în mână pumnalul pe care puţin mai devreme îl implântase în craniul lui Toublanc Michelet.

— De ce mă întrebi? Doar ştii foarte bine.

— Da, a confirmat el. Acum ştiu.

— Eşti rănit, Geralt. Nu simţi durerea, pentru că eşti încă sub efectul elixirului, dar uită-te cum sângerezi. Te-ai liniştit, m-aş putea apropia fără teamă, ca să te oblojesc? La naiba, nu te uita aşa la mine! Nu te apropia de mine. Încă un pas şi voi fi obligată să... Stai locului! Te rog! Nu vreau să-ţi fac niciun rău, dar dacă te apropii...

— Filippa! a ţipat Jaskier, susţinând-o încă pe Shani care plângea. Eşti nebună?

— Nu, a spus vrăjitorul cu greu. Este sănătoasă. Şi ştie foarte bine ce face. Mereu a ştiut ce face. Ne-a folosit. Ne-a trădat. Ne-a tras pe sfoară...

— Calmează-te! a repetat Filippa Eilhart. N-ai înţeles şi nici nu trebuie să înţelegi. A trebuit să fac ceea ce am făcut. Şi nu mă face trădătoare. Pentru că am făcut-o ca să nu trădez o cauză mai mare decât îţi poţi imagina. O cauză nobilă şi importantă, atât de importantă încât trebuie să sacrific fără şovăire pentru ea chestiunile care contează mai puţin atunci când sunt nevoită să aleg. Geralt, la naiba, noi trăncănim aici, iar tu stai într-o baltă de sânge. Linişteşte-te şi lasă-ne să te oblojim, pe mine şi pe Shani.

— Are dreptate! a ţipat Jaskier. Eşti rănit, la naiba! Trebuie să te bandajeze şi s-o tăiem de aici! Vă puteţi ciorovăi mai târziu cât vreţi!

— Tu şi cauza ta nobilă... Vrăjitorul, ignorându-l pe trubadur, a făcut un pas nesigur în faţă. Cauza ta nobilă, Filippa, ca şi alegerea ta, nu este altceva decât un rănit, înjunghiat mortal cu sânge rece, după ce a spus ce ai vrut să ştii şi nu-mi era permis să aflu. Cauza ta nobilă este Rience, pe care l-ai lăsat să scape ca să nu dezvăluie numele stăpânului său. Ca să poată continua să ucidă. Cauza ta nobilă sunt aceste cadavre, care nu trebuiau să fie. Pardon, m-am exprimat greşit. Nu sunt cadavre. Doar chestiuni care contează mai puţin!

— Ştiam eu că n-o să înţelegi.

— N-o să înţeleg, aşa e. Niciodată. Dar ştiu despre ce este vorba. Cauzele voastre nobile, războaiele voastre, lupta voastră pentru salvarea lumii... Scopul vostru care vă scuză mijloacele... Deschide-ţi urechile, Filippa. Auzi vocile, ţipetele? Aceşti motani luptă pentru o cauză nobilă. Pentru supremaţia asupra mormanului de gunoi. Nu-i lucru de şagă, curge sânge şi se jumulesc. Sunt în război. Dar pentru mine ambele războaie, şi al vostru, şi al motanilor, contează foarte puţin.

— Aşa ţi se pare, a şuierat magiciana. Dar totul o să înceapă să conteze pentru tine, şi încă mai devreme decât crezi. Te afli în faţa unei necesităţi şi a unei alegeri. Te-ai încurcat în destin, dragul meu, mai mult decât îţi poţi imagina. Credeai că ai grijă de un copil, de o fetiţă. Te-ai înşelat. Ai corcolit o văpaie, care în orice moment ar putea

pune stăpânire pe toată lumea. Pe lumea noastră. A ta, a mea, a altora. Şi va trebui să alegi. Ca şi mine. Ca şi Triss Merigold. Aşa cum a trebuit să aleagă Yennefer. Pentru că Yennefer a ales deja. Cea care ţi-a fost hărăzită este în mâinile ei, vrăjitorule. Tu însuţi i-ai încredinţat-o.

Vrăjitorul s-a cutremurat. Shani a strigat, s-a smuls din strânsoarea lui Jaskier. Geralt a oprit-o cu un gest, s-a îndreptat, s-a uitat în ochii negri ai Filippei Eilhart.

— Destinul meu, a spus el cu un efort, alegerea mea… O să-ţi spun, Filippa, ce am ales. N-o să vă permit să o amestecaţi în urzelile voastre murdare şi încâlcite pe Ciri. Vă avertizez. Oricine îndrăzneşte să-i facă rău lui Ciri va sfârşi ca acei patru care zac aici. Nu jur şi nici nu promit. N-am de ce. Pur şi simplu avertizez. M-aţi acuzat că sunt un tutore rău, că nu ştiu s-o apăr pe această copilă. O s-o apăr. Aşa cum mă pricep eu mai bine. O să ucid. O să ucid fără milă…

— Eu te cred, a zis magiciana zâmbind. Te cred. Dar nu astăzi, Geralt. Nu acum. Pentru că în momentul de faţă abia te mai ţii pe picioare de la cât sânge ai pierdut. Shani, eşti gata?

Nimeni nu se naşte magician. Se ştiu prea puţine deocamdată despre genetică şi despre mecanismele eredităţii. Prea puţin timp şi prea puţine resurse sunt dedicate cercetării. Din păcate, încercările de transmitere ereditară a abilităţilor magice se fac constant într-un mod, ca să spunem aşa, natural. Iar rezultatele acestor pseudoexperimente se văd destul de bine prea adesea prin şanţurile târgurilor şi pe sub zidurile templelor. Destul de adesea vedem şi întâlnim debili şi catatonici, precum şi profeţi, clarvăzători, oracole şi făcători de miracole, nişte beţivi de se pişă pe ei, cretini cu creierul degenerat de o Forţă moştenită, de nestăpânit.

Aceşti tâmpiţi şi idioţi pot avea, la rândul lor, urmaşi, cărora le pot transmite abilităţile lor şi astfel să degenereze mai departe. Oare este cineva în măsură să prezică şi să schiţeze cum o să arate ultima verigă din acest lanţ?

Cei mai mulţi dintre noi, magicienii, îşi pierd capacitatea de a procrea din cauza modificărilor somatice şi a dereglării glandei pituitare. Unii şi cel mai adesea unele se adaptează magiei, menţinându-şi în acelaşi timp funcţiile gonadelor. Pot să conceapă şi să dea naştere şi au îndrăzneala să socotească aceasta un noroc şi o binecuvântare. Iar eu repet: nimeni nu se naşte magician. Şi nici nu ar trebui să se nască! Fiind conştientă de importanţa celor scrise, răspund la întrebarea adresată la Congresul din Cidaris. Răspund categoric: fiecare dintre noi trebuie să hotărască ce vrea să fie – magiciană sau mamă.

Cer sterilizarea novicelor. Fără nicio excepţie.

TISSAIA DE VRIES, Izvorul otrăvit

7

— Să vă spun ceva, a zis dintr-odată Iola a Doua, proptindu-şi în şold coşul cu grăunţe. O să fie război. Aşa a spus intendentul prinţului care a venit după brânză.

— Război? Ciri şi-a dat pe spate părul de pe frunte. Cu cine? Cu Nilfgaardul?

— N-am auzit chiar tot, a recunoscut novicea. Dar intendentul a spus că prinţul nostru a primit ordine de la însuşi regele Foltest. A chemat norodul sub arme şi toate drumurile sunt înnegrite de soldaţi. Vai de mine şi de mine! Ce-o să fie?

— Dacă o să fie vreun război, a intervenit Eurneid fără putinţă de tăgadă, o să fie cu Nilfgaardul. Cu cine altcineva? Iarăşi! Zei, ce nenorocire!

— Oare nu cumva exagerezi cu războiul ăsta al tău, Iola?

Ciri a aruncat grăunţe puilor şi găinilor care se îmbulzeau în jurul său într-o viermuială tumultuoasă.

— Poate, a continuat, e vorba doar de o nouă încăierare cu Scoia’taelii?

— Maica Nenneke l-a întrebat acelaşi lucru pe intendent, a spus Iola a Doua. Iar el i-a spus că nu, că de data aceasta nu este vorba despre veveriţe. S-a poruncit ca pe la castele şi pe la conace să se strângă provizii pentru caz de asediu. Şi când te gândeşti că elfii atacă prin păduri, nu asediază castele! Intendentul a întrebat dacă templul ar putea da mai multă brânză şi alte produse. Pentru rezerva castelului. A cerut până şi pene de gâscă. Avem nevoie de o mulţime de pene de gâscă, a spus el. Pentru săgeţi. Pentru arcurile cu săgeţi, vă daţi seama? Oh, zei! O să avem multă treabă! O să vedeţi! Vom avea de lucru până peste cap!

— Nu toate, a spus sarcastic Eurneid. Unele dintre noi nu-şi murdăresc mânuşiţele. Unele lucrează doar de două ori pe săptămână. Ele n-au timp să muncească, pentru că se presupune că învaţă trucuri de magie. Dar, trebuie să recunoaştem, uneori mai pocnesc din degete sau aleargă încoace şi-ncolo prin mirişti culegând ierburi de leac. Ştii

despre cine vorbesc, Ciri, nu-i aşa?

— Ciri poate că o să se ducă la războiul ăsta, a chicotit Iola a Doua. La urma urmei, este fiica unui cavaler, după cum umblă vorba! O războinică mare, cu o spadă nemaipomenită! În sfârşit, poate şi ea să reteze scăfârlii în loc de urzici!

— Ei! Şi tu, de colo! Ea este o magiciană puternică, zău! şi-a încreţit năsucul Eurneid. O să-i prefacă pe toţi duşmanii în şoareci de câmp. Hai, Ciri! Arată-ne tu o magie de-a ta care să ne lase cu gura căscată. Ia fă-te invizibilă sau fă ca să crească morcovii dinaintea noastră. Sau fă cumva ca puii să se hrănească singuri. Hai, nu te mai lăsa rugată atâta! Fă-ne o magie!

— Magia nu-i pentru circ, a zis furioasă Ciri. Magia nu înseamnă trucuri ieftine.

— Bineînţeles, bineînţeles, a râs novicea. Nu-i pentru circ. Ce zici, Iola? Parc-ar vorbi scorpia de Yennefer!

— Ciri îi seamănă din ce în ce mai mult, şi-a dat cu părerea Iola, umflându-şi nările ostentativ. Chiar şi miroase la fel. Cu siguranţă e o pomadă magică, făcută din mandragoră sau din ambră. Te dai cu apă de colonie magică, Ciri?

— Nu! Eu folosesc săpun! Ceea ce voi folosiţi cam rar!

— Hopa-hopa, s-a încruntat Eurneid. Ce înţepătoare, ce răutăcioasă! Ia te uită la ea!

— Înainte nu era aşa, s-a înfoiat Iola a Doua. S-a schimbat de când e tot timpul cu magiciana asta. Doarme cu ea, mănâncă cu ea, nu se îndepărtează niciun pas de Yennefer. Nici pe la lecţiile din templu nu mai trece, iar pentru noi n-are nicio clipă liberă!

— Iar noi trebuie să-i facem toată treaba! Şi în bucătărie, şi în grădină! Uită-te şi tu, Iola, la mâinile ei! Ca de prinţesă!

— Aşa este! a cucurigit Ciri. Cine are carte are parte! Cine a băut cerneala n-are decât să stea la măturăă!

— Tu zbori pe coada de măturăă, nu-i aşa? Magiciană de două parale!

— Eşti o proastă!

— Ba tu eşti proastă!

— Ba nu!

— Ba da! Hai, Iola, n-o mai băga în seamă! O magiciană nu-i o companie potrivită pentru noi.

— Bineînţeles că nu-i pentru voi! a ţipat Ciri trântind la pământ coşul cu grăunţe. Găinile astea sunt o companie mai potrivită pentru voi!

Novicele, cârnindu-şi nasul, au făcut stânga-mprejur, înconjurate de turma de păsări cotcodăcitoare.

Ciri a înjurat cu voce tare, repetând expresia favorită a lui Vesemir, al cărei sens nu-i era prea clar. Apoi a adăugat câteva cuvinte auzite din gura lui Yarpen Zigrin, a căror semnificaţie rămăsese un mister pentru ea. A tras un şut găinilor care se îmbulzeau în jurul grăunţelor împrăştiate. A ridicat coşul, l-a luat în mâini, apoi s-a învârtit într-o piruetă vrăjitorească şi l-a aruncat ca pe un disc deasupra acoperişurilor de stuf ale coteţelor. S-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la fugă prin parc spre templu.

Alerga uşor, controlându-şi abil respiraţia. Tot la al doilea copac pe lângă care trecea, efectua un salt agil în semipiruetă şi tăia aerul cu o spadă imaginară, după care executa o eschivă şi o fentă însuşite de curând. Sărea peste gard cu dibăcie şi ateriza sigură pe ea şi lin, cu picioarele îndoite.

— Jarre! a strigat, înălţându-şi privirea spre fereastra căscată în zidul de piatră al turnului. Jarre, eşti acolo? Hei! Sunt eu!

— Ciri?

Băiatul s-a aplecat în afară.

— Ce faci aici?

— Pot să vin la tine?

— Acum? Hmm… Eh, bine, te rog… Te rog.

Ea a fugit în sus pe scări ca o furtună, surprinzându-l pe tânărul novice în momentul în care, întors cu spatele, îşi aranja în grabă îmbrăcămintea şi dosea pe sub pergamente nişte foi aflate pe masă.

Jarre şi-a trecut o mână prin păr, şi-a dres vocea şi s-a înclinat jenat. Ciri şi-a plantat degetele mari în interiorul

centurii şi şi-a scuturat pletele cenuşii.

— Ce ştii despre războiul despre care toată lumea vorbeşte? a izbucnit. Vreau să ştiu şi eu!

— Te rog, stai jos!

S-a uitat în jur, prin odaie. Erau patru mese mari, pline cu cărţi şi pergamente. Era doar un scaun. Şi acela încărcat de hârţoage.

— Război? a îngăimat Jarre. Da, am auzit ceva zvonuri… Chiar te interesează asta? Tu, o copi… Nu, nu te aşeza pe masă, te rog, abia am reuşit să ordonez documentele astea… Stai pe scaun. Stai, stai, o să dau la o parte cărţile… Coniţa Yennefer ştie că eşti aici?

— Nu.

— Hmm… Dar maica Nenneke?

Ciri s-a încruntat. Ştia despre ce e vorba. Jarre, un tânăr de şaisprezece ani, era discipolul preotesei, instruit să devină preot şi cronicar. Trăia în Ellander, unde lucra ca grefier la judecătoria târgului, dar petrecea mai puţin timp în târg decât la templul lui Melitele, unde studia, rescria şi scotea la lumină lucrări sfinte din biblioteca templului, zile întregi şi, uneori, chiar şi nopţi. Ciri nu o auzise niciodată vorbind pe Nenneke, dar era cunoscut faptul că preoteasa nu dorea deloc ca Jarre să aibă de-a face cu tinerele novice. Şi nici viceversa. Ucenicele, cu toate acestea, îl sorbeau din ochi pe băiat şi sporovăiau cu el, luând în considerare diferitele posibilităţi pe care le poate oferi prezenţa în templu a cuiva care poartă pantaloni. Ciri era surprinsă peste măsură, deoarece Jarre era opusul a ceea ce, conform aşteptărilor ei, ar trebui să reprezinte un bărbat atractiv. În Cintra, din câte îşi amintea ea, un bărbat atractiv atingea tavanul cu capul, iar umerii lui nu puteau trece de tocul uşii, blestema ca un pitican, răgea ca un bivol şi duhnea de la treizeci de paşi a sudoare de cal şi a bere, indiferent de ora din zi sau din noapte. Bărbaţii care nu corespundeau acestei descrieri nu erau consideraţi demni de suspine şi de bârfă de către domniţele de la Curtea reginei Calanthe. Ciri avusese ocazia să vadă şi alţi bărbaţi – pe druizii înţelepţi şi blânzi din Angren, pe

veneticii sobri şi trişti din Sodden, pe vrăjitorii de la Kaer Morhen. Jarre era diferit. El era slab ca un par, nesuferit, purta haine largi, care răspândeau o duhoare de cerneală şi praf, avea părul mereu unsuros, iar pe bărbie, în loc de barbă, avea şapte sau opt fire lungi, dintre care cam jumătate crescuseră dintr-un neg imens. Ciri chiar nu înţelegea ce le atrage la turnul lui Jarre. Îi plăcea să discute cu el, băiatul ştia foarte multe, avea ce să înveţe de la el. Dar în ultima vreme, când se uita la ea, avea o privire ciudată, ceţoasă şi cleioasă.

— Haide, a zis ea nerăbdătoare. Vrei să-mi spui sau nu?

— N-am ce să-ţi spun! N-o să fie niciun război. Sunt doar zvonuri.

— Ei nu mai spune! a tras cu putere aer pe nas. Vasăzică prinţul cheamă norodul sub arme aşa, de pamplezir? Oştenii mărşăluiesc pe drumuri ca să-şi omoare timpul? Lasă vrăjeala, Jarre! Tu stai prin târg, pe la castel, ştii tu ceva!

— De ce n-o întrebi pe coniţa Yennefer?

— Coniţa Yennefer are lucruri mai importante de făcut, a pufnit Ciri, dar imediat a reflectat, a zâmbit simpatic, şi-a fluturat genele. Oh, Jarre, spune-mi, te rog! Eşti atât de deştept! Te pricepi să vorbeşti atât de frumos şi de înţelept, aş sta să te ascult ore întregi! Te rog frumos, Jarre!

Băiatul s-a îmbujorat, ochii i s-au umezit şi i s-au dilatat. Ciri a oftat uşor.

— Hmm… Jarre s-a legănat de pe un picior pe altul, şi-a agitat mâinile, neştiind – era evident – ce să facă cu ele. Ce pot să-ţi spun? Da, oamenii din târg vorbesc pe la colţuri, i-au pus pe jar cele petrecute în Dol Angra… Dar n-o să fie niciun război. Mai mult ca sigur. Poţi să mă crezi.

— Desigur, eu pot, a pufnit ea. Dar aş prefera să ştiu pe ce se bazează siguranţa asta a ta. Din câte ştiu eu, nu faci parte din consiliul prinţului. Iar dacă ai fost cumva numit ieri guvernatorul provinciei, spune-mi şi mie. Ca să te felicit, nu de alta.

— Studiez tratate istorice, s-a înroşit Jarre, şi din ele poţi afla mai multe decât dacă ai face parte din consiliu. Am citit

Istoria războaielor, scrisă de mareşalul Pelligram, *Strategia* Ducelui de Ruyter, *Avantajele cavaleriei uşoare redaniene* a lui Bronibór... Iar la situaţia politică actuală mă pricep destul de bine, astfel încât să pot trage concluzii prin analogie. Ştii ce este analogia?

— Sigur, a minţit Ciri scoţându-şi un fir de iarbă din catarama cizmei.

— Dacă suprapunem istoria războaielor antice – băiatul îşi rătăcea privirea pe tavan – pe geografia politică actuală, putem să apreciem că incidentele minore de la frontieră, cum ar fi cel din Dol Angra, sunt sporadice şi lipsite de importanţă. Tu, ca ucenică în ale magiei, cunoşti, de bună seamă, geografia politică actuală, nu-i aşa?

Ciri nu i-a răspuns; a aruncat o privire distrată spre pergamentele de pe masă, apoi a început să răsfoiască o carte mare, legată în piele.

— Las-o, n-o atinge! s-a impacientat Jarre. Este o operă unică şi extrem de valoroasă.

— Hai, că doar n-o mănânc!

— Ai mâinile murdare.

— Mai curate decât ale tale, în orice caz. Ia ascultă, ai cumva vreo hartă?

— Am, dar sunt ascunse în cufăr, a spus băiatul repede, dar văzând grimasa lui Ciri a oftat, a împins cu pieptul sulurile de pergament, a ridicat capacul, a îngenuncheat şi a început să scotocească. Ciri, foindu-se în scaun şi bălăngănindu-şi picioarele, a continuat să foileteze cartea. Dintr-odată a alunecat dintre filele cărţii o foaie cu imaginea unei femei cu părul pieptănat în bucle spiralate, complet goală, încolăcită într-o îmbrăţişare cu un bărbat complet gol, cu barbă. Muşcându-şi limba, fata rotea foaia în toate direcţiile, fără să-şi poată da seama care era partea de sus şi care era cea de jos. În cele din urmă a descoperit detaliul cel mai semnificativ din imagine şi a pufnit-o râsul. Jarre, venind cu un sul mare de pergament la subraţ, s-a făcut stacojiu la faţă şi, fără să scoată un cuvânt, i-a luat foia din mână şi a ascuns-o sub hârtiile împânzite pe masă.

— Este o operă unică şi extrem de valoroasă, l-a luat în

zeflemea. Analogii din-astea studiezi tu? Mai ai multe poze ca asta? Interesant, cartea este intitulată *Tratament şi vindecare.* Tare-aş vrea să ştiu ce boală se tratează în felul ăsta.

— Te pricepi să citeşti Primele Rune? s-a mirat băiatul, mormăind cu jenă. Nu ştiam…

— Ei, multe nu ştii tu… şi-a ridicat nasul emfatic. Ce părere ai? Eu nu sunt o ucenică de rând, care dă de mâncare la găini. Sunt… o magiciană. Ei bine, arată-mi odată harta aia!

Amândoi au îngenuncheat pe podea, întinzând cu mâinile şi genunchii foaia recalcitrantă care se încăpăţâna să se rostogolească din nou în formă de sul. Ciri a fixat-o în cele din urmă într-un colţ cu piciorul scaunului, iar Jarre a presat un alt colţ cu o carte grea, intitulată *Viaţa şi faptele marelui rege Radowid.*

— Hmm… Dar pe hărţulica asta nu se prea desluşeşte mare lucru! Nu mă pot orienta cu niciun chip… Unde suntem? Unde este Ellanderul?

— Aici, a indicat el cu degetul. Aici e Temeria, teritoriul ăsta. Aici este Wyzima, reşedinţa regelui nostru, Foltest. Aici, în Valea Pontarului se află principatul Ellander. Iar aici… Aşa, aici este templul nostru.

— Şi ce lac este acesta? Că pe-aici n-avem niciun lac.

— Nu e un lac. E o pată de cerneală…

— Aha, bine. Şi aici… Aici e Cintra. Aşa-i?

— Da. La sud de Pesterâuri şi de Sodden. Pe aici curge râul Yaruga, care se varsă în mare taman în Cintra. Nu ştiu dacă ştii, dar această ţară este invadată acum de nilfgaardieni…

— Ştiu, i-a retezat vorba, strângând din pumni. Ştiu foarte bine. Şi unde e Nilfgaardul ăla? Nu văd ţara asta nicăieri. E prea mică harta, nu e pe ea sau ce naiba? Dă-mi una mai mare!

— Hmm… Jarre şi-a zgândărit negul din bărbie. N-am hărţi aşa de mari… Dar ştiu că Nilfgaardul e în altă parte, pe la miazăzi… Oh, cam pe-aici. Cred.

— Aşa departe? s-a mirat Ciri, uitându-se la locul de pe

podea indicat de băiat. Au venit tocmai de acolo? Şi au cucerit toate ţările întâlnite în cale?

— Da, e drept. Au cucerit Metinna, Maecht, Nazair, Ebbing, toate regatele de la miazăzi de Munţii Amell. Aceste regate, precum şi Cintra şi Soddenul de Sus, sunt socotite provincii acum de nilfgaardieni. Dar n-au izbutit să pună stăpânire pe Soddenul de Jos, nici pe Verden şi nici pe Brugge. Aici, pe Yaruga, trupele din cele patru regate i-au ţinut piept, l-au învins în lupta…

— Ştiu, am învăţat istorie! Ciri a plesnit harta cu palma deschisă. Ei bine, Jarre, hai să vorbim despre război! Stăm în genunchi pe geografia politică. Trage concluzii, prin analogie sau prin ce vrei tu. Sunt numai ochi şi urechi.

Băiatul şi-a dres glasul, s-a înroşit, apoi a început să explice, indicând zonele menţionate pe hartă cu un condei din pană de gâscă.

— În prezent, graniţa dintre noi şi Regatele de Miazăzi, ocupate de Nilfgaard, e dată, după cum se poate vedea, de râul Yaruga. Acesta este un obstacol aproape de netrecut. Nu îngheaţă aproape deloc, iar în sezonul ploios ajunge să transporte atâta apă, încât lăţimea albiei este de aproape o milă. Pe o fâşie lungă, aşa, pe-aici, curge printre versanţi abrupţi, inaccesibili, printre stâncile Mahakamului…

— Împărăţia piticanilor şi gnomilor?

— Da. Aşa că Yaruga poate fi forţată doar aici, în cursul inferior, în Sodden şi aici, în cursul mijlociu, în valea Dol Angra…

— În Dol Angra au fost acele… incidente?

— Stai. Tocmai îţi explicam din ce cauză nicio armată nu este în momentul de faţă în măsură să treacă râul Yaruga. Ambele văi accesibile, prin care au traversat oştirile de veacuri, sunt puternic întărite şi apărate atât de noi, cât şi de Nilfgaard. Uită-te pe hartă. Iată ce puzderie de cetăţi sunt marcate. Uite, aici este Verden, aici Brugge, iar aici sunt Insulele Skellige…

— Şi asta ce-i? Pata asta mare, albă?

Jarre s-a mutat mai aproape, iar Ciri i-a simţit căldura genunchiului.

— Brokilonul, i-a răspuns el. Este o zonă interzisă. Împărăţia dryadelor de pădure. Şi Brokilonul ne apără flancul. Driadele nu permit nimănui să treacă în sus. Nici nilfgaardienilor…

— Hmm… Ciri s-a aplecat deasupra hărţii. Aici e Aedirn… Şi târgul Vengerberg… Jarre! Astâmpără-te numaidecât!

Băiatul şi-a smucit gura din părul ei, roşu ca racul.

— Nu vreau să-mi faci aşa ceva!

— Ciri, eu…

— Am venit la tine cu un caz grav, ca o magiciană la un savant, a spus cu răceală şi cu demnitate, pe un ton care o imita la perfecţie pe Yennefer. Ai grijă cum te porţi!

„Savantul” s-a înroşit şi mai tare şi a adoptat o mimică atât de stupidă, încât „magiciana” s-a abţinut cu greu să nu izbucnească în râs şi s-a aplecat din nou deasupra hărţii.

— Cu toată geografia ta, a continuat, n-am ajuns la niciun rezultat. Îmi spui despre râul Yaruga, dar nilfgaardienii l-au trecut o dată. Ce i-ar împiedica acum?

— Atunci, şi-a dres vocea Jarre, ştergându-şi sudoarea apărută brusc pe frunte, erau împotriva lor numai Brugge-ul, Soddenul şi Temeria. Acum suntem o alianţă bine închegată. Ca la bătălia de la Sodden. Patru Regate. Temeria, Redania, Aedirn şi Kaedwen…

— Kaedwen, a spus Ciri ţanţoş. Da, ştiu despre ce alianţă este vorba. Regele Henselt din Kaedwen îi acordă în taină un ajutor special regelui Demawend din Aedirn. Ajutor pe care i-l duce în butoaie. Iar când regele Demawend bănuieşte că cineva îl trădează, umple butoaiele cu pietre. Îi întinde o capcană…

S-a oprit, amintindu-şi că Geralt îi interzisese să vorbească despre cele întâmplate în Kaedwen. Jarre a privit-o cu suspiciune.

— Serios? Da’ de unde ştii tu toate astea?

— Am citit într-o carte scrisă de mareşalul Pelican, a pufnit. Şi în alte analogii. Povesteşte-mi, aşadar, despre ce s-a întâmplat în Dol Angra sau cum s-o mai fi numind. Da’ mai întâi arată-mi unde se află.

— Aici. Dol Angra este o vale largă, drumul care duce

dinspre miazăzi până la regatele Lyria şi Rivia, la Aedirn, şi mai departe până la Dol Blathanna şi Kaedwen… Şi prin Valea Pontarului până la noi, în Temeria.

— Şi ce s-a întâmplat acolo?

— A fost o bătălie. Aşa se pare. Nu prea ştiu despre asta. Dar vorbeau despre ea la castel.

— Păi, dacă a fost o bătălie, s-a încruntat Ciri, atunci, e război! Ce tot îndrugi verzi şi uscate?

— Nu-i prima dată când a avut loc o bătălie, i-a explicat Jarre, dar ea vedea că era din ce în ce mai nesigur pe el. La graniţă se petrec foarte multe incidente. Dar nu au nicio însemnătate.

— Şi de ce n-au, mă rog?

— Este un echilibru de putere. Nici noi, nici nilfgaardienii nu putem face nimic. Şi niciuna dintre părţi nu poate să-i dea adversarului un *casus belli…*

— Ce să-i dea?

— Un motiv pentru iscarea războiului. Pricepi? Prin urmare, în Dol Angra incidentele armate sunt fără doar şi poate atacuri accidentale, încăierări tâlhăreşti sau ciocniri cu contrabandişti… În niciun caz nu poate fi vorba de acţiuni ale unei armate în toată regula, nici din partea noastră, nici din partea nilfgaardienilor… Deoarece ar fi exact un *casus belli…*

— Aha. Ascultă, Jarre, ia spune-mi…

S-a oprit. Şi-a ridicat capul dintr-odată, şi-a dus repede degetele la tâmplă, s-a încruntat.

— Trebuie să plec, a spus ea. Coniţa Yennefer mă cheamă.

— O auzi? a fost curios băiatul. De la distanţă? Cum aşa…

— Trebuie să plec, a repetat, ridicându-se şi scuturându-şi praful de pe genunchi. Ascultă, Jarre. Mă duc cu coniţa Yennefer într-o misiune foarte importantă. Nu ştiu când ne întoarcem. Te avertizez că este o chestiune secretă, care le priveşte numai pe magiciene, aşa că să nu cumva să pui întrebări.

Şi Jarre s-a ridicat în picioare. Şi-a aranjat hainele, dar tot nu ştia ce să facă cu mâinile. Ochii i s-au umezit într-un

mod greţos.

— Ciri…

— Ce?

— Eu… Eu…

— Nu ştiu ce vrei să-mi zici, a spus grăbită, uitându-se la el cu ochii ei mari de smarald. Din câte văd eu, nici tu nu ştii. Mă duc. Rămas-bun, Jarre.

— La revedere… Ciri. Drum bun. O să… o să mă gândesc la tine…

Ciri a oftat lung.

— Iată-mă-s, coniţă Yennefer!

A intrat în cameră ca o rachetă catapultată, a lovit uşa deschizând-o, a izbit-o de perete. Taburetul care-i stătea în cale ameninţa că-i va rupe un picior, dar Ciri a sărit peste el cu dexteritate, a efectuat o semipiruetă graţioasă şi a simulat o lovitură de spadă, a râs fericită de reuşita manevrei sale. Bineînţeles, în pofida rapidităţii mişcărilor, nu gâfâia, respira calm şi armonios. Stăpânea deja perfect controlul respiraţiei.

— Iată-mă-s! a repetat.

— În sfârşit! Dezbracă-te şi în cadă cu tine! Hai iute, iute!

Magiciana nu s-a uitat în spate, nu s-a întors de la masă, a văzut-o pe Ciri reflectată în oglindă. Îşi pieptăna cu mişcări lente buclele umede negre, care se întindeau sub presiunea pieptenelui, pentru ca după o clipă să se onduleze din nou în valuri strălucitoare.

Fata şi-a desfăcut cât ai zice peşte cataramele cizmelor, le-a aruncat într-o parte, s-a eliberat de îmbrăcăminte şi a aterizat în cadă stropind în jur. A înşfăcat săpunul şi a început să-şi spele energic antebraţele.

Yennefer stătea neclintită, uitându-se la fereastră, se juca cu pieptenele. Ciri pufnea, clipocea şi scuipa, deoarece îi intrau clăbuci în gură. Clătina din cap, întrebându-se dacă nu cumva există vreo magie care să permită spălarea fără apă, săpun şi pierdere de timp.

Magiciana a pus jos pieptenele, dar a continuat să privească gânditoare pe fereastră la norii de corbi şi ciori

care zburau spre răsărit cu croncănituri înspăimântătoare. Pe masa de lângă oglindă, alături de o cutie impresionantă de flacoane cu cosmetice, zăceau mai multe scrisori. Ciri ştia că Yennefer le aştepta de multă vreme şi că de primirea lor depindea momentul în care vor părăsi templul. Contrar celor spuse lui Jarre, fata nu avea nicio idee încotro se îndreptau şi de ce. Dar în acele scrisori…

Plesnind apa cu mâna stângă ca să nu atragă atenţia magicienei, şi-a încrucişat degetele mâinii drepte, s-a concentrat pe o formulă, şi-a pironit privirea pe scrisori şi a trimis un impuls.

— Să nu îndrăzneşti! a avertizat-o Yennefer fără să se întoarcă.

— M-am gândit… şi-a dres vocea. M-am gândit c-o fi vreuna de la Geralt…

— Dacă ar fi fost, ţi-aş fi dat-o.

Magiciana s-a întors în scaun şi s-a postat în faţa ei.

— Te mai speli mult?

— Am terminat.

— Ridică-te, te rog!

Ciri s-a supus. Yennefer a zâmbit.

— Da, a spus magiciana. Gata cu copilăria, ai lăsat-o în urmă. Te-ai rotunjit pe unde trebuie. Lasă-ţi mâinile în jos, coatele nu mă interesează. Haide, haide, lasă sfiala, fără falsă ruşinare. Este corpul tău, cel mai natural lucru din lume. Faptul că te dezvolţi, este la fel de natural. Dacă soarta ta s-a dovedit a fi diferită… Dacă nu era războiul ăsta, te-ai fi măritat de multă vreme cu vreun prinţ sau cu vreun rege tânăr. Îţi dai seama, nu-i aşa? Am discutat despre problemele legate de sex destul de des şi destul de limpede, cred că ştii că eşti o femeie în toată firea de-acum. Fiziologic, adică. Nu cred c-ai uitat ce-am discutat, nu?

— Nu. N-am uitat.

— Nădăjduiesc că nici în timpul vizitelor la Jarre nu ţi-a făcut feste memoria, nu?

Ciri şi-a închis ochii, dar numai pentru un moment. Yennefer nu i-a zâmbit.

— Şterge-te şi vino aici, la mine, a spus ea cu răceală. Nu

stropi, te rog!

Înfăşurată într-un prosop, Ciri stătea pe un taburet, lângă genunchii magicienei. Yennefer a început s-o pieptene, tunzându-i din când în când câte o şuviţă rebelă cu foarfeca.

— Eşti supărată pe mine? a întrebat-o fata fără tragere de inimă. Pentru faptul că... am fost în turn?

— Nu. Dar lui Nenneke nu-i place deloc. Ştii bine.

— Dar mie nu... Nu-mi pasă deloc de acest Jarre, Ciri s-a îmbujorat uşor. Eu doar...

— Ei, nu mai spune, a îngăimat magiciana. Tu doar... Ia n-o mai face pe copila, pentru că nu mai eşti, să-ţi între bine în cap. Când te vede, băiatului ăluia îi curg balele şi începe să se bâlbâie. N-ai băgat de seamă?

— Nu-i vina mea! Ce-ar trebui să fac?

Yennefer s-a oprit din pieptănat, a ţintuit-o cu ochii săi violet, adânci.

— Nu te mai juca cu el! Altminteri, eşti vrednică de tot dispreţul.

— Dar nu mă joc cu el! Numai stăm de vorbă!

— Trag nădejde, a încleştat magiciana foarfeca, retezând o altă şuviţă neascultătoare, că în timpul acestor taifasuri nu uiţi ce ţi-am cerut.

— Nu uit, cum să uit!

— Băiatul ăsta e isteţ şi inteligent. Doar o vorbă nechibzuită, aruncată la voia întâmplării l-ar putea conduce pe drumul cel bun, ar putea să-i atragă atenţia asupra unor lucruri pe care nu ar trebui să le ştie. Pe care nimeni nu ar trebui să le ştie. Nimeni, absolut nimeni nu trebuie să-şi dea seama cine eşti.

— Nu uit, a repetat Ciri. N-am suflat o vorbă nimănui, poţi să fii sigură. Spune-mi, din cauza asta trebuie să-i dăm zor cu plecarea? Ţi-e teamă că cineva ar putea afla că sunt aici? De-aia?

— Nu. Din alte motive.

— Din cauză că... ar putea fi un război? Toată lumea vorbeşte despre un nou război! Toată lumea vorbeşte despre asta, coniţă Yennefer.

— Da, a confirmat magiciana rece, crănţănind din foarfecă peste urechea lui Ciri. Este vorba despre un grup aşa-numit neistovit. S-a vorbit despre războaie, se vorbeşte despre ele şi se va vorbi mult şi bine. Şi nu fără motiv – războaie au fost şi vor fi mereu. Apleacă-ţi capul!

— Jarre spunea că... că nu va mai fi niciun război cu Nilfgaardul. Vorbea despre nu ştiu ce analogii... Mi-a arătat o hartă. Nici nu mai ştiu ce să mai cred. Nu ştiu ce-i cu analogiile alea, trebuie să fie ceva tare complicat... Jarre citeşte o droaie de cărţi savante şi o face pe deşteptul, dar cred că...

— Mă întreb ce crezi, Ciri.

— În Cintra... Atunci... Coniţă Yennefer, bunica mea era mult mai deşteaptă decât Jarre. Regele Eist era şi el deştept, navigase pe mare, văzuse de toate, chiar şi narval şi şarpe de mare, pun pariu că văzuse la viaţa lui mai mult de o analogie. Şi la ce bun? Dintr-odată au răsărit nilfgaardienii... Ciri şi-a lăsat capul în jos, vocea i s-a oprit în gâtlej. Yennefer a îmbrăţişat-o, a strâns-o cu putere la piept.

— Din păcate, i-a spus încet. Din păcate ai dreptate, pramatie mică. Dacă această capacitate de a profita de experienţă şi de a trage concluzii ar fi hotărâtoare, am fi uitat de mult ce înseamnă războiul. Dar pe cei care caută război niciodată nu i-au oprit în loc şi nici nu i-au întors din drum experienţele sau analogiile.

— Atunci... Atunci e adevărat. O să fie război. De asta trebuie să plecăm?

— Hai să nu mai vorbim despre asta! Nu-ţi face griji dinainte.

Ciri a pufnit.

— Am văzut deja un război, a murmurat. Nu vreau să mai văd unul. Niciodată. Nu vreau să mai fiu iar singură. Nu vreau să mă mai tem. Nu vreau să mai pierd iarăşi totul, ca atunci. Nu vreau să-l pierd pe Geralt... nici pe tine, coniţă Yennefer. Nu vreau să te pierd. Vreau să fiu cu tine. Şi împreună cu el. Mereu.

— O să fii! vocea magicienei tremura uşor. Şi eu o să fiu

cu tine, Ciri. Mereu. Îţi făgăduiesc.

Ciri şi-a smiorcăit nasul. Yennefer a tuşit încet, a pus jos foarfeca şi pieptenele, s-a ridicat în picioare, s-a dus la fereastră. Ciorile croncăneau în zbor spre munţi.

— Când am venit aici, a spus brusc magiciana cu vocea sa răsunătoare ca de obicei, uşor ironică. Când ne-am întâlnit pentru prima oară… Tu nu m-ai plăcut.

Ciri tăcea. Prima noastră întâlnire, s-a gândit ea. Îmi amintesc. Eram cu alte fete în Grotă, Ciuboţica ne arăta plante şi ierburi. Apoi a venit Iola Întâi, i-a şoptit ceva la ureche Ciuboţicii. Preoteasa s-a încruntat fără nicio tragere de inimă. Iola Întâi a venit la mine cu un aer ciudat. Pregăteşte-te, Ciri, mi-a spus, du-te iute la trapeză. Te cheamă maica Nenneke. A venit cineva.

O privire stranie, semnificativă, o emoţie în ochi. Un murmur. Yennefer. Magiciana Yennefer. Mai iute, Ciri. Maica Nenneke te aşteaptă. Şi ea te aşteaptă.

Am ştiut de îndată, se gândea Ciri, că era ea. Pentru că o văzusem. O văzusem noaptea trecută, în vis.

Ea.

Nu-i ştiam numele pe-atunci. În visul meu tăcea. Doar se uita la mine, iar în spatele ei, în întuneric, am văzut o uşă închisă…

Ciri a oftat. Yennefer s-a întors, steaua de obsidian de la gâtul ei scânteia în mii de reflexe.

— Ai dreptate, a recunoscut pe un ton grav fata, plonjându-şi privirea în ochii violeţi ai magicienei. Nu te-am plăcut.

— Ciri, i-a spus Nenneke, vino aici, apropie-te! Aceasta este coniţa Yennefer din Vengerberg, Maestră a Magiei. Nu te teme. Coniţa Yennefer ştie cine eşti. Poţi avea încredere în ea.

Fata a făcut o reverenţă, împreunându-şi mâinile într-un gest plin de respect. Magiciana, cu un foşnet al rochiei negre, lungi, s-a apropiat de ea, a luat-o de bărbie şi i-a ridicat capul, destul de familiar, i l-a întors spre stânga, spre dreapta. Ciri a simţit cum o năvălesc furia şi

indignarea – nu era obişnuită să fie tratată astfel de cineva. Şi, în acelaşi timp, i s-a înfipt spinul usturător al geloziei. Yennefer era foarte frumoasă. În comparaţie cu frumuseţea palidă, discretă şi destul de comună a preoteselor şi novicelor pe care le vedea Ciri în fiecare zi, magiciana emana o frumuseţe orbitoare, conştientă, chiar ostentativă, pe care avea grijă s-o scoată în evidenţă cu fiecare detaliu. Buclele sale negre, revărsate în cascadă pe umeri, străluceau reflectând lumina ca penele de păun, zbătându-se şi ondulându-se cu fiecare mişcare. Ciri s-a simţit ruşinată brusc, s-a jenat de coatele sale zdrelite, de mâinile sale crăpate, de unghiile sale rupte, de pletele sale cenuşii, îngălate. Dintr-odată şi-a dorit cu toată fiinţa să aibă ceea ce avea Yennefer – gâtul frumos, lung, împodobit cu o bentiţă de catifea neagră cu o stea strălucitoare, frumoasă. Sprâncenele aliniate, conturate cu cărbune şi genele lungi. Gura mândră. Şi cele două rotunjimi care pulsau la fiecare respiraţie, apăsate de pânza neagră şi dantela albă…

— Aşadar, aceasta este faimoasa Surpriză – magiciana şi-a încreţit uşor buzele. Uită-te în ochii mei, copilă!

Ciri s-a cutremurat, şi-a îngropat capul între umeri. Nu, această trăsătură n-o invidia defel la Yennefer, nu-şi dorea s-o aibă şi nici măcar nu-şi dorea s-o vadă. Privirea aceea, violetă, profundă ca un lac fără fund, cu o strălucire stranie, rece şi maliţioasă. O privire înfiorătoare.

Magiciana s-a întors spre preoteasa cea mare şi voinică. Steaua de la gâtul ei ardea în razele soarelui care pătrundeau pe ferestrele trapezei.

— Da, Nenneke, a spus ea. Nu încape nicio îndoială. E destul să te uiţi la ochişorii aceştia verzi ca să-ţi dai seama că are ceva special. Frunte înaltă, sprâncene regulate, arcuite, o distanţare echilibrată a ochilor. Aripi fine ale nasului. Degete lungi. Pigmentul bizar al părului. E limpede că e vorba de sânge de elf, deşi nu e prea mult sânge din acesta în ea. Vreun străbunic sau vreo străbunică din neamul elfilor. Oare mă înşel?

— Nu-i cunosc originile, i-a răspuns calm marea preoteasă. Nu m-a interesat.

— Înaltă, pentru vârsta ei, a continuat magiciana, măsurând fata din ochi. Ciri clocotea de furie şi de frustrare, se lupta cu dorinţa copleşitoare de a urla sfidător, de a ţipa cu toată forţa, de a tropăi şi de a evada în parc, vărsând în cale vasul de pe masă şi trântind uşa aşa de tare, încât să se desprindă şi să cadă tencuiala din tavan.

— E dezvoltată, Yennefer nu-şi desprindea privirea de la copilă. A suferit în copilărie de vreo boală infecţioasă? Ah, cu siguranţă că nici asta nu te-a interesat. Aici nu s-a îmbolnăvit deloc?

— Nu.

— Migrene? Leşinuri? Predispusă la răceală? Dureri menstruale?

— Nu. Numai visele alea.

— Ştiu. Yennefer şi-a dat pe spate şuviţa de păr de pe obraz. Mi-a scris despre asta. Din scrisoare se înţelege că n-au încercat niciun… experiment cu ea la Kaer Morhen. Mi-ar plăcea să cred că e adevărat.

— E adevărat. I-au dat numai stimulente naturale.

— Stimulentele n-au cum să fie naturale! a ridicat tonul magiciana. N-au cum! Tocmai aceste stimulente i-au accentuat simptomele de… La naiba, nu-l credeam în stare de o asemenea lipsă de responsabilitate!

— Calmează-te! Nenneke i-a aruncat o privire rece din care aproape că dispăruse dintr-odată orice urmă de respect. Ţi-am spus c-au fost mijloace naturale absolut sigure. Iartă-mă, dragă, dar în acest domeniu mă pricep mai bine decât tine. Ştiu că ţi-e foarte greu să accepţi autoritatea cuiva, dar, în acest caz, sunt obligată să ţi-o impun. Să nu mai vorbim despre asta.

— Cum vrei. Yennefer şi-a ţuguiat buzele. Hai, să mergem, copilă! N-avem prea mult timp la dispoziţie, ar fi păcat să-l pierdem şi pe acela.

Ciri abia-şi mai stăpânea tremurul mâinilor, a înghiţit în sec, s-a uitat întrebător la Nenneke. Faţa marii preotese era serioasă şi părea îngrijorată, iar zâmbetul cu care a răspuns la întrebarea nerostită de copilă era artificial şi respingător.

— O să te duci acum cu coniţa Yennefer, i-a spus. Coniţa

Yennefer va avea grijă de tine o vreme.

Ciri şi-a plecat capul, şi-a încleştat dinţii.

— Cu siguranţă eşti surprinsă, a continuat Nenneke, că dintr-odată te ia sub protecţia ei o Maestră a Magiei. Dar tu eşti o fată isteaţă, Ciri. Îţi imaginezi care este motivul. Ai moştenit de la strămoşii tăi anumite… însuşiri. Ştii ce vreau să spun. Ai venit la mine atunci, după acele vise, după alarma de noapte din dormitor. N-am ştiut cum să te ajut. Dar coniţa Yennefer…

— Coniţa Yennefer, a întrerupt-o magiciana, o să facă ce trebuie. Haide, copilă!

— Du-te! a dat din cap Nenneke, încercând în zadar să confere zâmbetului său o aparenţă de naturaleţe. Du-te, draga mea! Ţine minte că a avea ca tutore pe cineva precum coniţa Yennefer este o mare onoare. Să nu ne faci de ruşine templul şi nici pe noi, maestrele tale. Să fii ascultătoare.

O să fug la noapte, a decis în gând Ciri. Înapoi la Kaer Morhen. O să fur un cal din grajd şi n-o să mă mai vadă. O să fug!

— Chiar aşa, a murmurat magiciana.

— Ce? a ridicat preoteasa capul. Ce-ai spus?

— Nimic, nimic, a zâmbit Yennefer. Ţi s-a părut. Sau poate mi s-a părut mie? Ia uită-te la pupila ta, Nenneke. Rea ca o pisică. Scântei în ochi, gata să pufnească, iar dacă şi-ar putea ciuli urechile ca o pisică, ar face-o. Vrăjitoare în toată regula, ce mai! Trebuie ţinută din scurt, să i se taie gheruţele.

— Mai multă îngăduinţă, caracteristicile marii preotese s-au înăsprit vizibil. Te rog, fii blândă şi înţelegătoare cu ea, fii bună la inimă! Ea nu-i ceea ce crezi.

— Ce vrei să spui?

— Nu ţi-e rivală, Yennefer.

Pentru un moment, ambele s-au măsurat din priviri, magiciana şi preoteasa, iar Ciri a simţit o vibraţie în aer, o forţă stranie şi înfiorătoare care prindea contur între ele. A durat numai o fracţiune de secundă, după care forţa a dispărut, iar Yennefer a izbucnit într-un hohot natural de

râs.

— Uitasem, a spus ea. Mereu de partea lui, nu Nenneke? Mereu plină de grijă pentru el. Ca mama pe care nu a avut-o niciodată.

— Iar tu mereu împotriva lui, a zâmbit preoteasa. Ca de obicei, nutreşti o emoţie puternică pentru el. Dar ţi-o înăbuşi cu toată îndârjirea, vrei s-o curmi de la rădăcină.

Ciri a simţit din nou cum îi creştea undeva în vintre o furie care îi zvâcnea în tâmple revoltă şi împotrivire. Şi-a adus aminte de câte ori şi în ce circumstanţe îi auzise numele. Yennefer. Numele care-i stârnea îngrijorare, numele care era simbolul unui secret periculos. Îşi închipuia care era secretul.

Ei discută deschis faţă de mine, fără jenă, s-a gândit ea, simţind cum mâinile încep din nou să-i tremure de furie. Nu se sinchisesc deloc de mine. Nu mă bagă în seamă. De parc-aş fi un copil. Discută despre Geralt cu mine, în prezenţa mea, cu toate că n-au voie, se tem... pentru că eu sunt...

Cine?

— Cât despre tine, Nenneke, a spus magiciana, ca de obicei te amuzi analizând emoţiile altora şi pe deasupra le interpretezi negativ, în felul tău!

— Vasăzică îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala?

— N-am vrut să spun asta.

Yennefer şi-a scuturat buclele negre, care luceau şi se unduiau ca şerpii:

— Mulţumesc c-ai făcut-o în locul meu. Acum hai să schimbăm subiectul, te rog! Întrucât cel pe care l-am abordat este extrem de neinspirat. Se ruşinează până şi tânăra noastră novice. Iar în privinţa îngăduinţei pe care mi-o ceri... O să fiu îngăduitoare. Cât despre bunătatea inimii, nu-i prea simplu, deoarece se crede că nu am un astfel de organ. Dar o scoatem noi la capăt. Nu-i aşa, Surpriză?

I-a zâmbit copilei, iar Ciri, călcându-şi pe inimă, în ciuda furiei şi exasperării, a trebuit să-i întoarcă zâmbetul. Pentru că zâmbetul magicienei era neaşteptat de dulce, prietenos,

cordial. Şi foarte, foarte frumos.

Asculta discursul lui Yennefer, întoarsă cu spatele ostentativ, prefăcându-se că toată atenţia îi era concentrată asupra unui bondar care zumzăia într-o floare de nalbă crescută la poalele zidului templului.

— Nimeni nu m-a întrebat, a îngăimat.

— Ce să te întrebe?

Ciri s-a răsucit într-o semipiruetă, a tras cu furie un pumn în nalbă. Bondarul a zburat departe, zumzăind furios şi ameninţător.

— Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să mă înveţi!

Yennefer şi-a pus pumnii în şold, ochii i-au scăpărat.

— Ce coincidenţă! a şuierat ea. Închipuieşte-ţi că, la fel de bine, nici pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă vreau să te învăţ. Cheful n-are nici în clin, nici în mânecă cu asta. Nu accept pe oricine sub aripa mea, iar tu, în ciuda aparenţelor, ai demonstrat, până la urmă, că eşti oricine. Mi s-a cerut să verific ce e cu tine. Să examinez ceea ce ai în tine şi dacă te ameninţă cumva. Iar eu, nu fără reţinere, am fost de acord.

— Dar eu încă n-am fost de acord!

Magiciana şi-a ridicat braţul, şi-a fluturat mâna. Ciri a simţit o zvâcnire în tâmple şi un ţiuit în urechi, un zgomot ca acela provocat de înghiţirea nodului din gât, dar mult mai intens. A fost toropită de o somnolenţă şi o slăbiciune copleşitoare, de o oboseală care îi înţepenea gâtul, îi înmuia genunchii. Yennefer şi-a lăsat mâna în jos şi senzaţiile au încetat imediat.

— Ascultă-mă cu atenţie, Surpriză! i-a spus. Pot să te farmec cu uşurinţă, să te hipnotizez sau să-ţi înlesnesc intrarea în transă. Pot să te paralizez, să-ţi torn pe gât un elixir, să te despoi, să te pun pe masă şi să te explorez ore în şir, luând câte o pauză de masă, iar tu să stai culcată cu ochii în tavan, incapabilă să-ţi mişti nici măcar globii oculari. Aşa aş fi purces cu o mucoasă oarecare. Cu tine nu vreau să fac asta pentru că, la prima vedere, se poate vedea cu ochiul liber că eşti o fată inteligentă şi mândră, că

ai caracter. Nu vreau să-ţi fie ruşine nici ţie, nici mie. Faţă de Geralt. Pentru că el mi-a cerut să-ţi verific abilităţile. Să te ajut să le stăpâneşti.

— Ţi-a cerut? Cum aşa? Mie nu mi-a spus nimic despre asta! Nu m-a întrebat nimic...

— O tot ţii întruna, a întrerupt-o magiciana. Nimeni nu ţi-a cerut părerea, nimeni nu s-a sinchisit să vadă ce vrei şi ce nu vrei. Ai avut apucături de mucoasă încăpăţânată şi bleagă, care nu merită să fie băgată în seamă! Dar o să-mi iau inima în dinţi şi o să-ţi pun o întrebare pe care nimeni nu ţi-a pus-o. Te supui testelor?

— Ce-o să fie? Ce sunt testele astea? Şi de ce...

— Ţi-am explicat deja. Dacă nu pricepi, n-am ce să-ţi fac. N-am de gând să-ţi şlefuiesc percepţia şi nici să-ţi dezvolt inteligenţa. Pot să testez la fel de bine şi o fată isteaţă, şi una toantă.

— Nu sunt toantă! Am priceput totul!

— Cu atât mai bine.

— Dar n-am stofă de magiciană! N-am nicio abilitate! N-o să ajung niciodată magiciană şi nici nu vreau să fiu! I-am fost hărăzită lui Geralt... Am fost menită să fiu vrăjitoare! Am venit aici doar pentru o perioadă scurtă de timp! Mă întorc în curând la Kaer Morhen...

— Te uiţi întruna la gâtul meu, a spus rece Yennefer, îngustându-şi uşor ochii violet. Vezi ceva neobişnuit la el sau e doar invidie?

— Steaua asta... a murmurat Ciri. Din ce e? Pietricelele astea se mişcă şi strălucesc atât de ciudat...

— Pulsează, a zâmbit magiciana. Acestea sunt diamante active, incrustate în obsidian. Vrei să le vezi de aproape? Să le atingi?

— Da... Nu!

Ciri s-a retras, şi-a scuturat cu furie capul, încercând să alunge parfumul uşor de liliac şi agrişe exalat de Yennefer.

— Nu vreau! s-a împotrivit. La ce bun? Nu mă interesează! Deloc! Sunt o vrăjitoare! Nu am puteri magice! Nu sunt născută să fiu magiciană, ar trebui să fie clar o dată pentru totdeauna, pentru că sunt... Şi de altfel...

Magiciana s-a aşezat pe un morman de pietre de la poalele zidului şi s-a apucat să-şi observe unghiile.

— ...Şi de altfel, a terminat Ciri, trebuie să mă gândesc.

— Vino aici. Stai lângă mine!

Fata a ascultat-o.

— Am nevoie de timp ca să mă gândesc, a spus ea şovăitor.

— Pe bună dreptate. Yennefer a dat din cap, continuând să-şi privească unghiile. E ceva serios. E nevoie de gândire.

Ambele au tăcut pentru un moment. Novicele care se plimbau prin parc le aruncau priviri curioase, şuşoteau, chicoteau.

— Ei?

— Ce... ei?

— Te-ai gândit?

Ciri a sărit în picioare, a pufnit, a bătut din picior.

— Eu... eu... a suspinat înecându-se de furie. Îţi baţi joc de mine? Am nevoie de timp! Trebuie să mă gândesc! mai mult! Toată ziua... şi toată noaptea!

Yennefer şi-a pironit privirea în ochii ei, iar Ciri şi-a lăsat privirea în jos.

— Proverbul spune, a şoptit magiciana, că noaptea e un sfetnic bun. Dar, în cazul tău, Surpriză, noaptea nu poate să-ţi aducă decât un alt coşmar. O să te trezeşti din nou în mijlocul ţipetelor şi durerilor, leoarcă de sudoare. O să-ţi fie iar frică, frică de ceea ce ai văzut, frică de ceea ce n-o să fii în stare să-ţi aminteşti. Şi n-o să mai fie niciun somn toată noaptea. O să fie numai groază. Până în zori.

Fata s-a cutremurat, şi-a lăsat capul în jos.

— Surpriză! vocea lui Yennefer s-a schimbat uşor. Ai încredere în mine!

Braţele magicienei erau calde. Catifeaua neagră a rochiei nu cerea decât să fie atinsă. Parfumul de liliac şi agrişe te ameţea delicios. Îmbrăţişarea calma şi mângâia, relaxa, anihila tensiunea, potolea furia şi revolta.

— Te vei supune testelor, Surpriză.

— O să mă supun, a răspuns, realizând că nu era nevoie să răspundă. Pentru că nu fusese întrebată.

— Nu mai ştiu ce să mai cred, a spus Ciri. Mai întâi ai zis că am puteri, căci am visele astea. Dar vrei să mă supui la probe, să mă verifici… Aşa-i? Păi, am puteri sau n-am?

— La întrebarea asta ne vor răspunde testele.

— Teste şi iar teste! s-a strâmbat. N-am nicio putere, îţi spun eu, dacă aş fi avut, probabil că aş fi ştiut, nu-i aşa? Dar, dacă totuşi, din întâmplare, aş avea, atunci ce?

— Există două posibilităţi, a anunţat-o apatic magiciana deschizând fereastra. Va trebui ori să suprimăm aceste aptitudini, ori să te învăţ să le stăpâneşti. Dacă eşti talentată şi vrei, voi încerca să-ţi dau câteva cunoştinţe elementare despre magie.

— Ce înseamnă „elementare”?

— De bază.

Erau singure în sala mare, pe care Nenneke o pusese la dispoziţia magicienei, lângă bibliotecă, în aripa laterală, nefolosită a clădirii. Ciri ştia că aceste săli erau rezervate pentru oaspeţi. Ştia că Geralt, ori de câte ori şedea în templu, locuia chiar aici.

— O să vrei să mă înveţi? s-a aşezat pe pat, şi şi-a plimbat mâna pe cuvertura de damasc. Şi să mă duci de-aici, nu? Nu merg nicăieri cu tine!

— Atunci, am să plec singură, i-a spus glacial Yennefer dezlegând curelele desagilor. Şi te asigur că n-o să-mi fie dor deloc. Ţi-am spus deja că te voi instrui doar cu voia ta. De altfel, aş putea s-o fac şi aici.

— Cât timp o să mă instru… înveţi?

— Atâta timp cât o să vrei tu; magiciana s-a aplecat, a deschis sertarul scrinului, a scos dintr-o tăşcuţă veche de piele o curea, o pereche de cizme de blană şi un urcior de lut îmbrăcat într-o împletitură de răchită. Ciri a auzit-o înjurând printre dinţi, zâmbind în acelaşi timp, a văzut-o cum le ascunde înapoi în scrin. A ghicit cui îi aparţineau. Cine le lăsase acolo.

— Ce înseamnă, atâta timp cât o să vreau eu? a întrebat-o. Dacă o să mă plictisesc sau n-o să-mi mai placă lecţiile alea…

— Atunci, ne oprim din învăţare. Doar să-mi spui. Sau să-mi arăţi.

— Să-ţi arăt? Cum?

— Dacă ne hotărâm să începem instrucţia, îţi voi pretinde supunere absolută. Repet: absolută. Aşa că dacă te saturi de lecţii este suficient să dai dovadă de neascultare. Atunci, imediat terminăm cu lecţiile. Limpede?

Ciri a confirmat din cap, ţintuind-o cu ochii săi verzi pe magiciană.

— În al doilea rând, a continuat Yennefer, despachetând desagii, îţi voi pretinde sinceritate absolută. Nu vei avea voie să-mi ascunzi nimic, orice-ar fi. Nimic. Aşadar, dacă simţi că te-ai săturat, e suficient să începi să minţi, să mă duci de nas sau să te închizi în tine. Dacă o să te întreb ceva şi n-o să-mi răspunzi sincer, aceasta va însemna, de asemenea, încetarea imediată a studiului. M-ai înţeles?

— Da, a îngăimat Ciri. Dar această... sinceritate... funcţionează în ambele sensuri? Adică o să am voie să-ţi pun întrebări?

Yennefer a privit-o şi gura i s-a răsucit straniu.

— Desigur, i-a răspuns după o clipă. E de la sine înţeles. Pe acest principiu se vor baza învăţarea şi instrucţia pe care am de gând să ţi le ofer. Onestitatea funcţionează în ambele sensuri. Poţi să-mi pui întrebări. În orice moment. Şi îţi voi răspunde. Sincer.

— La toate întrebările?

— La toate.

— Din acest moment?

— Da. Din acest moment.

— Ce este între tine şi Geralt, coniţă Yennefer?

Ciri aproape a leşinat, îngrozită de propria îndrăzneală şi de tăcerea de gheaţă aşternută după întrebare.

Magiciana s-a apropiat încetişor de ea, i-a pus mâinile pe umeri, a privit-o în ochi, de aproape, profund.

— Dor, i-a răspuns serios. Supărare. Speranţă. Şi suferinţă. Da, se pare că n-am omis nimic. Haide, acum să ne apucăm de teste, micuţă viperă cu ochii verzi. Să vedem dacă ai aptitudini. Deşi, după întrebarea pe care mi-ai pus-

o, aş fi foarte surprinsă dacă s-ar dovedi că nu ai. Hai, urâţico!

Ciri s-a bosumflat.

— De ce-mi spui aşa?

Yennefer i-a zâmbit din colţul gurii.

— Ţi-am promis c-o să fiu sinceră.

Ciri s-a îndreptat enervată, s-a foit nerăbdătoare pe scaunul tare care îi lăţise fundul după ore în şir de şedere.

— N-o să facem nicio brânză! a strigat, ştergându-şi de masă degetul mânjit de cărbune. Nu-s bună de nimic… Nu-mi iese! Nu-s bună de magiciană! Am ştiut de la bun început, dar n-ai vrut să mă asculţi! Nu m-ai luat în seamă!

Yennefer a ridicat din sprâncene.

— N-am vrut să te ascult, ai spus? Interesant. De regulă acord atenţie fiecărei fraze rostite în prezenţa mea şi mi-o notez în memorie. Cu condiţia ca fraza să aibă cât de cât o noimă.

— Mereu îţi baţi joc de mine, a scrâşnit Ciri din dinţi. Şi am vrut să-ţi spun numai… Ei bine, despre aceste aptitudini. Vezi tu, acolo, în Kaer Morhen, în munţi… N-am fost în stare să fac niciun semn vrăjitoresc. Niciunul!

— Ştiu.

— Ştii?

— Ştiu. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Cum adică? Bine… Dar asta nu e tot!

— Am ascultat cu atenţie.

— Nu sunt bună. Nu înţelegi asta? Sunt… prea tânără.

— Eu eram şi mai tânără când am început.

— Dar, cu siguranţă, nu erai…

— Ce vrei să spui, copilă? Nu te mai bâlbâi! Du fraza până la capăt, te rog!

— Pentru că… Ciri şi-a coborât capul, roşind. Pentru că Iola, Myrrha, Eurneid şi Katje în timpul mesei au râs de mine şi mi-au spus că n-o să se lipească magia de mine şi că nu sunt în stare să fac farmece, pentru că… pentru că sunt… virgină, adică…

— Imaginează-ţi că ştiu ce înseamnă, a întrerupt-o

magiciana. Cred c-o să mi-o iei în nume de rău, o să spui că iar îmi bat joc de tine, dar te anunţ cu regret că vorbeşti prostii. Să ne întoarcem la teste.

— Sunt virgină! a repetat Ciri recalcitrant. La ce bun testele? O virgină nu poate face magie!

— Nu văd altă ieşire. Yennefer s-a lăsat pe spătarul scaunului. Du-te, pierde-ţi virginitatea, dacă te încurcă atâta. O să te aştept. Dar grăbeşte-te, dacă poţi!

— Îţi baţi joc de mine?

— Ţi-ai dat seama? a zâmbit uşor magiciana. Felicitări! Ai trecut primul test de perspicacitate. Acum să trecem la adevăratul test. Fii atentă, te rog. Uite: în acest desen sunt patru pini. Fiecare are un număr diferit de ramuri. Desenează în acest loc gol un al cincilea care s-ar potrivi cu cei patru.

— Pinii sunt proşti, a decretat Ciri, scoţând limba şi desenând cu cărbunele un copac uşor răsucit. Şi plictisitori! Nu înţeleg ce-au pinii de-a face cu magia? Hî? Coniţă Yennefer! Mi-ai promis că-mi răspunzi la toate întrebările!

— Îmi pare rău, a oftat magiciana luând foaia şi uitându-se cu ochi critic la desen. Am senzaţia că o să regret această promisiune. Ce-au pinii în comun cu magia? Nimic. Dar ai desenat corect şi la timp. Într-adevăr, pentru o fecioară este foarte bine.

— Râzi de mine?

— Nu. Nu râd decât foarte rar. Am nevoie de un motiv bine întemeiat ca să râd. Concentrează-te pe noua foaie, Surpriză. Sunt desenate şiruri de stele, cercuri, triunghiuri şi cruci şi în fiecare şir se află un număr diferit din fiecare elemente. Gândeşte-te şi răspunde-mi: Câte stele ar trebui să fie în ultimul şir?

— Stelele sunt proaste!

— Câte, copilă?

— Trei!

Yennefer a plonjat într-o tăcere lungă, cu ochii aţintiţi pe un detaliu al uşii sculptate a scrinului. Rânjetul de pe buzele lui Ciri a început să dispară încet, iar în cele din urmă a dispărut complet, fără urmă.

— Poate că te-ai întrebat, a articulat foarte lent magiciana, continuând să admire scrinul, ce se întâmplă în cazul în care îmi dai răspunsuri în dodii, stupide. Te-ai gândit, probabil, că nu observ, pentru că răspunsurile tale nu mă interesează? Te-ai gândit greşit. Te-ai gândit, poate, că o să ajung la concluzia că eşti o proastă? Te-ai gândit greşit. Iar dacă te-ai plictisit de teste şi ai vrut ca să te distrezi, să mă testezi pe mine… Ei bine, acum eşti mulţumită? Oricum, testul s-a terminat. Dă-mi foaia.

— Iartă-mă, coniţă Yennefer, fata şi-a lăsat capul în jos. Aici ar trebui să fie… o stea. Îmi pare foarte rău. Te rog să nu te superi pe mine.

— Uită-te la mine, Ciri.

Şi-a ridicat privirea uimită. Pentru că magiciana îi pronunţase pentru prima dată numele.

— Ciri, a spus Yennefer, să ştii că, în ciuda aparenţelor, mă enervez la fel de rar cum râd. Nu m-am supărat. Dar, cerându-ţi iertare, mi-ai dovedit că nu m-am înşelat în privinţa ta. Acum ia foaia următoare. După cum vezi, sunt cinci căsuţe. Deseneaz-o pe-a şasea…

— Iar? Eu chiar nu pricep de ce…

— …Pe-a şasea! Vocea magicienei devenise periculoasă, iar ochii îi fulgerau cu vâlvătăi violete. Aici, în acest loc gol. Nu mă face să repet, te rog.

După merişoare, pinişori, steluţe, peştişori şi căsuţe a venit rândul labirinturilor, în care trebuia găsită foarte repede ieşirea, al liniilor ondulate, al petelor care păreau gândaci striviţi, al altor imagini bizare şi mozaicuri, din cauza cărora te uitai cruciş şi ţi se învârtea capul. Apoi a fost o mingiucă strălucitoare pe un fir la care trebuia să te uiţi fix o lungă perioadă de timp. Să te uiţi fix era mai plictisitor decât o zi de post, Ciri obişnuia să adoarmă din când în când. Lui Yennefer, în mod surprinzător, nu-i păsa, dar câteva zile mai devreme ţipase la ea ameninţător pentru încercarea de a trage un pui de somn pe una dintre petele în formă de gândaci.

De la atâta stat aplecată asupra testelor, pe Ciri o durea

gâtul şi spatele şi cu fiecare zi care trecea, o durea din ce în ce mai tare. Jinduia după mişcare şi aer curat şi, având în vedere înţelegerea avută în privinţa sincerităţii, i-a povestit lui Yennefer. Magiciana a privit-o senin, ca şi cum se aşteptase de mult.

În următoarele două zile, ambele au alergat prin parc, sărind peste şanţuri şi obstacole din buşteni sub privirile amuzate sau compătimitoare ale preoteselor şi novicelor. Au făcut gimnastică, au făcut echilibristică mergând pe partea de sus a zidului care delimita livada de dependinţe. Spre deosebire de antrenamentele de la Kaer Morhen, exerciţiile cu Yennefer erau întotdeauna însoţite de teorie. Magiciana a învăţat-o să respire controlând mişcările pieptului şi diafragmei cu o apăsare puternică a mâinilor. I-a explicat regulile mişcărilor, acţiunea muşchilor şi a oaselor, i-a arătat cum să se odihnească, să se relaxeze şi să se învioreze.

În timpul uneia dintre şedinţele de relaxare, Ciri, întinsă pe iarbă, cu ochii la cer, i-a pus o întrebare care o chinuia.

— Coniţă Yennefer? Când o să punem capăt testelor ăstora?

— Te-ai plictisit?

— Nu... Dar aş vrea să ştiu dacă sunt potrivită pentru magie.

— Eşti.

— Ştii deja?

— Am ştiut-o de la început. Puţini oameni sunt capabili să observe acţiunea steluţei mele. Foarte puţini. Tu ai remarcat-o imediat.

— Dar testele?

— Sunt încheiate. Ştiu deja despre tine ceea ce am vrut să ştiu.

— Dar anumite sarcini... Nu le-am îndeplinit cu bine. Chiar tu însăţi ai spus că... Chiar eşti sigură? Nu te înşeli? Eşti sigură că am puteri?

— Sunt sigură.

— Dar...

— Ciri! Magiciana dădea impresia că era amuzată şi

iritată în acelaşi timp. De când stăm întinse pe pajişte, ţi-am vorbit fără să-mi folosesc vocea. Se numeşte telepatie, aminteşte-ţi. Şi, după cum probabil ai constatat, am conversat fără oprelişti.

— Magia – Yennefer, privind cerul de deasupra dealurilor, şi-a sprijinit mâna pe şa – este, în opinia unora, încarnarea Haosului. Este cheia cu care se poate deschide uşa interzisă. Uşa în spatele căreia se ascunde coşmarul, groaza şi o oroare nemaipomenită, în spatele căreia se dezvoltă forţe ostile, distructive, puterile Răului pur, care ar putea distruge nu numai pe cei care ar deschide uşa, ci întreaga lume. Şi pentru că nu lipsesc cei care manipulează aceste uşi, odată cineva va face o greşeală şi atunci sfârşitul lumii va fi inevitabil. Magia este, prin urmare, răzbunarea şi arma Haosului. Faptul că după Conjuncţia Sferelor oamenii au învăţat să folosească magia este un blestem care va duce la pieirea lumii. A omenirii. Şi aşa este, Ciri. Aceia care consideră că magia este Haos nu greşesc.

Armăsarul jugănit al magicienei a nechezat ascuţit, s-a urnit din loc sub imboldul călcâielor călăreţei şi a mers la pas încet pe mirişte. Ciri şi-a îndemnat calul şi a ajuns-o din urmă. Buruienile ajungeau până la etrieri.

— Magia, a reluat Yennefer după o clipă, este, în opinia altora, o artă. O artă grandioasă, elitistă, capabilă de a crea lucruri frumoase şi neobişnuite. Magia este un talent pe care îl au puţini aleşi. Ceilalţi, cei lipsiţi de talent, pot doar să privească cu admiraţie şi cu invidie rezultatele muncii artiştilor, pot aprecia operele astfel create, cu sentimentul că fără aceste lucrări şi fără acest talent lumea ar fi mai săracă. După Conjuncţia Sferelor, faptul că unii aleşi şi-au descoperit talentul şi magia din ei, că au regăsit în ei această Artă este o binecuvântare pentru frumuseţea acestei lumi. Şi chiar aşa este. Şi cei care simt că magia este o artă au dreptate.

Deasupra colinei rotunjite şi denudate, care ieşea la iveală ca spinarea unui prădător aflat la pândă, zăcea o

stâncă enormă sprijinită pe o serie de alte pietre mai mici. Magiciana îşi îndrepta calul în direcţia ei fără să-şi întrerupă lecţia.

— Mai există şi unii care susţin că magia înseamnă Ştiinţă. Pentru a o controla nu sunt de-ajuns talentul şi capacităţile înnăscute. Sunt indispensabili ani buni de studii amănunţite şi de muncă istovitoare, este nevoie de perseverenţă şi de disciplină interioară. Magia dobândită astfel este o cunoaştere ale cărei limite sunt în mod constant lărgite graţie minţilor luminate şi dinamice, graţie experienţei, experimentului, practicii. Magia astfel dobândită înseamnă progres, dezvoltare, schimbare. Înseamnă plugul, războiul de ţesut, moara de apă, cuptorul, macaraua şi scripetele. Înseamnă mişcare continuă. Spre înalt. Spre mai bine. Spre stele. Faptul că după Conjuncţia Sferelor am descoperit magia ne va permite într-o bună zi să ajungem la stele… Descalecă, Ciri.

Yennefer s-a apropiat de monolit, a pus mâna pe suprafaţa aspră a stâncii, înlăturând cu grijă praful şi frunzele uscate.

— Cei care consideră că magia înseamnă Ştiinţă, a reluat ea, au, de asemenea, dreptate. Ţine minte, Ciri. Şi acum vino aici, la mine.

Fata a înghiţit în sec. Magiciana a luat-o de braţ.

— Ţine minte, a repetat. Magia înseamnă Haos, Artă şi Ştiinţă. Înseamnă blestem, binecuvântare şi progres. Totul depinde de cine foloseşte magia şi în ce scop. Iar magia este pretutindeni. Peste tot în jurul nostru. E lesne de ajuns la ea. Ajunge doar să întinzi mâna. Iată. Îmi întind mâna.

Cromlehul s-a cutremurat vizibil. Ciri a auzit un vuiet monoton, îndepărtat, un huruit venit din măruntaiele pământului. Buruienile s-au unduit, aplatizate de vântul abătut din senin pe colină. Cerul s-a întunecat instantaneu, fiind acoperit de norii care se deplasau cu o viteză uimitoare. Fata a simţit picături de ploaie pe faţă. Şi-a mijit ochii în faţa vâlvătăii fulgerului care îmbrăţişa subit orizontul. S-a lipit instinctiv de magiciană, de părul ei negru care mirosea a liliac şi agrişe.

— Pământul pe care călcăm. Focul care nu se stinge niciodată dinlăuntru. Apa din care a apărut întreaga viaţă şi fără de care viaţa ar fi imposibilă. Aerul pe care îl respirăm. Ajunge doar să întindem mâna ca să le guvernăm, ca să le obligăm să ni se supună. Magia se află peste tot. Se află în aer, în apă, în pământ şi în foc. Se află şi după uşa pe care Conjuncţia Sferelor ne-a trântit-o în faţă. De acolo, din spatele uşii închise, magia îşi întinde uneori mâna spre noi. După noi. Ştii asta, nu-i aşa? Ai simţit atingerea magiei, o atingere a mâinii din spatele uşilor închise. De la această atingere te-a pătruns teama. Teama care ne pătrunde pe toţi. Pentru că în fiecare dintre noi este Haos şi Ordine, Bine şi Rău. Dar putem şi trebuie să le controlăm. Trebuie să învăţăm s-o facem. Şi o să înveţi, Ciri. De aceea te-am adus aici, la această stâncă, aflată din vremuri străvechi la intersecţia venelor în care pulsează forţa. Pune mâna pe ea!

Blocul de piatră se cutremura, vibra şi împreună cu el se cutremura şi vibra întreaga colină.

— Magia îţi întinde mâna, Ciri. Vine să te caute, copilă ciudată, Surpriză, Copilul Sângelui Vechi, al Sângelui Elfilor. Copilă ciudată, prinsă între iţele Mişcării şi Schimbării, ale Distrugerii şi Renaşterii. Destinată şi Predestinată. Magia îţi întinde mâna din spatele uşilor închise, vine după tine, un grăunte mic de nisip în angrenajul Orologiului Sorţii. Îţi întinde ghearele Haosului, care nu este încă sigur dacă îi vei deveni unealtă sau obstacol în planurile sale. Ceea ce îţi arată Haosul în vise este tocmai această incertitudine. Haosului îi este frică de tine, Copilul Destinului. Şi vrea să te facă să simţi şi tu teama.

Un fulger a străpuns tenebrele, urmat de un tunet tărăgănat. Ciri tremura de frig şi de spaimă.

— Haosul nu-ţi poate arăta cum e el cu adevărat. Aşa că îţi arată viitorul, îţi arată ce ţi se va întâmpla. Vrea să te facă să-ţi fie frică de zilele care urmează, pentru ca teama de ceea ce se poate întâmpla ţie sau apropiaţilor tăi să înceapă să te controleze şi să te subjuge complet. Prin urmare, Haosul îţi trimite vise. Acum o să-mi arăţi ce vezi în

aceste vise. O să te sperii. După care o să uiţi şi o să-ţi controlezi frica. Uită-te la steaua mea, Ciri. Nu-ţi dezlipi ochii de la ea!

A fulgerat. A tunat.

— Vorbeşte! Îţi poruncesc!

Sânge. Buzele zdrelite şi învineţite ale lui Yennefer se mişcau în tăcere, sângele îi curgea din gură. În galop defilau stânci albe. Calul necheza. Un salt. Neantul, abisul. Un ţipăt. Un zbor, un zbor fără sfârşit. Abisul…

Fum la capătul abisului. Trepte care duc în adânc. Va'esse Deireadh eigean aep… Ceva se termină… Ce anume?

Elaine blath, Feainnewedd… Copilul Sângelui Vechi?

Vocea lui Yennefer pare să vină de departe, este sugrumată, trezeşte ecouri între zidurile de piatră umedă care picură. Elaine blath…

— Vorbeşte!

Ochii săi violet strălucesc, ard în mijlocul chipului său sfrijit, chircit, înnegrit de chinuri, acoperit de furtuna părului negru, încâlcit, îngălat. Beznă. Umezeală. Duhoare. Răcoare pătrunzătoare a zidurilor reci, de piatră. Frig metalic în încheieturile mâinilor, în glezne…

Abis. Fum. Trepte care duc în adânc. Trepte pe care trebuie să cobori. Trebuie, pentru că… pentru că ceva se termină. Pentru că se apropie Tedd Deireádh, Vremea Sfârşitului, Veacul Viforniţei Lupului. Vremea Frigului Alb şi a Luminii Albe…

Leuţa trebuie să moară! Din raţiuni de stat!

Hai să mergem, a spus Geralt. În jos, pe trepte. Trebuie. N-avem încotro. N-avem altă cale. Doar pe trepte. Până jos!

Buzele lui nu se mişcă. Sunt livide. Sânge, sânge peste tot… Scara întreagă e însângerată… Atenţie, e alunecos… Pentru că un vrăjitor se împiedică o singură dată… Luciul lamei. Strigăt. Moarte.

În jos. În jos, pe scări. Fum. Foc. Galop turbat, ropot de copite. Vâlvătăi de jur împrejur.

Prinde-te! Prinde-te, Leuţă din Cintra!

Un cal negru nechează, cabrează. Prinde-te!

Calul negru dansează. Prin vizorul coifului împodobit cu aripile unei păsări de pradă strălucesc şi ard ochi neîndurători.

O spadă largă, reflectând strălucirea incendiului, cade şuierând. Eschivă, Ciri! Fentă! Piruetă, paradă! Eschivă! Eschivă! Prea lent!!!

Lovitura îi orbeşte strălucirea ochilor, îi scutură întregul corp. Durerea o paralizează pe moment, o amorţeşte, apoi explodează brusc cu o forţă înfiorătoare, îşi înfige colţii ascuţiţi în obrazul fraged, o trage, o târâie, radiază în gât, în stern, în piept, în plămâni...

— Ciri!

A simţit pe şira spinării şi pe ceafă răcoarea pietrei aspre şi inerte. Nu-şi putea aminti când se aşezase jos. Yennefer era în genunchi lângă ea. Cu un gest blând, dar hotărât i-a desfăcut degetele, i-a tras mâna de pe obraz. Obrazul îi clocotea, zvâcnea cu durere.

— Mamă... a gemut Ciri. Mamă... Mă doare! Mamă...

Magiciana i-a atins faţa. Mâna îi era rece ca gheaţa. Durerea i-a dispărut pe loc.

— L-am văzut... a şoptit copila închizând ochii. Pe cel din visele mele... pe cavalerul negru... Geralt... Şi apoi... tu... te-am văzut, coniţă Yennefer!

— Ştiu.

— Te-am văzut... am văzut cum...

— Niciodată. Niciodată nu va trebui să-l mai vezi. Niciodată nu-l vei mai visa. Îţi voi da o putere care te va ţine departe de aceste coşmaruri. De aceea te-am adus aici, Ciri, pentru a-ţi arăta puterea aceasta. Începând de mâine, o să ţi-o transmit.

Au urmat zile grele, pline de activităţi, zile de studiu intens şi de muncă istovitoare. Yennefer era fermă, exigentă, uneori dură, alteori autoritară şi ameninţătoare. Dar niciodată nu era plictisitoare. Altădată Ciri abia-şi mai ţinea pleoapele deschise la şcoala templului, din când în când se întâmpla să aţipească în timpul lecţiilor, datorită vocilor monotone şi blânde ale lui Nenneke, Iolei Întâi,

Ciuboţicii sau ale altor maestre preotese. Cu Yennefer era imposibil. Şi nu numai datorită timbrului vocii magicienei, care folosea fraze scurte şi puternic accentuate. Ci mai ales datorită materiei predate. Ştiinţa magiei. Un domeniu fascinant, interesant, captivant.

Ciri îşi petrecea cea mai mare parte a zilei împreună cu Yennefer. Revenea în dormitor noaptea târziu, se prăbuşea pe pat şi adormea buştean. Novicele care se plângeau că sforăie îngrozitor încercau să o trezească. În van.

Ciri dormea adânc.

Fără vise.

— Pe toţi zeii! Yennefer a oftat resemnată, răsfirându-şi buclele negre cu ambele mâini şi lăsându-şi capul în jos. Hai, că-i atât de simplu! Dacă nu eşti în stare să stăpâneşti acest gest, ce-o să faci cu cele mai grele?

Ciri s-a întors, şi-a şoptit ceva în barbă, a pufnit, şi-a frecat mâna înţepenită. Magiciana a oftat din nou.

— Mai uită-te o dată la desen, vezi cum ar trebui să-ţi ţii degetele. Fii atentă la săgeţile explicative şi la runele care descriu gestul ce trebuie făcut!

— M-am uitat deja pe desen de o mie de ori! Înţeleg runele! Vort, cáelme. Ys, veloë. Spre exterior, lent. Împrejur, repede. Mâna… aşa?

— Da’ degetul mic?

— Nu pot să-l ţin aşa, fără să îndoi în acelaşi timp degetul inimii!

— Dă-mi mâna.

— Auuu!

— Ssst, Ciri! Altminteri, Nenneke vine iar val vârtej aici, crezând că te jupoi de vie şi te prăjesc în ulei. Nu schimba degetele. Şi acum, gestul. Rotaţia, nu uita de rotaţia încheieturii mâinii! Bine. Acum scutură mâna, relaxează-ţi degetele. Înc-o dată. Nu, nu aşa! Ştii ce-ai făcut? Dacă chiar ai fi aruncat un farmec din ăsta în realitate, ai fi avut mâna oblojită timp de o lună! Ai degete de lemn sau ce naiba?

— Am mâna deprinsă cu spada! De-aia!

— Baliverne! Geralt a fluturat spada toată viaţa şi are

degetele foarte agile şi… hmmm… foarte delicate. Hai, urâţico, încearcă înc-o dată! Vezi? Numai să vrei. Numai să încerci. Înc-o dată. Bine. Scutură-ţi mâna. Şi înc-o dată. Bine. Ai obosit?

— Puţin…

— Dă-mi voie să-ţi frec mâna şi antebraţul. Ciri, da' de ce nu foloseşti alifia pe care ţi-am dat-o? Ai pielea aspră ca labele cormoranilor… Şi ce-ai aici? Urmă de la inel, nu-i aşa? Mă înşel eu cumva sau ţi-am interzis să porţi bijuterii?

— Dar am câştigat inelul de la Myrrhy la sfârlează! L-am purtat doar o jumătate de zi…

— Şi o jumătate de zi e prea mult. Nu-l mai purta, te rog!

— Nu înţeleg de ce nu pot…

— Nu trebuie să înţelegi, a întrerupt-o magiciana, dar fără supărare în voce. Te-am rugat să nu porţi nicio podoabă de felul acesta. Dacă doreşti, poţi să-ţi prinzi o floare în păr. Să-ţi faci coroniţă din cosiţe. Dar niciun metal, niciun cristal, nicio piatră. Este important, Ciri. Când va veni vremea, o să te lămuresc. Deocamdată ai încredere în mine şi fă ce-ţi cer.

— Tu porţi steluţa, cercei şi inele! Şi eu n-am voie? Pentru că sunt… virgină?

— Urâţico! Yennefer i-a zâmbit, a mângâiat-o pe cap. Eşti obsedată de asta? Ţi-am explicat deja că nu contează dacă eşti sau nu eşti. Deloc. Mâine te speli pe cap pentru că e timpul, din câte văd eu.

— Coniţă Yennefer?

— Da?

— Pot să… în numele sincerităţii promise… Pot să te întreb ceva?

— Poţi. Dar pe toţi zeii, numai să nu fie despre virginitate, te rog!

Ciri şi-a muşcat buzele şi s-a cufundat în tăcere.

— În fine, a oftat Yennefer. Fie! Întreabă-mă!

— Vezi… Ciri s-a îmbujorat, şi-a lins buzele. Fetele în dormitor bârfesc întruna şi spun tot felul de poveşti… Despre sărbătoarea Belleteyn şi alte chestii de-astea… Şi zic despre mine că sunt o mucoasă, o puştoaică şi că ar fi

timpul… coniţă Yennefer, care-i adevărul? De unde pot să ştiu că a venit timpul…

— …să te culci cu un bărbat? Ciri s-a înroşit din cap până-n picioare. A tăcut pentru o clipă, apoi şi-a ridicat ochii şi a dat afirmativ din cap.

— E floare la ureche, a spus pe un ton detaşat Yennefer. Dacă începi să te gândeşti la asta, este un semn că a sosit timpul.

— Dar eu nu vreau nici în ruptul capului!

— Nu e obligatoriu. Dacă nu vrei, n-o faci.

— Aha! Ciri şi-a muşcat din nou buza. Şi asta… Ei bine… bărbatul… De unde ştiu că e potrivit ca să…

— …te culci cu el?

— Mhm.

— Dacă chiar ai de ales, magiciana şi-a strâmbat buzele într-un zâmbet, şi nu prea ai experienţă, în primul rând nu apreciezi bărbatul, ci patul.

Ochii de smarald ai lui Ciri au luat forma şi mărimea unor farfurioare.

— Cum adică… patul?

— Exact aşa. Pe cei care nu au pat, îi elimini de la început. Pe urmă, dintre cei rămaşi, îi elimini pe cei cu paturi murdare şi dezordonate. Iar atunci când rămân doar cei care au paturi curate şi ordonate, îl alegi pe cel care-ţi place cel mai mult. Din păcate, metoda nu este sută la sută sigură. Poţi să te înşeli amarnic.

— Glumeşti?

— Nu. Nu glumesc. Ciri, de mâine vei dormi aici cu mine. O să-ţi muţi lucrurile aici. În dormitorul novicelor, din câte aud, se iroseşte cu pălăvrăgeala mare parte din timpul care ar trebui să fie dedicat odihnei şi somnului.

După ce a ajuns să stăpânească mişcările de bază, poziţiile mâinii şi gesturile, Ciri a început să înveţe farmecele şi formulele lor. Formulele erau simple. Scrise în Graiul Vechi, pe care fata îl ştia la perfecţie, erau uşor de memorat. Nici cu intonaţia necesară rostirii lor, uneori destul de complicată, nu era nicio problemă. Yennefer era

în mod vădit mulţumită, cu fiecare zi care trecea era din ce în ce mai dulce şi mai drăguţă. Din ce în ce mai des, luând pauze de la învăţat, amândouă bârfeau despre ceva, glumeau şi chiar au început să se distreze delicat pe seama lui Nenneke, care de multe ori „venea în vizită” la lecţii şi exerciţii, burzuluită şi înfoiată ca o cloşcă, gata s-o ia pe Ciri sub aripile sale protectoare, s-o apere şi s-o salveze de la exigenţele imaginare ale magicienei, de „torturile inumane” ale instrucţiei sale.

Supunându-se poruncii, Ciri s-a mutat în odaia lui Yennefer. De-acum ele erau împreună nu numai în timpul zilei, ci şi în timpul nopţii. Uneori, instruirea avea loc şi noaptea – unele gesturi, formule şi farmece nu erau permise la lumina zilei. Magiciana, satisfăcută de progresul fetei, a încetinit ritmul instrucţiei. Aveau mai mult timp liber. Îşi petreceau serile citind cărţi împreună sau separat. Ciri a parcurs din scoarţă-n scoarţă *Dialoguri despre natura magiei* de Stammelford, *Puterile elementelor* de Giambattista, *Magia Naturală* de Richert şi Monck. A frunzărit în încercarea de a le citi până la capăt, dar a eşuat – opere ca *Lumea Invizibilă* a lui Jan Bekker şi *Taina tainelor* de Agnes de Glanville. Şi-a aruncat un ochi peste *Codul lui Mirthe* şi peste *Ard Aercane,* îngălbenite şi foarte vechi, precum şi peste celebrul şi înspăimântătorul *Dhu Dwimmermorc,* plin de gravuri înfricoşătoare.

Îi trecuseră prin mâini şi alte cărţi, care n-aveau nici în clin, nici în mânecă cu magia. Citise *Istoria lumii* şi *Tratatul despre viaţă*. Nu ocolise lecturile mai uşoare din biblioteca templului. Roşie în obraji, devorase *Nebuniile Marquizului La Creahme* şi *Damele regale* de Anna Tiller. Citise *Necazurile dragostei* şi *Timpul lunii,* antologii de poezie ale celebrului trubadur Jaskier. Lăcrimase în faţa baladelor subtile şi învăluite în mister ale lui Essi Daven, adunate într-un tom mic, cu copertă frumoasă, purtând titlul de *Perla Albicioasă.*

De multe ori uza de privilegiul său şi punea întrebări. Şi primea răspunsuri. Însă din ce în ce mai des ea ajunsese să devină destinatara întrebărilor. Yennefer iniţial nu părea

deloc interesată de soarta ei, nici de copilăria din Cintra, nici de evenimentele de război de mai târziu. Dar cu timpul întrebările deveniseră mai specifice. Ciri se vedea obligată să răspundă – şi o făcea fără tragere de inimă, pentru că fiecare întrebare de-a magicienei deschidea câte o uşă în mintea ei, pe care promisese că n-o s-o mai deschidă niciodată şi pe care voia s-o ţină ferecată o dată pentru totdeauna. De la întâlnirea cu Geralt în Sodden, considera că primise „altă viaţă”, că cea trăită în Cintra fusese ştearsă definitiv şi irevocabil. Vrăjitorii din Kaer Morhen n-o întrebaseră niciodată nimic despre acest subiect, iar înainte de a veni la templu, Geralt chiar îi ceruse să-i făgăduiască să nu sufle o vorbă nimănui despre cine era ea. Nenneke, care, desigur, ştia totul despre ea, făcuse în aşa fel încât celelalte preotese şi novicele s-o ia pe Ciri drept fiica nelegitimă a unui cavaler şi a unei ţărănci, un copil pentru care la fel ca pentru mulţi alţii în lume nu era loc nici în castelul tatălui, nici în coliba mamei. Jumătate dintre novicele din templul lui Melitele erau astfel de copii.

Şi Yennefer ştia secretul. Era cea „în care se poate avea încredere”. Yennefer îi punea întrebări. În legătură cu asta. Despre Cintra.

— Cum ai izbutit să ieşi din târg, Ciri? Cum ai reuşit să scapi de nilfgaardieni?

Ciri nu-şi mai amintea deloc. Firul memoriei i se rupsese, totul se pierdea în beznă şi fum. Îşi amintea de asediul târgului, de despărţirea de regina Calanthe, bunica ei, îşi amintea de baronii şi cavalerii care o smulgeau cu forţa de lângă patul în care zăcea rănită, muribundă, Leoaica din Cintra. Îşi amintea evadarea frenetică de-a lungul uliţelor în flăcări, lupta sângeroasă şi căderea de pe un cal. Îşi amintea călăreţul negru purtând un coif împodobit cu aripile unei păsări de pradă.

Şi nimic mai mult.

— Nu-mi amintesc. Chiar nu-mi amintesc, coniţă Yennefer.

Yennefer nu a insistat. I-a pus alte întrebări. A făcut-o cu delicateţe şi tact, iar Ciri se simţea din ce în ce mai liberă.

În cele din urmă a început să vorbească din proprie iniţiativă. Fără să mai aştepte întrebări, a povestit despre anii copilăriei sale în Cintra şi în Insulele Skellige. Despre cum descoperise ea existenţa Dreptului Surprizei şi despre faptul că hotărârea sorţii făcuse din ea destinul lui Geralt din Rivia, vrăjitorul cu părul alb. I-a vorbit despre război. Despre rătăcirea în pădurea Pesterâuri, despre convieţuirea cu druizii din Angren şi despre timpul petrecut la ţară. Despre cum o găsise Geralt acolo şi o luase la Kaer Morhen, Reşedinţa Vrăjitorilor, deschizând un nou capitol în scurta ei viaţă.

Într-o seară, fără să fie întrebată, Ciri i-a povestit magicienei din proprie iniţiativă, firesc, cu vioiciune şi cu multă culoare, despre prima sa întâlnire cu vrăjitorul, în pădurea Brokilon, printre driadele care o răpiseră vrând s-o reţină cu forţa ca s-o convertească într-una de-a lor.

— Ha! a spus Yennefer, ascultând povestea. Aş fi dat orice ca să-l fi văzut. La Geralt mă refer. Încerc să-mi imaginez ce faţă a făcut, atunci, în Brokilon, când a văzut ce Surpriză îi pregătise destinul! Pentru că mă gândesc că trebuie să fi făcut o figură nemaipomenită când a aflat cine eşti?

Ciri a izbucnit în hohote de râs, în ochii ei de smarald se aprinsese o sclipire diabolică.

— Oh, da! s-a smiorcăit. A făcut o faţă! Vai de mine! Vrei să vezi cum? O să-ţi arăt. Uită-te la mine!

Yennefer a pufnit în râs.

Râsul acela, se gândea Ciri privind norii de păsări negre care zburau spre est. Râsul acela, împărtăşit şi sincer, ne-a apropiat cu adevărat, pe mine şi pe ea. Am înţeles, atât ea, cât şi eu, că putem să râdem împreună, vorbind despre el. Despre Geralt. Dintr-odată am devenit apropiate una de alta, chiar dacă am ştiut bine că Geralt ne uneşte şi ne desparte în acelaşi timp şi aşa va fi întotdeauna.

Râsul acela împărtăşit ne-a apropiat.

Şi ceea ce s-a întâmplat cu două zile mai târziu. În pădurea de pe colină. Atunci mi-a arătat apoi cum să găsesc…

— Nu înţeleg de ce trebuie să caut aceste... of, iar am uitat cum se numesc...

— Răspântii, a completat Yennefer, smulgând un scai care i se agăţase de mânecă în timp ce străbătea hăţişul. O să te învăţ să le descoperi, deoarece acestea sunt locurile din care se poate extrage puterea.

— Dar eu ştiu deja cum să-mi extrag puterea! Chiar tu m-ai învăţat că puterea e peste tot. Atunci, de ce umblăm pe toate coclaurile? Templul este şi el plin de energie!

— Da, acolo e destul de multă. De aceea a fost construit acolo şi nu în altă parte. Şi, prin urmare, în templu ai senzaţia că extragerea e floare la ureche.

— Mă dor picioarele! Hai să stăm un pic, bine?

— Bine, urâţico!

— Coniţă Yennefer?

— Zi-i!

— De ce ne tragem mereu puterea din venele de apă? La urma urmei, energia magică este peste tot. Este în pământ, nu-i aşa? În aer, în foc?

— E-adevărat.

— Iar pământ... Oh, este pământ peste tot în jur. Sub tălpile noastre. Şi aer este peste tot! Iar dacă vrem foc, nu trebuie decât să aprindem unul şi...

— Deocamdată eşti prea slabă ca să-ţi extragi energia din pământ. Deocamdată ştii prea puţine ca să fii în stare să extragi ceva din aer. Cât despre foc, îţi interzic categoric să te joci cu el! Ţi-am spus deja, nu trebuie să te atingi cu niciun chip de energia focului!

— Nu ţipa! Îmi amintesc.

S-au aşezat în tăcere pe un trunchi de copac uscat, căzut, ascultând foşnetul vântului printre coroanele arborilor, ascultând o ciocănitoare care ciocănea cu înverşunare undeva în apropiere. Lui Ciri îi era foame, gâtul i se uscase de sete, dar ştia că văicăreala n-o ajută cu nimic. Înainte, cam cu o lună în urmă, Yennefer îi răspundea la astfel de plângeri cu o prelegere seacă cu privire la arta autocontrolului instinctelor primitive, apoi pur

şi simplu plonja într-o tăcere dispreţuitoare. Protestele n-ar fi avut niciun sens şi n-ar fi dus la niciun rezultat, la fel ca în cazul bosumflării din cauza apelativului „urâţico”.

Magiciana şi-a scos ultimul scai din mânecă. Acum o să mă întrebe ceva, s-a gândit Ciri, îi aud gândurile. Iar o să mă întrebe despre ceva despre care nu-mi amintesc. Sau despre care nu vreau să-mi amintesc. Nu, chiar n-are niciun rost. N-o să-i răspund. Ţine de trecut, trecutul nu se mai întoarce. Chiar ea mi-a spus asta cândva…

— Spune-mi despre părinţii tăi, Ciri.

— Nu mi-i amintesc, coniţă Yennefer…

— Fă un efort. Te rog mult!

— Pe tata chiar nu mi-l amintesc… a spus ea încet, supunându-i-se. Doar… Aproape nimic. Mama… Pe mama, da. Avea părul lung, aşa… era mereu tristă… Îmi amintesc… Nu, nu-mi amintesc nimic…

— Aminteşte-ţi, te rog!

— Nu-mi amintesc!

— Uită-te la steluţa mea.

Pescăruşii ţipau plonjând cu capul în jos, printre bărcile pescarilor, capturând resturile şi peştişorii aruncaţi din lăzi. Vântul flutura uşor velele coborâte ale drakkarelor, deasupra docului şerpuia fumul sufocat de burniţă. În port soseau triremele din Cintra, leii de aur străluceau pe pavilioanele albastre. Unchiul Crach, care-i stătea alături şi o ţinea de după umăr cu mâna sa mare ca o labă de urs, s-a aşezat dintr-odată pe un genunchi. Oştenii aliniaţi loveau ritmic cu spadele în scuturi.

Traversa podul îndreptându-se spre ei regina Calanthe. Bunica ei. Cea care în Insulele Skellige era numită oficial Ard Rhena, Regina Supremă. Însă unchiul Crach an Craite, conte de Skellige, încă în genunchi şi cu capul plecat, a salutat-o pe Leoaica de Cintra cu un titlu mai puţin formal, dar considerat mai respectuos de către insulari.

— Bun venit, Modron!

— Prinţesă, i s-a adresat Calanthe cu o voce rece şi autoritară, fără să se uite la conte. Hai la mine! Vino încoace, Ciri!

Mâna bunicii era puternică şi dură ca a unui bărbat, inelul de pe deget era rece ca gheaţa.

— Unde este Eist?

— Regele… s-a bâlbâit Crach. Este pe mare, Modron. Caută rămăşiţele naufragiului… Şi trupurile. De ieri…

— De ce i s-a permis? a strigat regina. Cum? Cum de-a fost lăsat să facă aşa ceva? Cum ai putut, Crach? Tu, conte de Skellige! Niciun drakkar nu are dreptul să iasă pe mare fără voia ta! De ce i-ai dat voie, Crach?

Unchiul şi-a plecat şi mai tare capul roşcovan.

— Caiii! a spus Calanthe. Mergem la fort. Şi mâine în zori o luăm din loc. O iau pe prinţesă în Cintra. N-o s-o mai las niciodată să se întoarcă aici. Iar tu… ai o datorie serioasă la mine, Crach. Într-o bună zi ai să mi-o plăteşti cu vârf şi îndesat.

— Ştiu, Modron.

— Dacă eu n-o să pot să-ţi aduc aminte, o va face ea. Calanthe s-a uitat la Ciri. O să-i plăteşti ei datoria, conte. Ştii cum.

Crach an Craite s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat, trăsăturile chipului bătut de soare i se înăspriseră. Cu o mişcare rapidă şi-a scos din teacă spada simplă de oţel, neîmpodobită defel, şi-a dezvelit braţul stâng, marcat de cicatrici albe îngroşate.

— Hai, scuteşte-mă de gesturile astea teatrale! a tras zgomotos aer pe nas regina. Păstrează-ţi sângele. Ţi-am spus: într-o bună zi. Ţine bine minte!

— Aen me Gláeddyv, zvaere a’Bloedgeas, Ard Rhena, Lionors aep Xintra!

Crach an Craite, contele Insulelor Skellige, şi-a ridicat mâinile, şi-a agitat spada. Oştenii răcneau răguşit, îşi loveau spadele de scuturi.

— Ţi-am acceptat jurământul. Condu-mă la fort, conte!

Ciri îşi amintea întoarcerea regelui Eist, chipul său încremenit, palid. Şi tăcerea reginei. Îşi amintea banchetul sumbru, oribil, la care lupii de mare bărboşi şi sălbatici din Skellige se îmbătau încetul cu încetul, într-o linişte îngrijorătoare. Îşi amintea şuşotelile. Geas Muire… geas

Muire!

Îşi amintea şiroaiele de bere neagră vărsate pe podea, coarnele zdrobite de zidurile de piatră ale sălii în exploziile de furie disperată, neputincioasă, fără noimă. Geas Muire! Pavetta!

Pavetta, regina Cintrei, şi soţul ei, principele Duny. Părinţii lui Ciri. Dispăruţi. Morţi. Omorâţi de Geas Muire, Blestemul Mării. Îi mistuise o furtună, pe care n-o prezisese nimeni. O furtună care nu trebuia să se întâmple…

Ciri şi-a întors capul de la Yennefer ca să nu-i vadă lacrimile care o podideau. De ce toate astea? s-a gândit ea. De ce întrebările astea, amintirile astea? Nu e cale de întoarcere în trecut. Nu-i mai am pe niciunul. Nici pe tata, nici pe mama, nici pe bunica, cea care a fost Ard Rhena, Leoaica din Cintra. Unchiul Crach an Craite o fi murit şi el de bună seamă. Nu mai am pe nimeni, iar eu sunt altcineva. Nu mai e cale de întoarcere…

Magiciana tăcea, căzută pe gânduri.

— De-atunci ai început să ai visele alea? a întrebat-o dintr-odată.

— Nu, a răspuns Ciri, după ce a stat puţin pe gânduri. Nu, nu atunci. Mai târziu.

— Când?

Fata a încreţit din nas.

— Vara… vara trecută… Pentru că în vara de dinainte izbucnise războiul…

— Îmhm. Asta înseamnă că visele au apărut după întâlnirea cu Geralt în Brokilon?

Fata a confirmat din cap. N-o să-i răspund la următoarea întrebare, s-a decis ea. Dar Yennefer nu i-a mai pus nicio întrebare. S-a ridicat rapid, s-a uitat la soare.

— Gata, căci am stat destul, urâţico. E târziu. Să reluăm căutările. Mâna în faţă, nu strânge degetele. Înainte!

— Unde mă duc? Încotro?

— Oriunde.

— Venele sunt peste tot?

— Aproape. Vei învăţa cum să descoperi în teren răspântiile şi atunci o să le recunoşti lesne. Sunt marcate

de copaci uscaţi, plante pipernicite, locuri evitate de toate animalele. Cu excepţia pisicilor.

— Pisicilor?

— Pisicilor le place să doarmă şi să se odihnească la răspântii. Circulă o puzderie de poveşti despre animale magice, dar într-adevăr, în afară de balaur, pisica este singura creatură care ştie să absoarbă puterea. Nimeni nu ştie de ce şi în ce scop o foloseşte… Ce s-a întâmplat?

— Ooooh… Acolo, în direcţia aceea! Cred că e ceva acolo! În spatele copacului!

— Ciri, lasă fanteziile. Răspântiile pot fi simţite numai când păşeşti deasupra lor… Hmmm… Interesant. Aş spune, nemaipomenit. Tu chiar simţi curentul?

— Chiar!

— Atunci, hai să mergem. Interesant, interesant… Ei bine, localizează-l. Unde-i?

— Aici! În locul ăsta!

— Bravo. Nemaipomenit. Simţi un cârcel uşor în degetul inelar? Vezi cum se îndoaie în jos? Ţine minte: acesta e semnul.

— Pot să extrag puţin?

— Stai, s-o verific.

— Coniţă Yennefer? Cum e cu extracţia asta? Dacă scot puterea pentru mine, acolo în adânc mai rămâne ceva… Am dreptul să fac asta? Maica Nenneke ne-a învăţat că n-avem voie să luăm nimic aşa, doar ca un moft. Până şi cireşele trebuie lăsate în pom pentru păsări şi să aşteptăm pur şi simplu să cadă pe jos pentru noi.

Yennefer a îmbrăţişat-o, i-a sărutat uşor părul de pe tâmple.

— Mi-ar plăcea, i-a zis, ca ceea ce mi-ai spus să ajungă şi la urechile celorlalţi. Vilgefortz, Francesca, Terranova… Cei care au impresia că au drepturi exclusive asupra puterii şi o pot folosi după bunul plac. Mi-ar plăcea s-o audă pe această micuţă şi înţeleaptă urâţică de la templul lui Melitele. Să nu-ţi fie frică, Ciri. E bine că te gândeşti la asta, dar, crede-mă, este destulă putere. Nu ducem lipsă. E ca o livadă mare din care rupi o singură cireaşă.

— Pot s-o extrag?

— Stai! Oh, e un cuib dementţial de puternic. Vibrant şi puternic! Fii atentă, urâţico! Să extragi cu atenţie şi foarte, foarte lent.

— Nu mă tem! Pah-ptiu! Sunt o vrăjitoare! Ha! Pot să-l simt! Îl simt… Oooooh! Coniţă… Ye… nnne… feeeeeer…!

— La naiba! Te-am avertizat! Ţi-am spus! Capul sus! Sus, îţi spun! Aici, pune-ţi-o la nas, altfel te umpli de sânge! Uşurel, uşurel, micuţo, nu leşina acum. Sunt aici cu tine. Sunt aici… fătuca mea. Ţine batista. Imediat am să fac rost de gheaţă…

Mare tărăboi pentru picătura aia de sânge din nas. Yennefer şi Nenneke n-au mai vorbit o săptămână una cu alta.

O săptămână întreagă, Ciri a lenevit, a citit cărţi până s-a plictisit pentru că magiciana suspendase lecţiile. Fata n-a dat ochii cu ea zile întregi – Yennefer dispărea dimineaţa în zori, se întorcea târziu, în amurg, se uita ciudat la ea şi era oarecum rezervată.

După o săptămână Ciri n-a mai răbdat. Seara, când s-a întors magiciana, s-a dus la ea fără un cuvânt şi s-au îmbrăţişat strâns.

Yennefer tăcea. Multă vreme n-a vorbit. Cuvintele nu-şi găseau rostul. Degetele încleştate pe umerii fetei vorbeau în locul ei.

A doua zi, marea preoteasă şi magiciana s-au împăcat după o discuţie de câteva ore.

Apoi, spre marea bucurie a lui Ciri, totul a revenit la normal.

— Uită-te în ochii mei, Ciri! Fă să apară luminiţa. Formula, te rog!

— Aine Verseos!

— Bine. Uită-te la mâna mea. Fă acelaşi gest şi dizolvă lumina în aer.

— Aine aen aenye!

— Perfect. Şi ce gest ar trebui să faci acum? Da,

întocmai. Foarte bine. Întăreşte-ţi gestul şi extrage. Mai mult, mai mult, nu te opri!

— Ooooh…

— Spatele drept! Mâinile pe lângă corp! Palmele relaxate, fără mişcări inutile ale degetelor, fiecare mişcare poate multiplica efectul, vrei să izbucnească un incendiu? Mai amplu, ce aştepţi?

— Oh, nu… Nu pot…

— Relaxează-te şi nu te mai agita! Extrage! Ce faci? Aşa, e mai bine acum… Nu-ţi slăbi voinţa! Prea repede, hiperventilezi! Te înfierbânţi degeaba! Mai domol, urâţico, cu calm. Ştiu că e neplăcut. Las' că te obişnuieşti.

— Mă doare… Burta… Oh, aici…

— Eşti femeie, este o reacţie normală. Cu timpul, ai să suporţi. Dar ca să poţi suporta mai uşor, trebuie să te antrenezi fără calmante. Chiar trebuie, Ciri. Nu-ţi fie frică de nimic, sunt cu ochii pe tine, am eu grijă. Nu ţi se poate întâmpla nimic. Dar trebuie să înduri durerea. Respiră calm. Concentrează-te. Gestul, te rog. Perfect. Ia-ţi puterea, extrage-o, aspir-o… Aşa, aşa… Încă un pic…

— Oh… Oh… Ooooh!

— Vezi? Dacă vrei, poţi. Acum uită-te la mâna mea. Cu atenţie. Fă acelaşi gest. Degetele! Degetele, Ciri! Uită-te la mâna mea, nu în tavan! Aşa, e bine acum, da, foarte bine. Încleştează-le. Acum, invers, întoarce gestul şi împrăştie puterea ca pe o lumină puternică.

— Iiiii… Iiiiiic… auu…

— Nu te mai scânci! Abţine-te! E un cârcel! Trece numaidecât! Răsfiră-ţi degetele mai tare. Scoate-o, împrăşti-o, împrăşti-o! Mai domol, la naiba! Altminteri iar o să-ţi explodeze venele!

— Iiiiiaaaaah!

— Nu te pripi, urâţica mea, e prea repede. Ştiu că puterea îţi ţâşneşte dinlăuntru, dar trebuie să înveţi s-o controlezi. Nu trebuie să îngădui izbucnirile ca aceea de acum o clipă. Dacă nu te izolam, făceai acum o nefăcută. Bine, înc-o dată. O luăm de la început. Gestul şi formula generală.

— Nu! Gata! Nu mai pot!

— Respiră încet, nu mai dârdâi! De data aceasta este o criză simplă de isterie, nu mă păcăli. Adună-te, concentrează-te şi ia-o de la capăt.

— Nu, te rog, coniţă Yennefer… Mă doare… Mi-e rău…

— Fără lacrimi, Ciri. Nu există nimic mai jenant decât o magiciană bocind. Nimic nu stârneşte mai multă milă. Ţine minte. Să nu cumva să uiţi. Încă o dată, de la început. Incantaţia şi gestul. Nu, nu, de data aceasta nu-ţi mai arăt. O s-o faci singură. Haide, pune-ţi mintea la contribuţie!

— Aine verseos… Aine aen aenye… Oooooh!

— Greşit! Prea repede!

Magia i se înfipsese ca vârful unei săgeţi ghimpate de fier. O rănise adânc. O durea. Era un tip ciudat de durere, care se asocia în mod straniu cu plăcerea.

Alergau din nou în jurul parcului ca să se relaxeze. Yennefer a fost de acord ca Nenneke să-i scoată din magazie spada lui Ciri, i-a permis fetei să exerseze paşii, fentele şi atacurile, desigur, astfel încât preotesele şi novicele să n-o vadă. Dar magia era omniprezentă. Cu ajutorul incantaţiilor simple şi al concentrării voinţei, Ciri învăţase cum să-şi destindă muşchii, să combată crampele, să-şi controleze adrenalina, să-şi domine labirintul auzului şi nervul vag, să-şi încetinească sau să-şi accelereze ritmul cardiac, să se priveze de oxigen pentru un răstimp.

Spre surprinderea fetei, magiciana ştia o mulţime despre spadă şi despre „dansul vrăjitorilor”. Ştia multe secrete de la Kaer Morhen, frecventase, fără îndoială, fortăreaţa. Îi cunoştea pe Vesemir şi pe Eskel. Pe Lambert şi pe Coën nu-i ştia.

Yennefer frecventase Kaer Morhen. Ciri deducea motivele pentru care pe parcursul discuţiilor despre fortăreaţă ochii magicienei îşi pierdeau strălucirea maliţioasă şi rece, profunzimea indiferentă şi înţeleaptă, pentru a face loc blândeţii şi căldurii. Dacă aceste cuvinte s-ar fi putut potrivi personalităţii lui Yennefer, Ciri ar fi spus despre ea că e

visătoare şi melancolică.

Ciri deducea motivele.

Era un subiect pe care fata îl evita cu grijă, pur şi simplu din instinct. Dar într-o bună zi nu şi-a ţinut gura şi a menţionat numele... Lui Triss Merigold. Yennefer, ca din întâmplare, folosind întrebări punctuale aparent banale, a scos restul de la ea. Ochii magicienei erau duri şi impenetrabili.

Ciri deducea motivele. Şi, în mod ciudat, nu mai simţea iritarea de odinioară.

Magia o imunizase.

— Aşa-numitul Semn Aard, Ciri, e o incantaţie foarte simplă, din grupul magiilor psihochinetice, constând în proiectarea energiei în direcţia dorită. Intensitatea impulsului depinde de capacitatea de concentrare a voinţei celui care o lansează, precum şi de forţa eliberată. Poate fi uimitoare. Vrăjitorii au adaptat această magie, profitând de faptul că nu necesită cunoaşterea unei formule magice, sunt suficiente concentrarea şi gestul. De aceea, l-au numit Semnul. De unde i-au luat numele, n-am idee, poate din Graiul Vechi, cuvântul „ard” înseamnă, după cum bine ştii, „de sus”, „superior” sau „cel mai înalt”. Dacă este aşa, numele este foarte înşelător, deoarece nu este cea mai simplă magie psihochinetică. E limpede că noi n-o să ne pierdem timpul şi energia cu ceva atât de primitiv cum este Semnul vrăjitorilor. Vom exersa adevărata psihochinezie. Hai să încercăm... Oh, cu acest coş, aflat sub măr. Concentrează-te.

— Gata.

— Te concentrezi prea repede. Îţi reamintesc: controlează-ţi lansarea puterii. Poţi răspândi doar atât cât ai extras. Dacă lansezi un crâmpei în plus, o faci în dauna propriului trup. Un astfel de efort te poate face să-ţi pierzi cunoştinţa şi, în cazuri extreme, chiar să te ucidă. Pe de altă parte, dacă eliberezi toată puterea extrasă, îţi pierzi capacitatea de a reîncepe. Va trebui să extragi din nou, iar tu ştii cât este de dificil şi dureros.

— Oooh, ştiu!

— Nu trebuie să-ţi slăbeşti concentrarea şi să laşi energia să-ţi scape. Maestra mea obişnuia să-mi spună că puterea trebuie eliberată ca şi cum ai slobozi un pârţ în sala de bal: uşor, moderat şi controlat. Astfel încât cei din jur să nu se prindă că vine de la tine. Ai priceput?

— Am priceput!

— Îndreaptă-te! Şi potoleşte-te, nu mai chicoti! Îţi amintesc, farmecul este o chestiune serioasă. Se aruncă cu o atitudine graţioasă, dar semeaţă. Gesturile se efectuează în mod fluid, dar cu reţinere. Cu demnitate. Nu afişezi o mină de nătărău, nu te încrunţi şi mai ales nu scoţi limba. Dacă operezi cu forţele naturii, trebuie să dai dovadă de respect pentru natură.

— Bine, coniţă Yennefer.

— Ai grijă, de data asta nu te protejez. Eşti o magiciană independentă. Acesta este debutul tău, urâţico. Ai văzut damigeana de vin de pe scrin? În cazul în care debutul tău e bun, maestra ta o s-o dea gata în noaptea asta.

— Singură?

— Novicele n-au voie să bea vin decât după terminarea uceniciei. Mai ai de aşteptat. Eşti isteaţă, aşa că doar vreo zece ani, nu mai mult. Hai să începem. Pliază-ţi degetele. Şi cu braţul stâng ce faci? Nu-l mai bălăngăni aşa! Lasă-l să atârne liber sau pune-ţi mâna în şold. Degetele, Ciri! Bine. Hai, lanseaz-o.

— Ahhh…

— Nu ţi-am cerut să scoţi vreun sunet. Scoate energie. În linişte.

— Haa, ha! A sărit! Coşul a sărit! L-ai văzut?

— Abia s-a clintit. Ciri, moderat nu înseamnă slab. Psihochinezia se utilizează cu un anumit scop. Până şi vrăjitorii folosesc Semnul Aard ca să-şi doboare adversarul la pământ. Energia pe care ai lansat-o, n-ar clinti nici pălăria adversarului. Încă o dată, mai puternic. Cu curaj!

— Ha! Cum a zburat! Acum a fost bine? Aşa-i? Coniţă Yennefer?

— Hmmm… o să execuţi de îndată un salt până în

bucătărie şi o să faci rost de nişte brânză pentru vinul nostru… A fost aproape perfect. Aproape. Puţin mai tare, urâţico, nu te teme. Ridică coşul de la pământ şi loveşte-l cu grijă de peretele coteţului, să zboare penele, nu alta. Îndreaptă-te! Capul sus! Cu graţie, dar cu mândrie! Haide, curaj! Oh, nu, la naiba!

— Oh… Îmi pare rău, coniţă Yennefer… Cred că… am scăpat prea multă forţă…

— Doar un pic. Nu-ţi face grij!. Vino pe-aici! Să mergem, micuţo!

— Dar… coteţul?

— Se mai întâmplă. Nu-ţi face griji! Una peste alta, primii tăi paşi merită apreciaţi pozitiv. Cât despre coteţ? Nu era cine ştie ce coteţ. Nu cred c-o să-i lipsească cuiva din peisaj. Ziua bună, domniţele mele! Uşurel, uşurel, ce-i atâta zor şi hărmălaie, nu s-a întâmplat nimic! Fără nervi, Nenneke! Nu s-a întâmplat nimic, repet. Trebuie doar să strângem scândurile. Sunt numai bune pentru lemn de foc!

În după-amiezile călduroase şi calme, aerul înmiresmat de flori şi ierburi mustea de pacea şi liniştea abia întreruptă de zumzetul albinelor şi bondarilor. În astfel de după-amiezi, Yennefer scotea în grădină fotoliul de răchită al lui Nenneke, se aşeza în el şi-şi întindea cât de mult putea picioarele. Uneori studia cărţi, câteodată citea scrisori primite prin mesageri ciudaţi, mai ales păsări. Alteori, pur şi simplu zăcea uitându-se în zare. Cu o mână îşi răsucea gânditoare buclele negre lucioase, cu cealaltă o mângâia pe cap pe Ciri, care stătea pe iarbă, îmbrăţişându-i coapsa dură şi caldă.

— Coniţă Yennefer?

— Sunt aici, urâţico!

— Spune-mi, poţi face orice prin magie?

— Nu.

— Dar poţi face multe, nu?

— Ba da.

Magiciana şi-a închis ochii o clipă, şi-a atins pleoapele cu degetele.

— Foarte multe? Nemaipomenit... Ceva îngrozitor! Foarte înfricoşător?

— Uneori, chiar mai mult decât ai vrea.

— Hmm... Eu o să... Când o să fiu în stare să fac aşa ceva?

— Habar n-am. Poate niciodată. Trag nădejde să nu fii nevoită.

S-a lăsat liniştea. Tăceau. Parfum de flori şi plante aromatice.

— Coniţă Yennefer?

Ce mai vrei, urâţico?

— Câţi ani aveai când te-ai făcut magiciană?

— Hmm... Când am trecut examenele preliminare? Treisprezece.

— Ha! Erai cum sunt eu acum! Şi câţi... Câţi ani aveai când... Nu, nu te mai întreb...

— Şaisprezece.

— Aha... Ciri s-a înroşit uşor, s-a prefăcut că este interesată subit de un nor cu o formă mai ciudată, suspendat pe cer, deasupra turnurilor templului. Şi câţi ani aveai când l-ai cunoscut pe... Geralt?

— Mai mulţi, urâţico. Ceva mai mulţi.

— Tot îmi spui urâţico! Ştii că nu-mi place deloc. De ce îmi tot spui aşa întruna?

— Pentru că sunt răutăcioasă. Toate magicienele sunt răutăcioase.

— Nu vreau... Nu vreau să fiu urâţică. Vreau să fiu frumoasă. Aşa, ca tine, coniţă Yennefer. Oare prin magie aş putea să mă fac într-o bună zi la fel de frumoasă ca tine?

— Tu... Din fericire, n-ai... N-ai nevoie de nicio magie. Habar n-ai ce norocoasă eşti.

— Dar eu vreau să fiu foarte frumoasă!

— Eşti foarte frumoasă. O urâţică cu adevărat frumoasă. Urâţica mea frumoasă...

— Ooh, coniţă Yennefer!

— Ciri, o să-mi învineţeşti coapsa.

— Coniţă Yennefer?

— Zi!

— La ce te uiţi aşa?
— La copacul acela. E un tei.
— Şi ce vezi atât de interesant la el?
— Nimic. Mă bucur că-l văd. Mă bucur că… pot să-l văd.
— Nu pricep.
— Cu atât mai bine.
Linişte. Tăcere. Zăpuşeală.
— Coniţă Yennefer!
— Ce mai vrei?
— Un păianjen ţi se urcă pe picior! Uite ce scârbos e!
— E un păianjen ca toţi ceilalţi.
— Omoară-l!
— Nu vreau să mă aplec.
— Atunci, ucide-l cu o magie!
— Aici, la templul lui Melitele? Ca să ne azvârle Nenneke pe amândouă ca pe nişte măsele stricate? Nu, mulţumesc. Acum taci. Vreau să mă gândesc.
— Şi la ce te tot gândeşti? Hmm. Gata, de-acum tac mâlc.
— Mă bucur. Deja mi-era teamă c-o să-mi pui iar vreo întrebare de-aia de-a ta, inconfundabilă.
— De ce nu? Îmi plac răspunsurile tale inconfundabile!
— Eşti obraznică, urâţico!
— Sunt o magiciană. Magicienele sunt răutăcioase şi obraznice.
Tăcere. Linişte. Nicio adiere a aerului. Înăbuşitor ca înainte de furtună. Şi tăcere, de data aceasta întreruptă de croncănitul îndepărtat al corbilor şi ciorilor.
— Din ce în ce mai multe. Ciri şi-a ridicat capul. Zboară şi iar zboară… Ca toamna… Păsări urâcioase… Preotesele spun că e un semn rău… Augur sau cam aşa ceva. Ce este augurul, coniţă Yennefer?
— Citeşte Dhu Dwimmermorc. Există acolo un întreg capitol despre acest subiect.
Tăcere.
— Coniţă Yennefer…
— La naiba! Ce mai vrei?
— De ce este Geralt plecat atât de mult timp… De ce nu

vine aici?

— Cred c-a uitat de tine, urâţico. A găsit o fată mai frumoasă.

— Oh, nu! Ştiu că nu m-a uitat! N-are cum! Ştiu, asta ştiu sigur, coniţă Yennefer!

— Păi, bine că ştii. Eşti o urâţică norocoasă.

— Tu nu m-ai plăcut, a repetat ea.

Yennefer nu s-a uitat la ea, stătea întoarsă cu spatele, în picioare, lângă fereastră, privind în direcţia colinelor înnegrite dinspre răsărit. Deasupra colinelor, cerul era întunecat de stolurile de corbi şi de ciori.

Îndată o să mă întrebe de ce n-am plăcut-o, s-a gândit Ciri. Nu, e prea deşteaptă pentru o astfel de întrebare. O să-mi atragă atenţia asupra formei gramaticale şi o să mă întrebe de când am început să folosesc timpul trecut. Şi o să-i spun. O să fiu la fel de tăioasă ca ea, o să-i imit tonul, aşa, ca să ştie că şi eu pot, la o adică, să par rece, insensibilă şi indiferentă, nu ruşinată de sentimente şi emoţii. O să-i spun totul. Vreau, trebuie să-i spun totul. Vreau să afle totul, înainte de a părăsi noi templul lui Melitele. Înainte de a pleca pentru a ne întâlni, în cele din urmă, cu cel de care mi-e atât de dor. Cu cel de care îi e atât de dor. Cu cel de care probabil ne e dor amândurora. Vreau să-i spun că…

O să-i spun. Gata cu întrebările.

Magiciana s-a întors de la fereastră şi i-a zâmbit. N-a întrebat-o nimic.

Au pornit la drum a doua zi, dis-de-dimineaţă. Ambele cu costume de călătorie bărbăteşti, mantii, pălării şi glugi care le acopereau părul. Ambele înarmate.

Şi-au luat rămas-bun doar de la Nenneke. Aceasta i-a vorbit calm, încet lui Yennefer, apoi amândouă, magiciana şi preoteasa, şi-au strâns mâna viguros, ca bărbaţii. Ciri, care ţinea frâiele iepei sale, a vrut să-i spună la revedere în acelaşi mod, dar Nenneke nu i-a permis. A îmbrăţişat-o, a mângâiat-o pe spate, a sărutat-o. Avea lacrimi în ochi. Ciri,

de asemenea.

— Haide! a spus preoteasa în cele din urmă, ştergându-şi o lacrimă cu mâneca tunicii. Luaţi-o din loc! Mărita Melitele să vă ocrotească, dragele mele! Dar zeiţa nu-şi vede capul de treburi, aşadar mai aveţi şi voi grijă de voi. Ai grijă de ea, Yennefer. Ai grijă de ea ca de ochii din cap.

— Nădăjduiesc, a zâmbit discret magiciana, să pot să am mai multă grijă.

Pe cer, în direcţia Văii Pontarului, zbura un stol de ciori croncănind răsunător. Nenneke nu i-a dat nicio atenţie.

— Aveţi grijă! a repetat. Vin vremuri grele. Poate o să se adeverească profeţiile Ithlinnei aep Aevenien, ştia ea ce prezice. Se apropie veacul spadei şi al toporului. Vremea Scârbei şi a Viforniţei Lupului. Vezi de ea, Yennefer. Nu lăsa pe nimeni s-o rănească.

— O să mă întorc, Maică, a spus Ciri, săltând în şa. Mă întorc negreşit! Cât de curând!

Nu ştia că se înşală amarnic.

ANDRZEJ SAPKOWSKI

SÂNGELE ELFILOR

A treia parte din seria WITCHER

De peste un secol, oamenii, gnomii și elfii au trăit împreună într-o pace relativă. Dar timpurile s-au schimbat, pacea s-a încheiat, iar rasele sunt iar în război.

Geralt din Rivia, vânătorul de monștri, a așteptat decenii întregi nașterea copilului din profeție: Ciri, cea care va schimba lumea, fie în bine, fie în rău.

Într-un tărâm aflat sub amenințarea războiului total, copilul este vânat pentru puterile lui extraordinare și numai Geralt îi poate proteja pe toți – aceasta este misiunea pentru care s-a născut.

După cele două volume de povestiri ce prezintă lumea magică a seriei WITCHER, primul roman continuă explorarea universului plin de creaturi supranaturale inspirate din folclorul european și din bestiarul fantasy contemporan, cu Geralt și Yennifer în prim-plan luptând pentru supraviețuirea lui Ciri, care le poate aduce tuturor mântuirea.

virtual project

NAUTILUS
fantasy

nemira.ro
ISBN 978-606-758-977-1
9 786067 589771
revistanautilus.ro